

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

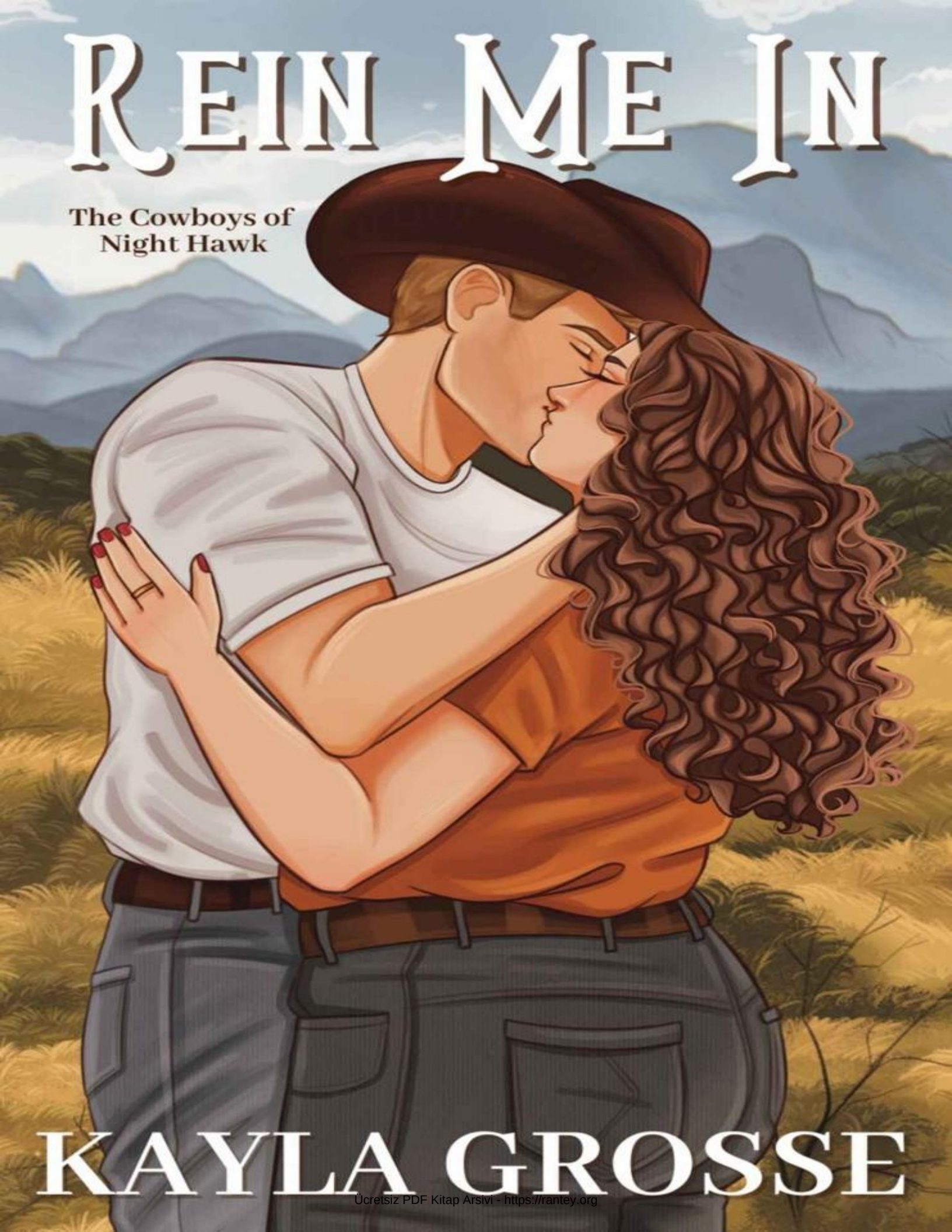
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REIN ME IN

The Cowboys of
Night Hawk

KAYLA GROSSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

REIN ME IN

J-4lphH Hawh

Kayla Grosse tarafından

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Kayla Grosse

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

yöntemlerle, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar hariç.

İzin almak için www.kaylagrosse.com adresinden

yazarla iletişime geçin.

Kayla Grosse tarafından yayınlandı

Amerika Birleşik Devletleri'nde basıldı

İlk ABD Baskısı: Mart 2023 ISBN:

979-8-9870546-0-4 (ciltless)

Swati Hedge tarafından düzenlendi

Kapak resmi Nia Oliveira @niaoliveirart

Mizanpaj Nicole Reeves

OceanofPDF.com

Sevdiklerimiz için.
Kaybettiklerimiz için. Ve
geride kalanlar için. Bu kitap
hepimiz için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazarın Notu

Bu kitap yeni Gece Şahini Kovboyları serimin ilk kitabıdır ve bağımsız bir roman olarak okunabilir. Sonsuza dek mutlu bir son ve birçok güzel ve komik an içeriyor, ancak lütfen kayıp, keder, alkol bağımlılığı ve depresyon gibi ciddi temalar içerdiğini unutmayın.

Okuduğunuz için teşekkür ederim ve hepinizi sevdiğimi ve takdir ettiğimi bilin.

Xoxo,

Kayla

OceanofPDF.com

[Rein Me In Çalma Listesi](#)

"You Should Be Here" Cole Swindell "Burning
Man" Dierks Bentley
"Boot Scootin' Boogie" Brooks & Dunn
"Save a Horse, Ride a Cowboy" Big & Rich
"Papa Loved Mama" Garth Brooks
"Country Girl (Shake It For Me)" Luke Bryan
"Wildflowers and Wild Horses" Lainey Wilson "Old
Town Road" Lil Nas X
"Wreckage" Nate Smith "Body
Like a Back Road" Sam Hunt
"Brown Eyes Baby" Keith Urban
"Rumor" Lee Brice
"Cowboy Take Me Away" The Chicks
"Suds In the Bucket" Sara Evans
"Burn" Jo Dee Messina
"Wanted" Hunter Hayes
"The Good Ones" Gabby Barrett
"Strangers" Maddie & Tae "Never
Til Now" Ashley Cooke "With You
I Am" Cody Johnson
"After the Storm" Mumford & Sons "5
Foot 9" Tyler Hubbard
"WildHorse" RaeLynn

[OceanofPDF.com](#)

İçindekiler

[1. Blake](#)

[2. Gavin](#)

[3. Blake](#)

[4. Gavin](#)

[5. Blake](#)

[6. Gavin](#)

[7. Gavin](#)

[8. Blake](#)

[9. Gavin](#)

[10. Blake](#)

Beş Yıl Önce

[11. Blake](#)

Günümüz

[12. Blake](#)

- [13. Gavin](#)
- [14. Blake](#)
- [15. Gavin](#)
- [16. Blake](#)
- [17. Gavin](#)
- [18. Blake](#)
- [19. Gavin](#)
- [20. Gavin](#)
- [21. Blake](#)
- [22. Gavin](#)
- [23. Blake](#)
- [24. Gavin](#)
- [25. Blake](#)
- [26. Gavin](#)
- [27. Blake](#)
- [28. Blake](#)
- [29. Gavin](#)
- [30. Blake](#)
- [31. Gavin](#)
- [32. Blake](#)
- [33. Gavin](#)
- [34. Gavin](#)

[35. Blake](#)

[36. Gavin](#)

[Sonsöz](#)

Blake

[Yazar Hakkında Ayrıca](#)

[Yazan: Kayla Grosse](#)

[Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](#)

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Blake

EV. RANDALL, TEXAS. NÜFUS: 5,549.

Bir zamanlar bu sayı 5,550 idi. Bu benim hayatım altüst olmadan önceydi. Ailemin hayatı alt üst olmadan önceydi.

"Blake!"

Başım dönüyor, uzun koyu kahverengi buklelerim yanağıma çarpıyor. Artık eve döndüğüme göre at kuyruğu tutucusu ve şapka almayı unutmamalıyım.

"Burada ne yapıyorsun?" Annemin tiz sesi, uzaktan gelen at kişnemeleri ve sığır böğürmelerinin sesini kesiyor.

Wrangler'ımı yuvarlak kalçalarımın üzerine çekiyorum ve buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Yeni tayları kontrol ediyordum," diyorum o yaklaşırken.

"Uzun zamandır buradasın. Yemek için yardımına ihtiyacım var."

Küçük burnu merakla ahırın üzerinde asılı duran isimsiz siyah taya doğru dönüyorum. Ona dokunmaya çalışıyorum ama ürküp kaçıyor. "Carol'ın bugün yemek pişirmeye geleceğini sanıyordum," diyorum.

Annem iç geçiriyor ve koltuk değneklerine yaslanıyor. "Bana bak, Blake."

Teksas'ın en iyi at eğitmenlerinden biri olan Margie Tanner'ın 1.80 boyundaki kıvrak bedenine bakmak için döndüğümde boğazımda bir yumru oluşuyor.

Mavi gözleri yorgun ve eğer ne aradığınızı biliyorsanız, orada da hüznü görebilirsiniz. Benim ve babamın gözlerinde yatan hüznün aynısını.

"Ben kendi ayaklarımın üzerinde dururken eve yardım etmek için geldin," diye hatırlatıyor bana. "Ama bir aydır buradasın ve Briar'ın ahırının önünde dikilip duruyorsun."

Gözlerim yanmaya başlıyor ve Tennessee'ye geri dönme dürtüsü içimde ağır basıyor.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyorum sesimi öfkeden uzak tutmaya çalışarak. "Ben buralarda çok yardım ettim. George'a ya da damatlardan birine sor! Tayının neredeyse başaramadığını hatırlatmama gerek var mı? Veteriner ona göz kulak olunması gerektiğini söyledi."

Annem koltuk değnekleriyle topallayarak yürüyor ve bir an için beni almak için ahıra kadar geldiği için kendimi kötü hissediyorum. Yine de anneme ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyorum... işe yaramıyor. Babam inatçılığını ondan aldığımı söylüyor ve haklı.

"Tay iyi," diye savunuyor annem. "Neredeyse bir aylık oldu ve veteriner iyi görüldüğünü söyledi. Şimdi eve geri dönelim. Uzun süre ayakta duramayacağımı biliyorsun ve ayrıca babanın açlıktan ölmesine izin veremeyiz."

"Bu çok dramatik, anne."

"Yemek yapamadığını biliyorsun. 2006'daki Şükran Günü'nü hatırlıyorsun."

Tabii ki hatırlıyorum, neredeyse evi yakıyordu. "Carol'a ne oldu?"

Annemin çenesi titriyor. "Carol'ın oğlu mide gribi olmuş. Önümüzdeki birkaç gün dışarıda olacağını söylemek için aradı. Bu da yemek pişirme görevinin sende olduğu anlamına geliyor."

Bakışlarımı Briar'a çevirdiğimde tay parmaklarımı koklamaya başladı.
-Bir zamanlar kardeşime ait olan sağlam siyah bir kısrak. Göğsüme bıçak gibi bir
ağrı saplanıyor ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Peki," diye homurdandım, "ama bir dahaki sefere buraya gelmek yerine beni
cep telefonumdan arayacağına söz verirsen. Dinleniyor olman gerekiyordu."

Elini bana doğru sallıyor. "*Pssh!* Ben iyiyim. Doktorlar burada kiminle
çalıştıklarını bilmiyorlar."

Gözlerimi devirmeye direniyorum. "Sanırım öyle. Bayan İnatçı ABD."

Annem sırtıyor ve bir an için, o gün olanlardan ve ardından gelen her şeyden
sonra, onca yıl ayrı kaldıktan sonra onunla yeniden bir ilişki kurup
kuramayacağımı merak ediyorum; ama kurabileceğimden ya da bunu hak edip
etmediğimden emin değilim.

Sesi düşüncelerimi böldü. "Hadi eve dönelim. Eminim baban bizi
bekliyordur."

Ahır koridorunun sonundaki golf arabasına doğru ilerlemeden önce Briar ve
tayına son bir kez bakıyorum. "Bunu buraya sen mi getirdin?" Arabaya
binmesine yardım etmek için döndüğümde soruyorum. Omuz silkiyor ve ben de
alay ediyorum. "Anne!"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye cevap veriyor elimi iterek. "Bırak
yardım edeyim," diye azarlıyorum.

"İhtiyacım yok, izle." Koltuk değneklerini büyük bir iştahla arabanın arkasına
atıyor, ardından alçılı bacağını yerleştirmeden önce poposunu yavaşça koltuğa
yerleştiriyor. Yerleştikten sonra muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Gördün mü,
sana söylemiştim."

Gözlerimi devirerek sürücü koltuğuna doğru yürüyorum ve kontak anahtarını
çeviriyorum. Biliyorum, babam bunu görse çok sinirlenirdi. Ama yine de, Margie
Tanner böyle biri işte. New York, Saratoga'da ayrıcalıklı olmak için doğdu. At
terbiyesiyle büyüdü ve yirmili yaşlarının sonlarında, babasıyla tanışmadan
hemen önce Olimpiyat takımına girdi. O her zaman bir

bağımsız ve güçlü bir kadın, ki bu yönünü seviyorum. Ama bazen *gerçekten* tüylerimi diken diken ediyor.

Beş yıldır evden uzaktayım ama bu gergin bir ilişkimiz olmasına engel olmadı. Her telefon görüşmemiz ya sessizlikle ya da hayatımda ne yapmam gerektiği ya da benim yaşımda zaten bana ve küçük kardeşim Reed'e sahip olduğu hakkındaki fikirleriyle dolu. Yirmi dokuz (neredeyse otuz) yaşında olabilirim, ama ona her zaman söylediğim gibi, hala hayatımı anlamaya çalışıyorum. Gerçi bu onu daha da kızdırıyor. Ya kariyer sahibi bir kadın ya da birinin karısı olup bebekler doğurmam gerektiğine inanıyor.

Anneme bakmadan, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim."

Gaz pedalına basıyorum ve eve doğru kısa bir yolculuğa çıkıyorum.

"Arabayı buraya nasıl getirdin?" Bir süre sonra soruyorum.

"Muhtemelen en akıllıca fikir değildi ama pedala basmak için sol bacağımı kullandım."

"Ciddi misin?!"

"Bu sadece bir golf arabası, tatlım. Bacağım kırıldı, tüm vücudum değil. Çalışması gereken onca at varken bütün gün film izlemeye gücüm yetmez."

"Anlıyorum ama dikkatli olmalısın. Benim için değilse bile babanın iyiliği için. O merdivenden düşerek onu gerçekten sarstın."

"Blake," diye mırıldanıyor, sesi kalın. Ne düşündüğünü biliyorum.

Olaydan sonra hepimiz her gün bunu düşünüyoruz.

"Kendine iyi bak, tamam mı?" Ona söyledim.

"Öyleyim, Blake."

Beyaz dış cephesi ve yeşil panjurları olan çiftlik tarzı evimize yaklaşırken ellerim direksiyonu kavırıyor. Babam kollarıyla ayakta duruyor

verandada çapraz duruyor. Annemi arabada gördüğü için özgün olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Annem gergin bir nefes verdi. "Harika, Şehirde daha uzun kalacağını sanıyordum."

"Bu Şeyi kullanmana neden izin verdiğini merak ediyordum."

Alay ediyor. "Erkeklerin bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin vermediğimi biliyorsun.

Baban bile."

Durduğumuzda küçük bir kıkırdama duyuyorum. Babam hemen annemin yanına geldi, yaşıly yüzünde kaşıları atılmışıtı. Uzun boylu bir adam, 1.80 civarında, kısa tuzlu biberli sakalı ve ona uygun saçları var. Silverbelly Stetson'ını, koyu mavi düğmeli gömleğini, kot pantolonunu ve kovboy çizmelerini giyiyor. Doğma büyüme Teksaslı bir çiftlik sahibi olan bu adam, bana ip çekmeyi ve çiftlik işıletmeyi öğreten kişı. Hayatta yaptığım seçimler ne olursa olsun her zaman arkamı kollayan kişı. Onu ölümüne seviyorum ve onun için her Şeyi yaparım.

Yıllarca kaındıktan sonra eve geri dönmeye de bu Şekilde ikna oldum. Annemin kazası hakkında beni aradığında, sesindeki acıyı duyabiliyordum. Saman toplarken merdivenden düşmüş ve bacağını kırmışıtı. Bana eve dönmek için bir sonraki uçak biletini almaktan başıka are bırakmadı.

"Margie," diye gürlüyor kalın, küçük kasaba aksanıyla alçak sesi, "o arabanın üzerinde ne halt ediyorsun?"

"Oh, Lee. Beni 'Margie' yapma. Ben iyiyim! Sen ve Blake ikiniz de endişıelisiniz."

Babam Stetson'ının kenarının altından bana bakıyor, kahverengi gözleri akşam güneşinde parlıyor. Anneme kızgın değil; ona asla kızmaz. Sadece endişıeli ve aşıırı korumacı. On beş yaşımdayken, kasabanın yakışııklısı Hunter Brooks'u bir film izlerken eli kalamdayken yakaladı.

bodrumumuzda film izliyordu. Babam ona ters ters bakıp ellerini kendine saklaması yoksa onları kaybedeceği konusunda uyardığında reflekslerinin hiç bu kadar hızlı olduğunu görmemiştim. Ondan sonra, erkekleri eve getirmek yerine hep şehir dışına çıktım.

"Biliyorsun, ben sadece kızımın güvende ve sağlam olmasını istiyorum. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi, burayı yönetmeni değil. Bu yüzden küçük kızımızın eve gelmesini istedim." Bana göz kırptı. "Şimdi annen için şu koltuk değneklerini al ve içeri gel." Annemi elinden geldiğince nazıkçe kaldırıyor ama bu onun bağırmasını engellemiyor.

"Beni yere bırak, Lee! Yürüyebilirim."

Babam annemin başının üstünden bana sırtlıyor ve onun talebini görmezden geliyor. "Dışarı çıktım ve Sweet Cheeks'ten bize biraz barbekü aldım."

Bu gece yemek yapmak zorunda olmadığım için şükrederek rahat bir nefes alıyorum. Bütün gün ahırları temizledim ve çitleri boyadım ve yapmak istediğim son şey yemek pişirmek. Her ne kadar hoşuma gitse de, bir anda güzel bir yemek hazırlamayı pek sevmiyorum.

"Sağ ol baba. Bu gece yemek yapmak istemediğimi nereden bildin?"

Merdivenlerden çıkıp ön kapıdan giriyor ve annemin yattığı kanepeye doğru ilerliyor. Ben de onu takip edip kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Hâlâ Briar'ın tayıyla ahırda olduğunu sanıyordum," diyor annemi yerleştirirken, bacağını yüksekte tutuyor ve yemek yiyebilmesi için belinin altına yastıklar koyuyor. Ses tonundaki ağır soruyu duymadan edemiyorum. *Neden* o ahırın önünde durduğumu söylememi istiyor, hem de çok iyi bildiği halde. Eğer bunu yüksek sesle söyleyeceğimi düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, sadece yere bakabiliyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyor ve yanaklarım ısınıyor. Kendimi bir an önce

Tennessee'deki kiralık evime ışınlanıp başka biriymişim ve Reed hâlâ hayattaymış gibi davranabilirim.

Annem boğazını temizler. "Barbekü çok güzel kokuyor. Umarım en sevdiğimden almışsındır."

Babam dudaklarına zayıf bir gülümseme yerleştiriyor. "Tabii ki yaptım Margie. Sana ekstra sos bile aldım."

Mutfğa doğru yürümeye başladığında elimi kaldırıyorum. "Ben hallederim. Neden sen televizyon tepsilerini hazırlamıyorsun, ben de tabakları hazırlayayım?" "İyi fikir," diyor.

Mutfak adasına doğru ilerliyorum ve Sweet Cheeks'ten aldığım kapları açmaya başlıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Ailemi seviyorum ama küçük kardeşimin ölümünün üzerinden beş yıl geçmesine yaklaşık bir ay var. Yani sadece olaydan bu yana ilk kez yıldönümünde evde olmakla kalmayacağım, aynı zamanda ailemizin Reed ya da kazayla ilgili herhangi bir şeyden kaçındığı beş yıl ve benim de gerçek hayattan kaçtığım ve o gün ve sonrasındaki her gün olanlarla uğraştığım beş yıl olacak. Söylemeye gerek yok, evde olmaya alışmak benim için zor oldu. Sanırım bazen bunun benim için nasıl bir şey olduğunu unutuyorlar.

Bir paket sıcak mısır ekmeği çıkarıyorum ve boğazım daralıyor. Reed'in en sevdiği. Kafamı kaldırdığımda babamın sessizce annemle konuştuğunu görüyorum. Bir yanım bu tarafa bilerek mi geçti diye merak ediyor. Ya da ben mi yanlış anlıyorum? Ne olursa olsun, tabağıma koymayacağım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Annem gülüyor. "Onun yerine yemek mi pişiriyorsun?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Kusura bakma! Geliyorum."

Annemin düğünlerinde hâlâ kullandığı mavi tiffany tabakları çıkarıp dana göğüs eti, peynirli makarna ve lahana salatası ile dolduruyorum. Aceleyle mısır ekmeğini tabaklarına koydum, sarı kareler sanki

hastalıklı. Çok geçmeden tabaklarını önlerine koydum, ben de kendiminkini ve bir sürahi limonatayı almaya gidiyorum.

Peşinde olduğum şeyi aldıktan sonra oturma odasına doğru dönüyorum. Bakışlarımı kaldırdığımda, annemle babamın benden önceki görüntüsüne çarparak duruyorum. Yakın zamanda yaptıkları at satışı hakkında sohbet ediyor ve yemeklerini yiyorlar. Şöminenin üzerinde evimiz Double-Time Ranch'in güzel bir resmi asılı, sabah güneşi ana ahırımızın ve arenamızın arkasından doğuyor. Köşede, başını dik tutmuş ve kulaklarını öne eğmiş şık siyah bir Quarter Atı duruyor. O fotoğrafı çektiğimiz zamanı hatırlıyorum. Babam bir aile olarak inşa ettiğimiz şeyle o kadar gurur duyuyordu ki...

"Görmüyor musun, bebeğim? Babam sırtıyor, kolunu omuzlarıma doluyor. "Dünyanın en iyi fıçı yarışçısı olacaksın ve sırtında ahırımızın adıyla kazanacaksın."

"Ve bunu benim eğittiğim atlardan birinin üzerinde yapacak!" Reed böbürleniyor. "Özellikle de Briar hazır olduğunda. Hız canavarı olacak, bunu biliyorum. Şimdiden otlaktaki diğer tayları ve kısırakları geride bırakıyor."

Koluna bir yumruk attım. "Bu kadar genç olmana rağmen kendini çok beğeniyorsun, sevgili kardeşim."

"Ah!" Kolunu ovuşturuyor. "Kıskandın mı, Blakey kızı?"

Bu lakaptan utandım. "Asla."

"Vay canına," diye alay ediyor, babama şakacı bir sırıtışla bakarak, "bu seferki ego!"

Koluna tekrar yumruk attım ve annem aramıza girdi. "Şimdi, şimdi, siz ikiniz. Ne zaman yetişkin gibi davranmaya başlayacaksınız?"

"Asla," diyoruz ikimiz birlikte.

"Dünyadan Blake'e mi?" Annemin sesi anılarımı böldü. "Neye bakıyorsun öyle?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim yeniden odaklanıyor. "Ben iyiyim. Bacağıma kramp girdi, hepsi bu. Sanırım bugün yeterince su içmedim."

İkisinin de birbirlerine baktıklarını hissediyorum, dişlerimin arasından yalan söylediğimi biliyorlar. Annemle birlikte kanepenin ucunda, babamın tepsimi koyduğu yere doğru ilerliyorum. Yemeğime yumuluyorum, göğüs etinin ve baharatlı sosun zengin lezzetinin tadını çıkarıyorum.

Garip sessizliği bozmak için "Tennessee'de Sweet Cheeks gibisi yok," diyorum.

Babam bana bakıyor. "Orada iyi barbekü yapıyor olmalılar."

Konu değişikliğime uyduğu için minnettarım. "Elbette ama Sweet Cheeks gibisi yok. Bu iyi bir şey," diyorum peynirli makarnadan bir ısırık alırken.

O lanet mısır ekmeğinden bir ısırık alırken gülümsüyor. "Bu doğru."

"Oh!" Annem ağlıyor, sesi heyecandan parlıyor. "Blake, sana söylemeyi unuttum. Montgomery'leri tanıyor musun?"

Yemeğimden bir ısırık daha alıp yutkunuyorum. "Tabii ki. Yaşlı Ruby Montgomery'yi nasıl unutabilirim? Kendisi Randall'ın Belediye Başkanı sayılır."

"Biliyorsun, buraya dönmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..."

"Anne?" Onu teşvik ediyorum. Eve gelmediğimden, her tatili ve doğum gününü kaçırdığımdan nefret ettiğini biliyorum. Ama böylesi gerçekten daha iyiydi.

"Onlar için zor birkaç yıl oldu. Bu yılın başlarında Emmett traktörünün üzerinde kalp krizi geçirerek öldü. Geçen ay da kuraklık nedeniyle sürülerinin yüzde ellisini satmak ve mahsullerinin bir kısmını elden çıkarmak zorunda kaldılar."

İçimi bir hüznün dalgası kaplıyor. "Vay canına. Bunu duyduğuma üzüldüm. Emmett iyi bir adamdı ve kuraklık... bu hiç de iyi değil." Tereddüt ediyorum, sonra soruyorum, "Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Annem neşelenir. "Bundan bahsetmen komik. Montgomery'ler yarın gece Night Hawk'ta çiftlikleri için para toplamak amacıyla bir hayır etkinliği düzenliyorlar."

"Night Hawk." Kaşlarımı çatıyorum. "Mekanik boğanın olduğu bar."

"Bu doğru."

"Ne tür bir etkinlik bu?" Aklı başında kim bir kasaba barında mekanik boğa ile bir hayır etkinliği düzenler merak ediyorum.

"Oldukça zekice. Şehirdeki bekar insanları boğaya binmeleri için işe aldılar. Onlar binerken, kalabalık onlara bir randevu için teklif verebiliyor. Kim düşmeden hemen önce teklif verirse o kazanıyor. Ayrıca her binicinin, randevuları için kurabiye ya da piknik gibi şeyler içeren bir sepeti var. Çok tatlı."

Neredeyse limonatomda boğuluyordum. "Ciddi

misin?" "Hadi ama Blake. Bence kulağa hoş geliyor." "Nedir bu, bir CW dizisi mi?"

Homurdanıyorum.

Annemle babamın ne demek istediğim hakkında hiçbir fikri yok. O da devam etti, "Bu kadar ekşi olma Sally. Bu eğlenceli ve kasabanın çoğu orada olacak. Hepimiz Montgomery'lere elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz."

"Siz ikinize iyi eğlenceler o zaman. Bağış yapabileceğim bir web siteleri falan var mı?"

"Blake! Bacağımla gidemeyeceğimi biliyorsun." "Hayır, teşekkür ederim."

"Birinin babanla gitmesi gerekiyor."

Başımı sallıyorum, tabağımla itiyorum, iştahım kaçıyor. "Kalıp taylara bakmam gerekiyor."

"Taylar iyi, bebeğim," diyor babam. "Onlara hiçbir şey olmayacak."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Daha şehre bile inmedim. Neden gideyim ki?"

"Topluluğunuzu desteklemek için," diyor annem, sesinde hafif bir kızgınlık var. "Uçağın indiğinden beri her gün bu çiftlikteydin. Pek çok kişiye geri döndüğünü söyledik. Bu, onlara merhaba demek ve Montgomery'leri desteklemek için mükemmel bir fırsat. Belki biriyle bile tanışırsın. Bahse girerim seni hala kaydedebilirim."

İçimde öfke alevleniyor. Artık sahte boğalara bile binmediğimi biliyor. "Boğaya binmeyeceğim."

Babam iç çekti. "Yapmak zorunda olduğunu söylemedi."

"Neden ortaya çıkmam gerektiğini anlamıyorum. Onları buradan destekleyebilirim."

"Toplulumunuzu desteklemek sadece parayla ilgili değildir. Bunu bildiğinizi biliyorum. Sana ne oldu böyle?" diye soruyor nazıkçe.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Yarım saniyeliğine çığlık atmak istiyorum: "*Bana ne olduğunu biliyorsun! Kardeşim öldü ve hepsi benim suçum!*" Ama bunun yerine, tekrar konuşmadan önce üç derin nefes alıyorum. "Haklısın baba. Yorgunum, hepsi bu. Çok yoğun birkaç hafta geçirdim ve hâlâ eski yatağымda uyumaya alışamadım."

"Sana yeni bir yatak alabiliriz."

"Ben iyiyim." Benimkilerle aynı olan kahverengi gözlerine bakıyorum. "Gerçekten. Sinirlendiğim için özür dilerim. Herkesi aynı anda tekrar göreceğim için endişeliyim."

Annem, "Bu çok doğal. Ama insanlar seni görmek için çok heyecanlı. Bence bu evden ve çiftlikten çıkmak senin için iyi olacak. Etrafını değiştir."

Bana ne kadar acı verse de, belki de haklıdır. Her ne kadar okula birlikte gittiğim insanları ve Randall'ı kalabalık bir yerde görme düşüncesi midemi bulandırır da. En azından babamla olursam erken çıkabilirim. O, kısa bir süre görünüp veda etmeden gitmeyi seven bir adam. Biz buna kaybolma numarası diyoruz. Aslında dışa dönük biri ama partilerde olmak yerine çiftlikte işçilerle takılmayı tercih ediyor.

"Boğaya binmek zorunda kalmayacağıma söz veriyor musun?" diye soruyorum. Bu düşünce karnımı ağrıtıyor. Boğaya binemediğim için değil - geçmişte bir profesyonel gibi binerdim- ama başka nedenlerden dolayı. Konuşmaktan hoşlanmadığım nedenler.

"Sana bunu yaptırmayız," diye güvence veriyor babam. "Ayrıca, kasabadaki erkekleri sopalarla döveceğime dair bir his var içimde. Biriyle çıkmak için o boğaya binmene gerek kalmayacak."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Aman Tanrım, baba. Utanç vericisin."

"Doğruyu söylüyorum. Sen güzel ve akıllısın. Harika bir aşçı ve çiftlik elçisi olduğundan bahsetmiyorum bile. Sana sahip olan her erkek şanslı olur." Göz kırıyor. Aşçı ve çiftlik görevlisiyle ilgili kısmı sadece beni kızdırmak için söylüyor.

Ellerimi kaldırıyorum, yanaklarım kırmızıya boyanıyor. "Tamam. Ben de seninle geleceğim.

Ama itiraz ettiğimin kayıtlara geçmesini

istiyorum." Kıkırdıyor. "Not edildi."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

OceanofPDF.com

Gavin

"O içkilerin hepsini bir kerede içmeyin hanımlar. Sizi yerden kaldırmak zorunda kalmak istemiyorum."

Güzel kızlardan oluşan masa kıkırdıyor, Night Hawk'ta barmen ve 'Bull Wrangler' olarak çalıştığımдан beri bağıışıklık kazandığım bir şekilde bana kirpiklerini kırpıştırıyorlar.

"Bizimle bir atış yap, Seksi Kovboy!" diye mırıldanıyor içlerinden biri.

"Belki başka zaman, sevgilim." Gülüyorum ve o tekrar sormadan uzaklaşıyorum. Odanın çevresine yakın açık bir yer buluyorum, siyah kovboy şapkamın kenarını eğiyorum, böylece oluşan büyük kalabalığı daha iyi görebiliyorum.

Bir zamanlar küçük bir kasaba barı olan Night Hawk, hafta sonları genç kalabalık için popüler bir yer haline geldi. Buraya sık sık bekârlığa veda partileri için şehirli insanlar geliyor. Sanırım hiçbir şey mekanik bir boğaya binmek kadar "bekar olarak son gecenizi kutlayın" diyemez.

Bu düşünceye sırtıyorum.

Küçük bir kasaba çocuğu olmama rağmen, her zaman her türden insanla birlikte olmaktan hoşlandım, bu yüzden annemin deyimiyle bu 'aptalca' yarı zamanlı işten zevk alıyorum. İnsanları izlemek, pislikleri boğadan aşağı atmak

Kafamı dağıtmak, sorunlarımı birkaç saatliğine unutmak... Çiftlikte geçen uzun bir günün ardından tam da istediğim şey bu.

Night Hawk ayrıca umutsuzca ihtiyaç duyduğum ekstra parayı sağlıyor ve bana hayatın acımasız gerçekliğinden bir mola veriyor. Yakında ciddi bir şey yapmazsam Montgomery Aile Çiftliği'nin artık bir aile çiftliği olmayacağını bir anlığına unutmamı sağlıyor. Bunun ağırlığını göğsümde binlerce kaya gibi hissediyorum.

"Bu gece iyi bir kalabalık olacak gibi görünüyor."

Küçük kardeşim Kade'e dönüyorum. Ela gözleri buralı olmadığı belli olan sarışın bir kızı yutuyor. Arkadan cepleri görünen papatya desenli bir ayakkabı ve beyaz kovboy çizmeleri giymiş. Sahte memeleri, giydiği küçük sıcak pembe bluzdan dışarı taşıyor.

Kade, kızışmış bir hayvan gibi ince dudaklarını yalıyor, sonra şapkasını çıkarıp kıza iç çamaşırlarını düşüren gülümsemesini veriyor. Lanet gamzeleri o doğduğundan beri başımı belaya sokuyor. Tek bir 'masum' gülümseme yetiyor ve yanlış giden her şey için ben suçlanıyorum. Sanırım büyük bir kardeşin hayatı böyle.

Omzunu itiyorum ama kadınla göz temasını kesmiyor. "Çalışıyorsun, Kade. Müşterilerle yatmaya çalışmayı bırak."

Kade zavallı kıza göz kırpmıyor ve yemin ederim külotunun yere düştüğünü görüyorum. Tabii eğer giyiyorsa. Elini uzun, koyu sarı saçlarında gezdiriyor, sonra kovboy şapkasını tekrar başına geçiriyor.

"Biraz yaşa, ağabey. Bu etkinlik *hayır* için değil mi? Zamanımı ve dikkatimi şuradaki ateşli küçük numaraya vermekten çok mutlu olurum."

Hayırseverliği kinle söylediğini fark ettim. Kasabanın zor zamanlar geçirdiğimizi bilmesinden nefret ediyor. Anlıyorum ve ben de bunun en büyük hayranı değilim. Ama olan oldu. Boğa binme randevusu bize yardım etmek için.

Annemin fikriydi ve Kade'in ailesine yardım etmektense kendini rastgele bir kadına gömmeyi tercih ettiğini duymak kalbini kıracaktı.

Kade'i gömleğinin önünden tutup çekiyorum ve sarışınla göz göze gelme olayına son veriyorum. Eğer burası Randall'ın yarısıyla dolu olmasaydı, onu utandırdığım için bana yumruk atmaya çalışacaktı. Ama herkes bizi izliyor, bu yüzden yüzümde bir gülümseme tutuyorum ve Kade'e özel bir şey söylüyormuşum gibi görünmesi için başımı eğiyorum.

"En iyi şekilde davran, Kade. İlk gördüğün şeye aletini sokmanın zamanı değil. Annen burada ve yapacak işlerimiz var. O yüzden gülümse ve babanın sana öğrettiği gibi davran."

Babamdan bahsedince Kade'in yüzü sertleşir. Çenesindeki kaslar titrer.

"Rahatla, Gav. Sadece biraz eğleniyordum."

"Her zaman eğleniyorsun. Bu gece işle ilgili. Şimdi git yerel kızlarla flört et ve tüm erkeklerin onlara teklif vermek için heyecanlanmasını sağla. Sen istemesen bile bu paraya ihtiyacımız var."

Gömleğini bırakıyorum ve kardeş şefkatiyle okşuyorum. Geri çekildiğimde annemin yaklaştığını görüyorum. Gümüş rengi saçlarını at kuyruğu yapmış. Sarı bir güneş elbisesi giymiş ve biraz makyaj yapmış gibi görünüyor. Babam onu dışarıda görmekten mutlu olurdu. Dokuz ay önce vefat ettiğinden beri, araziden pek çıkmıyor. Çiftlik, oğulları ve tabii ki seksen beş yaşında yapmaması gereken şeyleri sürekli yapan büyükannesi için her zaman çok endişeleniyor.

Onu selamlamak için en güzel gülümsememi takındım. Kade'in bana neden birdenbire bu kadar hoppa göründüğümü sormasına gerek yok; bunun annemin gülümsemesi olduğunu biliyor. Biliyor çünkü onunki de aynı. Gülümsemesini yapııştırıyor, gamzelerini gösteriyor ve hayatımızdaki en iyi kadınla yüzleşmek için dönüyor.

"Her şeyi ayarladınız mı?" diye soruyor, yakındaki katlanır masanın üzerine koyduğum açık artırma küreklerine bakarak.

"Var. Görünüşe göre bunun için iyi bir kalabalığımız olacak," diyorum ona.

Kade annesinin yanağına bir öpücük kondurur. "Tüm biniciler hazır. Ben olsam başlamadan önce biraz daha beklerdim. Açık artırmadan önce insanlar biraz içki içsinler."

Annesi onun kirli yanağını okşuyor. "İyi düşündün, bebeğim."

"Ben gidip kalabalığa çalışacağım. Paralarının iyi olduğundan emin olacağım." Kade göz kırpmıyor.

Başını sallayıp gitmesine izin veriyor. Bana döndüğünde gülümsemesi kayboldu ve alnında kaş çatma çizgileri belirdi. "Biliyorsun, kardeşin yirmi bir yaşında. Bırak hatalarını yapsın."

"Anne..."

"Bana 'annelik' yapma. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Dostça bir kardeş sohbeti ile hararetli bir sohbet arasındaki farkı bilirim."

Boynunun kızarmaya başladığını fark ediyorum, bu da tansiyonunun yükseldiğinin bir işareti. Ona bir şey söylememek ya da babam öldüğünden beri Kade'in nasıl iyi olmadığını anlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama o biliyor ve yine de bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Bazen nedenini merak ediyorum, onun yaşındayken sorumluluk sahibi iyi bir çocuk olmam konusunda hep tepemdeydi, ki ben de öyleydim. Bunun yerine dilimi ısıırıyorum.

"Üzgünüm, anne."

Derin bir nefes alır ve elbisesini çekiştirir. "Burada çalıştığınıza inanamıyorum. Bu çok-"

"Bu bir iş. Kade ve benim şu anda ihtiyacımız olan bir iş. Ve patronumuz Night Hawk'ı bedavaya kullanmamıza izin veriyor."

"Biliyorum, Gavin. Keşke her şey böyle olmasaydı. Keşke..."

"Biliyorum anne."

Elini kalbinin üzerine koyuyor ve kalabalığa bakıyor. "Gittikçe kalabalıklaşıyor. Aralarına karışacağım. Sarah Jane ve Mark Gunner'ı görüyorum."

Gözlerini takip ettiğimde yaşlı çiftin ona gülümsediğini görüyorum. "Devam et. Müziği yükseltip buranın enerjisini yükseltmeliyim. Birazdan Kade'i bul ve açık artırma başladığında barda çalışmasını sağla."

Arkadaşlarının yanına gitmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor ve son bir kez kederli bir bakış atıyor. Cesetlerin arasından geçerek evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Birkaç adamın selamlaşırken adımı söylediğini duyuyorum; bazıları sırtıma tokat atıyor. Şehirden gelenler hariç, buradaki insanların çoğunu tanıyorum.

Bara ulaşmadan hemen önce bir el pazumu tutuyor. Daha dönmeden kim olduğunu anlıyorum. Bayat biranın ve yere dökülen fıstık kabuklarının üzerinden onun çiçeksi parfümünün kokusunu alabiliyorum. İçimdeki hayvan eli itmek istiyor ama içimdeki beyefendi yüzünü ona dönüyor.

"Merhaba, Cricket."

"Selam Gavin," diye mırıldanıyor ve kolumu biraz daha sıkıyor. "Sana danışmak istediğim bir fikrim var."

Gri gözleri açıklıkla dolup taşıyor ve beni kıyafetlerimi çıkarmış halde hayal ettiğini biliyorum. Fransız örgüsünden kaçan bir tutam kahverengi saç kulağının arkasına sıkıştırıyor, kırmızı boyalı dudakları büzülüyor.

Bir adım geri çekiliyorum ama beni hâlâ kavıyor. "Peki senin fikrin ne?"

Cildi kızarıyor, yanaklarının elmaları pembeleşiyor. Bir zamanlar Dünyadaki en sevimli şey olduğunu düşünürdüm. Doğal bir güzellik, tüm doğru yerlerde yuvarlaklığı olan ve annenizi nasıl etkileyeceğinizi bilen biri. Kendimi onunla evlenirken bile görebilirdim ama o zaman geçti. Şimdi ise b a ş ı m ı n belasından başka bir şey değil. A

Babam ölmeden önce sahip olduğumu sandığım hayatın bir hatırlatıcısı ve insanların size verebileceği acının bir hatırlatıcısı.

"Şey," diyor, dudakları kulağımın yanında olacak şekilde öne doğru eğilerek, "Bu gece bana teklif vermeni düşünüyordum. Randevuya kadar sepetimde ne olduğunu açıklamamam gerekiyor ama şöyle diyelim, bizim için büyük planlarım var."

"Bu etkinliğin aileme yardım ettiğinin farkındasınızdır. Sana teklif vermem mantıklı olmaz."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Seni bırakma konusunda aptalca davranmış olabilirim Gavin, ama ben akıllı bir kadınam."

Beni hiç bırakmadığı gerçeği hakkında yorum yapamadan, elime bir tomar yüzlük sıkıştırıyor.

"Bunu bana babam verdi. Ama sadece bana teklif verirsen kullanabileceğimi söyledi."

Seni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Sen onun hiç sahip olmadığı oğlu gibisin."

Para avucumu yakıyor. "Neden birlikte olmadığımızı unutuyor musun, Cricket?" Sadece onun duyabileceği şekilde eğildim, sesim öfkeyle sertleşti. "Çünkü birinci yıl dönümümüzün ertesi günü rastgele bir adamın seni becermesine izin verdin. Bunu *babana* söyledin mi? Eminim çok gurur duyardı."

Cricket beni itiyor ve midem bulanıyor. Randall'da yaşamayı ve insanların çoğunu sevmeme rağmen, işler ters gittiğinde, her gün bununla yüzleşmek zorundasınız. Burada geçmişinizden saklanamazsınız. Ve Cricket geçmişimin gömmek istediğim bir parçası.

"Sen bir işe yaramazsın, Gavin Montgomery. Bu parayı unut," diyerek parayı elimden aldı.

Ben asla kabul etmezdim, o da bunu biliyor. Yine de nedense, onu eteğini karnına kadar sıyırmış ve arasında daha önce hiç görmediğim bir şehirli çocukla bulduğumdan beri beni geri alma görevinde.

bacaklarını. Onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim ve bana hiçbir zaman bir açıklama yapmadı. Öfkem alevleniyor.

"Senin paranı istemiyorum, Cricket. Git sepetini keşfedecek başka bir adam bul, bunun senin için sorun olmadığını biliyorum." Öfkeli bir çığlık attı ve beni çok incitmiş olsa da tüm bu etkileşimden pişmanlık duydum. Annem onursuz bir şekilde konuştuğumu bilseydi çok kızardı. Ben daha iyi bir adam olmak için yetiştirildim. Gerçi sık sık o adamın babamla birlikte ölüp ölmediğini merak ediyorum.

Dudakları titriyor. "Sen bir pisliksin."

Bir an için ona bakıyorum, dudaklarımda bir özür, ama bunun yerine ağzımı kapalı tutuyorum. Bu gece ona nazik davranacak kadar içimde yok. Aklımda daha önemli şeyler varken olmaz. Çiftlik işleri, faturalar ve kardeşim gibi. "Hoşça kal Cricket," diyorum yüz hatlarım sertleşerek. Umarım bu etkileşimden sonra nihayet ilgilenmediğim mesajını alır. Bununla birlikte barın arka tarafına doğru ilerliyorum, böylece müzik seviyesini yükseltip kendime biraz zaman ayırabiliyorum.

Oraya vardığımda, ses sistemi görüş alanımın hemen dışında olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum ve duvara yaslanıp başımı eğerek derin bir nefes alıyorum. Ailem için kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum ama bu her geçen gün daha da zorlaşıyor. Babam öldüğünden beri hepimiz çok çalışıyoruz ama yirmi dört yaşında evin erkeği olmak beklediğim son şeydi. Montgomery Ailesi'nin çiftliğini devralmam her zaman planlanmış olsa da bu kadar erken olmasını planlamamıştım. Babam emekli olana kadar en az bir on yılım daha var sanıyordum.

Son elli yılın en kötü kuraklığının bizi vuracağını da beklemiyordum. Ya da babamın defter tutma konusunda berbat olduğunu ve atlara ve sığırlara çok fazla para harcadığını. O ölene kadar, tüm ailemiz bizim

Teksas'ın en zengin çiftliği. Ama şimdi buradayız, bizi ayakta tutmak için bir hayır etkinliğine ev sahipliği yapıyoruz. Ailemin işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmediğinden bahsetmiyorum bile.

Ayak sesleri cazibemi geri kazanmamı sağladı. Dünya parçalanıyor olabilir ama benim oynayacak bir rolüm ve besleyecek bir ailem var.

"Partiyi başlatmaya hazır mısın Kovboy?" Jake kendine özgü kırmızı kovboy şapkasını kafasına geçirerek soruyor. Patronumun oğlu ve iyi bir arkadaşım. Babasının dizi sakat olduğu için burayı o yönetiyor.

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum ve kalabalığa bakıyorum. Saat dokuzu biraz geçiyor ve iyi vakit geçirmeye hazır görünüyorlar. Biliyorum çünkü havada belli bir enerji var - böyle yerlerde çalıştığınızda fark etmeyi öğrendiğiniz bir enerji. Neredeyse yeni yıldan önceki saniyeleri geri sayarken hissettiğiniz duygu gibi. Bu iyi insanlar daha fazla içmeye, güzel insanlara teklif vermeye ve boğaya binmeye hazırlar.

Annem konuyu açtığında bu fikirden nefret etsem de, bu kalabalık heyecanlı. Heyecandan da öte. Ve haber yayıldı çünkü beklediğimizden daha fazla insan var.

Müziğin sesini açmak üzereyken Kade'in az önceki sarışın kızla konuştuğunu fark ediyorum.

Jake'e bakıyorum. "Gidip Kade'i alıp barda çalışmasını söyler misin? İnsanların biralarını doldurun ki paralarını ödesinler."

Jake gözlerimi takip ediyor ve başını sallıyor. "Onu uzaklaştırmaya çalışacağım. Ama sen en iyi yaptığın şeyi yapmaya odaklan. Bir kalabalığı nasıl aydınlatacağını biliyorsun. Bunun yerine sana çıkma teklif edilse muhtemelen daha çok para kazanırdın."

"Şu anda kadınlar için zamanım yok" diye homurdanıyorum.

Jake gülüyor. "Şehirdeki en gözde bekâr sensin ve bunu biliyorsun. Dün gece vardiyanız sırasında kaç numara aldınız?" "Bilmiyorum.

Onları dışarı attım."

"Aynen öyle."

"Ben iyi bir av değilim." Kalabalığı işaret ediyorum. "Beş parasız olduğum için burada olduğumuzun farkında mısın?"

Jake gözlerini devirir. "Evet, ama bu kadınların seni istemediği anlamına gelmez. Sen akıllı bir adamsın, Gavin. Bu kasabadaki herkes zor zamanlardan geçmenin nasıl bir şey olduğunu bilir. Bunu tersine çevireceksin. Biraz inancın olmalı." Sırtımı sıvazladı. "Ben Kade'i o şehirli kızla ara sokakta kaybolmadan önce yakalayacağım. Sen de burayı para harcamaya hazır hale getir."

Şarkıyı insanları harekete geçireceğini bildiğim bir şarkıyla değiştirmeden önce ona şapka çıkarıyorum. Bir nefes daha alıyorum, en çekici Montgomery çocuğu gülümsememi takınıyorum ve kendime öğrettiğim şovmen olmaya hazırlanıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

OceanofPDF.com

Blake

BABAM VE BEN Night Hawk'a girdiğimizde bizi onuncu seviyede bangır bangır çalan "Boot Scootin' Boogie" karşılıyor. Notalar kulak zarıma çarptığında irkiliyorum, birkaç hafta çiftlikte sessizlik içinde çalıştıktan sonra bu kadar yüksek seslere alışık değilim.

Babamın yüzünde hep bir gülümseme vardır, tam bir insan canlısıdır. Randall'da büyüdüğü için herkes onu tanır. Double-Time Çiftliği güvenilirdir; çoğu insan tay satın almak ya da atlarını eğdirmek için bize gelir. Reed vefat etmeden önce, yerel halk için büyük kasaba barbekülerine ve at gösterilerine ev sahipliği yapardık.

Gerginim. Şimdi Reed'i düşünmenin sırası değil. Ya da buradaki herkesin kazanın yıldönümünün ne kadar yakın olduğunun farkında olduğundan eminim. Midem bulanıyor ama yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum ve birazdan karşıma çıkacak olan insanların saldırısına karşı kendimi hazırlıyorum. Bu günün geleceğini biliyordum ama daha uzun süre bundan kaçınmak istiyordum. Annem, kasabanın çoğu Montgomery'lere yardım etmek için burada olduğundan, en azından bu şekilde tüm buluşmaları bir kerede bitirebileceğimi söyledi. Belki de haklıdır.

Barın içine doğru yürüdüğümde ilk fark ettiğim şey ne kadar dolu olduğu. Burası eskiden yerli halkın içki içtiği ve çocukların eğlenebildiği bir yerdi.

Yirmi bir yaşına gelmeden önce içki içiyor ve sevgililerini etkilemek için boğaya biniyorlardı. "Bakın kedi ne getirmiş!" diye bağıyor bir erkek sesi Müzik.

Etrafta onu duyabilen insanlar yaptıkları işi bırakıp bu heyecana bakıyorlar. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum ve bazı tanıdık yüzlere başımı çeviriyorum. Ama hiçbirisi bana doğru gelemeden, kaldırılıp etrafımda döndürülüyorum.

Ağzımdan bir çığlık kaçıyor. "Tanrım, indir beni!"

Ayaklarım yere bastığında kırmızı bir kovboy şapkası ve bok yiyici bir sırtışla karşılaştım. "Jake Buckley. Hâlâ o çirkin kırmızı şapkayı mı takıyorsun?"

Gülüyor. "Bu benim şanslı şapkam. Onu Eyalet Fuarı otoparkında bulduğum günden beri takıyorum."

"Oh, lütfen! Yepyeni olduğunu söyleyebilirim." Sarılmaya başlamadan önce bana gülümserken şapkanın kenarına dokunuyorum.

"Seni görmek güzel Blake. Şehre döndüğünüzü duydum ve neredeyse sizi ziyaret etmek için uğrayacaktım," diyerek herkesi işaret ediyor, "ama burada işler çığırından çıktı."

Omzunu okşadım. Jake ve ben lisede bir yıl arayla okuduk ve babalarımız eski arkadaş olduğu için kendimizi sık sık aynı çevrelerde bulduk.

"Buraya yaptığınız şeyi beğendim. Çok..." "Kitschy?" diye bitiriyor.

"İşte bu." Night Hawk'ın müşterileri değişmekle kalmamış, aynı zamanda Nashville'deki pek çok bara benzemiş. Duvarlarda country hatıraları, yerlerde fındık kabukları ve eski dans pistinin tam ortasında parlak bir mekanik boğa var.

"Babam para getirecekse istediğim her şeyi değiştirebileceğimi söyledi. Gerçi bizi haritaya koyan yeni boğa oldu. Ben koymaya başladım

Montgomery'lerin videolarını sosyal medyada paylaştık. Ertesi gün üç bekârlığa veda partisi birden ortaya çıktı. Bu şey," diyerek boğayı işaret ediyor, "sihir gibi."

"Senin adına sevindim." Gözlerim babamın nereye gittiğini merak ederek kalabalığı tarıyor. Stetson'unu buluyorum ve June Montgomery ve Gunners ile konuştuğunu görüyorum. June göz göze geldiğimizde bana gülümsüyor ve ben de ona el sallıyorum. En büyük oğlu Gavin'i almaya geldiğinde bana hep iyi davranırdı. O ve Reed bebekliklerinden beri arkadaşlardı.

"Bu gece boğaya binecek misin? Hepimize bir gösteri sunacağını biliyorum," diye takılıyor Jake, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Üzerimde özel bir şey yok, sadece eski kovboy çizmelerim, dar bir kot pantolon, solmuş bir Garth Brooks konser tişörtü ve doğal renkli bir kovboy şapkası var.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye ekliyor, kara gözleri parlıyor.

Jake ve ben lisedeyken bir kez takıldık ama o kadar. Tatlı bir adam ama o zaman da uzun vadeli bir şeyle ilgilenmiyordum, şimdi de ilgilenmiyorum.

Omzuna vurdum. "Artık hiçbir şeye binmiyorum. Ne atlara, ne boğalara, ne de sahte boğalara... Randall oğlanlarına da. Montgomery'leri desteklemek ve annemi mutlu etmek için buradayım."

Jake'in gözlerinde parlayan acıma ifadesini fark etmemek zor, ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. "Artık evde olduğuna göre, belki bu değişir," diyor.

"Hayal kurmaya devam et, Kovboy." Sesim hafif ve cilveli, bu da neyse ki acıma duygusunu yok ediyor.

Cam kırılma sesi başını döndürür.

"Geri dönsem iyi olacak. Buranın yanmasını istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Git!"

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Artık yabancılık çekme Kovboy Kız. Seni yakında tekrar görmek istiyorum. Herhangi bir binicilik içermese bile."

Başımı sallıyorum ve onu itiyorum. Utanmaz bir çapkın olabilir ama son beş yılda hiç değişmemiş olmasına seviniyorum. Reed'den bahsetmemesi de güzel. İnsanlar konuşacak başka bir şey bulamadıklarında hemen başsağlığı dileme eğilimindedirler. Bazen onu ne kadar özlediklerini bile paylaşmaya çalışırlar; en acısı da budur.

Jake'in kalabalığa karışmasıyla, yanımda tanıdık birinin rahatlığı olmadan yalnız kaldım. İnsanların gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama göz teması kurup kim olduklarını öğrenmek istemiyorum. Özellikle de onları iyi tanıyorsam. O zaman tam da istemediğim türden bir konuşmanın içinde sıkışıp kalırım. Neyse ki kasabanın dedikoducusu Abby Allen bana doğru ilerlemeye başladığında babam yanımda beliriyor. Yaşlı bir kadın, en azından yetmişli yaşlarında, ama ağzını açıp herkesin işine karışmayı seviyor. Babamın elinden tutup onu bara doğru çekiyorum ve Abby'nin üçüncü derecesini başka bir güne bırakıyorum.

Sırıttıyor. "İyi düşündün, bebeğim."

Birlikte herkesin arasından geçiyoruz; beni iyi bir Teksaslı kadın gibi karşılayan kasabalılara gülümsüyor ve selam veriyorum. Hatta liseye beraber gittiğim birkaç kişiye bile sarılıyorum. Sonunda bara vardığımızda, bir içki için hazırım.

"Bu Blake Tanner mı?" diye soruyor barmen babama. Tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Tek ve biricik," diye cevaplıyor babam.

Barın arkasındaki adam görünüşe bakılırsa benim için çok genç ama bir o kadar da çekici. Arkaya doğru eğilmiş bir kovboy şapkası takıyor, böylece ela gözlerinin muziplikle parıldadığını görebiliyorum. Sonunda bir kovboyyla evlenebilecek bir çocuğa benziyor.

Kamyonetinin arkasında sevişip Abby Allen'ın bahçesine tuvaletini yaptıktan sonra hapse girmiş. Üzerinde Night Hawk'ın logosu olan dar siyah bir tişört ve altında kasları olduğunu belli eden yıpranmış bir kot pantolon giyiyor.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi sevgilim?" diye söyleniyor.

Başımı salladım. "Üzgünüm, tanıdığımı söyleyemem. Yine de tanımam gereken birine benziyorsun."

Gülümsüyor ve yanaklarının çukurlaşmasına neden oluyor. Eminim bu çocuğun annesinin elleri çok doluydu... muhtemelen hala da öyledir.

Adam parmaklarını bir havluya siliyor, sonra iri elini uzatıyor. "Kade Montgomery."

Ah. Bilmem gerekirdi. Elimi onunkine koydum ve Tanrı yardımcım olsun... elimi öptü. "Kade? Vay canına. Sen..."

"Sen kasabadan ayrıldığında on altı yaşındaydım ve açlıktan ölmek üzere olan bir sıçana benziyordum. Beni tanımamana şaşırmadım. Gerçi Gavin'i hatırlayacağından eminim. O her zaman yakışıklı olmuştur."

Küçük bir kahkaha attım. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de öyle. Ne alırsın?"

"Babam için sek viski, ben de soğuk biranız varsa ondan alayım."

Babam içki siparişinde şapkasını çıkarıyor ve Kade işe koyuluyor. İçkilerimizi aldıktan sonra, babam cömert bir bahşiş gibi görünen birkaç fatura uzatıyor ve bana da ortama karışmaktan başka bir bahane kalmıyor.

"Teşekkürler, Kade. Seninle yeniden tanışmak güzeldi."

Bana o bayıltıcı gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Eminim tekrar görüşeceğiz." Sonra bir sonraki kişiye geçti ve beni neden

şuna inanıyor.

Babam beni arka tarafta boğayı net bir şekilde gören bir masaya doğru götürüyor. Kalabalık kıpır kıpır, akşamki şenliklere katılmaya hazır. Duvarın yanında açık artırma kürekleriyle dolu bir kart masası ve sepetlerini bırakan bir sıra genç insan var. İçlerinden birinin Reed'in sınıfında olan Polly Carson olduğunu fark ediyorum, yani yirmi dört yaşlarında. Tam bir köylü kızı gibi görünen dolgun bir kadına dönüşmüş. Bana gülümsüyor ve ben de ona küçük bir el sallıyorum.

Babamın yanında dururken, kendimi şehirde yakın bir arkadaşım olmasını dilerken buluyorum. Çoğu lise aşklarıyla evlendikten ya da üniversiteye gittikten sonra taşındı, kendi evimi bulmadan önce Tennessee'de birkaç ay birlikte yaşadığım arkadaşım Shelby gibi. Bu düşünce annemin ilişkisizliğim ya da kariyerim hakkındaki düşüncelerini aklıma getiriyor ve kaşlarımı çatmamak için mücadele ediyorum.

"Peynir krakerinden düşmüş gibi görünüyorsun," diyor solumdan cızırtılı bir ses.

Döndüğümde Ruby Montgomery'yi yanımda buluyorum. Yaşlı bir kadına göre iyi görünüyor, hayatını yaşamış ve bundan zevk almış biri gibi.

"Ruby! Burada olup olmadığını merak ediyordum."

Ona sarılmam için beni çağırıyor. Ufak tefek bir şey, hatta son beş yılda birkaç santim küçülmüş bile olabilir; bu da 1.80'lik boyumla onu karşılamak için eğilmem gerektiği anlamına geliyor.

"Tabii ki buradayım, aptal kaz. Bu benim ailem, değil mi?" Sarılmaktan vazgeçiyor ve alaycı bir göz kırpmayla ekliyor: "Yatma saatimden sonra dışarıda olmayı sevdiğimi bildiğinden bahsetmiyorum bile."

Hafifçe gülüyorum. Ruby'nin yıllardır şehirdeki barları kapattığı biliniyor. Tam bir ateş parçası ve görünüşe göre ben gittiğimden beri hız kesmemiş.

"Seni gördüğüme sevindim," diyorum.

Gülümsemesi zaten iyi çizgili olan yüzünü kırıştırıyor. "Annene seni burada görmezsem aşağı inip seni kendim içmeye götüreceğimi söyledim."

"Sana inanıyorum."

"Ruby!" sesini duymadan önce göz ucuyla sarıyı görüyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"June," dedi, "aileme destek olmak için buradayım. Ne de olsa bu etkinliği yapmak bizim fikrimizdi."

"Biliyorum ama dinlendiğini sanıyordum." Sesindeki endişeyi duyabiliyorum, bu da Ruby'de bir sorun olup olmadığını merak etmeme neden oluyor, ama muhtemelen yaşından kaynaklanıyor.

Ruby June'u görmezden geliyor ve kolumu okşuyor. "Öldüğümde uyuyabilirim!"

Kıkırdamamı bastırıyorum ve June kayınvalidesini boğazlamak ister gibi bakıyor. Hikâyelerinin ne olduğunu bilmiyorum ama Ruby'nin neden burada olmak istediğini anlıyorum; o da gayet iyi görünüyor.

Ruby, "Erkeklerin bu güzel kadınlara teklif vermesini sağlamak için bana burada ihtiyacınız var," diye ekliyor. "Erkeklerin paralarını nasıl harcayacaklarını bilirim."

Bu sefer yüksek sesle kahkaha atıyorum. "Seni özledim, Ruby."

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Ben de seni özledim canım. Şimdi neden benimle kalabalığın arasına karışmıyorsun? Eminim Gavin yakında sahneye çıkacaktır. Onu sahnede görene kadar bekle. Benim torunum bir şovmen," diyor gururla.

Ruby'ye babamın yanında kalıp bir içki daha içmek istediğimi söyleyemedim, June arkamızdan bir hışımla çıkarken beni mutlu kalabalığın içine sürüklüyor.

Yürürken, birkaç kişi daha bana selam veriyor ve diğer tanıdıklar garip bir şekilde bakmaya devam ediyor. Açık bir yer bulduğumuzda müzik yükseliyor ve

Işıklar sönük.

"Hazırlan," diyor Ruby baş dönmesiyle. "Şimdi dışarı çıkıyor."

Hoparlörlerden Big & Rich'in "Save a Horse, Ride a Cowboy" şarkısı yükseliyor ve mekandaki her kadın sahneye çıkmak üzere olan bir striptizci gibi ağlamaya başlıyor.

Bir yüz görmeden önce kısık bir ses duyuyorum; ayaklarımdan başımın tepesine kadar titreşen gerçek bir taşralı erkek sesi. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor ve şimdi bu kadınların çıldırmasının nedeninin tam olarak bu olduğunun farkındayım.

"Bayanlar ve baylar! Bu gece iyi vakit geçirmeye hazır mısınız?"

Gözlerim Gavin Montgomery'nin sesini arıyor ama uzun boyuma rağmen nerede olduğunu görmekte zorlanıyorum. Sonunda, ısınan bedenlerin arasında hareket eden siyah bir kovboy şapkasının tepesini fark ediyorum.

Kalabalık alkışlıyor ve Ruby ile ben öne doğru biraz daha yaklaştık, böylece artık ortadayız. Yaşlı kadın için endişelenerek ona bakıyorum ama onun umurunda bile değil. Gözleri ıslık ıslık parlıyor ve kalabalığın geri kalanı gibi bağırıp çağırıyor.

Hâlâ meçhul olan Gavin onların biraz sakinleşmesini bekledikten sonra şöyle der: "*Biliyorum*, hazırım. Ve gerçekten neye hazırım biliyor musunuz?" Kalabalığın tezahüratları çılgına döner. "Tek ve biricik TORRRNAAADOOOOO'ya binen yakışıklı insanları görmek için!"

Boğanın adını söylediğinde, bir kumandaya basmış olmalı çünkü boğa canlanıyor, titriyor ve spot ışığı altında dönüyor. Komik ama etkili.

Teksas'ın en güzel kıcı boğanın yanındaki eski sahneye atlarken başımı sağa çeviriyorum. Gavin'in kot pantolonu dar ve soluk, kovboy çizimleri yıpranmış ve tişörtü Kade ve Jake'inkine benziyor - onunkinin kesik olması dışında

kaslı pazularını göstermek için kollarını açıyor. Henüz yüzünü görmedim ama gözlerim damarlarının ön kolundan elindeki mikrofonu kavrayan eline doğru uzanışına takılıyor.

Gavin'i en son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Çiftliğimizdeydi; o daha on dokuz, ben yirmi dört yaşındaydım. Buraya geldiğinde sessiz olan tatlı bir çocuktu. O ve Reed her zaman küçük baş belası sürüleriyle bir şeylere karışırlardı. Tıpkı kardeşi Kade gibi, sanırım onu da hiç fark etmemiştim. Fıçı yarışı şampiyonlukları kazanmaya ve kendi yaşındaki çocukları öpmeye o kadar dalmıştım ki.

Gavin dönüyor ve erkeksi yüzü kalabalığa bakarken annesiyle göz göze geliyor ve ona göz kırpmıyor. Tanımadığım kızlar çılgına dönmüş, Magic Mike filmindeki gibi kıyafetlerini çıkarması için ona bağırlıyorlar. Olabilir, ama burası biz doğmadan önce tanıdığımız insanlarla ve onun ailesiyle dolu. Bunun onun için rahat hissettirdiğini hayal edemiyorum, ama kim bilir? Gavin Montgomery hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Boğayı susturduktan sonra büyük kollarını açıyor ve kalabalığa yerleşmelerini söylüyor. "Şimdi, bu gece Night Hawk'taki normal gecelerden biraz farklı. Başlamadan önce Montgomery ailesi adına bu gece burada olduğunuz için hepinize minnettar olduğumuzu söylemek isterim. Randall halkı yine kendileri için geldi."

"*Yeewhaw!*" tezahüratları "*Seni seviyoruz, Gavin!*" ve çığlıklar kalabalığın içinde çınlıyor. Bunun kalbimi ısıttığını itiraf etmeliyim.

Tüm bakışlarını bana ve Ruby'ye çevirdiğinde, yeşil gözleri sanki burada duracağımı biliyormuş gibi benimkilerle birleşiyor. Yüzündeki bembeyaz ifadeden kim olduğumu bildiğini anlayabiliyorum. Yutkundu, adem elması sallanıyordu.

bakmaya devam ediyor. Birkaç saniye içinde biri adını haykırır ve o da sahnedeki gülümsemesini iyi çalışılmış bir şekilde geri getirir.

"Pekala millet, birkaç temel kural," diyor mikrofona, artık etkilenmemiş bir şekilde. "Tarih açık artırmasına katılmaya karar verdiyseniz, üzerinizde her bir binicinin sırasını gösteren bir kart olacak. Biniciler, zamanınız geldiğinde adınızı söyleyeceğiz. Güzelim Tornado'ya bindiğinizde," boğayı tekrar oynatıyor, "seyirciler sadece siz boğanın üzerindeyken size teklif verebilir. Boğadan düştüğünüzde açık artırma sona erer ve kartını kaldıran son şanslı kovboy ya da kovboy kız randevunuzun galibi olur."

Hava enerjiyle titreşiyor - bu insanlar teklif vermeye hazır.

Gavin ilk kızı çağırırken Garth Brooks'un "Papa Loved Mama" şarkısı çalıyor, ki bu kız Polly Carson. Gergin görünüyor ama şimdiden genç Corbin oğlanlarından biriyle göz göze geldiğini görüyorum. Sarışın olanın, kızın göğsüne ve dolgun poposuna bakarak onu arzuladığını söyleyebilirim.

"Buraya gelin Bayan Polly. Artık utanmanıza gerek yok!" Gavin sesleniyor.

Adam ona çarpık bir gülümseme verdiğinde kızarıyor. Boğanın etrafındaki minderli alanda yürümesine yardım ederken kollarının nasıl esnediğini izliyorum. Sonra, salonun yarısının Gavin'e teklif vermeyi dilediği bir hareketle, Polly'yi iki telli bir saman balyası kadar ağırmış gibi kaldırıyor. Ki bu hiçbir şey. Gavin onu boğanın üzerinde sağa yatırıp ellerini nereye koymasını gerektiğini gösterdikten sonra dostane bir tavırla kalçasını okşarken Polly daha da kızarıyor.

Gavin zıplayan minderlerden iner ve arkasındaki küçük, yastıklı kapıyı kapatır. Küçük sahneye geri döndüğünde Polly'nin sepetini tutuyor. Pembe selofana sarılmış küçük, şirin bir hasır sepet.

"Beyler, bu Bayan Polly. Bu gece burada bulunan bu güzel insanları tanımıyorsanız... o zaman ya bir taşın altında yaşıyorsunuz ya da buralardan değilsiniz demektir." Bunu söylerken gülümsüyor, aksanını

Kalın. Normalde böyle konuştuğunu sanmıyorum ama insanları harekete geçirdiği kesin.

"Polly yirmi dört yaşında. Baldan daha tatlı ve büyük hayvan veterineri olmak için okuyor, aynı zamanda yüzmekten ve yemek pişirmekten hoşlanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz beyler..."

"Asla aç kalmayacağım!" diye bağıyor sarışın Corbin oğlan, hâlâ Polly'ye kemiklerinin üzerine atlamaya hazırmış gibi bakıyor.

"Sepetin içinde ne olduğundan bahsediyor, seni aptal!" Ruby ona bağıyor ve bana "*Erkekler*" der gibi bakıyor. *Ugh!*"

Gavin gülerken başını sallar ve Polly'ye döner. "Sıkı tutun, sevgilim. Açık artırma yüz ile başlıyor!" diye bağıyor boğayı sallamadan önce mikrofona. Polly bir çılgılık atar ve kalçalarını makinenin etrafında kavrar. Sarsıntı, her bir parçasının sallanmasına neden olur ve kalabalığın alkışlarla patlamasına yol açar.

Corbin küreğini kaldırarak "Yüz!" diye seslendi.

"Yüzümüz var, iki mi duyuyorum?" Gavin boğayı nazikçe döndürür ve Polly'nin hemen düşmemesini sağlayarak açık artırmayı sonlandırır.

"İki yüz!" diye bağıyor bir beyefendi.

"İki yüz elli!" diye karşı çıkıyor Corbin'in oğlu. Gavin boğayı titretiyor, sonra Polly'yi biraz daha hızlı döndürüyor. Bir ses daha çıkarıyor ve bir an için düşeceğini sanıyorum. Seyirciler onu alkışlıyor ve kadınlar kalçalarını nasıl tutması gerektiği konusunda bağırmaya başlıyor.

"İki yüz elli var! Haydi beyler, utanmayın. Polly'nin sepetini kaldırıp kokluyor. "Burada taze pişmiş kurabiyeler olduğuna eminim." Kaşlarını oynatır ve sonra boğayı tekrar döndürür.

"İki yetmiş beş!" diye bağıyor üçüncü bir adam.

"Üç yüz!" Corbin'in oğlu tekrar atışını yapıyor. Kardeşi kolundan çekiştirerek ona teklif vermeyi bırakmasını, yoksa başının belaya gireceğini söyleyen bir bakış atıyor.

Gavin bize doğru bakıyor. Önce Ruby'ye baktığını sanıyorum ama sonra yine bana baktığını fark ediyorum. Tanrım, çok seksi. Belki de Montgomery oğlanları olgunlaşıp seksi kovboy tanrılarına dönüşmüşlerdir ya da ben gittikten sonra Randall'ın su kaynağına bir şey karışmıştır. *Lanet* olsun.

"Üç yüz duydum!" Gavin gözlerini benimkilerden ayırmadan yankılanıyor. Bir adam üç yirmi beş diye bağırırken yanaklarım kızarıyor.

Gavin'in bakışları altında gerilirken, hâlâ asılı duran Polly'ye dönüp bakıyorum; boğa o kadar hızlı hareket etmiyor. Gözleri Corbin'in oğluna kilitlendiğinde, sanki ona tekrar teklif vermesi için yalvarıyor gibiydi.

Corbin'in oğlu kardeşinin azarlamalarını duymazdan gelerek raketini kaldırıyor ve "Üç elli!" diye bağırıyor. Gavin Tornado'ya vahşi bir sarsıntı verirken kardeşi kafasına vuruyor. Polly uçarak pelüş kışının üzerine düşer. Kalabalık tekrar tezahürat yapmaya başlamadan önce bir 'aww' sesi çıkarır.

Gözlerim bir kez daha Gavin'inkileri buluyor ve bana göz kırpmıyor. Kesinlikle Polly'yi Corbin'le randevusunu alabilsin diye bilerek başından savmıştı.

Gavin Polly'ye doğru yürür, kalkmasına yardım eder ve sepeti ona uzatır. "İyi iş, Bayan Polly! Şimdi gidebilirsiniz. Tim Corbin'e de bu güzel kızı kazandığı için tebrikler. Kurabiyelerin tadını çıkarın."

Seyirciler güler ve Polly pembe pembe kızarır. İnsanlar sırtına tokat atarken Tim koşar. Polly'ye ulaştığında onu yanağından öper ve Polly de ona sepetini uzatır.

Gavin onları sahneden kovuyor. "Koşun, şimdi!"

"Sana torunumun bu işte iyi olduğunu söylemiştim," diyor Ruby. Yanımda olduğunu tamamen unuttuğum için biraz sıcıyorum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye kıkırdıyorum.

"Sana bakıyordu." Gülümsüyor. "Ben de senin yüzündeki bakışı gördüm. Kafandan kıvılcımlar çıkıyor gibiydi."

Yanaklarım yanıyor. "Ruby! O senin torunun ve benden daha genç. Ayrıca şu anda bir erkek aramıyorum."

Omuz silkiyor. "Bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyor."

Ben cevap vermek üzereyken müzik kısılıyor ve Gavin'in tok sesi mikrofonda yankılanıyor. "Listedeki bir sonraki kişiye geçmeden önce, sahneye çıkarmak istediğim özel biri var."

Ruby kaşlarını kaldırıyor ve ben de onu ya da belki annesini arayacağını düşünüyorum. Ama benimle tekrar göz göze geldiğinde dudaklarında muzip bir gülümseme oluşuyor ve midem bulanıyor.

Tanrım, lütfen, hayır.

Gavin, "Kasabamızın sevilen bir üyesi aramıza döndü," diyor.

Başımı sallıyorum, bedenim kaskatı kesiliyor. Kalabalık dönüyor, hatta şehirden gelen insanların bana bakmasına neden oluyor. Ruby'nin içine doğru büzülüyorum, kaçabilmek için çılgınca acil çıkışı arıyorum. Gözüm babama takılıyor ve yüzündeki çatık kaşları görebiliyorum. Bunun olacağını bilmiyordu. En azından bu da bir şeydir.

Ruby beni ileri doğru itti. "Sorun yok, şimdi. Yukarı çık ve insanlara merhaba de. Herkes senden haber almak istiyor."

Gavin sözlerine şöyle devam ediyor: "Bayanlar ve baylar, Ulusal Varil Yarışı Şampiyonumuza hoş geldiniz..."

Eski unvanımı duyunca ağzım kuruyor - artık geçerli olmayan bir unvan; ne de istediğim bir unvan. İnsanlar davul zurna çaldığında daha da kötüleşiyor ve köşeye sıkıştırıldığımı anlıyorum. Gavin'in gözlerinin içine bakıyorum, durması için yalvarırken başımı ileri geri sallıyorum ama o piç sadece gülümsüyor.

Gülümseyin! Sahneye çıkmayı hiç istemesem de herkes burada. Sahneye çıkmayarak kendimi ya da ailemi utandırabileceğimi sanmıyorum.

"Bayan Blake... Tanneeerrr!!!" Gavin her heceyi uzatıyor ve kalabalık alkışlıyor. Herkese el sallıyorum ama ayaklarım hareket etmiyor.

"Hadi ama Bayan Tanner," diye mikrofona sesleniyor.

Kalabalıktan biri "Isırmayız!" diye bağırır.

Gavin işaret ve orta parmağını birleştiriyor, sonra eliyle 'gel buraya' hareketi yapıyor. Güçlü duruyorum ve sonunda "Ben burada iyiyim Kovboy" diyorum.

Sadece başını sallıyor ve yanına gelmemi işaret ediyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, kalabalıkta adım söylenmeye başlıyor ve insanlar beni sahneye doğru itiyor.

Babama hızlıca bir bakış atıyorum ve o sadece başını sallıyor. Sıkıştığımı biliyor. Eğer yukarı çıkmazsam, korkak gibi görüneceğim. Bir aptaldan bahsetmiyorum bile. Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kaldım.

Yüzümde bir gülümsemeyle omuzlarımı geriye itip ileri doğru bir adım atıyorum. Ama Gavin Montgomery'ye bildiğim tüm kötü kelimeleri sessizce söylemeden önce değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

OceanofPDF.com

Gavin

KADE ve Jake'in bardan bana meraklı bakışlarını hissedebiliyorum, ama onlara teşekkür etme zevkini tattırmıyorum.

Blake Tanner'ın geri döndüğünü duydum ama bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştım. Reed'in ölümünün kasabamız için ne kadar trajik olduğu düşünüldüğünde, onu düşünmek onu düşünmek anlamına geliyordu. Bir arkadaşın, bir kardeşin kaybı hakkında.

Ama sonra sahneye çıktım ve onu gördüm. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve yanakları ya doğal bir allıktan ya da sıcaktan, belki de her ikisinden dolayı pembeye boyanmıştı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Anında Blake'i boğanın üzerine çıkarıp ona teklif vermek istedim, mantıklı düşünceye lanet olsun. Sadece onun varlığı bile bir an için nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini unutturdu, ki bu asla böyle olmazdı. Sıradan bir gecede Matthew McConaughey içeri girseydi, hiçbir şey kaçırmazdım. Ama bu kadın.

Çocukken ona biraz aşık olmuştum ama Reed'in ablası olduğu için pek önemsememiştim. Ama onun yokluğunda Blake bambaşka bir şeye dönüştü. Ağır göğüslerinin, düğümlediği soluk Garth Brooks konser tişörtüne nasıl baskı yaptığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Karnı, dişlerimle ısırarak istediğim tatlı teninin küçük bir parçasını ortaya çıkarıyor. Ve kahve rengi saçlarının bir zamanlar kullandığı çene hizasından daha kıvrık ve uzun olduğunu. Elimini çıplak sırtında gezdirirken onu yumruğuma dolamayı hayal etmeye başladım bile.

Düşüncelerim daha da dibe vurmadan önce gözlerimi büyükanneme ve onun sorgulayan bakışlarına çeviriyorum. Bu küçük numarayı onaylayıp onaylamadığını anlayamıyorum ama beni şehirdeki her uygun kadının kollarına itmeye çalışıyordu, bu yüzden bu onu mutlu etmeli. Ama Jake'e söylediklerimde ciddiydim: Ne kadınlara ayıracak vaktim ne de sevgilime istediğim gibi davranacak param var - ama aynı zamanda Blake Tanner'ı neredeyse beş yıldır görmedim ya da onunla aynı odada bulunmadım. Sanki biri vücuduma elektrik vermiş ve göğsümü sonuna kadar açarak kelekleri içeri doldurmuş gibi. Cricket kalbimi söküp üzerinde tepindiğinden beri böyle bir his yaşamamıştım.

Midem bulanıyor ve bir an için kendimi sorumsuzca bir karar vermekten alıkoymaya çalışıyorum. Güzel bir kadının, özellikle de iyi tanımadığım birinin beni atlatmasına izin vermemeliyim, ama bedenimin, kalbimin başka fikirleri var. Onun şu anda kim olduğunu ve son beş yıldır neler yaptığını öğrenmek istiyor. Tedbiri elden bırakıp bir kereliğine Kade gibi olmak istiyor: canı ne isterse onu yapan ve hayattan zevk alan bir adam. Birdenbire sorumluluk sahibi olmak istemiyorum; evin reisi Gavin Montgomery olmak istemiyorum. Genç ve özgür olmak istiyorum. Blake'i istiyorum.

Onunla tekrar göz göze geldim ve son kararımı verdim. Onunla buluşacağım, bunu yapmak için kendimi aptal yerine koymam gerekse bile. Tüm kasaba bana kızsak bile, buna değecek.

Toplayabildiğim en seksi sırtıyla ona 'seni görüyorum' hareketi yapıyorum ve ardından onu bir balık gibi çekiyormuş gibi yapıyorum. Hareket etmediğinde,

Kalabalık onun yerine işi yapar ve onu ileri doğru itmeye başlar. Hareketi durduramayınca sahneye doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Omuzlarını geriye atıp utangaç bir kadından, eskiden tanıdığım kendinden emin Şampiyon Varil Yarışçısına dönüşmesini izliyorum. Reed'in hala bizimle olduğu ve sanki bunu yapmak için doğmuş gibi ata bindiği zamanlar.

Onun enerjisindeki değişimle insanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor, sanki ben onu karşılamak için bekleyen Musa'yımışım gibi. Vücudu bana doğru salınırken etrafımızdaki müzik de azalıyor. Kot pantolonunun yuvarlak kalçalarının ve cömert karnının esnek tenini nasıl sardığını görünce ağzım sulanıyor. Tanrım, şimdiden fena oldum.

Sonunda sahneye ulaştığında, ona boştaki elimi uzatıyorum ve yanıma çekiyorum. Dokunuşunun sistemimde bir şok etkisi yarattığı gözümden kaçmıyor - ki bu sadece yapmak üzere olduğum şeyi yapma kararımı güçlendiriyor. O dik durdukça, boyundan dolayı karnımda bir sıcaklık oluşuyor. Blake kasabadaki çoğu kadından daha uzun, bu da güzel bir değişiklik. Gözlerinin içine bakmak ya da onu öpmek için çok fazla eğilmem gerekmiyor. Pelüş dudaklarının somurtuşuna bakılırsa, izin verirse bunun bir an önce olmasını istiyorum.

"Hepiniz, tatlı Blake Tanner'ımıza evine hoş geldin diyelim!" Mikrofona onu döndürüp geri getiriyorum. Bunu beklemiyordu, bu yüzden kollarıma doğru tökezlediğinde yumuşak vücudu sert göğsüme çarptı. Yüzüne 'Kalbini Kutsa Gülümsemesi' adını verdiğim ifadeyi yerleştirmeden önce bir ses çıkarıyor ve boştaki eliyle tezahürat yapan kalabalığa el sallıyor.

Sonunda gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı. Sanırım onu tuttuğumu unutmuştu, ama ben onun yumuşak sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Daha fazla tadını çıkarma şansım olmuyor çünkü geri çekiliyor ve benden uzaklaşıyor.

Kalabalıktaki herkese tekrar hitap etmeden önce onu sağımda ayakta bırakıyorum. "Şimdi, bu güzel ve yakışıklı kadını neden buraya getirdiğimi merak ediyor olabilirsiniz.

Bayan Tanner'a sahneye çıkma yeteneği kazandırdı."

"Onu boğaya bindirin!" diye bağırıyor kasabalılardan biri.

Blake ellerini sallayıp kibarca reddediyor ama o kadar kolay kurtulamayacak. Yıllar fiziksel formuna iyi davranmış olsa da, duruşundaki sertlikten biraz eğlenceye ihtiyacı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bu kasabanın konuşkan olduğundan bahsetmiyorum bile. Blake gittikten sonra, bir zamanlar tanıdığımız kızın kaza yüzünden değıştiği belliydi... Kimse onu suçlayamazdı. Keder insanı değıştirir. Ben bilirim.

Bilmediğim şey ise bunca yıldır ne yaptığı. Ama şimdi ona daha yakından baktığımda, kesinlikle mutlu görünmüyor. Onu daha önce de mutlu görmüşüm ve bu o değil. Onu güldürmek için yoğun bir arzu içimi tepeden tırnağa dolduruyor. Umarım durumu yanlış yorumlamıyorumdur. Aptalın teki olabilirim ve onu buraya getirdiğim için rahatsız olmuş olabilir, ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Tek umudum boğa ve benimle bir randevunun onu biraz sarsması. Belki bu ona bu kasaba için kim ve ne olduğunu hatırlatır. Belki kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olur.

Kalabalığa büyük bir Montgomery çocuğu gülümsemesi veriyorum. "Blake Tanner'ın Randall'da dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğu zamanlarda ortalıkta olmayan tüm gençler için sizi bilgilendirmeme izin verin. On iki yaşındayken Teksas'ın dört bir yanındaki fıçı yarışı müsabakalarını kazanmaya başladı. Ergenlik çağına geldiğinde, gençler şampiyonalarını kazanıyor ve büyüklerinizin çoğundan daha iyi at biniyordu." Kasabanın yaşlı erkekleri beni desteklemek için bağırarak söze girdiler.

Ben devam ederken Blake kızarıyor ve mütevazı bir şekilde başını eğiyor. "Daha sonra rekorlar kırarken çok sayıda rodeo kazanmaya devam etti. O yaştayken

Yirmi dört yaşındayken dünya sıralamasında beşinci sıradaydı ve hatta kariyer kazancında bir milyon doları açtı."

Ben daha sözümü bitiremeden, insanlar "*Boğaya bin! Boğaya bin!*"

"Hepiniz!" diye bağııyor birkaç saniye sonra, onları susturmak için ellerini uzatıyor. "Hepiniz baldan daha tatlısınız, neredeyse dayanamayacağım." Bunu söylerken sakarın sesi mırıldanıyor. Aksanını kalınlaştırıyor, neredeyse komik bir şekilde. Sevmediğimi söyleyemem.

Sonra beni şaşırtan bir hareketle yanıma geldi ve mikrofonu elimden aldı. Mikrofonu dudaklarına götürdüğünde kalabalık toplu bir kahkaha attı.

"Sıcak karşılaman ve kornamı çaldığın için teşekkür ederim Gavin. Evde olduğum için mutluyum. İsteddiğiniz zaman Double-Time Ranch'e gelebilirsiniz."

Sözleri zerine kaşlarımı kaldırdım. Bir aydır evde olduğı ve kasabaya ilk kez geldiğı düşünülürse, çiftliğinde kimseyi görmek istediğinden şüpheliyim.

"Ama sanırım bu güzel insanların buraya neden geldiklerine dönmenin zamanı geldi," diye bitiriyor sözlerini fazla tatlı bir gülümsemeyle.

"Sana teklif vermek istiyoruz, Blake Tanner!" Jake bardan sesleniyor. Ona sıradan bir çapkınlıkla bakıyor; Jake'in tarzı bu olsa da, suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. Onunla göz göze geldiğimde bana bilmiş bir bakış atıyor. Sanki onu gördüğüm andan beri planımın tam olarak ne olduğunu anlamış gibi. Umarım onunla eve gideceğini dşnmyordur.

"Hayır çocuklar, pratik yapmıyorum." Gülüyor. "Seçebileceğin bir sürü kadın var, genç kadınlar."

Kalabalığın içinden babası Lee Tanner'a bakıyor, sanki Stetson'ıyla gelip kıcıma tekmesini geçirmesini umuyormuş gibi. Tanrı yardımcım olsun, ama o rahatlamış görünüyor. Blake korkmuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. İçimi şaşkınlık ve merak kaplıyor, neden bu aptal boğaya binmeyi bu kadar istekle reddediyor diye. Bu kadın her ata ya da boğaya binebilir ve çok da iyi biner. Onu duvardan duvara koşturmaya çalışan bir atın üzerinde kaldığını ve tek bir çizik bile almadan kurtulduğunu gördüm.

"Boğaya bin, Blake Tanner!" Mark Gunner'ın oğlu elindeki bir tomar parayı göstermeden önce bağıyor. Sanırım tüm kasaba Blake Tanner'la çıkmak istiyor. Onun benim olacağını bilmemeleri çok kötü.

"Haydi, Blake! Seni ata binerken görmek istiyoruz!" Polly, Cheshire kedisi sırtışıyla ekliyor. Bu kalabalığı yeniden coşturur ve bu kez iyice kabalaşırlar. Öyle ki, eğer Blake yakında o boğaya binmezse, sahneyi basıp onu boğaya bindirebilirler. Onlara izin vereceğimden değil.

Yüzünde küçümseme ifadesiyle bana döndü. Bir saat gibi görünen ama aslında saniyeler süren bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve başka bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalışıyorum, ama insanların tezahüratları yükselirken o bana bakıyor. Belki de bu aptalcaydı; onu gerçekten kızdırmak niyetinde değildim.

"Bunu sen halledersin Blake!" diye bağıyor bir ses bağırıışların arasından. Tanıdık cızırtılı sestten büyükannemin sesi olduğunu anlıyorum.

Blake'in gözleri onunkilere kayıyor ve son bir zayıf denemeyle, "Sepetim yok," diyor.

İşte o zaman Abby Allen bağıyor, "Sana bir tane yapacağım, hayatım! Merak etme."

Kalabalık çılgına dönüyor ve Blake'e Kade'inkine bile rakip olacak bir gülümseme veriyorum. Bu onun üzerinde hiç işe yaramadı çünkü mikrofonu bana doğru itti.

ve boğaya doğru ilerliyor. O dar kot pantolonla benden uzaklaşmasını izlemek güzel bir manzara ama ben Tornado'ya binmesini ve bir randevu kazanmasını izlemeye hazırım. Bunu yaptığım için beni daha sonra affedeceğini umuyorum. Onu boğa güreşi alanına kadar takip ettiğimde, boğanın üzerine çıkmasına yardım etmeye gidiyorum ama o dönüp beni durduruyor.

"Anladım, Kovboy."

Bir şampiyon gibi o şeyin üzerinde zıplıyor, bir elini şapkasına koyarak onu yerinde tutuyor ve diğer eliyle de tutunuyor.

"*Bundan emin misin?*" diye sorar gibi kaşlarımı kaldırıyorum.

"İki elime de ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?" diye yüksek sesle bana sataşıyor.

İnsanlar sanki duygularımı incitmiş gibi 'ooh' ve 'ouch' diye bağıyorlar.

İçimden gülerek mikrofona "Hayatınızın yolculuğuna hazır olun Bayan Tanner" diyorum.

Sahneye doğru yürüdüm ve Kade'i orada gördüm. Kalabalığı coşturuyor ve onları bu rodeo yıldızına teklif vermeye hazırlıyor. Müzik açıldığında kulağıma eğilip alçak sesle konuşuyor: "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kendime bir randevu ayarlıyorum," diyorum ona, sesimden emin bir şekilde.

Sertçe yutkunmasını izliyorum. Gözleri öfkeyle kırışıyor. Ben de onu suçlamıyorum. İkiyüzlü davranıyorum. Sadece ona karşı değil, Cricket'a karşı da. Ona asla teklif vermezdim ama şimdi gidip kendi paramı harcayacağım. Neyse ki bana geri dönecek ama Blake Tanner iyi para getirecek. Muhtemelen listemizdeki herkesten daha fazla. O bir muamma, uzun yıllar ortadan kaybolmuş gizemli bir kadın. Çok çekici ve ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile. Her Teksaslı erkeğin rüyası.

Kade homurdanıyor. "Sen bencil bir pisliksin."

Haklı, en azından bu durumda. Ama aynı zamanda, şu anda Blake için hissettiklerimin yarısını bile hissetseydi, bu tür bir numara yapardı; aklımda hiç şüphe yok. Bu düşünce, içten içe yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam gerektiğini bilsem bile, hissetmeye başladığım suçluluk duygusunu geri itmeme yardımcı oluyor.

Mikrofonu tekrar dudaklarıma götürüyorum. "Kardeşim Kade, Bayan Tanner'ın teklifini değerlendirecek." Kalabalık bağıyor. Mikrofonu Kade'e uzattığımda, yüzündeki huzursuz ifadeyi anında siliyor ve işe koyuluyor. O daha tek kelime edemedi ben sahneden inip masanın üzerine bırakılmış bir numarayı kapıyorum. Salondaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve birkaç şok nefesi duyuyorum ama umurumda değil.

Kade mikrofona, "Görünüşe göre ağabeyim ihaleye katılmaya karar vermiş," diyor.

"Bu nasıl işe yarayacak?" Mark Gunner'ın oğlu bağıyor.

"Oh, bırak onu!" Büyükanнем de karşılık verir. Ve bu da her şeyi bitiriyor. Eminim daha sonra insanların üzülmeyeceğinden emin olmak için bazı keşifler yapmayı kendine görev edinecektir. Randall halkını mutlu etmekte her zaman başarılı olmuştur. Onda böyle bir çekicilik var.

Kade gülümsemesini koruyor ve "Pekâlâ Jake, müziğin sesini aç." diyor.

Luke Bryan'dan "Country Girl (Shake It For Me)" odayı doyuruyor ve zaten uğultulu olan enerjiyi yükseltiyor. Randevuyu kazanmak üzere olduğum kadını daha iyi görebilmek için Gran'e doğru ilerliyorum.

Büyükanнемin gözleri parıltıyor ve şöyle diyor: "Seni silahın oğlu! Seni onaylıyorum ama o tatlı kadın senden hiç memnun değil. Annen ve Kade'in kaybetmek üzere olduğumuz para için mutlu olmayacaklarından bahsetmiyorum bile."

Her iki konuda da haklı ama her iki konuda da daha sonra endişelenmem gerekecek. Ben yatağımı çoktan hazırladım.

Kade'e seslenirken yüzümdeki rahat ifadeyi koruyorum, "Hadi yapalım şu işi!"

Gözlerim hâlâ Tornado'nun tepesinde oturan ve sert bakışlarını bana dikmiş olan Blake'le yeniden buluşuyor.

"Hazır mısınız, Bayan Tanner?" Kade soruyor. Şapkasını ona doğru eğiyor ve kalçalarını Tornado'nun etrafında kavırıyor, bu da bana bir sürü kirli düşünce düşündürüyor. Bu bardaki diğer erkeklerin de düşündüğünden emin olduğum şeyler.

"Hazır olun, bayanlar ve baylar, çünkü teklif yüz ile başlıyor!" Kade boğayı kontrol eden düğmeye basar ve Tornado'ya küçük bir dönüş yaptırır.

"Yüz!" diye sesleniyor biri.

"Bir elli," diye sesleniyorum, küreğimi kaldırarak.

Kade bir şey söyleyemeden başka bir adam "İki yüz," diye bağırıyor. Sanırım Mark Gunner'ın oğlu, ama çok dikkat etmiyorum.

Ben teklif verirken gözlerim Blake'in üzerindeydi ve Kade boğayı biraz gütmeye başladı. Pratik yapmıyor olabilir ama vücudu nasıl binileceğini hatırlıyor.

"Bir profesyonelimiz var beyler!" Kade seslenerek Tornado'nun daha hızlı dönmesini sağladı. Bu noktada insanların yüzde ellisi düşerdi ama Blake düşmezdi.

"İki elli," diye tekrar sesleniyorum, küreğimi kaldırarak.

"Üç yüz!" Bu sefer o sesi tanıyorum. Bu Jake. Lanet olası piç.

"Üç elli," diye karşılık veriyorum hemen.

"Üç-yetmiş beş!" diye bağırıyor başka bir adam.

Sinirime dokunacak şekilde, Kade Blake'i uzaklaştırmak için boğayı sertçe sallıyor ama Blake bir milim bile kıpırdamıyor. Kalçaları makinenin hareketiyle dalgalanıyor; hatta bundan rahatsız olmuş gibi bile görünmüyor. Kalabalık çılgına dönüyor. Belli ki buna bayılıyorlar.

Birkaç yeni adam daha teklif vererek toplamı beş yüze çıkardı. Şimdi bu açık artırmanın kontrolünü neden kardeşime verdiğimi merak ediyorum. Orada kalmalı ve yüz dolar teklif ettikten sonra Blake'i boğadan aşağı atmalıydım. Ailemden bu kadar para kopardığım düşüncesiyle daha fazla suçluluk duyuyorum ama artık kendimi durduramıyorum. Çok derine battım.

Teklifler arttıkça ve kalabalığın sesi yükseldikçe, Büyükanne kulağıma, "Ne yapıyorsun, evlat? Düşmeden önce tekrar teklif ver!"

"Yedi yüz!" Bağırıyorum.

Jake cevap verir, "Sekiz yüz!"

"Yeewhaw!" Kade, Tornado'yu sahip olduğumuz en yüksek hıza çıkarmadan hemen önce bağırıyor. Blake hayata tutunmaya çalışıyor ama yorulmaya başladığını söyleyebilirim. Uzun zamandır dayanıyor.

"Dokuz yüz," diye hızlıca teklif ediyorum, düşmek üzere olduğunu görünce.

"O kadar paran olduğuna emin misin, evlat?" diye bağırıyor sarhoş bir Randall kasabalısı, ama ben onun lafını duymazdan geliyorum.

Kade ile göz göze geldik. İnsanları, genellikle de utandırmak istediğimiz sarhoş pislikleri atlatmak için bildiğimiz bir numarayı yapmaya hazır olduğunu biliyorum. Ama Blake yetenekli olduğunu çoktan kanıtladı ve bu açık artırmayı bitirmenin zamanı geldi.

"Bin!" Jake bağırır ve insanların nefes nefese kalmasına neden olur.

Kade'e bir kez daha bakarken büyükanne kaburgalarıma dirsek atıyor. Biraz üzgün olduğunu görüyorum ama Blake'i öyle çılgınca döndürmekten kendini alıkoyacak kadar değil.

Küreğimi kaldırıp ağzımı açıyorum ama çok geç kalıyorum. Son bir hamleyle nihayet düşüyor ve altındaki yastıklı yüzeye iniyor.

İnsanlar çılgına dönüp Blake'e sevgi sözcükleri haykırırken, derimin altındaki kanın kaynamaya başladığını hissediyorum.

"Jake Buckley," dedi Kade, "yukarı gel ve kadını al!"

Senin hanımın. Saçmalık.

Kade öfkeli bakışlarımla karşılaşınca gözlerim kısılıyor.

Kardeşim ölü bir adam ve bunu o da biliyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

Blake

Boğadan iner inmez, adımı haykıran insanları ya da sallanan bacaklarımı umursamadan acil çıkışa doğru ilerliyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve sonunda tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. Yaz gecesinin sıcağı kızarmış tenimi serinletmek için hiçbir şey yapmıyor ama temiz hava için minnettarım.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra beynim nihayet barda olanları kavıyor. Gavin Montgomery tam bir baş belasıydı. Onun kadar kendini beğenmiş, bir insanın sinyallerinden bu kadar habersiz bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Sonra da gidip ailesine daha fazla para kazandırmak için bana teklif vermek istiyormuş gibi mi yaptı? Ne piç ama.

"Boş bir evde kavga çıkaracakmış gibi görünüyorsun."

Flörtümün sesi biraz daha dik durmamı sağlıyor. Ona doğru bir gülümseme gönderiyorum. "Ben iyiyim." Lifin tadı dilimde asit gibi ama zaten bir gün için yeterince utandım.

Jake bir paket sigara çıkardı ve bana bir tane uzattı. Kendisi için yarım kullanılmış bir tane çıkarıp yakarken ona hayır diyorum.

"İğrenç bir alışkanlık olduğunu biliyorum. Ama büyükbabam sigara içerdi, sonra babam, şimdi de ben.

Sanırım bu aileden geliyor." Kendi kendine kıkırdıyor.

"Benim için o parayı ödemek zorunda olmamalısın, Jake." Kelimeler ben onları durduramadan ağzından çıktı.

Sigarasından bir nefes çekiyor ve benden uzağa üflüyor. "Montgomery'leri kendi ailem gibi severim. Zaten bu gece birine teklif vermeyi planlıyordum. Senin orada olman seçimi kolaylaştırdı."

"Ama bu adil değil."

"Adil olmayan ne?"

"Gavin seyircilerin arasına yerleşti ve Kade boğanın sonuna kadar o kadar hızlı gitmediğinden emin oldu. Daha fazla para alabilmek için teklifi bilerek uzattılar. Her şey bir tuzaktı."

Jake'in ağzından havlayan bir kahkaha çıkıyor ve beni ürkütüyor. "Blake Tanner, kör müsün?"

"Affedersiniz?"

Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Beni duydun."

Gözlerim kısılıyor. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Gavin o ihaleyi kazanmak istedi. Bütün bunları kendi başına yaptı. Planlı değildi. Seni sahneye çağırdığında, yemin ederim Kade'in güzel kafası vücudundan fırlamak üzereydi. Çok sinirlenmişti."

İçimi merak kaplıyor. "Neden?"

Jake sigarasının ucunu duvara vurup söndürdü. "Muhtemelen bunu ona sorman gerekecek."

Beynim tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyor ama anlamıyorum. Montgomery çocuklarını iyi tanımıyorum. Ruby ve June o ailede çok samimi olduğum tek kişiler. Gavin'in orada çektiği şey

beni şaşırtıyor. Tek cevap, bunu daha fazla para kazanmak için yaptığı. Jake yanılıyor olmalı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O zaman neden teklifi sen kazandın?" "Dürüst olmak gerekirse, seninle bir randevu istedim. Birlikte iyi olabiliriz..."

Gözleri daha önce de olduğu gibi vücudumda geziniyor. "Jake-
"

Sözümü kesti. "Ama dediğim gibi, Montgomery'ler aileden. Gavin'in kendini aptal durumuna düşürmesine ya da tüm o parayı kaçırmasına izin veremezdim. Onların buna babam ve benden daha çok ihtiyacı var. Burası bize iyi davrandı," diye ekliyor Night Hawk'a dönüp bakarak. "Ve Gavin burayı bu hale getirdi. Ona borçluyum."

Jake için kalbim sıkışıyor. Ses tonundan onları gerçekten sevdiği anlaşıyor.

Jake devam ediyor, "Ve Gavin seni istedi, tatlım. Hata yapma. Eğer arkadaş olmasaydık, az önce yaptığım şey için muhtemelen beni yumruklardı. Ama günün sonunda aileleri almaya geldikleri şeyi aldılar ve ben de bir geceliğine sana sahip oldum."

Bana kanarya yakalamış kedi gibi sırtırken homurdanıyorum. Şu anda kesinlikle böyle hissediyorum. Ölümün pençesinde, hareket edemeyen bir kuş.

Gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. "Hâlâ neye inanacağımdan emin değilim. Bunun bir dublör olmadığına emin misin?"

Jake elini omzuma koyuyor, nikotin kokusu duyularımı işgal ediyor. "Gideli uzun zaman oldu, Blake. Burada her şey değişti. Ama değişmeyen tek şey, bu kasabanın insanların birbirlerine nasıl destek oldukları ve hepimizin birbirimize karşı dürüst olduğumuz gerçeği. Gavin iyi bir adam, Kade de öyle. Gavin seni kazanmak istiyordu, ama Kade'in

Gavin senin için bin dolar harcayıp ailesinin ihtiyacı olan şeyi almasına engel olsaydı çok kızardı. Ne de olsa tüm bu etkinlik onlara destek olmak için."

"Yani Kade senin teklifinden sonra beni başından mı attı?"

Elini omzumdan çekip başıyla onaylıyor.

"Benimle çıkmak istediğini söylediğini sanıyordum, Jake."

"Tanrım, kadın," diye kıkırdıyor, "taşaklarımı sıkıyorsun burada."

Ona başımı sallıyorum. "Sadece anlamaya çalışıyorum!"

"Bunu birkaç kez söyledim ama yine söyleyeceğim. Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum Blake Tanner. Arkadaş olarak görüşmek için bile olsa. Asıl soru, benimle başa çıkabilir misin?" Kurt gibi sırtarak bana bakıyor, kara kaşları soru sorar gibi kalkık.

Onu dostane bir şekilde itiyorum. "Beni orada gördün mü?"

"Gördüm. Seni tekrar iş başında görmek inanılmazdı."

Boğazım düğümleniyor. Binişin verdiği endorfin azalmaya başlıyor ve yaptığım şeyin gerçekliği hızla geri geliyor. Mekanik boğaya binmek... canlı bir hayvana binmekten çok farklı. Bir ata binmekten ya da varil yarışından farklı. Gavin'in tüm kalabalığa geçmişimi anlattığını hatırlarken yanaklarım yanıyor. Unutmak istediğim bir geçmiş.

"Umarım bunu hafızana kazımışsındır Jake, çünkü bu beni bir daha herhangi bir şeye binerken göreceğin tek an olacak. Zaten şanslısın! Eğer tüm kasaba içeride olmasaydı, Bay Montgomery'ye parmağımı gösterip eve kaçırdım."

Jake tekrar konuşmadan kapı açıldı ve babamın Stetson'ı göründü. İçimi çektim, gidebilmemiz için burada olmasına minnettarım.

Jake hareketsiz durur ve kırmızı kovboy şapkasını çıkarır.

"Nasılsınız efendim?" Babası ona başını sallar. "Küçük kızıma iyi davranıyor musun?"

"Tabii ki. Sadece randevumuzu ayarlıyorum. Bu Cuma akşamı senin için uygun mu?"

Randevuyu pas geçeceğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama babam ne yapacağımı anlıyor ve araya girerek, "Blake'e uyar," diyor.

Jake bana bakıyor ve kendimi yeniden on beş yaşında bir kız gibi hissediyorum. "Ama taylor?" Deniyorum.

Babam başını sallıyor. "Bu adam zor kazandığı parasının çoğunu seni dışarı çıkarmak ve Montgomery'lere yardım etmek için verdi. Taylor bu gece iyi ve Cuma günü de iyi olacaklar."

Bakışlarım Jake'le birleştğinde, kara gözleri sorularla parlıyor. Babamın emirlerine uyup uymayacağımı merak ettiğini biliyorum. Bir zamanlar tanıdığı Blake bunu yapmazdı. Ama şimdi her şey farklı. Ben onun yaşayan tek çocuğuyum. İşler zorlaştığında çekip giden bir çocuk. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratacak yüreğe sahip değilim. Bu yüzden gururumu ayaklar altına alıyorum.

"Cuma iyi," diye cevap veriyorum.

Jake bana göz kırpmıyor, sanki "*Şaka yapıyorum!*" dememi ve onu terslememi bekliyormuş gibi.

"Anlaştık o zaman." Babam başını salladı ve Jake'in elini sıkmak için elini uzattı.

Bağırsaklarım çalkalanıyor. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar sığır gibi hissetmemiştim. Görünüşe göre eve taşınmak beni bir çeşit ödül haline getirdi. Bu gece buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum! Daha sert bir şekilde reddetmeliydim, ama Jake'in ciddi bakışlarının bana söylediği gibi, omurgamı tamamen kaybettim, zaten bilmediğimden değil.

Jake elini babamın elinin içine koyup sertçe sıkıyor.

Kapı bir anlığına açılıyor ve Kade'in kafası dışarı fırlıyor. Beni görünce göz kırptı, sonra Jake'in dikkatini çekti. "Sana içeride ihtiyacımız var, işler yoğunlaştı."

Jake onu selamladıktan sonra bize veda etti. "Cuma günü saat yedide sizi alırım."

Kade'i bara kadar takip etmeden önce başım onaylarcasına sallanıyor. Açık kapıdan Gavin'i sahnede görebiliyorum, alnında bir ter tabakası var. Bir an için gözleri benimkilerle kilitleniyor ve yemin ederim kızgın görünüyor. Neden bilmiyorum, kızgın olan benim. Kapı kapanmadan hemen önce, nihayet birini tersleme şansını yakalıyorum.

Bunu yaptığımı gördüğünde sırtıttığına yemin edebilirim ama emin olamadan kapı kapanıyor. İçerideki ışık kaybolduğunda, babamın hayal kırıklığının sessizliğiyle karşılaşyorum.

"Bundan daha olgun davranmanı beklerdim Blake."

Ellerimi arkamda kavıyorum ve bunun yerine kamyonu doğru yürümeye başlıyorum. Arkamdan iç geçiriyor ve beni takip ederken botlarının altındaki çakıllar çıtırdıyor.

Yolcu kapısına geldiğimde açmaya çalıştım ama kilitliydi. Asla kilitlemez, bu da içeri giremeyeyim diye yaptığı anlamına gelir. Bana ulaştığında, elini omzuma koydu.

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum."

Bir homurtu çıkardım. "Bu utanç vericiydi. Bu insanları yıllardır görmedim. Gavin Montgomery'yi tanımıyorum bile! Bunu yapmaya hakkı yoktu ve bunu sen de biliyorsun."

"İyi davranmaya çalışıyordu. O istedi-"

"Kendine hizmet ediyordu. Kabaydı ve tam bir pislik hareketiydi."

"Nasıl konuştuğuna dikkat et."

Ayaklarımın dibindeki taşları ve tozları tekmeliyorum. "Eve gitmek istiyorum. Bu akşam bana bir hayvan gibi davranılmasından bıktım."

"Konunun bu olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi? Anlayabildiğim kadarıyla, isteğim dışında bin dolar karşılığında birine verildim. Bunu kabul etmek zorundaydım çünkü beni doğduğumdan beri tanıyan insanların önündeydim; bazı insanlarla hiç tanışmadım bile! Ve artık atlara binmediğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile, aynı şey mekanik boğalar için de geçerli!"

Ben geri adım atmaya çalışırken babam omzumu sıkıca tutuyor. "Sakin ol, Blake. Bu kadar sinirlenmen için bir sebep yok. Bu sadece kasaba için bir eğlenceydi. Gavin ailesi için para topluyor ve biz de yardım etmeye geldik. Siz de yardım ettiniz. Birlikte büyüdüğün bir çocukla zararsız bir randevu. Bundan daha fazlası olmak zorunda değil."

Ağzım kuruyor, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını ısıyor. "Her zaman benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

İç çekiyor. "Ben senin tarafındayım."

"Hiç de öyle hissettirmiyor." "Blake-
"

"Eve gitmek istediğimi söyledim."

Babam gözlerimin içine baktı ve uzun bir süre sonra "Eski günlerdeki gibi The Diner'a gitmeye ne dersin?" dedi.

Kalbim güm güm atıyor, öyle ki kulaklarımın içinde attığını duyabiliyorum. Boğazımda safra birikiyor ve ayaklarının dibine kusmak istiyorum. Babası, büyükbabamız hayattayken, milkshake'in tüm üzüntülerin, tüm acıların... hemen hemen her şeyin ilacı olduğunu söylerdi. Herhangi bir sorun belirtisinde milkshake içmek için The Diner'a gitmek bir Tanner aile geleneği idi.

En son Reed ölmeden önceki gece gitmiştik. Briar'ı Tennessee'deki bir yarışmaya götürmem konusunda annemle tartışıyordu. Kısrak sadece dört yaşındaydı ve ne yapacağı kestirilemeyen bir mizacı vardı, bu da onu böylesine yüksek bir seviyede yarışmak için pek de arzu edilen bir seçim haline getirmiyordu. Hepimiz

henüz hazır olmadığını biliyordu; ancak Reed herkese, özellikle de annesine, çeşitli disiplinler için eğitmek üzere başka atlar almaya hazır olduğunu kanıtlamak istiyordu.

O gece The Diner'a gittik ve bunu konuştular. Ama Reed'in, kim ne derse desin onu zamanında hazır hale getirmek için elinden geleni yapacağını görmek çok kolaydı. Annem gibi Teksas'ın en iyi at eğitmenlerinden biri olarak tanınmak istiyordu ve hiçbir şey ve hiç kimse onu bunu yapmaktan alıkoyamayacaktı.

Üç hafta sonra Tennessee'ye giden bir otobüsteydim ama rodeo için değil... "Bebeğim, kafan nerede?"

Hıçkırmamak için yumruklarımı sıkarken kafatasımdaki uğultu azalıyor. "Gerçekten eve gitmek istiyorum," diye tekrarlıyorum.

Babam uzanıp yanağında fark etmediğim bir damla gözyaşını yakalıyor. "Reed'le olanlar hakkında bir noktada konuşmalıyız. Bu seni içten içe yiyip bitiriyor."

Gülmek istiyorum. Hatta neredeyse gülüyorum. "Sen ve annem bu konuda konuşmuyorsunuz, ben neden konuşayım ki?"

"Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun. Annem ve ben bulunduğumuz yere gelmek için çok çalıştık ama sen bundan kaçmaya devam ediyorsun."

Yemin ederim şu anda bir renk olsaydım, kırmızı olurum. "Ya beni hemen eve götürürsün ya da yürürüm." Kilometrelerce uzakta ama burada daha fazla durmaktansa gün doğumuna kadar yürümeyi tercih ederim.

"Bla-"

"Lütfen! Lütfen beni dinleyin," diye yalvarıyorum. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Bir nefes alır, sonra tekrar üfler. Babam sonunda kamyonetin kilidini açtığı anda barın kapısı gıcırdarak açıldı. Ben de bundan memnunum. Çünkü siyah bir kovboy şapkası ve ona ait olduğunu bildiğim geniş omuzlar görüyorum.

Gavin Montgomery'ye. O daha gözlerimi yakalayamadan kamyonetin kapısını açıp içeri atlıyorum ve sanki kovalanıyormuşum gibi kapıyı arkamdan kilitliyorum. Tanrı sonunda bana bir iyilik yapıyor olmalı çünkü Gavin yaklaşıyor. Gerçi babam dışarıda olmasaydı eminim yaklaşırdı.

Birkaç uzun saniyeden sonra sürücü kapısı açıldı ve babam arabaya atladı. Neyse ki kontağı çalıştırmadan önce benimle tekrar konuşmaya çalışmıyor. Park yerinden çıkarken yan camdan dışarı bakıyorum ve Gavin'e bakıyorum. İri ellerinden birinde bir şişe su var ve bana el sallıyor. Bu sefer onu terslemiyorum, bunun yerine toplayabildiğim tüm öfkeyle ona bakmayı seçiyorum. Umarım bu, onun aptalca yakışıklı yüzüne son kez bakışım olur.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

OceanofPDF.com

Gavin

SAAT SABAH BEŞİ GEÇTİ ve ben çok yorgunum. Sadece birkaç saat uyudum ama zihnim dinlenmeme izin vermiyor. Gözlerimi her kapattığımda, Blake Tanner'ın güzel ama kızgın yüzünün gezegendeki en kötü insanmışım gibi bana baktığını görüyorum ve bu da içimin utançla burkulmasına neden oluyor.

Geriye dönüp baktığımda, yaptığım şey çok aptalcaydı. Daha da kötüsü planım başarısız oldu. Küçük kardeşim ve Jake sayesinde.

"Kaşlarını o kadar çok çatarsan, yüzün o şekilde sıkışır."

Mutfak masasından başımı kaldırıp büyükanneme sabah selamını veriyorum. Sabahları pek konuşkan biri değilimdir. Night Hawk'ta sunuculuk ya da barmenlik dışında da pek konuşmam. Söyleyecek önemli bir şeyi olmadığı sürece her zaman arkadaşlarının yanında sessizce duran bir adam oldum. Bu da dün geceki mağlubiyeti daha da utanç verici kılıyor. Kade gibi davranmaya çalıştığım için kendimi haklı çıkarıyorum.

Kahve cezvesini gösteriyorum. "Kahve taze."

Büyükanne tezgâha doğru ilerliyor. Dolaptan en sevdiği yakut kırmızısı kupayı çıkarıyor ve ağzına kadar dolduruyor. Sade kahve içiyor, tıpkı

Ben. Ben çocukken, her sabah kendininkinden birkaç yudum içmeme izin verirdi. Büyükbabam bu yüzden bu kadar sert bir kişiliğim olduğunu söylerdi.

Masada yanıma oturduktan sonra, sorgulayan bakışları beni koltuğumda kıvrandırıyor.

"Dün gece annenle erken ayrıldığım için seninle sohbet etme fırsatım olmadı."

Kahvemden bir yudum alıyorum. Beklediğimden daha sıcak, bu yüzden dilimi yakıyor. "İyi iş çıkardık. Kade her şeyi saydı. Masraflarımızın bir kısmını karşılayacak ama hepsini değil. Domuzların bir kısmını satmamız gerekecek."

Büyükanne kahvesini sanki oda sıcaklığındaymış gibi içiyor. "Aslında seninle Blake hakkında konuşmak istiyordum."

"İşe gitmeliyim," diye mırıldanıyorum. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Büyükanne elini koluma koyuyor ve beni aşağı çekiyor. Yaşlı olabilir ama görüldüğünden daha güçlü.

"Güneş daha doğmadı bile," diyor. "Büyükannenle sohbet etmek için bir dakikanı ayırabilirsin."

Uslu bir çocuk gibi kırımın üstüne oturuyorum. Şu anda ailenin reisi ben olabilirim ya da annem bana sürekli bunu hatırlatıyor olabilir ama gerçek lider, Montgomery ailesinin reisi büyükannemdir. Büyükbabam hayattayken ve o öldükten sonra babam onun yerini aldığı anda bile büyükannem ailenin yapıştırıcısı olmuştu. Doğduğundan beri bu topraklarda yaşıyor ve çalışıyor. Ne zaman yağmur yağacağını ve bir dişi domuzun üreme mevsiminde ne zaman doğurmayacağını bilir. Ayrıca siz tek kelime etmeden ne hissettiğinizi tam olarak söyleyebilir. İlkokuldayken Kade çocuklara onun bir cadı olduğunu söylerdi. Dolaplarımıza süpürgeler ve pelerinler koymaya başlayana kadar komikti.

Büyükanne'nin gözleri, gözlerimin önünde sihirbazlık numarasını yaparken kırışıyor. "Kade'in dün gece yaptıklarına üzülüyorsun ama aynı zamanda Blake Tanner'a olan duygularının iyi hazırlanmış kişiliğinin önüne geçmesine izin verdiğin için de üzülüyorsun. Eminim kaybettiğimiz para yüzünden duyduğun suçluluk duygusu da bunun içine serpiştirilmiştir."

Kıkırdıyorum. "Yine Oprah'ın tekrarlarını mı izliyorsun büyükanne?"

Sırıttıyor. "Belki de."

"Bana ne oldu bilmiyorum. Bunu yapmamalıydım."

"Kadına normal bir şekilde çıkma teklif edebileceğinizi kabul ediyorum. Bunu yapmak için olay çıkarmana gerek yoktu." "Bir 'ama' geleceğini hissediyorum?"

"Ama... dün gece gülümsediğini görmek güzeldi. Hem de Kade'le birlikte her zaman herkese verdiğiniz o aptal Montgomery marka gülümsemeyle değil, kulaklarınıza kadar uzanan bir gülümsemeyle."

Onun sözlerini düşündüm. Belki ben mutluydum ama Blake mutlu değildi. "Lee ile ayrılmadan önce onu gördüm. Beni tersledi."

Büyükanne kıs kıs güler. "Onu suçlayamazsın. Onu o kadar insanın önünde boğaya bindirdin."

"Onu ben yapmadım."

"Belki fiziksel olarak değil ama o kız doğru yetiştirildi. Etrafındaki herkes böyle ilahiler söylerken, hayır demesine imkan yoktu. Bir Montgomery erkeğine hayır demenin ne kadar zor olduğunu da biliyorum, özellikle de senin gibi yakışıklı birine."

Kahve fincanımın kenarına vuruyorum. "Şimdi eskisinden daha kötü hissediyorum."

"Ben de aynı derecede kötüydüm. Onu sahnede sana katılması için cesaretlendirdim." Büyükanne devam etmeden önce bir an düşünür. "Ama dün gece gözlerinin içine baktığımda, zavallı şeyin kardeşinin ölümünün ağırlığını üzerinde taşıdığını görebiliyordum."

Omuzları. Belki orada olmak yardımcı olur diye düşündüm. Eskiden ilgi odağı olmayı severdi."

Büyükannem dün geceki düşüncelerimi aklımdan çıkardı. İçimi çektim. "Sanırım bu yine de yaptığım şeyi doğru yapmıyor."

Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Nedenini biliyorsun büyükanne."

"Söylediğini duymak istiyorum."

Ellerimi kısa kumral saçlarımın arasından geçiriyorum, artık gerginim. "İçimde uzun zamandır hissetmediğim bir şeylerin alevlenmesine neden oldu. Belki de babam ölmeden önce bile."

Büyükanne alaycı bir şekilde mırıldanıyor. "Gözlerin onu her zaman düşündüğümünden biraz daha uzun süre izledi. Özellikle de senin on, onun on beş yaşında olduğunu düşünürsek. Ayrıca onun fıçı yarışı rekorunu da kusursuz bir şekilde hatırlıyorsun."

"Tüm kasaba onun fıçı yarışı rekorunu biliyor. İnsanlar hala eğlenmek için barlarda eski kasetleri izliyor."

"Bu doğru olabilir ama dün gece ona bakış şeklin bana büyükbabanın ilk tanıştığımızda bana bakış şeklini hatırlattı."

Büyükanne ve Büyükbaba, o sevimsiz romantik komedilerden biri olabilecek bir aşk hikayesiydi. Çocukken tanışmışlar ve henüz on sekiz yaşındayken evlenmişlerdi. Büyükbabam ben ergenlik çağındayken öldü, ama büyükannem hâlâ yaşıyormuş gibi ondan bahsediyor, onu hep yanımızda tutuyor.

Boş fincanımı lavaboya koymak için ayağa kalkıyorum, sonra masadan kovboy şapkamı almak için dönüyorum. "Her iki durumda da Blake'i utandırmakla kalmadım, ihaleyi bile kazanamadım. Kendimi fazla kaptırdım... Kazanma şansının verdiği adrenalinle fazla uçtum ve hâlâ 1950'lerdeymişiz gibi ona kur yaptım. Şimdi Jake onu dışarı çıkaracak."

"Biliyor musun," diyor büyükanne ayağa kalkarken, "Double-Time'a gidip o tatlı kıza çıkma teklif edebilirsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanki şimdi bana evet diyecekmiş gibi."

Büyükannem uzanıp yanağımı okşadı. "Sen bir Montgomery'sin. Eğer bir şey istiyorsak, peşinden gideriz. Ne zamandan beri incinmiş bir gurur seni durduruyor? Dün gece yüzündeki kararlılık ifadesini gördüm. Blake'in sana nasıl baktığını da gördüm. Jake Buckley'e öyle bakmıyordu."

İçimde bir ateş kıvılcımlanıyor. "Emin misin?"

"Bahse girebileceğin bir şey varsa, Gavin Montgomery, o da asla yanılmadığımdır."

Ona gerçek bir gülümseme attım. "Hayır, değilsin."

Double-Time Çiftliği çok büyük. Ovalar, uzaklardaki yeşilimsi kahverengi tepeler ve tek tük ağaçlarla genişliyor. Kuraklık bu yıl hepimize kötü davrandı. Genellikle ana ahırların etrafında göze çarpan neon çimenler bile kurudu ve kırmızı ahırın biraz yıpranmış görünmesine neden oldu. Yine de çok güzel. Kentucky kartpostallarında gördüğünüz türden bir ahır.

Ancak kuraklığa rağmen Tanners'lar şanslıydı. At yetiştirme ve eğitim programları yavaşlamadı. Saman fiyatlarının tavan yaptığından emin olsam da, fiyat artışını karşılayabiliyorlar. Lee ve Margie, benim gibi yardıma ihtiyacı olan diğer ailelere çok sayıda malzeme ve para bağışlamayı bile kendilerine görev edindiler. Randall'da derin kökleri olan takdire şayan insanlar.

Babam bana Tanners'ların bir zamanlar bizimkine benzer bir işletme yürüttüklerini, sığır, domuz yetiştirip sattıklarını ve pamuk yetiştirdiklerini anlatırdı. Ta ki Margie, Lee ile tanışıp işlerini şimdiki haline getirene kadar. Yetiştirdikleri ve eğittikleri atlar, Amerika Birleşik Devletleri'nin olmasa da Teksas'ın en iyilerinden bazıları. Geçmişlerine bakınca, Reed ve Blake'in şimdiye kadar gördüğüm en iyi biniciler olmaları sürpriz değil. Bu onların kanında var. Ve Blake dün gece boğa sürerken doğal yeteneğini bir kez daha kanıtladı.

Tornado'nun taklaları ve dönüşleri eşliğinde hareket eden kalçalarının görüntüleri zihnimi doyururken ağzım kuruyor. Hafızamdan silmek için gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. Buraya gece boyunca bir parça kışın peşinden koşmaya gelmedim. Blake Tanner gördüğüm en iyi kışlardan birine, hatta en iyisine sahip olsa bile. O, tavlanaacak bir tavşandan çok daha fazlası. O... şey, henüz yüzde yüz emin değilim. Ama onu istediğimi biliyorum, her ne şekilde izin verirse.

"Sen misin, Gavin Montgomery?"

Margie Tanner koltuk değnekleriyle topallaya topallaya yanıma gelirken o kendine özgü gülümsememi takınıyorum. Kazadan hemen sonra haberim oldu. Sadece kırık bir bacakla kurtulduğu için hepimiz minnettardık. Bu aile, Randall halkı, yeterince kayıp verdik.

Şapkamı çıkararak onu selamlamak için yanına gidiyorum; gerekenden daha uzun süre topallamasını istemiyorum. "Elbette öyle, hanımefendi."

"Bırak şu 'hanımefendi' muhabbetini. Bana Margie demeyi biliyorsun."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Bugünlerde Margie'yi çok fazla görmüyorum. Birkaç yıl önce ondan bir at satın almıştım ama artık buraya gelmek için bir nedenim yok. Yem ve diğer malzemeler için sık sık kasabaya gittiği için Lee'yi daha çok görüyorum. Ayrıca bir at satın alıyor.

Her yıl bizden bir ya da iki inek. Ama Reed'in ölümü ve Blake'in ayrılışından beri, Reed'le takılmak için buraya geldiğim zamanlar eskisi gibi değil.

"*Margie*," diyorum gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Gümüş rengi kahverengi kıvrıkcık saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Ben idare ediyorum. Blake'in buralara yardım etmek için geri dönmesi güzel. Ama evde huzursuz oluyorum. O yüzden," diye kıkırdıyor, "bir sandalyeye oturup egzersiz yapanlara ne yapmaları gerektiğini söylüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu akşam seni buraya getiren nedir? Eski günlerdeki gibi hissediyorum."

Bu beni şaşırtıyor ama hüzün boğazımın arkasını yalıyor. "Ben de Blake'i görmeye geliyordum."

Alnı yükseliyor. "Onu tekrar mekanik boğaya bindirmeye mi çalışıyorsun?"

Utandığım için iç yanağımı ısıırıyorum. "Sanırım bunu duymuşsundur."

"Bu sabah birinci sayfa haberi idi."

Yüzüm kızardı. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Hayır. Yerel gazete fotoğrafını çekti. Bu sabah ön verendamdaydı."

Kahretsin. Büyükannem kağıdı benden saklamış olmalı.

"Blake'e ve ailenize istenmeyen bir ilgi gösterdiysem özür dilerim."

"Bununla ilgili bir sorunum yok. Blake'in katılmasını istedim ama o reddetti. İlk etapta oraya gitmesine çok şaşırdım. Lee bana olanları anlatana kadar belki sarhoş olmuştur falan diye düşündüm."

"*Margie*-"

Başını iki yana sallar. "Sana kızgın değilim. Ama Blake'i bütün gün görmedim. Bu da demek oluyor ki muhtemelen yüzme havuzunda somurtuyordur."

Göğsüm sıkışıyor. Tanner'ların kaynakla beslenen yüzme havuzu çok sayıda anı barındırıyor. Uzun zamandır düşünmediğim anılar.

Yazları bizim yaşıımızdaki diğerk çocuklarla birlikte orada geçirirdik. Blake ve arkadaşları daha büyük oldukları için orada fazla vakit geçirmiyorlardı ama Reed'in hava sıcak olduğunda sadece ikisinin atlara bindiğini söylediğini hatırlıyorum.

"Oh, o zaman onu rahatsız etmem. Zaman ayırdığın için teşekkürler Margie. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Ben kaçamadan, elini koluma atarak beni durduruyor. "Şimdi kaçmaya çalışma. Aslında damatlardan birini akşam yemeği için onu almaya gönderecektim. Neden onu alıp bize katılmıyorsun? Sadece dondurulmuş lazanya ama çok lezzetli."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Sanırım Blake'i kızdırmak için yeterince şey yaptım. Yola çıksam iyi olacak."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Buraya onunla konuşmaya gelmedin mi?"

Kısık bir kahkaha attım. "Ben geldim."

Beton üzerindeki nal sesleriyle başı döner. Bir seyyis, tamamen bağlanmış kestane rengi bir çeyrek atla yürüyor.

"George, Fancy'yi buraya getirir misin?"

"Elbette," diye seslenerek güzel kısrakı bize doğru yürütüyor.

Margie alır ve dizginler itibaren George. "Sen

Hatırla nerede Yüzme çukuru nerede?"

"İstiyorum."

"Fancy'yi oraya götür, Blake'le sohbet edebilirsin. Sonra da akşam yemeği için bize katılırsın."

Margie'nin gözler vardır Tam . kararlılık. Gibi

Büyükanne, O açıkça entrika çeviriyor.

"Bu hoşuma giderdi," diyorum sonunda. Çünkü bu doğru. Blake'le konuşmak istiyorum. Ve Tanner'larla akşam yemeği yemek istiyorum. Blake

başka bir hikaye, bu da beni gelecekler konusunda endişelendiriyor.

Margie gülümseyerek dizginleri ellerime veriyor. Fancy'yi aldıktan sonra George gidiyor ve ben de üzengileri boyuma göre ayarlıyorum. Ata bindikten sonra tekrar Margie'ye bakıyorum.

"Vay, vay, Gavin. Western filmlerinden fırlamış gibisin."

Şapkamı çıkardım. "Bunu bana bir iki kez söylemişlerdi." "Çok fazla oyalanma."

Fancy'yi öne doğru itiyorum ve gülümsüyorum. "Blake'i sağ salim eve getireceğim.

Ve akşam yemeği için zamanında."

Sonunda beni açık bir alana götürecek patıkada ilerlerken Margie'nin kahkahalarını duyabiliyorum. Oradan itibaren tüm yol boyunca Fancy'yi yürürsem muhtemelen kırk beş dakikalık bir yolculuk olacak. Ama güneş gökyüzünde alçalıyor ve ben bekledikçe Blake'i tekrar görmek için daha çok can atıyorum.

Gözlerini üzerime diktiğinde beni terslese bile, onun huzurunda olmaya degecek.

Bölüm 7

OceanofPDF.com

Gavin

Onu güzel bir tırısı itmeden önce FANCY'ye ısınması için biraz zaman veriyorum. Tanners'ın tüm çeyrek atları gibi sorunsuz hareket ediyor ve tüm işaretlerime yanıt veriyor. Bir ritim yakaladığımızda, ondan güzel bir lope istiyorum. Vücutlarımız senkronize bir şekilde düzlükte ilerlerken, kendimi yalnız geçirdiğim zamanın tadını çıkarırken buluyorum.

Babam kalp krizinden öldüğünden beri her şey birbiri ardına geliyor. Kuraklık, mahsul ve sığır kaybı yaşadığımız sorunların sadece bir kısmı. Kade daha büyüklerinden biri, en azından benim kitabımda. Elbette işlerini yapıyor ve çiftliğe yardım ediyor ama son birkaç aydır şehirdeki en adi barlara gidiyor. Çoğu zaman sabahları akşamdan kalma oluyor ve günün yarısında bok gibi görünüyor. Üstüne üstlük, teklif eden her kadınla yatıyor. Ve Kade gibi görüldüğünde, bir sürü kadın teklif ediyor.

Yaptıklarına şaşırırmamam gerektiğini biliyorum. Ailemiz duyguları bastırmak üzerine kuruluydu. Kade de babama sanki altından yapılmış gibi bakardı. Montgomery ailesinin geleneği olduğu üzere babam ölüp çiftliği bana devrettiğinde, bu Kade'i çok etkiledi. Artık "eski zamanlarda" yaşamadığımız için babamın çiftliği a r a m ı z d a paylaştıracakını umuyordu ama öyle olmadı.

Kade'e bunun sadece gelenekler yüzünden olduğunu söylemeye çalıştım ama artık gerçeği biliyorum. Gırtlığımıza kadar borca battık ve çiftlik artık hiçbirimize ait değil. Ölen babamın gururunu kırmamak için gerçeği ailemden sakladım... onun bir tanrı olduğunu düşünmeye devam etsinler diye, ama Emmett Montgomery sadece bir adamdı. Parayı nasıl harcayacağını ya da doğru yatırımları nasıl yapacağını bilmeyen bir adam. Kuraklık tabutumuzdaki son çivi olacak ama aynı zamanda beni yetiştiren adamın anısını korumak için de harika bir bahane.

Gergin bir nefes aldım ve Fancy'yi dörtнала koşmaya ittim. Hızlı küçük bir şey. Muhtemelen genç fiçı kızlarını eğitmek için kullandıkları atlardan biri. Derin bir nefes alarak, erken yaz havasının ciğerlerimi doldurmasının ve güneşin yüzümü ısıtmasının tadını çıkarıyorum. Ne yazık ki sıcak, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini düşündüğümde midemde büyüyen çukur için pek bir şey yapmıyor. Çiftliği kaybedersek ailem ne yapacak? Ben ne yapacağım? Burası bildiğimiz tek yer.

Tepemde birkaç akbaba uçuyor ve sanırım geri dönmem için beni uyarıyorlar. Keder, borç ve bilinmeyen bir gelecek sunabileceğim tek şey. Belki de Blake Tanner gibi bir kadının benim gibi biriyle birlikte olmak isteyeceği fikrini aklımdan geçirdiğim için bile aptalım. Özellikle de zaten hor gördüğü biriyle.

Önümde bir ağaç sırası beliriyor. Kilometrelerce uzanan kahverengi düzlükteki tek yeşil alan burası, bu yüzden gözden kaçırmak zor. Kasabadaki genç çocukların çoğunun burayı bilmemesine şaşıyorum, özellikle de böyle sıcak günlerde. Belki de artık kaynak suyunda serinlemek yerine video oyunları oynuyorlardır. Biliyorsam ne olayım. Bugünlerde tek bildiğim iş, evrak işleri ve Night Hawk.

Fancy'yi yavaşlatıyorum, nal seslerinin Blake'i telaşlandırmasını ve ben onu yakalayamadan kaçmasını istemiyorum. Fancy hızlı olsa da, Blake'in buradaki atının daha hızlı olduğundan eminim.

Kıyıya inen açıklıktan birkaç yüz metre ötede bir yürüyüşe çıkıyoruz. Bağlı başka bir at olmadığını fark etmem uzun sürmüyor. Nefesimin altında küfrediyorum, acaba onu bir şekilde kaçırdım mı; ya da Margie yanılıyor ve Blake başka bir yerde saklanıyor.

Attan inip kısırağın boynunu okşuyorum. Sanki havuç istiyormuş gibi omzumu dürtüyor. Kıkırdarak, terindeki tuzun bir kısmını kazımak için yüzünü ovuyorum. "Üzgünüm kızım," diyorum usulca. "Senin için hiçbir şeyim yok."

Fancy beni tekrar dürtüyor, ama bu sefer sanki bana yürümemi söylüyor. Onu bir kez daha okşadıktan sonra, su içmesi için toprak altında bir sulama çukuru olan gölgeli bir otostop direği buluyorum. Güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra, ağaçların arasından içeride saklı olan su havuzuna doğru ilerliyorum. Kaynak hatırladığımdan çok daha küçük ama bir bakıma daha büyüdü. Sanki Teksas'ın dışına çıkmışsınız gibi hissettiren gizli bir vaha gibi.

Tekrar başka bir at arıyorum ama hâlâ göremiyorum. Ancak su kenarındaki bir kayanın üzerinde bir kot pantolon, açık pembe bir tişört, iş botları ve bir kovboy şapkası görüyorum. Dün gece onu gördüğüm kovboy şapkasının aynısı. Yani yüzüyor ve üzerinde çok daha az kıyafet var.

Pantolonum aniden sıkılaşıyor ve daha iyi yetiştirilmiş olmama rağmen, gözlerim şimdi uyanık ve uykulu her anıma musallat olan kadını ararken suya daha yakın yürüyorum. Neyse ki onu fark etmem uzun sürmüyor. Akşam güneşi ağaçların arasından vuruyor ve yüzerken saçları berrak suda arkasında yüzüyor. Bir an için çıplak olduğunu düşünüyorum ama vücudunun bulunduğu aç, üzerinde bir çift beyaz elbise olduğunu gösteriyor.

Göbek deliğinin altına oturan pamuklu bir külot ve geniş göğsünü zar zor örten mor bir sutyen. Ses çıkarmamak için yanağımın içini ısıyorum.

Fuuuckkk. Ona doğru yüzmek ve o kumaş parçalarının altındaki teni keşfetmek için zaman ayırmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok. Ama açık teni ve külotunun ıslak pamuğunun altında gördüğüm koyu renkli saç üçgeniyle yetinmek zorundayım. Kahretsin. Bir sapığa dönüştüm. Burada bulmayı beklediğim şey bu değildi.

Kayalık kıyıda durup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Bakmaya devam edersem sapık gibi görüneceğim ama dikkatini çekmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ellerimi sallamaya ve ona seslenmeye başlıyorum ama sanki uyuyor gibi. Vücudu başı bana dönük olacak şekilde kayıyor ve göğüslerinin üst kısımlarını hoş bir şekilde görebiliyorum. Köprücük kemiklerine ve etli tenine yapışan su damlacıkları alt tarafımın yeniden kıpırdanmasına neden oluyor.

"Blake!" diye bağıyorum. Cevap vermeyince parmaklarımı dudaklarıma götürüp yüksek sesle bir kurt ıslığı çalıyorum. İrkiliyor, kalça derinliğindeki suda ayağını bulmaya çalışırken kekeliyor.

"Sakin ol-" Ama kelimeleri zamanında söyleyemiyorum çünkü küçük bir taş göğsüme çarpıyor. "Siktir!" Kadının bir kolu onun üzerinde. "Bana taş atma, Blake. Sana zarar vermeyeceğim."

Gözlerini görebilmem için ıslak saçlarını geriye iterek burnundaki suyu nezaketsizce üflüyor. Çok fazla güneşten pembeleşmiş teni ona ıstakoz gibi bir parlaklık verirken, bakışları ve duruşunun cinayet çılgınlıkları atması komik.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıyor, sesi normalden birkaç oktav daha yüksek.

Ona geniş bir sırıtış attım. "Annen seni akşam yemeğine götürmemi istedi."

Ellerini geniş kalçalarına koyuyor, göğsü kabarıyor. Kahretsin, şimdi daha iyi görebildiğim için teni gerçekten de kırmızı.

"Güneş kremi unutun," diyorum ona.

Huzurlu dalgalanmasından çekildiği için yüzü sersemlemiş durumda ve Margie'nin neden onu akşam yemeğine götürmemi istediğini anlamaya çalışıyor. Güneş kremi dediğimde vücuduna bakıyor ve sonunda neredeyse çıplak olduğunu fark ediyor.

"Arkanı dön, Gavin Montgomery! Hemen şimdi arkanı dön," diye haykırıyor.

Son bir bakış ve Blake'in bir çılgılığıyla kendimi şehvet dolu sersemliğimden kurtarıyorum ve arkamı dönüyorum. Kıyıya geri sıçradığını duyduğumda nefesinin altında küfrediyordu. Ses kesiliyor, sonra bir küfür daha duyuyorum.

"Orada iyi misin?"

"Hayır!"

Kendine zarar vermesinden endişelenerek arkamı dönmeye başlıyorum ama bu sefer omzuma küçük bir taş daha isabet ediyor.

"Tanrım, kadın! Bu acıtıyor." "O

zaman bakmaya çalışmayı bırak!"

Omzumu ovuyorum. "Yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"Diğer tarafa bakmaya devam edin yoksa bir dahaki sefere kafanıza çarpmasını sağlarım."

"Beni öldüreceksin."

Bir dizi küfür daha savurmadan önce nefesinin altında "*İyi*" diye mırıldanıyor. Kendi kendime sırtıyorum. Nedense Blake Tanner'ın ağzının bozuk olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Acaba Lee'nin önünde de küfrediyor mudur diye merak ediyorum ama bundan şüpheliyim.

Birkaç dakika sonra omzuma dokunmadan önce bir homurtu çıkardı. "Artık arkanı dönebilirsin, Sapık."

Onunla yüzleştüğimde Blake bana kaşlarını çatıyor. Gözlerim doğrudan ıslak sütyeninin ıslattığı pembe tişörtüne takılıyor. Göğüslerini kapatmadan önce omzuma bir tokat atıyor. "Gözlerini yüzümden ayırma, sapık!"

Ses tonu emredici, bu da pantolonumun içinde yaşadığım duruma yardımcı olmuyor. Gözlerinin benimkiler gibi aşağıya doğru kaymamasını umuyorum.

"Özür dilerim," diyorum dürüstçe, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "İç çamaşırlarınla yüzdüğünü bilmiyordum. Dediğim gibi, beni buraya annen gönderdi. Fancy'ye bindim." Bu cümleyi bitirdikten sonra neredeyse kendimi yumruklamak istiyorum. Bu kadın oyunumu tamamen bozuyor. Onu gülümsetecek çekici bir şey söylemeliydim. Göğüs kılları olmayan beceriksiz bir gencin söyleyeceği bir şey değil.

Blake'in gözleri ağaçların arasından Fancy'nin iyi bir kısırak gibi durup beklediği yere doğru kayıyor. Sanırım yalan söylediğimi düşündü.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Islak saçlarının bir kısmını alnından itiyor, su tanecikleri hâlâ yağmur damlaları gibi teninden aşağı süzülüyor.

Ellerimi ceplerime soktum. "Seni görmeye geldim. Margie yüzme havuzunda olacağını söyledi, sonra da seni bulmam için bana Fancy'yi verdi."

Blake'in güzel, gül renkli dudaklarından bir oflama sesi çıkar, "Beni gördün. Şimdi hemen Fancy'ye geri dön ve evine, ailenin yanına git."

Margie'nin beni yemeğe davet ettiğini söylemediğime sevindim. Muhtemelen bana siktir olup gitmemi söyler, sonra da Fancy'ye binip batan güneşe doğru gider ve beni burada çürümeye terk ederdi.

Blake benden uzaklaşıyor, sonra kayanın üzerinden şapkasını alıp ıslak başına geçiriyor. Kim bilir nereye kaçmadan önce kolunu nazikçe kavradım. Elimin altındaki derinin sıcaklığı bana güneş yanığının yarın fena halde acıyacağını söylüyor.

"Eve gider gitmez yanıklarınıza aloe sürmeniz gerekecek."

Blake kolunu çekti. "Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

İçimi çektim. "Güneş batmaya başlıyor. Neden gidip atını almıyorsun ve geri dönmüyoruz? Seninle yolda konuşuruz."

"Yürüdüm."

Yanmasına şaşmamalı. "Buraya yürüyerek mi geldin?"

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onun önüne geçiyorum. "Çekil yolumdan, sapık. Hiç havamda değilim."

"Buraya dün gece için özür dilemeye geldim, seninle kavga etmeye değil."

Homurdanıyor. "Gerçekten mi? Bir röntgenci gibi beni gözetlemek için olduğunu düşündüm." "Öyle demek istemedim-"

"Ne yapmak istediğin umurumda değil. Ama çakallara yem olmamak için eve yürümeye başlamalıyım." Güneş yanığı ve öfke yüzünden yuvarlak yüzü pancar gibi kızarmış. Her şeyi berbat ediyorum.

"Sadece seninle konuşmak istedim. Gerçekten, hiçbir şey kastetmemiştim."

"Hangi kısmı? Dikizlemen mi yoksa beni utandırdığın ve beni sattığın gerçeği mi?"

dün gece benim iznim olmadan en yüksek teklifi verene mi sattın?"

Elimi enseme ovuşturuyorum, şimdi kendimi bir ergenden daha genç hissediyorum. Daha çok annesi tarafından azarlanan bir çocuk gibi.

İç çektim. "Hepsi için özür dilerim. Dün gece düşünemedim, ben-"

Ellerini göğsünden kaldırıyor ve ben aşağı bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Sik beni. Bir kadına onu gördüğümü nasıl söylerim ve tek düşünebildiğim

Ona sahip olmayı ne kadar istediğimi mi? Onun benim olması gerektiğini nasıl bildiğimi mi?

Kızgınlıkla ayağına vuruyor. "Sen mi?"

Kovboy şapkamı çıkararak parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kısa buklelerime baktığını, parmaklarımın hareketini ve ellerimin esnemesini takip ettiğini fark ediyorum. Çatlamış dudaklarını yalıyor ve kendimi bir daha kelime üretemez halde buluyorum.

"Gavin?" diye sorar, sesi sabırsızdır.

"Sana teklif vermek istedim," diyorum sonunda, gerçeğin aramızdaki havada asılı kalmasına izin vererek.

Eyerli kahverengi gözleri benimkileri yakıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Şey, bu ve bir ara seni bir randevuya götürmeme izin vereceğini umuyordum. Yaptığım şeyi telafi etmek için."

Blake caydırıcı bir kakhaha attı. Beni ürküten bir kakhaha. Dışarıya belli etmesem de kendimi aptal gibi hissediyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde gururu iki kez incinmiş bir aptal. Birkaç saniye sonra gülmeye devam ediyor, bu da incinmiş duygularımı daha da kötüleştiriyor. Bu incinmiş duygular yavaş yavaş öfkeye dönüşüyor.

Sonunda gülmeyi bıraktığında, ağzımın sert çizgisini görüyor. "Ciddi misin?"

Dudaklarından son bir gergin kakhaha balonu çıkıyor.

"Söylediklerimi komik bulmuyorum. Ama görünüşe göre bir erkeğin güzel bir kadınla ilgilenmesi gülünecek bir şey."

Blake daha dik duruyor, yüz hatlarında dün gece sahneye çıkmadan önce olduğu gibi benzer bir metanet ifadesi beliriyor. "Güzel sözlerin beni aşağılamayı telafi edemez," diye tükürüyor.

"Unutursanız diye söylüyorum, ben de aşağılanmıştım."

Başını sallayan Blake uzaklaşıyor. Uzun bacakları Fancy'nin yanından geçip gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan toprak patikadan eve dönüyor.

Hay sikeyim. Yine yanlış bir şey söyledim. Koşarak Fancy'ye gittim ve hızla ata bindim. Bir atın üzerinde olduğum için, uzun bacaklarına rağmen Blake'e yetişmem uzun sürmüyor. Fancy'yi onun önüne çekip önünü kesiyorum.

"Atla," dedim ona.

"Hiç şansın yok."

Tanrım, bu kadın bir keçi kadar inatçı. "Eve yürümeniz bir saatten fazla sürer ve eminim güneş yanıklarınız acımaya başlamıştır."

"Bırak beni." Fancy'nin etrafında dolaşıyor ve ben de Tanrı'ya bana yardım etmesi için dua ediyorum.

Kısrığı yavaş bir tırıs iterek ona ayak uyduruyorum. Blake bana bakmıyor ama güneş batarken tek başına yürümesine izin vermem mümkün değil. Fancy'den iniyorum ve bana ne yaptığımı sormasına bile gerek kalmıyor. Sessizlik havayı dolduruyor, tek müziğimiz toz, toynak ve ayak sesleri.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Blake tuhaf bir şekilde yürümeye başladı. Kıyafetleri hala ıslak ve eminim ki çiğ tenine sürtünüyorlardır, ama bunu asla kabul etmeyecek ya da bir şeyleri kanıtlamak için benimle ata binmeyecek.

"Lütfen Fancy'ye biner misin? Eğer konu benim de sizinle birlikte ata binmemse, seve seve yürürüm."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor. Yüzü farklı bir hikaye anlatıyor.

Bir an için profilini inceliyorum. Uzun saçları kuruyor ve bukleleri güzel yaylar halinde geri dönüyor. Elmacık kemikleri belirgin ve çenesi yuvarlak. Hatta burnunun kenarında güneşte geçirdiği zamandan dolayı koyulaşmış çiller ve gözlerinin köşelerinde oluşan küçük çizgiler bile görüyorum. Batan güneşin yüzüne yayılma şekliyle

Blake Tanner'ın bir zamanlar uzaktan hayran olduğum genç ve umutlu rodeo yıldızı olmadığı anlaşılıyor. O sertleşmiş. Ama bu onu gördüğüm en güzel kadın olmaktan alıkoymuyor.

Blake kafasını bana doğru çevirdi. "Bana bakmayı kes."

Yumruğumu Fancy'nin dizginlerine sıkıyorum. "O zaman inatçılığı bırak. Acı çekiyorsun."

Aniden durdu ve tekrar yüzünü bana döndü. Gömleğinin göğsü artık çoğunlukla kurudu, bu da yüzüne konsantre olmayı çok daha kolay hale getiriyor.

"Senden buraya gelip kovboy çizmeli bir şövalye olmanı istemedim. Fancy'yi alıp eve gidebilirsin. Ben yalnız olmaktan memnunum."

Sözleri bana yürüyüşte yalnız olmaktan çok daha fazlasını ifade ediyor. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama yorgunum ve susadım ve onun akıllı olmayı reddetmesi beni geriyor.

"Senin derdin ne Blake?"

"Benim sorunum tanımadığım bir adamın iki gece üst üste akşamımı mahvetmesi!"

Sözleri acıtıyor çünkü doğruluk payı var.

"Ben yabancı değilim, Blake. Ve özür dilemeye geldim, tartışmaya değil. Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?"

Blake kaşlarını çatıyor. "Hiçbir fikrin yok! Sen, sen... UGH!" Ellerini havaya kaldırır ve nefesinin altında küfrederek oradan uzaklaşır.

"Uzaklaşmayı keser misin?" Arkasından sesleniyorum. Tanrı yardımcım olsun ama bu iş umduğum gibi gitmiyor. Üzgün olacağını biliyordum ama neden bu kadar üzgün?

"Eve yürümeye çalışıyorum," diye ısırdı.

"Lütfen ata bin, Blake."

"Beni rahat bırak, Gavin," diye papağan gibi tekrarlıyor. Bir kez daha yolunu kesiyorum. "Bin şu ata."

"Kıbarca siktir git!" diye bağıyor yüzüme, sesi patlıyor. Sesi kısa bir süre için yankılanıyor gibi görünüyor, ama bunun sadece kulaklarımda olduğunu biliyorum. Sonra bizi sessizlik kaplıyor.

Blake aniden geri adım atar, sanki böyle patlamayı planlamamış gibi yüzünde dehşet dolu bir ifade vardır. Yüzünde pişmanlık ifadesi belirir.

"Blake-"

Sözümü kesti. "Fancy'ye binmeyeceğim. Girmiyorum. Sana bağırdığım için özür dilerim, kabalık ettim. Ya benimle sessizce yürürsün ya da hemen Fancy'ye binip gidersin. Aileme söyle, onlara ulaştığımda haber veririm."

"Seninle yürüyeceğim," diyorum sorgusuz sualsiz.

"Sessizlik," diye beni tekrar uyarıyor. "Yoksa babama ben farkında değilken beni süzdüğünü söylerim."

Lee'nin üzerimde beliren görüntüsü ağzımı kapatmama neden oldu. Ben iri bir adamım, kendi çapımda korkutucuyum ama Lee Tanner gerçek bir Teksaslı. Herkese karşı alçakgönüllü ve iyi davranan, ama sevdiği birine yanlış yaparsanız sizi öldürmekten çekinmeyecek türden.

"Not edildi."

"Pekâlâ," diyor başını sallayarak. "O zaman devam edelim."

Bölüm 8

OceanofPDF.com

Blake

TEK İSTEDİĞİM huzurlu bir akşamdı. Akşam yemeği hazırlama, hayır etkinliklerine katılma ya da annemin sosyal hayatımdaki eksiklikten bahsetmesi konusunda endişelenmek zorunda olmadığım bir akşam.

Dün gece olanları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı: mekanik bir boğa üzerinde olmasına rağmen binicilik yasağımı nasıl kırdığımı; Gavin Montgomery'nin beni nasıl bu kadar sinirlendirdiğini, yine de onda iki kez bakmak istememe neden olan bir şey olduğunu. Muhtemelen aptalca çekici olduğu içindir ama yine de beni rahatsız ediyor. Tüm bunlar ve o lanet gazete haberi beni yıllardır gitmediğim yüzme havuzuna doğru yürümeye itti.

Çiftlikten buraya uzun bir yürüyüş mesafesi var ama sanki görünmez bir güç beni oraya çekiyormuş gibi ayaklarım beni kıyıya kadar taşıdı. Sonunda kendimi serin suda yüzerken buldum, Reed ve benim sıcak bir günde atlarımızla birlikte geçirdiğimiz mutlu anılar aklımdan geçiyordu. İlk başta anıların çok fazla geleceğini düşünmüştüm ama meğer tam da ihtiyacım olan şeymiş. Ta ki Gavin Montgomery birdenbire ortaya çıkana kadar.

Yanımda yürürken botları çtırdıyor ama artık sessiz. Onun aralıksız soruları olmadan, güneş yanığımın acısına odaklanmak için daha fazla zamanım var. Yüzme havuzuna yürümeyi ya da suda bu kadar uzun süre yüzmeyi planlamadığım için, Gavin'in de çok güzel bir şekilde belirttiğı gibi cayır cayır yandım. Zaten kırmızı olmasaydım, yanaklarım kızardığını gösterecekti. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi neredeyse çıplak tenimin üzerinde gezinen bakışlarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Bunu ona itiraf edeceğimden değil ama ilgisi gururumu okşuyor. Dışarıda geçirdiğim zamanı tam olarak erkeklerle buluşarak ya da takılarak geçirmediim. Belki eğlenceli bir gece geçirmek için gittiğim birkaç seferde, Tennessee bana sadece aynı şeyleri hissetmediğim erkeklerin ilgisini sundu, ben de denemeyi bıraktım. Ama Gavin'in bana bakışı, dün gece Jake tarafından teklif edilme ve asılma şeklim, bana kazadan beri izin vermediğim bir şekilde ateşli ve arzulanan biri olduğumu hatırlatıyor. Ve Gavin'in baharda söyledikleri doğru. Ben güzelim.

Belki güneş yanığı yüzündendir ama tüm bu olanlar içimde bir ateş yakmış gibi hissediyorum. Bir çıra, ama yine de bir ateş. Duygularımı bile normalden daha az bastırmış durumdayım ki bunu Gavin'e patladığımda ve dün gece babamla kavga ederken gösterdim. Kim bilir, öfkem iyiye işaret olabilir mi? O kadar uzun süre hissizleştım ki, kendi istek ve arzularım bile olsa bir şey için savaşmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Kafatasıma keskin bir ağrı saplanırken alt dudağımı ısıırıyorum. Görünüşe göre söz konusu duygular başımı ağrıtıyor. Ağrı devam ettiğinde, ağzımdan küçük bir inilti çıkmasına engel olamıyorum. Ağrıyı geçirmek için parmaklarımı şakaklarıma götürüyorum ama bu hareket sadece derimin acımasına neden oluyor. *Harika!* Kaynakta daha fazla su içmeliydim ve en azından evden çıkmadan önce güneş kremi almalıyım.

Gavin duyulabilir bir nefes alır. "İyi misin, Blake?"

Sesi çok yoğun. Beni hem rahatlatan hem de sinirlerimi bozan bir yanı var.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece başım ağrıyor."

Gavin beni durdurmak için elini uzatıyor ve Fancy de bizimle birlikte duruyor. Ben tekrar uzaklaşmadan parmağını çenemin altına koyuyor ve beni her daim yeşil gözlerine bakmaya zorluyor. Tanrım, çok yakışıklı. O kadar yakışıklı ki neredeyse nefesimi kesecek. *Hayır!* O bir pislik, unuttun mu? Onun ne kadar seksi olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Susuzluktan konuşuyor!

Beni incelemek için başını eğdiğinde, batmakta olan güneşin ışıkları yüz hatlarını aydınlatıyor. Uykusuzluktan gözlerinin altındaki çökük izleri ve irislerinin özel, acı verici bir şey tuttuğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Onun gibi genç bir adamın sahip olmaması gereken bir acı. Ama sanırım babasının geçen yılki ölümünden ve çiftliklerinde olup bitenlerden sonra ilgilenmesi gereken çok şey var.

İçimden homurdanıyorum ve özür dilemek için onca yolu geldikten sonra ona kötü davranmanın suçluluğu içimi dolduruyor. Özellikle de içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında. Ve önceki huysuzluğuna rağmen, Gavin'in tavrı şu anda samimi olduğunu, benim iyiliğimi önemseddiğini haykırıyor. Ve Jake bana dün geceyi tahmin ettiğim gibi planlamadığını söyledi ve Jake'in yalan söylemek için bir nedeni yok. Belki de aşırı tepki gösterdim? Ama Gavin beni utandırdı ve az önce bana sapıklık yaptı. *Ugh!* Bütün bu durum kafa karıştırıcı ve artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Gavin ve ben birbirimize bakmaya devam ediyoruz, uzun parmağı çenemden ayrılmıyor. Harika elleri olduğunu söylemiş miydim? *Kes şunu, hormonlar!* Hava biberden daha kalın gelmeye başlıyor ve göğsüm daralıyor. İlk başta bunun vücudumun Gavin Montgomery'nin dokunuşuna aptalca bir tepki vermesinden kaynaklandığını düşünüyorum ama sonra

görüşüm kapanmaya başlıyor. Dünya değişmeye başladığında, beklediğim gibi yere çarpmıyorum. Onun yerine çelikten iki kol ve sıcak bir göğüs arasında kilitleniyorum.

"Dur orada!" Gavin'in dediğini duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor.

Gavin bizi yere doğru indirirken gözlerimi birbirine bastırıyorum ve sırtımın toprağa değmesini engellemeyi başarıyor. Beni nazikçe tutarken görüşümdeki siyah noktaları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun gibi iri bir adam için şaşırtıcı. Rahatlatıcı ama aynı zamanda güneş yanığı yüzünden acı verici.

"Gözlerini açabilir misin?" Sesi etrafımda titreşiyor. Titriyorum hissediyorum. "Blake?"

Bir saniye sonra, yapabildiğimi hissettiğimde, Gavin bir elini alnıma götürebilmesi için beni yönlendirirken göz kapaklarımı aralıyorum.

"Blake, yanıyorsun. Sanırım sıcak çarpmış olabilirsin."

Bu sefer yüksek sesle inliyorum. Tek destek kaynağım nefret etmeye çalıştığım adam olunca sıcak çarpması geçireceğimi düşündüm - her ne kadar kollarının beni sardığını hissettikçe seçimimi daha çok sorgulamaya başlasam da. Gözlerimi tekrar kapatıp yüzümü göğsüne çeviriyorum ve nefes alıyorum. Bu sefer hareketlerimden sıcak çarpmasını sorumlu tuttuğumdan eminim.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Gerçekten güzel. Sıkı çalışma ve yıpranmış deri gibi. Kıkırdadığında, sanırım içimden ölüyorum. Belki de çok sert kokladım. Utancımından ve hissettiklerimden uzaklaşmak için onu itmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor.

"Fancy'ye binmelisin, Blake. Hava kararıyor, soğuk bir banyoya ve ağrı kesicilere ihtiyacın var."

Gözlerim tekrar onun endişeli gözlerine takılıyor. "Ben ata binmem."

"Bunu anladım. Ama sen hastasın ve daha bir mil kadar yolumuz var."

"Yürüyorum. Şimdi bırak gideyim."

"Çok inatçı bir kadın," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Ama nasıl istersen."

Beni bırakıyor, eğilirken üst tarafım yere iniyor. Sadece birkaç santim ama yine de homurdanıyorum. Gözlerimi tekrar kapatıp nefes alıyorum. Başım dönüyor. İşte o zaman bugün yediğim son şeyin kahvaltıda yumurta ve tost olduğunu fark ediyorum. Kendimi gerçekten başarıya hazırladım, değil mi?

Gavin, "Orada yatman bizi senin evine daha hızlı geri götürmeyecek," diye azarlıyor.

"Kalkıyorum," diye mırıldanıyorum.

Yüksek sesle iç çekti. "Eğer kalkamazsan, ya kamyonu getirmeleri için aileni aramak zorunda kalacağım ya da Fancy'ye binmek zorunda kalacaksın."

"Ben-"

"Ride, biliyorum. Ama bunlar senin seçeneklerin. Tabii üçüncüsünü istemiyorsan."

Sırıtan yüzüne bakıyorum. "Neymiş o?" "Seni omzuma atıp taşıyorum."

Bu sefer yanaklarım kızarıyor. Renklenen gökyüzüne bakıyorum, cırcır böceklerinin sesi kulaklarımda uğuldamaya başlıyor. Eğer Fancy'ye binersem, bir parçam burada ölmeyi tercih eder.

Aptallık ediyorsun, Blakey kız.

Reed'in sesi kulağımda çınlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Harika, şimdi de onun sesini duyuyorum. Gerçekten hastayım. Ama kafamın içindeki ses haklı. Reed burada olsaydı, yüzüme karşı bana aptal derdi.

Ağzımı açtım. "Kalkmama yardım eder misin lütfen?"

Gavin bana elini uzatıyor. Parmaklarım onunkileri sardığında, dün gece bana dokunduğunda olduğu gibi kolumdaki elektrik karıncalanıyor - gerçi o zaman çok kızgın olduğum için bunu görmezden gelmişim. O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü ben onun kucağında dururken bana petrol bulmuş gibi bakıyor. Havadaki gerilim geri dönüyor, ama bu sefer bayılacağım için değil.

Göz ucuyla elini önce yanağıma, sonra tekrar alınma koymasını izliyorum. "Seni eve götürmeliyiz."

"Yürüyebilirim-"

Beni kaldırıp kollarının arasına almasıyla sözüm kesiliyor.

Domuz gibi ciyaklıyorum. "Gavin Montgomery, beni hemen yere bırak!"

"Sana üçüncü seçeneği söyledim. İtfaiyeci kucağı yerine gelin kucağı olduğuna şükret," diyor Fancy hemen arkamızda yürümeye başlarken.

Gözlerim, uzun kollu mavi gömleğinin üstünden görünen güneşten bronzlaşmış tenindeki koyu sarı saçlarla aynı hizada. Gösterinin tadını daha güvenli bir mesafeden çıkarmak istesem de kendimi iyi hissetmiyorum. İyi hissetmediğimde de huysuzlaşıyorum. Bu da oyun oynayacak havada olmadığım anlamına geliyor.

İçimi bir bulantı dalgası kapladığında, zayıf bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Beni yere bırak yoksa güzel gömleğinin her yerine kusacağım. Çok ciddiylim!"

Tabii ki dinlemiyor. Birkaç adım daha attıktan sonra, sanırım tehdidimi ciddiye alacağım. Gömleği kusmukla kaplanacak ve ben pişman olmayacağım. Uzakta farları gördüğümde elimle ağzımı kapatıyorum.

Gavin donup kalıyor, hareketin durması midemin bulanmasını engellememi kolaylaştırıyor. Beni nazikçe yere bırakırken gergin bir nefes aldığını hissediyorum.

Dengemi yeniden sağlamak için gözlerimi kapatıyorum ama tekrar sallanmaya başlıyorum. Bir şey söyleyemeden Gavin'in kolu etrafıma dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

Kamyonet netleştğinde, babamın olduğunu görüyorum, bu yüzden uzaklaşmaya çalışıyorum. İsteyeceğim son şey, Gavin Montgomery'nin beni neden kollarına aldığı hakkında bir fikir edinmesi. Ya da bu bilgiyi annemle paylaşması. Bunun sonunu asla duyamam.

"Seni bırakırsam düşersin," diyor tsking yaparak.

"O zaman bırak düşeyim!" Hayal kırıklığım beni daha iyi bir hale getirerek ağlıyorum.

Gavin'in yüzü bana doğru dönüyor, kamyonun farları sert yüz hatlarını belirginleştiriyor. Ciddi görünüyor, bakışları dün gece sahneden bana baktığı zamanki gibi delici.

"Düşmene asla izin vermem, Blake Tanner."

Neredeyse ona, birkaç santim bile olsa teknik olarak toprağa düşmeme izin verdiğini söyleyeceğim ama kendimi durduruyorum. Söylediklerinde ciddi. Yine de ses tonunu ya da neden söylediğini çözemiyorum. Kelimeler çok *kişisel* görünüyor. Oysa birbirimizi tanımıyoruz bile. En iyi ihtimalle sinir bozucu bir tanıdık. Reed'in bir zamanlar birlikte birkaç saatten fazla vakit geçirmediğim bir arkadaşı ve şimdi de başımın belası. Nasıl böyle bir söz verebilir? Ama nedense ona inanıyorum.

Kamyonun kapısının çarpma sesi bizi böldüğünde, babamınkiyle buluşmak için bakışlarımı ayırıyorum. Akşam için eşofman ve tişört giymiş ama bu onu daha az korkutucu göstermiyor.

"Blake?" diye soruyor. "Neler oluyor?" Önce Gavin'in bana sarılmış kollarına, sonra da benim darmadağınık halime bakıyor. Hava kararıyor ama kamyonetinin ışıkları cildimin kırmızı ve kızgın görüldüğünü açıkça ortaya koyuyor.

"Efendim," der Gavin, "sanırım Blake sıcak çarpması geçiriyor, belki de güneş zehirlenmesi.

Onu eve götürmeye çalışıyordum ama birkaç kişiyle karşılaştık-"

Sözünü kestim. "Fancy'ye binmedim ve bu da yürümem gerektiği anlamına geliyordu. Kendimi hasta hissetmeye başladım ve işte buradayız."

"Onu şimdi ben alacağım." Babam Gavin'e başını salladı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Gavin başıyla onaylıyor. "Benim için zevk."

Babam ve Gavin erkek koruyucu anlarını yaşarken, Gavin'in kucağının rahat ağırlığını bırakıp babamın uzattığı elini tutuyorum.

"İyi misin, bebeğim?"

"Muhtemelen susuz kaldım ve kan şekerim düştü." "Kötü bir güneş yanığı var," diye ekliyor Gavin.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu herkes görebilir." Babamın kamyonetine binip eve gitmeye çok hazırım. Gavin Montgomery ile yaşadığım tüm bu olay hiç olmamış gibi davranmak istiyorum. Özellikle de koklama kısmı.

"Fancy'de bizi takip edebiliyor musun?" Babam soruyor. "Sorun yok, efendim."

"Sanırım o yemeği de ertelememiz gerekecek." Tüylerim diken diken oldu. "Akşam yemeği mi?"

Gavin'in gözleri benimkilere kayıyor, dudaklarında küçük, eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Bayan Tanner bu akşam sizinle yemek yemem için beni davet etti."

Gerginim. "Şimdi mi?"

Babam sırtıyor. "Annemi bilirsin. Her zaman insanlarla ilgilenmeye çalışır. Ama sen dönmeyince endişelendim ve daha erken gelmeye çalıştım ama beni şimdiye kadar bekletti. İkinizin de iyi olduğu konusunda ısrar etti."

Endişelenmek tam babama göre ve annemin onu bekletmesi beni şaşırtmadı. Bahse girerim Gavin ve benim pınarda seviştiğimizi umuyordu. Seksi olabilir ama a r a m ı z d a hiçbir şey olmayacak. Hayır.

Bana ne kadar yakıcı baktığı ya da ne kadar güzel koktuğı önemli değıl. İlgı iyi hissettirebilir ama eve gelme sebebim bu değıl. Ve eminim ki sonsuza kadar burada kalmayacağım.

Babama yüzümü buruşturdum. "Anlıyorum."

"Bir sürü fazladan yiyecek var, Gavin. Fancy'yi George'a teslim ettikten sonra eve gel. Margie sana eve götürmen için bir tabak hazırlıyor."

"Çok nazik bir davranış," diyor gülümseyerek. Sonra gözlerini bana çeviriyor. "Umarım daha iyi hissediyorsundur, Blake."

Gözlerimi dikip bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Beni yakaladığın için teşekkür etmeliyim. Beni toprağın ortasında tek başıma baygın bırakmayıp yanımda kaldığın için teşekkür etmeliyim. Ama bunun yerine, bakışlarından uzaklaşıp babamın kamyonetine doğru yürüyorum.

Chapter G

OceanofPDF.com

Gavin

Tanner'ların çiftliğinden eve döndüğümde saat akşamın dokuzunu geçiyordu. Elimde yiyeceklerle kamyonetimden inerken verandanın ışığının açık olduğunu görüyorum. Kade elinde birayla sallanan sandalyelerden birinde oturuyordu. Onu bütün gün görmemiştim ve şimdi gördüğüme şaşırdım. Genelde dokuzda çıkar ve sabah ikiden sonra eve gelir.

Merdivenleri çıkarken bana bakıyor, yüzünde soğuk bir kayıtsızlık ifadesi var.

Birasından bir yudum almadan önce, "Büyükannem dışarıda olduğunu söylediğinde neredeyse tepem atıyordu," diyor.

Sağındaki sandalyeye oturdum, yemeği verandaya koydum.

"Her zaman dışarı çıkarım."

Göğsünden kahkahaya benzer bir ses çıkıyor. "İş için Night Hawk'a gidiyorsun, sonra geri geliyorsun. Ben buna pek dışarı çıkmak demem." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Mesela en son ne zaman bir kadının yatağını sıcak tuttun? İyi bir yatağa ihtiyacın olabilir."

Yumruklarım sandalyemin tahta kollarını sıkıyor. Kade beni yemliyor. Sorusunun cevabını biliyor. "Bu konuda üzgün olduğunu biliyorum.

Dün geceki açık artırma. Beni kışkırtmaya çalışmak yerine bunu söyleyebilirsin."

Birasını bitiriyor ve aramızdaki küçük masanın üzerine koyuyor. İşte o zaman orada duran diğer boş şişeleri fark ediyorum.

"Seni anlamaya çalışıyorum, Gav." Bana soruyla bakıyor, yüzündeki çizgiler alkole rağmen ne kadar gergin olduğunu gösteriyor.

Elimi sakallı çenemde gezdiriyorum. "Anlayacak pek bir şey yok."

Bu sefer Kade kıkırdar. "Aynı fikirde değilim. Şu ya da bu konuda hep bana yükleniyorsun. Yine de kendi kurallarına göre yaşıyorsun. Bir türlü anlayamadığım kurallar."

"Katılmıyorum."

"Ne istersen düşünebilirsin. Ama bir dakika önce bana sikimi pantolonumda tutmamı söylüyorsun, sonra da Blake Tanner'ın üzerine işiyorsun. Hem de hiç tanımadığın bir kadına."

Keşke bir biram olsaydı. Ya da belki bir bardak viski. Uzun bir gün oldu -uzun bir yıl- ve babam öldüğünden beri Kade'in korkunç davranışları yüzünden bu kadar ağır bir yargıyı hak ettiğimi sanmıyorum.

Kısa bir nefesle acımı bastırıyorum. "Gidip Blake'ten özür diledim. Yaptığım şeyle haddimi aştım ve dün gece sana ve Jake'e karşı ikiyüzlü davrandım. Davranışlarım için gerçekten özür dilerim. Ve neredeyse o parayı ailemizden alacağım için."

"Sence bu her şeyi daha iyi yapar mı?" Ön kollarını dizlerinin üzerine koyuyor ve yenilmiş gibi başını öne eğiyor.

"Benden ne istediğinden emin değilim," diyorum ona ciddiyetle. "Bencil bir pislik olduğunu kabul etmeni istiyorum."

Hakareti karşısında vücudum gerildi. Blake'e teklif vermeden önce Night Hawk'ta da bana böyle demişti. Ama bu daha derin hissettiriyor. Sanki sonunda babamın çiftliği bana bırakmasıyla ilgili hislerini dile getiriyor.

"Kade-"

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Gavin?" diye sözümü kesti. "Bence korkuyorsun. Herkesin sandığı gibi sorumluluk sahibi mükemmel bir aziz olamamaktan korkuyorsun. Bu yüzden beni sürekli yargılıyorsun." Son kısmı tükürdü.

"Seni yargılamıyorum Kade," diyorum ciddiyetle. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Küçümseyerek gülüyor. "Bu da başka bir şey. Her zaman kurtarıcı olmaya çalışıyorsun. Senden beni kurtarmanı istemedim. Babam çiftliği sana verdi ama bu onu yönetecek donanımına sahip olduğun anlamına gelmez. Sen yönetemezsin. Dün gece arkadaşlarımızdan para dilenmek için lanet bir hayır etkinliği düzenledik."

Bastırmaya çalıştığım öfke yüzeye çıkıyor. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Eğer benimle bir erkek gibi konuşsaydın, bunu bilirdin."

"Aman Tanrım! Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Şu anda seninle konuşmaya çalışıyorum."

"İçki içiyorsun ve sanırım sabah benimle nasıl konuştuğuna pişman olacaksın."

Kade başını sallar. "Biliyor musun, bir an için Blake'e teklif vermenin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ama sonra ondan nasıl hayır cevabını kabul etmediğini gördüm. O kırık kızı kendi çıkarların için sahneye çıkmaya nasıl zorladığını gördüm. Bu yüzden yaptığım şeyi yaptım. Kazanmana izin verirdim, Gavin. Ama dediğim gibi, sen bencil bir pisliksin. Onunla çıkmayı hak etmiyorsun. Bence bunu biliyorsun, yoksa ondan özür dilemeye gitmezdin."

"Yeter!" Homurdanıyorum.

Kade uzanıp koluma vuruyor. "Görüyorum ki sinirlerine dokunmuşum. En azından bir tür duygu gösteriyorsun. Belki de seni tekrar bir insana dönüştürdüğü için Blake'e teşekkür etmeliyim."

Kolunu sallayıp ayağa kalkıyorum. "Pişman olacağım bir şey söylemeden önce gideceğim. Bu kadar çok içmeyi bırakmalısın."

Beni karşılamak için ayağa kalktı.

"Ben iyiyim." "Değilsin."

Başını sallıyor, vücudu sarkıyor. "İnsanlar değişir, Gavin. Sen de değiştin. Farkında olmasan bile. Eskiden sana hayrandım. Ama şimdi, sadece erkek gibi davranmaya çalışan yirmi dört yaşında korkak bir çocuk görüyorum."

Sözleri beni bıçak gibi kesiyor, ancak zihnimdeki dırdırcı ses bana ona ya da aileme karşı dürüst olmadığımı hatırlatıyor. İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Korkuyorum ve bir süredir korkuyorum.

Kade bir adım daha atıyor ve elini omzuma koyuyor. "Dün gece kardeşimin bir anlık görüntüsünü gördüm, Night Hawk'ta sahne aldığında ya da annemle büyükanneme her şeyi hallettiğini söylediğinde kasabaya gösterdiğin sahte saçmalığı değil. Ama Blake de bizim gibi. Ve belki de onu kurtarmak için mükemmel Gavin Montgomery'ye ihtiyacı yoktur."

Tıpkı bizim gibi. Sözleri kulaklarımda çınlıyor ve sönüyor. "Beni gerçekten bu şekilde mi görüyorsun?"

"Beni alkolik, seks bağımlısı kardeşin olarak görüyorsun. En azından hala benden daha iyisin."

"Seni o şekilde görmüyorum." "Görmüyor musun?"

Bir tür karşı karşıya geliyoruz, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Şu anda her şeyden çok babamı geri getirebilmeyi, her şeyi eskisi gibi yapabilmeyi diliyorum. Ama işte buradayız. Acı çekiyor olman gerçekliğin umurunda değil. Hayat devam ediyor ve senin de onunla birlikte devam etmen bekleniyor. Ne yazık ki Kade bunu nasıl yapacağını bilmiyor ve dürüst olmak gerekirse ben de bildiğimi sanmıyorum.

Elimi Kade'in omzuna koyup sıkarak onu sevdiğimi ifade etmeye çalışıyorum. Beni çok kızdırsa bile. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü kelimelerin şu anda bir işe yarayacağını sanmıyorum.

Gergin geçen birkaç saniyenin ardından Kade'in gözleri cam gibi olur. "Bunu ne zaman anlayacaksın, ağabey? Biz aynıyız; sen sadece her şey yolunda gidecekmiş gibi davranmayı seçiyorsun, oysa ben öyle olmayacağını biliyorum."

"Kade..." Geri adım attı, dengesi bozuldu. Kahretsin, düşündüğümde daha sarhoşmuş.

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Cehennem gibi!"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve verandanın merdivenlerinden aşağı doğru yürümeye başlıyor. Onu takip ediyorum, büyükannemin beş yaşındayken yaptığı gibi onu odasına sürüklemek niyetindeyim, ama farlar görüldüğünde yolumda duruyorum.

"Beni bırakacak biri var," diye tükürdü. "Sandığın kadar aptal değilim."

Nefesimi dışarı üflüyorum, en azından sarhoş bir şekilde bu araziden gitmeye çalışmadığı için mutluyum. Çakıllı yolda ilerleyen siyah kamyonu doğru ilerliyor. Sonunda kim olduğunu gördüğümde, sırtımdan bıçaklanmış gibi hissediyorum, çünkü direksiyonun arkasındaki kişi bu gece göreceğimi düşündüğüm son kişi.

Kamyon durduğunda, Cricket'ın bakışları karanlık ön camdan beni delip geçiyor. Kade ne halt düşünüyor? Önce durup dururken bu patlamayı yaptı, şimdi de geceyi Cricket'la geçirmeyi mi planlıyor?

Kade kamyonetin kapısını açarken bu kez gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyor. "Yarın ev işleri için zamanında evde olacağım. Beni bekleme."

Yolcu koltuğuna atlıyor ve ben Cricket'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Kendini beğenmiş görünüyor, bu da midemin bulanmasına ve boğazımın yanmasına neden oluyor. Sadece bir zamanlar değer verdiğim bir kadın tarafından değil, küçük kardeşim tarafından da ihanete uğramıştım.

Sanırım ne demişler, yağmur yağınca bardaktan boşanırmış.

Kamyon geri geri gidiyor ve ben tükürdüğüm çakılların sesiyle ve kulaklarımda çarpan kendi kalp atışlarımla baş başa kalıyorum. Belki bu muameleyi hak ediyorum, belki de bu babamın cennetten bana bakma ve kafamı kıcımdan çıkarmamı söyleme şekli. Her iki durumda da bildiğim bir şey var ki, Kade haklı. Kurtarıcı kompleksim var. Dün gece ve bugünden sonra Blake'in acı çektiğini biliyorum. Ve o hazır değilken onu kabuğundan çıkarmaya çalışmak aptalca bir hareket. Bugün ona asgari bir özür diledim, sonra bana artık binmeyeceğini söyledikten sonra onu Fancy'ye bindirmeye çalıştım.

Sikeyim. Blake'le bir randevu ayarlamak için başladığım şey bir yığın inek bokuna dönüştü. Jake'e kadınlar için zamanım olmadığını söylediğimde kendimi dinlemeliydim. Başımın üstündeki akbabaların bugün geri dönmem için bir işaret olduğunu anlamalıyım. Kade'in durumu daha da kötüleşti ve benim çözmem gereken bir çiftlik var. Ne kadar kimyamız uyuşursa uyuşsun ya da onun acılarına merhem olmayı ve düştüğünde onu yakalamayı ne kadar çok istersem isteyeyim Blake'in peşinden koşmamalıyım.

Romantik bir aptal oldum. Hem de aptalca, çünkü kızın ayaklarını yerden kesemedim bile, en azından planladığım şekilde. Verandada oturan Margie'nin bana verdiği soğuk yemek tabağına bakıyorum ve Blake Tanner'a kur yapmak için daha fazlasını yapmayacağıma karar veriyorum.

Kade'in dediğı ve benim de şimdi açıkça gördüğüm gibi, o kırık bir kadın ve ben de kırık bir adamım. Ailemin içinde bulunduğu durumun tanıdık ağırlığının beni aşağı çektiğini hissettiğimde, içime ağır bir yük çöküyor. Bir süre için bunu görmezden gelebilirdim.

ama güzel bir kadın şehre döndü diye yok olmayacak. İşe dönme zamanı.

Yemek tabağını aldım ve yatağa gitmek yerine, babamın (şimdi benim) ofisinin bulunduğu küçük misafir evimizin olduğu arka bahçeye gittim. Belki yaratıcı olursam bizi içine düştüğümüz bu çukurdan çıkarmanın bir yolunu bulabilirim. Gerçi bunun için bir mucize gerekir.

Bir mucizeden daha fazlası.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

OceanofPDF.com

Blake

Fl ve Yıllar Önce

Cömert kalçalarımın üzerindeki kot pantolonumu düzelterek aynada kendime bir gülümseme veriyorum. Kendim söylersem, yemek için yeterince iyi görünüyorum. Bir zamanlar, kasabadaki diğer kızların çoğu gibi daha küçük bir vücuda sahip olmayı dilerdim, ama yumuşak bölgelerim beni mutlu ediyor çünkü aynı zamanda beni farklı kılıyorlar.

Arkadaşım Shelby, göğüslerimin, popomun ve belimin ince olmamasının kasabamızdaki erkeklere bir işaret olduğunu, onlara sadece bazı aktiviteler için fazladan yastığım olduğunu değil, aynı zamanda onlara bir sürü bebek sağlayabileceğimi söyleyerek şaka yapmayı seviyor. İlgi bazen güzel, ancak bu erkeklerin hepsi benimle evlenirlerse bebek doğurmayacağımı biliyor. Bunun yerine, bana at gösterilerinde eşlik edecekler ve bir sonraki en iyi şey olmak için taylar yetiştireceklerdi. Belki bir gün bir ya da iki çocuk doğururum ama şu anda böyle bir hayalim yok.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra, kızların çok fazla zıplamasını engellemek için bir sporcu sütyeni daha giyiyorum - büyük göğüslere sahip olmanın sıkıntıları - ve ardından deniz mavisi ekose bir atlet giyiyorum. Fazladan güneş kremi sürmem gerekecek ki

ama hava uzun kollu giymek için çok sıcak. Kovboy şapkamı almak üzereyken kapıya vurulunca sıçırıyorum.

"Blakey! Neden bu kadar uzun sürdü? Çok sıcak olmadan gitmeliyiz!"

Küçük kardeşim Reed'in sesine gözlerimi deviriyorum. Benim yirmi dört yaşına karşılık o sadece on dokuz yaşında olabilir ama o benim en iyi arkadaşım.

Aynı zamanda umursamaz, sinir bozucu ve başımın belası. Annem bu davranışlarımızla belki de başka bir hayatta ikiz olduğumuzu söyleyerek şaka bile yapıyor. Belki de haklıdır. Aramızdaki yaş farkına rağmen, Reed'i her zaman diğer yarım gibi hissettim. İkimizin de benzer hedefleri, kişilikleri var ve hatta yuvarlak hatlarımız ve koyu kıvrıkcık saçlarımızla birbirimize benziyoruz.

Aramızdaki tek fark benim 1.80 boyunda büyümeyi bırakmış olmam, onun ise çilli bir dev gibi üzerimde yükselmesi. Kapıyı açıp şapkamı başıma yerleştirirken ona sırtıyorum.

"Ben hazırım."

"Bir arama ekibi çağıracaktım."

Yanağını okşadım. "Evet, evet." Ben uzaklaşırken o başını sallıyor. "Orada duracak mısın yoksa gezintiye mi çıkacağız?" Ben de ona bağıyorum.

Beni yakaladı ve omzuma vurdu. "Sen başka bir şeysin, Blakey kız."

Merdivenlerden iniyoruz ve Carol'ı görmek için mutfakta duruyoruz. Ben bebekliğimden beri ailemiz için çalışıyor, birkaç günde bir yemek ve temizlik yapmaya geliyor. Bu pek çok insanın sahip olmadığı bir lüks ve ben bunu asla hafife almıyorum. Atları eğitmek, kendimi eğitmek, yarışmalar ve sosyal bir hayata sahip olmaya çalışmak arasında yemek pişirmeye zaman kalmıyor.

"Hey, siz ikiniz," diye selamlıyor bizi. "Yolculuğunuz için bir sürü şey hazırladım. Hepsi sele çantasında," diye ekliyor göz kırparak, uzun kırmızı at kuyruğunu savurarak

omzunun arkasında.

Reed koşup Carol'ın kızarmış yanağına bir öpücük kondurduktan sonra önündeki kâseden bir elma koparıp büyük bir ısırık alıyor. "Teşekkürler Carol bebeğim," diyor yemeğin içinden.

Öğürür gibi bir ses çıkardım. "İğrençsin."

Carol sıcak bir şekilde gülümseyerek bir çantayı bize doğru itiyor, ardından da bir şişe SPF elli veriyor. Kapıya yönelmeden önce yüzüme ve kollarıma sürüyorum, Reed de aynısını yapıyor.

Durdum ve Carol'a bağırdım, "Eğer ailelerimiz sorarsa, öğleden sonraya kadar evde olmayacağız. Atları Prickly Pear Pass'a götürüyoruz." Ya da bizim deyimimizle PPP'ye. Güzergahı boyunca tonlarca kaktüs ve bitki örtüsü bulunan uzun at parkurlarından biri. Atları koşturmak ve iyi vakit geçirmek için harika bir parkur. Ayrıca serinlemeyi sevdiğimiz insan yapımı küçük bir göle de çıkıyor.

"Anladım. İyi ki sana fazladan sandviç hazırlamışım. Fazladan su almayı da unutmayın."

Carol'ın anneliğiyle vücudum ısınıyor. Kendi annemiz harika ama aynı zamanda çok meşgul. Özellikle de Double-Time'ın at yetiştirme operasyonu büyüdüğü için. Annem yapamadığında Carol'ın bize göz kulak olması çok güzel.

"Teşekkürler Carol. Haftaya görüşürüz."

Dışarı koşuyorum, Reed'e yetişirken kapı arkamdan çarpıyor.

Ona ulaştığımda, çantayı ona fırlatıyorum. "Senin eyer çantan daha büyük."

Kolunu bana dolayarak karşı omzuna atarken kıkırdıyor. Derin bir nefes alıyor, saman, atlar ve Teksas toprağıyla dolu havayı kokluyor. "Bu bir gün bizim olacak, Blakey kızım. Hayal edebiliyor musun?"

"O zaman annemle babamın öldüğünü hayal etmem gerekir. Tüm sorumluluktan bahsetmiyorum bile," diye takılıyorum.

Omuzlarımı biraz silkeliyor. "Tamam, iyi o zaman. Hepsini ben alacağım. Zaten muhtemelen dünyayı dolaşıyor olacaksın. İstedğin tüm fiçı yarışı unvanlarını kazandıktan sonra bunu yapmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Belki birkaç haftalığına ben de seninle gelirim. Hep çobanlarla birlikte İzlanda atlarına binmek istemişimdir."

"Hiç kimse sana çok fazla Seyahat Kanalı izlediğini söyledi mi?" "Küçük kardeşinin hayalleriyle dalga mı geçiyorsun?"

Kolunu üzerimden çekerek elini tutuyorum. "Tabii ki hayır. Asla yapmayacağımı biliyorsun. Sen benimkine hiç gülmedin."

Parmaklarımı sıkıyor, eli güçlü. "Asla. Senin yarını çoktan fethettiğinden bahsetmiyorum bile, Bayan Varil Yarışı Şampiyonu, Ülke beşincisi, All-Star Amerikalı, Teksas'ın Gururu-"

Yüzüm kızararak sözünü kestim. "Evet, evet. Bir gün ben de senin eğittiğin atlara binip birincilik kürsüsüne çıkacağım. Briar'ın sadece biraz daha çalışmaya ihtiyacı var."

Beni de güldüren yüksek sesli bir kahkaha atıyor. "Bana karşı çok nazıksın. Ama dürüstlüğün hoşuma gidiyor. Bu beni daha iyi yapıyor." Gözleri parlıyor ve ben eğilip etli ortasına sarılıyorum.

"Böyle hissetmene sevindim."

"Keşke annem de bana senin inandığın gibi inansa." Reed uzaklaşıyor ve atlarımız için fırçalar almak üzere takım odasına doğru ilerliyor.

Onu takip ediyorum ve atım Winchester, nam-ı diğer Win için kırmızı at arabasını elinden alıyorum. Bir yarış atı zekasına ve bir kucak köpeği kişiliğine sahip yedi yaşında saf siyah bir Quarter Atı. Onu ben yetiştirdim.

Tüm hayatım boyunca onu kalbimin atı olarak gördüm. Benim için onun gibi bir başkası asla olmayacak.

"Annemin sana inandığını biliyorsun Reed, ama Briar henüz hazır değil. Kimsenin zarar görmesini istemiyor."

Çenesini inatla kapatıyor ve ofluyor. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Ahır koridorunda ilerleyişini izlerken verdiği tepki karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. Bazen bu konuda ne kadar hassas olduğunu unutuyorum. Bir bombayı ateşlemek gibi.

"Böyle yapma Reed," diye arkasından sesleniyorum. "Sana göz kulak oluyorum!"

Dönüyor, anneme benzeyen mavi gözleri bana bakıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama o kısrak bir kazanan olacak. Bunu biliyorum."

Gergin bir nefes üflüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ama sabırlı olmalısın. En iyi eğitimciler öyledir. Unutmamalısın ki bir şeyi istiyor olman onun senin olduğu anlamına gelmez. Onu hak etmen gerekir."

Reed bir süre bana bakıyor ve sonunda küçük bir gülümseme yayıyor. "Ne zamandan beri yürüyen bir motivasyon sözü oldun?"

Onu ittim. "Atını hazırla."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı, "Tamam. Ama Briar'ı iz sürmeye götüreceğim."

Midem bulanıyor. "Reed, son zamanlarda çok ürktüğünü biliyorsun. Figaro ya da Max'i alabilirsin diye düşündüm."

"Briar'ı ben götüreceğim. Bu onun için iyi bir alıştırma olacak. Öğrenmeye ihtiyacı var ve Kuzey Amerika'nın en iyi binicilerinden biriyle bir parkurda olmaktan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Bana yağ çekmeye çalışıyorsan, işe yaramıyor."

"Haydi, Blakey! Biraz yaşa! Babam bizi azarlamak için etrafta değil. Annem başka bir pahalı at terbiyesi atıyla çalışıyor. Çok fazla endişeleniyorsun."

"Ve yeterince endişelenmiyorsun."

Omuz silkiyor. "Hadi ama. At sürmek için en iyi zamanı boşa harcıyoruz. Hava ısınacak ve ben o zamana kadar gölde olmak istiyorum."

Reed yerinden kıpırdamayacak ve biz de zaman kaybediyoruz. O artık bir yetişkin, bazen öyle davranmasa bile. Benim yaptığım gibi onun da kendi seçimlerini ve kararlarını yapmasına izin vermeliyim.

"Tamam. Git atını hazırla. Seninle yirmi dakika sonra ön tarafta buluşuruz."

Daha sabahın ortasındayız ama hava şimdiden yetmişlerin üzerinde ve alabildiğine nemli. Ama sıcak bir şekilde sinirlerimi yatıştırıyor.

Yerdeki küçük bir su birikintisinin içinden geçerken Win'in boynunu okşuyorum. O çok uysal bir adam. Şaşırtıcı bir şekilde Briar da suyun içinden geçti.

Reed böbürlenerek, "Sana daha iyi olduğumu söylemiştim. Onu her gün çalıştırıyorum."

Öyle olduğunu biliyorum. İnsanların gözleri üzerinde olmadan, damatlar daha işe gelmeden erkenden kalktığını gördüm. Onun yaşındayken ben de aynı şeyi yapardım, başkalarının yargısından korkardım. Sanırım bunun bir nedeni de kendisini sürekli benimle kıyaslaması. Kazandığı ve çoğu insanın yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyleri yaptığı için her zaman dikkat çeken en büyük kız. Reed benim başarılarımla yaşamak zorundaymış gibi hissediyor. Ona aksini söylemeye çalıştım ama bazen kıskançlığın onu ele geçirdiğini görebiliyorum.

"Harika görünüyor," dedim ona, çünkü ciddiydim. Gerçekten de öyle.

"Benden asla şüphe etme, Blakey kız!" Ona gülümsüyorum.

"Etmiyorum."

"Atların bacaklarını biraz esnetmelerine ne dersiniz? Belki küçük bir yarış?"

Bir an düşündüm. Patikanın biraz daha dar ve arazili kısımlarına gelmek üzereyiz. Atların üstesinden gelemeyeceğinden değil, daha önce milyonlarca kez yarıştık. Ama Reed farklı bir atın üzerindeydi.

"Emin değilim."

Bir inilti çıkarır. "Az önce benden şüphe etmediğini söyledin." "Etmiyorum, ama-"

"Göle son gelen bir ay boyunca hafta sonları durak görevi yapacak!"

"Reed!" Bağırıyorum ama o çoktan gitmiş. Win yerinde dans etmeye başladı, Briar'ın peşinden gitmeye hazırdı. "Sanırım başka seçeneğimiz yok, Win. Yakalayalım onu!" Çok sevimsiz bir "*Evet!*" ile Win ve ben hızla Reed'e doğru ilerliyoruz. Rüzgâr örgümü savurup sırtıma vururken kovboy şapkamın tepesini tutuyorum.

"Yeehaw!" Reed ileride mutlu bir şekilde ağlıyor.

Eğildim ve Win'in beni dinleyen kulağına şöyle dedim: "Avantajlı olabilirler ama onlara kimin patron olduğunu gösterelim!"

Bir öpücük ve bir sıkışma ile daha da hızlanıyoruz. Reed'e gittikçe yaklaştığımızı gördükçe mutluluk çılgınlığıma engel olamıyorum. Böyle anlar için yaşıyorum. Altımda güçlü bir varlık, etrafımda doğa, saçlarımda rüzgâr ve yanımda Reed hissi. Bu dünyadaki cennet.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve ovada gürleyen nal seslerinin tadını çıkarıyorum. İçime huzur yerleşiyor ve dingin bir şekilde gülümsüyorum.

Şak!

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve korkunç bir çığlık kulaklarıma çarpıyor. Beynim ne olduğunu algılamaya çalışırken Briar ve Reed'i artık karşımda göremeyince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerim yerde yatan Briar'ı görene kadar Win'i hareket ettirmeye devam ediyorum, onun acı dolu çığlıkları ruhuma işliyor. Winchester'ı durdurup atlıyorum.

"Reed!" Çığlık atıyorum. "Neredesin?!" Şimdiye kadar tek görebildiğim etrafta birkaç kaktüs.

"Reed!" Tekrar bağıryorum, bu sefer gözüm Briar'ın yanında beyaz bir parıltıya takılıyor. Bu onun şapkası.

Sesimi zorlayarak onun adını daha da yüksek sesle haykırıyorum. Hâlâ cevap vermiyor ve Briar çığlık atmayı kesmiyor. Win şimdi onun yanında duruyor ve keşke George'u ya da damatlardan birini yanımızda getirseydik diyorum. Başımı çevirmek üzereyken, sonunda Briar'ın arkasında Reed'i görüyorum, yüzü toprağa gömülmüş, kıpırdamıyor. Koşmaya başladım ve ona ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm.

"Reed! Aman Tanrım, Reed!" Ağlıyorum. İlk içgüdüm onu ters çevirmek ama ne kadar yaralı olduğunu bilmiyorum. Biraz ilk yardım eğitimi aldım ama ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Elimi nazikçe omzuna koyuyorum ve baskı uyguluyorum.

"Hadi küçük kardeşim, beni duyabiliyor musun?" Sesim titremeye başlıyor ve o hareket etmeyince vücudum nemli bir hal alıyor. "Reed! Hadi, Reed. Lütfen, dalga geçmeyi bırak." Hâlâ bir şey yok.

"Canı cehenneme!" Dua ederek, onu sırt üstü yatırırken destek olması için elimi boynunun altına koyuyorum. Gözleri açık ama kollarımda gevşek duruyor. Bir an için şaka yaptığını düşündüm.

"Reed..." Sesim kısılıyor, gözlerinin cevap vermediğini fark ettiğimde farkındalık beni ele geçiriyor, gözleri... boş. Yaralı bir Briar'ın sesi

Kulağımı Reed'in ağzına dayadığımda arka plandaydı. Nefes almıyor. Güzlerimden yaşlar süzölürken bu kez yanağına dokunuyorum.

"Reed, hadi!" Yalvarıyorum ama o yukarıya, boşluğa bakıyor.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor ve yardım için çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve kimsenin beni duyup duymadığını bile bilmiyorum ama çığlık atmaya devam ediyorum.

"Reed Tanner!" Onun adı çığlığıma karışıyor. "Reed Tanner, eğer hemen şimdi uyanmazsan, ben-" Ellerimi kısa kıvrıcık saçlarında gezdiriyor, dokunuşumdaki yumuşaklığı hissediyorum.

Acı dolu bir çığlık daha attım. "Reed, lütfen. Lütfen, Reed!" Ama o gitmişti.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

Blake

Günümüz

Yataktan fırladım, nefesim kesilmişti, kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyordu. Sanki bir korku filmi izlemişim gibi hissediyorum. Sadece kendi hayatımla ilgili bir film.

Cildim tahriş olmuş ve sıcak, çarşaflarımın içinde sanki onları vücudumla düğümlemeye çalışmışım gibi iki büklüm olmuşum. Kazayı bu kadar canlı bir şekilde rüyamda görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yüzme havuzuna gitmenin bunu tetikleyebileceğini bilmeliydim. Ve o günün yıldönümü yaklaşırken, kötü rüyalara daha da yatkınım.

O sabah hissettiğim korku damarlarımdaki zehir gibi bedenime yerleşirken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sabahın dördü olduğunu görüyorum. Dün Gavin'le yaşadığım olaydan sonra duş aldım, sarısabır sürdüm ve yatağıma yüzüstü uzanmadan önce zorla yemek yedim. Vücudumun daha fazla uykuya ihtiyacı olsa da artık tamamen uyanığım. Çarşaflarımdan kurtuldum ve duşa girerken cildime baktım. Dün geceki kadar kötü görünmüyor. Hâlâ pembeyim ve biraz ağrım var ama ıstakozla karıştırılacak kadar değil.

Pijama şortumu ve atletimi çıkarıp suyu soğuğa çeviriyorum. İnsanı serinletmek ve kâbusun terli izlerini silmek için dondurucu bir duş gibisi yoktur. Birkaç nefes alıp veriyorum, soğuğun üzerimde yaratacağı şoka hazırlanıyorum ve sonra suya atlıyorum. Buz gibi suya alışıırken nefesim vücudumu bir anda terk ediyor. Birkaç dakika sonra tahammül etmek kolaylaşıyor ve iyi hissetmeye başlıyorum. Tennessee'de yaşarken soğuk duş almaya başladım. Panik ataklarıma yardımcı olacak yollar ararken internette okuduğum bir numara. Sinir sistemini düzenlemeye yardımcı oluyor ya da öyle bir şey. Tek bildiğim işe yaradığı.

Yıkandıktan ve zihnimi biraz boşalttıktan sonra duştan çıkıp kurulandım. Gözlerim aynayla buluştuğunda, kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Beş yıl içinde çok değişmişim. Çoğu insan değişir ama ben aynaya baktığımda kendine güvenen, dünyayı ele geçirmeye hazır bir kadın görürdüm. Her fırsat ayağına gelmiş, seyahat etmeyi ve daha fazla unvan kazanmayı planlayan bir kadın.

Şimdi ise dışarıdan iyi görünen ama üzüntüsünden tükenmiş birini görüyorum. Reed'in boş odasında durmaya, kasabanın ona acıyan bakışlarını hissetmeye ya da ailesinin sürekli onun çökmesini beklediğini ya da Briar'a ötenazi yapmaktan bahsettiğini bilmeye dayanamadığı için kaçan bir korkak. Neyse ki o sincap çukuruna basarak bacağını kırdıktan sonra onu kurtarabilmişlerdi ama bu çiftliğin etrafında olmasını kolaylaştırmıyordu.

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ve artık kendime bakamıyorum. Neden bunları görebildiğimi ve yine de değiştiremediğimi bilmiyorum.

Her gün kalkıp normal bir insan gibi davranmak neden bu kadar zor? Annem ve babam bir şekilde bunu başardılar -en azından işlevlerini yerine getirebilecek kadar- ve biricik oğullarını kaybettiler.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve tarağımı saçlarımda gezdiriyorum. Bildiğim tek şey yeterince ağladığımı. Bir okyanusu dolduracak kadar. Ama ne kadar ağlarsam ağlayayım, bu Reed'i geri getirmeyecek. Ve kendimi daha iyi hissetmeme de yardımcı olmuyor. Her kim "ağla ve kurtul" dediyse sözünü geri almalı.

Saçımı taradıktan ve o gün için güneş kremi sürdükten sonra (bunu bir daha unutmak istemiyorum), üzerime bol bir kot pantolon ve üzerinde Double-Time'ın logosu olan bir tişört giyiyorum. Zaten hassas olan cildime ne kadar az kumaş sürtünürse o kadar iyi. Sessizce merdivenlerden iniyorum. Babam bir saatten önce kalkmaz, annem de kısa bir süre sonra gelir.

İş botlarımı giyip şapkamı elime alarak sabah işlerime başlamak üzere ahıra doğru yola çıktım. Artık ata binmiyor olabilirim ama ahırları temizlemek ve atları tımar etmek gibi fiziksel işlerden keyif alıyorum. Yaklaşık bir yıl önce, sarhoşken atları özlediğimi itiraf ettiğimde bir arkadaşım atlarla tekrar bağlantı kurmayı denememi önerdi. Ata binmek bir seçenek değildi ama yarış atlarını pist dışında rehabilite eden bir yerde gönüllü olarak çalışmaya başladım.

İlk gün otoparkta panik atak geçirdim ama zamanla kolaylaştı. Birçoğunda Briar'ınkiye benzer bacak yaralanmaları olan yaralı atlarla çalışmak rahatlatıcıydı. Bir bakıma beni oraya Reed göndermiş gibi hissettim. Ama atların dışkılarını temizlemek, su kovalarını doldurmak ve onlarla hafif zemin çalışmaları yapmak yapabildiğim tek şey. Ata binmek çok fazla, çok acı verici.

Ahırın kapısına ulaştığımda sabah havası nemden ağırlaşmıştı. Atlardan birkaçı kişniyor, varlığımın yakında kahvaltı olacağı anlamına geldiğini biliyorlar. Ama önce kontrol etmem gereken bir tay ve kısrağ var.

Briar ve isimsiz tayı koridorun sonunda ikili bir ahırda. Küçük burnunu kapının üzerinden görebiliyorum. Reed'in bu bebeği ne kadar çok seveceğini düşündüğümde hüznümün içinden mutluluk fışkırıyor. Reed öldüğünde Briar küçük olmasına rağmen, her zaman bir yavrusunun nasıl

onu çiftleştirip Winchester gibi güzel bir siyah tay elde edebilirdi. Ve bu tay, neredeyse onun küçük bir versiyonuna benziyor.

Ahıra ulaştığımda elimi uzatıyorum ve tay parmaklarımı dürtüyor. Zihnimi Win'le ilgili düşünceler doldurdukça o mutluluk kırıntısının da kaybolduğunu hissediyorum. Kasabadan ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra, hala derin bir keder içindeyken ve olanları inkar ederken, anneme onu satması için izin verdim. Yüksek kalibreli bir biniciye ihtiyacı olduğu ve kasabada onun gibi bir at arayan kimse olmadığı için Double- Time'da harcanmıştı, bu yüzden oybirliğiyle karar verildi. Pişman olduğum pek çok şeyden biri de bu ve bir yanım keşke onu elimde tutsaydım diyor. Ama yeteneğinin boşa gitmesine izin vermek adil değildi, özellikle de onun kadar varil yarışını seven bir atın.

Briar bebeğini itiyor ve başını bana doğru getiriyor. "Hey, tatlı kız." Kulağını sevdiğini bildiğim yerden kaşıyorum. "Sen iyi bir annesin, değil mi?"

Klot giydiğinde, "Tabii ki giyiyorum" dercesine soluk soluğa bir kahkaha attım.

Bakışlarım onun koyu renk gözlerine takılıyor ve boğazım düğümleniyor. Atların gözleri beni her zaman en başta onlara çeken şey olmuştur. Çok fazla bilgelik barındırıyorlar, sanki derinliklerinde dünyayı grebiliyormuşsunuz gibi. Briar'ın gözlerinde kardeşimin sevdiği bir atı, travmayla yüzleşmiş ve iyileşmiş bir atı görüyorum. Reed'in istediği unvanları alamamış olabilir ama o bir hayatta kalan.

Burnunu elime koyuyor ve gözümden düşen yaşa engel olamıyorum. "Onu zlyorum, Briar." Beni tekrar itiyor, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde. "Sen de mi onu zlyorsun?" Başını sallıyor. Bana evet dediğini düşünmek istiyorum.

Uzun yüzünü incelerken titreyerek nefes veriyorum ve parmaklarımı gözünün altındaki iyileşmiş kesikte gezdiriyorum. Bebeği gelip beni ısırmaya çalıştığında

dikkat, dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. İkisinin de yüzünü tırmalıyorum ve gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyorum.

"Başka bir şey düşün Blake," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Briar'ın bıyıkları avucumu tırmaladığında, zihnimde Gavin'in sakallı çene çizgisinin bir görüntüsü beliriyor. Yanaklarım kızarıyor ve üzüntüm yerini utanca bırakıyor. Yarı çıplak bedenimi gördüğüne inanamıyorum ve sonra kelimenin tam anlamıyla kollarına yığılıp onu kokladım. Ne düşünüyordum ki?

"İsimsiz nasıl görünüyor?" Babamın sesiyle sıcıyorum ve bir elimi göğsüme atıyorum.

"Baba! Bana böyle sinsice yaklaşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Bir kahkaha atıyor ve gözlerini daha iyi görebilmem için şapkasını yukarı kaldırıyor. "Seni kontrol etmeye gittim. Dünkü gürültü patırtıdan sonra hâlâ uyuyorsundur diye düşündüm."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

Ellerini ceplerine sokuyor ve yanımda duruyor. "Sanırım hayır. Uyuyamadım ve senin burada olacağını düşündüm."

Babamın yüzünü tarıyorum. Bana her zamanki gibi bakıyor. Sevgi ve endişeyle. Uzaktayken onun yüzünü, babasının kızı olduğumu özlemiştim. Gittiğimde en fazla birkaç hafta kalırım diye düşünmüştüm; ama birkaç hafta aylara, aylar da yıllara dönüştü. Ailem ara sıra beni ziyarete geldi ama her şey yolundaymış gibi davranmakta iyiydik ya da en azından öyle davranmaya çalıştık.

Onlara başka türlü davranma şansı verdiğimden değil. Olanlar hakkında asla konuşmak istemiyorum. Bunu kabul ettiklerinde beni zorlamayı bıraktılar. Bugüne kadar hala tüm detayları benim ağzımdan duymadılar. Her şeyi polise ve beni tesadüfen duyan zavallı çiftçiye anlattım.

çıgılık atıp bizi buldular. Bu bilgi sonunda yetkililer tarafından onlara verildi.

"Dünden sonra iyi misin?" Babam ağır sessizliği bozarak soruyor.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Biraz ağrım var. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Güzel, güzel." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle taya bakıyor. "Bir isme ihtiyacı var."

"Ona bir tane vermekten korkuyorum," diye geveledim, bunu neden itiraf ettiğimden emin değilim.

Babamın yüzü, saklamaya çalışsa da benim şaşkınlığımı yansıtıyor.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Nedenmiş o?" Nedenini biliyor ama söylememi istiyor.

"Korkarım ona bir isim vereceğim ve o da ölecek." Duraksıyorum, devam etmeli miyim diye düşünüyorum. Ama Briar'a baktıkça devam etmem gerektiğini hissediyorum. "Bir isim onu gerçek yapar. Onu kalıcı kılar. Eğer bir ismi varsa Reed'e ait bir şeyi gömmeyi kaldıramam." Bunu söyler söylemez üzerimden bir ağırlık kalktığını hissediyorum ama aynı zamanda bu ağırlığın yerini dayanılmaz bir hüznün alıyor.

Babam daha uzun durur ve boğazını temizler. Konuştuğunda sesi duygu yüklüdür. "Sanırım bu çocuğun artık temize çıktığını söylemek yanlış olmaz. Annen Reed'in ona göz kulak olduğunu düşünüyor. O her zaman-" Durdu.

"Baba," diyorum sessizce, "sorun yok."

Boğazını tekrar temizliyor, gözyaşlarının düşmesine izin vermiyor. Onu hayatımda sadece bir kez ağlarken görmüştüm, o da Reed'in öldüğü gündü. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla ama kendimi güçlü kalmaya zorluyorum. Gitmeden önce onunla ilk kez Reed hakkında konuştum. Onu kaybetmek istemiyorum.

Baba şöyle devam ediyor: "Reed bu tayı istiyordu. Margie'nin sonunda bunu gerçekleştirmesi uzun zaman aldı. Sonra geçen yıl, bir sabah uyandı ve dedi ki

Reed ona rüyasında geldi. İşte şimdi buradayız. Belli etmediğini biliyorum ama o da bu küçük adamdan senin kadar korkuyordu. Ama şimdi iyi ve güçlü bir çocuk olacak. Böyle şeyleri anlayabildiğimi biliyorsun." Yıpranmış elini yüzünde gezdirirken yarı sırıtıyor.

Tay çok tiz bir kişneme çıkarmadan önce bir saniye sessizlik oldu. Babam ve ben irkildik, sonra bir kahkaha attık.

"Belki de bu Reed'in sana haklı olduğunu söyleme şekliydi." "Ben de öyle düşünmek istiyorum..." Babam sözünü kesti.

Ani bir hareketle babamı ortasından kavradım. Kollarım sımsıkı kenetlenmiş halde ona öyle sıkı sarılıyorum ki, sanırım organlarını sıkıyorum.

Bana tekrar sarılmadan önce şaşkın bir "*oomph*" sesi çıkarıyor. O da beni aynı sıklıkla kucaklarken gözyaşlarımı tutuyorum. Onun kollarında kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum, tıpkı küçükken hissettiğim gibi. Bu güzel ama aynı zamanda bugün tam olarak hissetmeye hazır olmadığım birçok duygu. Sanırım bu konuşmadan sonra sınıma ulaştım. Hıçkırmaya başlamadan önce babamın cam gibi gözlerine bakmak için geri çekiliyorum.

"Ona bir isim bulacağım. Bana zaman verin yeter. İyi bir isim olmasını istiyorum."

"Eminim öyle olacak," diye beni temin ediyor. Geri adım atıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Kendini toparlaması ve yüz hatlarındaki tüm duyguları silmesi yaklaşık yarım saniye sürüyor. Çok etkileyici.

"Şimdi," diyor, dudaklarına sinsi bir sırıtma yerleşiyor. "Olamaz. Bu bakış ne için?"

"Dün gece seninle karşılaştığımda Montgomery denen çocukla aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Baba!"

Kıkırdıyor. "Tamam, ama bil diye söylüyorum, annen bana milyonlarca soru sordu. Hiçbirini düşünmek ya da cevaplamak istemedim."

İnledim. "Hiçbir şey olmuyordu!"

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Öfkelendim. "Sen de annem kadar kötüsün! Sana iyi bir tokat atmadan önce işe gideceğim." Kahkahaları beni kovalarken tepinip gidiyorum.

"Blake!" diye seslenerek beni olduğum yerde durdurdu. Ona doğru döndüm. "Evet, baba?"

"Seni seviyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

Blake

Jake'le randevumun gecesi olan cuma, selden daha çabuk geldi geçti. Kasabamızın dedikoducusu Abby Allen bugün erken saatlerde benim için yaptığı sepeti bıraktı. Ben dışarıda çalışırken onu evde yakalayanın annem olmasına sevindim.

Kasabadaki dedikodulardan Abby'nin Gavin'in Night Hawk'ta yaptıkları hakkında konuşmayı bırakmadığını duydum. Annem de bu hafta başında beni ziyarete geldiğini duyduğunu doğruladı. Abby'nin böyle şeyleri nasıl öğrendiğini beni aşıyor ve ürkütücü.

Jake'in kamyonetinin gelmesini beklerken oturma odasının penceresinden dışarı bakarken ellerimi kalalarımda gezdiriyor, kırmızı sundress elbisemin yumuşak kumaşını ellerimin altında hissediyorum. Kısa bir an için Gavin'in dokunuşunun ne kadar sıcak olduğunu hatırlıyorum. Lanet Kovboy son birkaç gündür hayallerimin değişmez figürü oldu, bu da ondan nefret etmeye çalıştığım için can sıkıcı bir durum. Aramızda geçenlerden sonra babamla bu kadar güzel bir konuşma yapmak daha da zorlaştı. Ama sonra neden giyinip kuşanıp çiftliğin güvenliğinden ayrıldığımı hatırlıyorum. Çünkü Gavin Montgomery beni bu duruma soktu.

Öfke kaynıyor ama bedenimi ondan yüzde yüz nefret ettiğine ikna edecek kadar değil. Alt dudağımı çiğniyorum ve tüm bu olanların ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu düşünerek ellerimi havaya kaldırma isteği duyuyorum. Geçen gece onunla ilgili uygunsuz bir rüya görmüş olmam da yardımcı olmuyor. Çıplak olduğu bir rüya. Bu düşünce yüzümü kızarttı.

Keşke benden özür dilemeye hiç gelmeseydi. O zaman ellerinin yanağımdaki izi ya da bana sarılan kolları olmazdı. Bana güzelim dediğini ya da ellerimiz birbirine değdiğinde hissettiğim elektriği aklıma bile getirmezdin. Başımı sallıyorum ve kendime, ondan hoşlanmak için bir nedenim olsa bile, neredeyse bir hafta geçtiğini ve benimle hiç iletişime geçmeye çalışmadığını hatırlatıyorum. Bu da beni onun hakkında haklı olduğuma ve Night Hawk'taki her şeyin bir oyun olduğuna inandırıyor. Ya da öyle değilse bile, sırf kendini kurtarmak için çiftliğe özür dilemeye geldi. Ya da annesi zorladı.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Annem elinde bir kitapla koltuktan sesleniyor. Bugün dinleniyor, ki bu alışılmadık bir durum. Aşırıya kaçmış olmalı.

"Çünkü bir randevuya çıkıyorum," diyorum.

"Dramatik olma. İyi vakit geçireceksin. Eminim Abby'nin sana hazırladığı sepette eşsiz bir şey vardır. Ya da belki tatlı bir ikram."

Önündeki sehpanın üzerinde duran sepete ters ters bakıyorum. "Acaba tarihi kaydetmek için oraya bir böcek mi sakladı? Böylece kasabadaki herkese nasıl geçtiğini anlatabilir."

Annem kıkırdar. "Asla bilemezsin."

Jake'in kamyonetinin geldiğini duyunca pencereye döndüm. Duvardaki eski saate göre tam zamanında geliyor. Kovboy şapkamı ve annemin ödünç vermesine izin verdiği küçük çantamı almak için hareket ediyorum ve sakinleştirici derin bir nefes alıyorum.

"İyi vakit geçirin. Jake'e karşı bir şeyler hissetmediğini biliyorum, o yüzden bir arkadaşınla hasret gidermenin tadını çıkar."

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Kimseye karşı bir şey hissetmiyorum."

Annem kendi kendine mırıldanıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Yemi yutmak yerine, "Eve çok geç kalmamalıyım" diyorum.

"İstediğin kadar zamanın var. İstersen yarın sabah eve gelebilirsin!"

İç çekerek, Jake eve gelmeden önce kapıyı açıyorum. "Sepetini almayı unutma!" Annem sesleniyor.

Arkamı dönüp masanın üzerinden alıyorum ve ona sinirli bir gülümseme veriyorum. "Hoşça kal anne."

Havayı öpüyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kitabına geri dönüyor. "İyi akşamlar. Benim yapmayacağım bir şey yapma."

Tanrım bana yardım et. Beni daha fazla kızdıramadan, çıkışımı yapıyorum. Ben çıkarken Jake de kamyonetinden iniyor. Islık çalıyor ve manzaraya hayranlıkla bakmak için kırmızı kovboy şapkasını çıkarıyor. "Kahretsin, Blake! Atıştırmalık gibi görünüyorsun. Beni bilerek mi eşleştirdin?" Önce kırmızı elbisemi, sonra da şapkasını işaret ediyor.

Gülüyorum. "Aslında aklımın ucundan bile geçmedi."

Sanki onu yaralamışım gibi şakayla karışık tökezleyerek geri çekiliyor. "Bir erkeği nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun." Sesi alaycı.

"Bu benim özel bir özelliğim." Sırıtıyorum. Karşısına geçtiğimde eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da sepeti elimden alıyor.

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum."

Jake gülümsüyor. "Şimdi açalım mı yoksa önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Bilmek istemiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil. Ayrıca, bahse girerim o şeyi çöpe atıp gecenin bizi nereye götüreceğini görmeyi tercih edersin. Piknikler ve şakalar lanet olsun! Ya da en azından eski Blake Tanner böyle yapardı."

Göğsüm ısınıyor. Haklı; eski Blake Tanner olsa böyle yapardı.

Belki bu gece kendimi bırakıp onun gibi davranabilirim.

Omzumu dürtüyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Hadi Blake. Gidip biraz eğlenelim. Biraz gevşeyelim." Sepeti tutuyor, sonra da fırlatıyormuş gibi yapıyor.

"Ya içinde gerçekten iyi bir şey varsa?" Alay ediyorum.

"Haklısın. Belki de limonlu kareleri vardır. Bunlar lezzetlidir ve ne pahasına olursa olsun atılmamalıdır."

"Hiç değişmemişsin, Jake Buckley."

"Mükemmelliği neden değiştirelim?" Göz kırıyor. "Night Hawk'a gidelim. Bedava içeriz." "Bedava"nın etrafına tırnak işareti koyuyor. "Aynı zamanda çizgi dansı gecesi, bu yüzden sana boğa sürmeyeceğime söz verebilirim."

Tuhaf, bunu düşünmemiştim. Onun yerine, Gavin çalışıyor mu diye merak ediyorum. Gerçi bunu Jake'e söylemeyeceğim.

"Bilemiyorum. Neden onun yerine Big Dog'a gitmiyoruz?" Ben öneririm.

Sanırım şu anda Gavin'den uzak durmam en iyisi. Aklımı ondan uzak tutmaya, onu tekrar Night Hawk üniforması içinde görmemeye çalışıyorum. Jake yüzünü buruşturur. "O bar, kasabamızdaki yaşlı adamların, ayağa kalkmadan yürüyebildikleri zamanları anmak için gittikleri bir yer haline geldi. topallıyor."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"Night Hawk -sizi etkilemeye çalışmıyorum- şu anda şehirdeki en iyi yer. Güven bana, Big Dog'a gitmek istemezsin. Ben senin Şeker Kovboy'un olmaya çalışan adamlarla dövüşürken bütün gece sıcak bira içeceğiz."

"Şeker Kovboy?"

"Bilirsin, bir adam-"

Lisedeyken beni kızdırdığında yaptığım gibi elimi ağzının üzerine koydum.

"Anladım."

Avucumun içinde sırtıyor ve ben de elimi çekiyorum.

"Night Hawk?" diye soruyor.

"Güzel. Night Hawk."

Yolculuk eğlenceliydi. Jake seyahat rehberim gibi davranıp bana "Yeni Randall"ı gösterdi. Ayrıldığım zamanki haliyle aynıydı. Kendimi uzun zamandır gülmediğim kadar gülerken buluyorum. Bunu mezara götüreceğim ama şu ana kadar Jake beni dışarı çıkardığı için mutlu sayılırım. Yine de son kararımı randevu bitene kadar saklıyorum.

Park ettikten sonra, Jake kapımı açabilmesi için beni kamyonunda kalmaya zorladı. Aşağı inmeme yardım ediyor ve Night Hawk'a girerken elimi sıkıca tutuyor. O kadar erken olmasına rağmen burası tıklım tıklımdı.

Jake yüzümü okuyor. "Merak etme. Bugün Cuma olduğu için şehirden çok sayıda insan line dansımıza geliyor. Saat altı buçukta ders veriyoruz, sonra insanlar kapanışa kadar dans ediyor."

"Çok zekice. Dansları kim öğretiyor?"

"İster inanın ister inanmayın, Kade Montgomery."

Geçen gece tanıştığım genç adamı düşünüyorum. Dans hareketleri olduğunu görebiliyorum, özellikle de bu şekilde muhtemelen daha fazla kadın elde ettiği için.

"Buna inanıyorum."

"O harika bir dansçı. Gavin de harika. Kade yapamadığında o öğretecek."

Gavin hakkındaki yorumu görmezden geliyorum ve hiçbirini tanımadığım insanlarla dolu küçük masalarla dolu ana alana doğru yürümeye devam ederken onun kalçalarını oynattığını hayal etmemeye çalışıyorum. Kade dans pistinde, Lil Nas X'in "Old Town Road" şarkısı çalarken mikrofona hareketler söylüyor. Bir an onu izliyorum ve gülümsüyorum. Ayaklarını göremiyorum ama bir profesyonel gibi hareket ettiğini söyleyebilirim. Etrafındaki dansçıların yüzleri ona vurgun. Belli ki onun cazibesine kapılmışlar.

Bara doğru bir hamle yapıyorum ama Jake beni durduruyor. "Hadi bir masa bulalım. Ben gidip bize içki getireyim." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni barı ve boğanın hemen yanındaki dans pistini gören yüksek bir yere götürüyor.

Benim için sandalyemi çekti. "Evdeki en iyi koltuk."

Kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırıyorum. "Onur duydum." Kıkırdarak geri çekildi ve "Ne alırsın?" diye sordu.

Buraya son geldiğimde birayla gitmek gibi bir hata yapmıştım. Jake'e karşı gülümsüyor ve eski flörtöz halim gibi davranıyor olabilirim ama içim çalkalanıyor. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var. "Viski."

"Ooh! Sarhoş olmaya mı çalışıyorsun, Cowgirl?"

"Bundan emin değilim ama şu anda ihtiyacım olan içki bu gibi görünüyor." "Tamam o zaman. Hemen döneceğim. Ben yokken kaçma."

"Yapmamaya çalışacağım." Yürümeye başlar, ama önce iyi tanımlanmış kışını biraz sallamak için durur.

"Eğer gidersen, tüm bunları kaçıracaksın. Bunu bir düşün!"

Bir homurtu çıkardım. Jake çekici bir adam. Uzun boylu, kaslı ve kızıl teni Teksas güneşinde geçirdiği zaman nedeniyle koyulaşmış. Çok güzel

İnsanın mutlulukla bakabileceği abanoz gözler. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum; ergen benliğim bayılmıştı. Geldiği kadar iyi biri ve bana her zaman saygılı davrandı. Başka bir kadın için harika bir partner olacak. Sadece onunla arkadaşlıktan öte bir şey hissetmiyorum. Onu kandırmamaya ya da aramızda bir şans olduğunu düşünmesine neden olmamaya dikkat etmeliyim. Muhtemelen bunu konuşmalıyız.

Onun dönmesini beklerken Kade'in bazı dans figürleri söylediğini duyuyorum. Aklıma yine Gavin geliyor. Onu henüz görmedim, belki de bu gece çalışmıyordur. Parmaklarımı masanın üzerine vuruyorum, hayal kırıklığı sistemime giriyor. Bu duygu beni üzüyor çünkü burada olmadığına sevinmem gerekiyor. Dişlerimi sıkıyorum ve aptalca düşüncelerim yerine müziğe odaklanmaya çalışıyorum.

Jake neyse ki bir dakika sonra yaklaşıyor. İçkimi bıraktı ve usulca eğildi. "Hanımefendi için viski."

"Teşekkür ederim."

Birasını kaldırır. "Eski bir dostla güzel bir gecenin şerefine."

Sözleri beni rahatlatıyor, bedenim gevşiyor. O da bunu görüyor olmalı ki birasını yere bırakıp elini omzuma koydu. "Birbirimizi uzun zamandır görmemiş olabiliriz Blake. Ama buraya gelirken seni izledim. Gerginsin ve kafan karışık. Bu gece gelmek istemediğini biliyorum ama söylediklerimde ciddiydim. Bu gece iki arkadaşın hasret gidermesi olabilir. Senden bir şey beklemiyorum."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim, Jake. Senden hoşlandığımı biliyorsun ama arkadaş olmak istiyorum."

İç geçiriyor ve vücudunu geriye doğru kaydırıyor. "İtiraf edeyim, bunca yıldan sonra belki fikrini değiştirirsin diye umuyordum."

"Özür dilerim, Jake."

"Özür dilemene gerek yok. Seni her zaman önemseyeceğimi biliyorsun." Elini geri çekip kalbinin üzerine koydu. "Kalbim asla iyileşemeyecek olsa da." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle sırtıyor.

Parmağımla omzuna hafifçe vuruyorum. "İyi olacaksın. Eminim bu bara gelip Jake Buckley'nin ayaklarını yerden kesmesini bekleyen pek çok harika insan vardır."

"Ama hiçbirini boğaya senin kadar iyi binemez." Bir kahkaha attım. "Asla bilemezsin."

"Asla bilemezsin," diye yineliyor. Birasını tekrar kaldırıyor. "İyi bir arkadaşla eğlenceli ve güzel bir geceye."

Bardakları tokuşturuyoruz ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyorum. Hemen anlıyorum ki bana en üst raftan vermiş. "Özel bir durum mu?"

"Blake Tanner şehre geri döndü ve benimle barımda arkadaşça bir randevusu var. Olay bu."

Bardaklarımın üzerinden gülümsemesine eşlik ediyorum. "Beni kazanması gereken biri varsa o da sensin Jake, sanırım buna memnunum."

Bana kaşlarını çatı. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Başka kim bana bedava üst raf viski ve şu tür sorulardan arınmış bir gece verebilir ki? "Bana gerçekte nasıl olduğunu söyle, Blake?" Ya da "Neden artık ata binmiyorsun, Blake?" Ya da en sevdiğim, "Kaybın için çok üzgünüz, Blake."

"İyi ki sana bunlardan hiçbirini sormayı planlamıyordum. Yine de sana bir sorum var."

"Oh?"

Birasını bırakıp elini uzatıyor. "Benimle dans eder misin?" "Ummm," diye beceriksizce cevap verdim. "Bir süredir dans etmedim."

"Bu gece için eski Blake'i getirmeye ne oldu?"

İç çektim. "Onu dışarı çıkarmayı kabul ettiğimi hiç sanmıyorum."

"Hadi, Blake! Eskiden bütün gece dans etmeyi severdin!"

Dudaklarımdan soluk soluğa bir kahkaha kaçıyor. "Tamam, peki! Sadece gülmeyeceğine söz ver." Göğsünün üzerinde bir X hareketi yapıyor.

"Kalbimin üstüne yemin ederim."

İçkimi yudumluyorum, sonra boş bardağı masaya çarpıyorum. "Hadi gidelim."

"Lanet olsun, kızım. O güzel şeyi su gibi içtin."

Elini tutuyorum, sonra öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum.

"O zaman bana ucuz bir şey vermeliydin."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Hadi gece boyunca dans edelim, Blake Tanner."

Bölüm 13

OceanofPDF.com

Gavin

Night Hawk'a vardığımda park yeri neredeyse doluydu. Benim için ayrılmış yere yanaştığımda gözlerim Jake'in kamyonetine takılıyor. Bana bu gece Blake'le *çıkacağı*nı söylemişti, bu yüzden onun Night Hawk'ta olmasını beklemiyordum. Bu da tek bir anlama geliyor. Blake Tanner içeride.

Aklımı ondan uzaklaştırma konusunda berbat bir iş çıkardım. Baharda yüzen güzel vücudunu ve ona sarıldığımda yumuşak teninin bana verdiği hissi düşünüp durdum. Bu hayaller planladığım gibi ondan uzak durmamı zorlaştırdı ve bu da kötü ruh halimi daha da kötüleştirdi. Kade'in özür dilememesi de bunu daha da kötüleştirdi. Bankadan gelen sürekli telefonlardan ve şiddetli uykusuzluktan bahsetmiyorum bile. Büyükannem bana Prickle Pants demeye başladı, bu da hiçbir şeye yardımcı olmadı. Keşke neden sürekli böyle kötü bir ruh halinde olduğumu bilseydi. Ama onlara söyleyemem, henüz değil. Bizi biraz olsun kurtarabilecek bazı devlet yardımları ve hibeleri hakkında bir ipucum var, ancak uygun olup olmadığımızdan emin değilim.

Yüzümü ovuşturarak, bara girmeden önce kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Burası genellikle benim kaçış yerimdir, ama Kade dans pistinde çalışırken ve Blake içerideyken, gece için dışarı çıkmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Ama

Ben bundan daha iyiyim ve seslenmek sadece Jake'in soru sormasına neden olur. Cevaplayamayacağım sorular.

En azından yüksek sesli country müzik ve iyi vakit geçiren insanların sesi, dönüp duran düşüncelerimi bastırıyor. Kalabalığı tarıyorum, çünkü cezalandırılmaya aç biriyim ve Jake'in kırmızı şapkasının kenarını buluyorum. Blake'le dans ediyor ve bir cırcır böceği kadar canlı. Ellerim Blake Tanner'ın lezzetli kalçalarında olsaydı ben de öyle olurdu. Kırmızı elbisesinin içinde yemek için yeterince iyi görünüyor. Bacakları düzgün ve kolları çiftlikte çalışmaktan kaslanmış. Ona kur yapmaya yemin etmemiş olsaydım, Jake'i bayıltıp dansa kaldırırdım.

Harika. Şimdi onun vücudunun benimkine bastırılmış, müziğin ritmine göre sallanırken nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Ve onu daldırıp dudaklarımı boynuna götürdüğümde ellerinin bana yapışırken nasıl hissedeceğini. Aletim canlanıyor ve bana bu kadar çabuk ulaşmasına izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Henüz göz göze bile gelmemiştik. Kendimi şehvetimden kurtararak bara doğru ilerliyorum, aletim rahatsız edici bir şekilde kotuma baskı yapıyor. Alt tarafım sakinleşene kadar bir süreliğine barın üst kısmının arkasına saklanabildiğim için minnettarım.

Birkaç derin nefes aldıktan ve çiftlikte yapmam gereken işlerin zihnimde bir listesini çıkardıktan sonra, hareket edebilecek kadar sakinleşiyorum. Ellerimi yıkıyorum ve diğer barmen Stu'yu selamlamaya gidiyorum. Kade'den bir yaş büyük ve en iyi karışık içkileri o yapıyor. Bu yüzden böyle gecelerde onu çalıştırıyoruz ki şehirli kızlar Paloma ve Hurricane'lerini içebilsinler.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor sırtarak.

Kısa bir kahkaha attım. "Çok naziksin."

"Şimdi siz buradasınız, ben molaya çıkıyorum. Bara bakar mısınız?" diyor önümüzdeki kızlara birkaç içki uzatırken. Hepsi de

dikkatimi çekmeye çalışıyorlar ama onları görmezden geliyorum. "Sorun değil. Ben hallettim."

Sırtımı sıvazladıktan sonra kadınlara döndü. "Siz bayanlar içkilerinizin tadını çıkarın. Bunun sizi korkutmasına izin vermeyin, ısırılmaz. Serttir."

Stu beni kuduz tavşanlarla baş başa bırakmadan önce bana sırtıyor. Buraya "gerçek hayat kovboyları" aramaya geldikleri çok açık. Bunu genellikle gecede birkaç kez duyuyorum. Şehirli kızlar onlara her gün ne yaptığımı ayrıntılı olarak anlatmamı istiyorlar. Çoğunlukla zor bir iş olduğunu öğrendiklerinde, bu onları sıkıyor. Ne beklediklerinden emin değilim. Düzlükte insanları vurmam mı?

Kadınlardan biri meyveli içkisinden bir yudum alırken gözlerini bana dikeyyor. "Adın ne senin, Kovboy?"

"Montgomery." Çalışırken müşterilere sık sık soyadımı söylerim. İşleri profesyonel tutuyor. Her zaman işe yaramıyor ve bazen yine de öğreniyorlar. Özellikle de Kade çalışıyorsa ve benim onun kardeşi olduğumu söylerse ya da bir kasabalı beni çağırırsa.

Kıkırdıyor. "Bu garip bir isim. Benimki Alexis."

Elini uzattı, ben de formalite icabı elini sıktım ve "Siz hanımlara başka bir şey getireyim mi?" diye sordum.

Alexis yenilmiş görünüyor ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Kadınlar başlarını sallıyor ve içlerinden biri arkadaşlarını dans pistine geri dönmeye ikna ediyor ve beni diğer müşterilerle ilgilenmek üzere bırakıyor. Kısa bir an için gözlerimin Blake'e takılmasına izin verdim. Kade onunla ve Jake'le konuşuyor, onlara bir hareket gösteriyor. Jake yanlış yapınca Blake gülüyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Başka bir müşteri görüşümü yarıda kesiyor ve tekrar baktığım için kendime kızıyorum. Bir iş yapmak için buradayım, kendime rahat bırakacağımı söylediğim kadını dikizlemek için değil.

Gülümsüyorum ve önümdeki müşteriye bakıyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

İçki hazırlamanın, müşterilere servis yapmanın ve bar hesaplarını kapatmanın ritminde kayboluyorum. Bazen gözlerim Blake'i buluyor, çünkü boyu ve kıvrımları onu bu gece buradaki karbon kopya kadınlar arasında öne çıkarıyor. Ama çoğunlukla başımı eğiyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumun farkında değilim ama çok meşgulüz ve nefes alacak zamanım bile yok.

Tekila shot'ları doldururken, sırtımdan gelen bir gümbürtü beni düzenimden uzaklaştırıyor. Jake şapkasını geriye doğru eğmiş, alnını ter kaplamıştı.

"Bu gece meşgulüm,"

diyor. "Öyle."

"Blake'i gördün mü? O kız dans etmekte iyi olmadığını söylemeyi seviyor ama nasıl hareket edeceğini biliyor."

"Fark etmemiştim," diye yalan söyledim.

"Gidip onu dansa kaldırmalısın!" diye cıvıldıyor, sesi içten.

Önerisiyle alay ediyorum. "Sistemindeki alkol yüzünden mi böyle konuşuyorsun?" Tekila shotlarını müşterilere doğru itiyorum, sonra Jake'e bakıyorum.

"Hayır, isteyebileceğini düşündüm." derken dudaklarında geniş bir gülümseme var.

Ben tüm dikkatimi Jake'e verirken Stu sıradaki müşterilerle ilgileniyor.

"Neden bunu öneriyorsun? Randevuyu adil bir şekilde kazandın. Ve eğer fark etmediysen, çalışıyorum." Yeni bir şişe tekila almak için hareket ettim.

ama o beni durdurdu.

"Hadi ama dostum. Geçen hafta sonu onu boğaya bindirdiğinde Blake'in alnına resmen adını yazdırdın. Ayrıca, o ve ben buraya arkadaş olarak geldiğimizi kabul ettik. Benden tek istediğinin bu olduğunu açıkça belirtti. Kabul ediyorum, biraz acıdı ama buraya geldiğinden beri sana bakıyor. Fark etmediğimi sanıyor ama ben onun gezinen gözlerini görüyorum. Ben bir şeylerin arasına girecek türden bir adam değilim. Ben ikinci bir seçenek değilim." Son kısımda sırtıyor. "Git onu dansa kaldır, Gav. Ben seni idare ederim."

İtiraf etmeliyim ki bir yanımda onun sözleri karşısında rahatladı ama aynı zamanda rahatlamadı da. Blake ile dans etmek istiyorum ama aynı zamanda sözümde sadık kalmak istiyorum. Şu anda hayatında benim gibi birine ihtiyacı yok ve benim de çökmekte olan çiftliğime odaklanmam gerekiyor.

"Ben iyiyim," diye ısııyorum. Jake'in dişlerini gıcırdatmasını izlerken kelimeler dilimde ekşi bir his uyandırıyor.

"Peki ya sana onunla dans etmen gerektiğini söylersem, yoksa seni kovarım?" "Suratını dağıtırım," diyorum ciddi bir şekilde.

Jake başını sallar. "Cidden, Montgomery. Senin sorunun ne?"

Hayal kırıklığı içimde birikiyor. Keşke bu işin peşini bıraksa. "Benim sorunun çalışmamı engellemem."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Tam anlamıyla sana aşık olduğum kızın peşinden gitmeni söylüyorum."

"Bu senin suçun."

"Hadi ama. Aptalca davranıyorsun."

Omuzlarımı geriye atıyorum ve Jake'in gözlerinin içine bakıyorum, ifadem sert. "Blake benimle bir şey yapmak istemiyor, ben de onunla bir şey yapmak istemiyorum. Onu o boğaya bindirerek hata yaptım. Son.

"Şimdi git ve ödülünün tadını çıkar." Sözlerim ateş gibi çıkıyor, kusarken içimi yakıyor. Pislik gibi davrandığımı biliyorum ama sabrım tükendi.

Jake'in gözleri arkama kayıyor ve yüzündeki rengin bir kısmı kayboluyor. Bakışlarını takip etmek için döndüğümde Blake'inkilerle karşılaşıyorum. Yüz hatları bomboş, parlak kırmızı boyalı dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış. Söylediklerimi duymuş, bu da beni hasta ediyor.

"Blake," diye kekelerken buluyorum kendimi ama sözümü kesiyor. "Viski. Double olsun."

Özür dilesem de umurunda olmayacak, onun yerine içkiyi ben dolduruyorum. Parayı almaya gitti ama Jake onu durdurdu.

"Sana bu gecenin müesseseden olduğunu söylemiştim," diyor.

Bardağı ağzına götürürken gözleri benimkilerle buluşuyor, mükemmel dudaklarını bardağın kenarına yerleştirirken pembe dili şehvetli bir şekilde dışarı fırlıyor. Başını arkaya yatırıyor, kehribar rengi sıvıyı yudumlarken kahve bukleleri omuzlarına dökülüyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, bunun ne kadar ateşli olduğu dışında başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

"Bir tane daha," diyor ve bardağı bana doğru itiyor.

Jake elini bardağın üzerinde gezdiriyor. "Sakin ol, kovboy kızı."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Bir tane daha."

Jake iç geçiriyor ve elini çekiyor. Ona bir kadeh daha dolduruyorum ve bunlardan önce ne kadar içtiğini merak ediyorum. Hareketlerinde tutarlı ve bilinçli olduğu için fazla gibi görünmüyor. İçkisini yudumladıktan sonra dudaklarını yalıyor ve yemin ederim sikim seğiriyor.

"Dans ediyor muyuz, yoksa başka bir partner mi bulmalıyım?" diye soruyor Jake, ama bunu söylerken gözleri bana takılıyor. Tepkimin ne olacağını mı merak ediyor? Eğer kıskançlık bekliyorsa, haklı olabilir. Başka bir erkeğin ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesi dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Jake, "Sanki bu şehirli çocuklardan birinin bu şansı yakalamasına izin verecekmişim gibi," derken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Senin için iyi para ödedim, Blake Tanner."

"Güzel," diye cıvıldıyor. "Dışarıda görüşürüz."

Kıçını bize doğru çeviren Blake, adımlarında fazladan bir salınımla dans pistine geri dönüyor ve bunu yaparken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Şimdi bana ulaşmaya çalıştığına ikna oldum. Ona kartlarımı çok erken gösterdim ve şimdi yapacağı her şeyin tansiyonumu yükselteceğini biliyor.

Jake sırtıma vuruyor ve ben de gergin bir nefes alıyorum. "Vay canına, Montgomery. Deli olduğun kadını daha da kızdırmakla iyi iş çıkardın."

Ona ters ters bakıyorum. "Onun için deli olmuyorum."

Gürültülü bir kahkaha attı. "Evet, bu hikayeyi düğününüzde sağdıçımın konuşması sırasında anlatacağımdan emin olabilirsiniz. Ama şimdilik gidip güzel bir kadınla dans edeceğim ve onun istediği kişi benmişim gibi davranacağım."

Ben tezgahtan Blake'in boş bardağını alıp başka bir müşterinin içki siparişini alırken Jake kendi kendine gülmeye devam ederek uzaklaşıyor. Gözlerim dans pistindeki Blake'e kayarken adam ne istediğini sıralıyor. Bir kez daha iyi vakit geçiriyor, sözlerim unutulmuş. Ya da en azından öyle görünüyor.

Yanındaki kızın söylediği bir şeye gülerken kıvrımlı vücudu müzikle birlikte sallanıyor. Tanrım, çok güzel. Ve ben onu *yine* aşağıladım. Jake'in Blake'i tutup döndürmesini izlerken içki siparişini dolduruyorum, böylece sırtı bana dönük oluyor ve muhteşem kıçını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Jake'in ne yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Onun bilmiş bakışlarıyla karşılaştığımda, bunun yüzünün her yerinde yazılı olduğunu görüyorum. Piç herif neyi kaçırdığımı görmemi sağlamaya çalışıyor. Ve işe yarıyor.

Vücudumu çeviriyorum, böylece artık çifte bakmıyorum ve duvardaki saate bakıyorum. Sadece iki saattir buradayım, bu da birkaç saat daha işkence göreceğim anlamına geliyor. Boş bir bardak ve bir şişe viski kaparak kendime bir parmak doldurup içiyorum, bana sunduğu yanma ve sıcaklık için minnettarım. Bir tane daha içtikten sonra Montgomery gülümsememi takınıyorum ve işime geri dönüyorum.

Uzun bir gece olacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

OceanofPDF.com

Blake

JAKE VE BEN ne kadar zamandır dans ettiğimizi bilmiyorum. İçtiğim viski sonunda aklımı başımdan aldı ve vücudum nadiren içimde olan bir duyguyla uğulduyor: eğlence.

Kade harika bir eğitmen ve bir süre önce eğitmenliği bırakmış olmasına rağmen, pistte tüm kadınlarla dans ediyor ve kotunun ceplerine sağlı sollu telefon numaraları dolduruyor. Onları suçladığımdan değil, çekici bir adam ama benim için çok genç. Ayrıca Gavin Montgomery adında çok seksi bir piçle de akraba. Artık düşmanım. Düşmanım değil ama ondan nefret edebilmek için öyleymiş gibi davranmak istiyorum. Benim bir ödül olduğum hakkındaki küçük yorumundan sonra, gidip kendini becerebilir. En azından barda onunla biraz eğlenebildim.

"Düşünceleriniz için Penny, Bayan Tanner?" Jake beni döndürürken soruyor. Bir süredir kendi işimizi yapıyoruz, tüm adımlarla uğraşmıyoruz.

Önümdeki arkadaşıma bakarken bir an için Bay Ateşli Piç'i aklımdan çıkarıyorum. Gavin'le olan etkileşimime rağmen, bu gece harikaydı. Bu gece

İçki iyi, şirket harika ve Jake iyi vakit geçirmeyi kolaylaştırıyor.

"Sanırım iyi ki gelmişim," diyorum dürüstçe. "Babam bana pek seçenek bırakmadı ama," diye takılıyorum, açık artırmadan sonra beni Jake'in önünde nasıl utandırdığını düşünerek.

Jake düşünceli bir şekilde beni izliyor. "Bunu yapmasına izin vermene biraz şaşırdım. Seni daha önce Lee Tanner'la dişe diş mücadele ederken görmüştüm. Genelde kazanırsın."

"Karmaşık bir durum."

Jake başını sallar. "Ebeveynlerle olan ilişkilerin çoğu öyledir. Ama-" Cümlesini tamamlayamıyor çünkü çalışan diğer barmen Stu sözümüzü kesiyor. Eğilip Jake'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Jake kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm Blake, ama gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Endişeyle doluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Görünüşe göre yaşlı adam düşmüş. O iyi, ama gitmem gerek." "Ben de seninle geleceğim-"

"Hayır, hayır. Neden kalmıyorsun, bir içki daha içmiyorsun ve bazı iyi genç adamlarla dans etmiyorsun?"

"Jake-"

Ellerimi tutuyor. "Şimdi iyi vakit geçir. Eve gitmen için bir yol ayarlayacağım."

Başımı salladım. "Babamı arayacağım. Merak etme."

Jake eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Randevu için teşekkürler, Blake."

Ben daha bir şey söyleyemedim, o çekip gidiyor ve ben dans pistinde kalıyorum. Bir an için paniğe kapıldım. Jake beni meraklı gözlerden koruyan harika bir güvenlik battaniyesiydi. Şimdi ise, kendimi bir dans pistinde sıkışık kalmış gibi hissediyorum.

Okyanusun ortasında, etrafımda köpekbalıkları var. Ellerimi önümde sıkıyor ve ne yapacağımı tartışıyorum.

"Blake?" Gürültünün üstünde adımı duyuyorum. Döndüğümde elinde iki kadehle yanımda terli bir Polly buluyorum. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor.

"Tabii ki biliyorum." Ona gülümsüyorum.

O da gülümsüyor. "Jake aceleyle çekip gittikten sonra biraz korkmuş görünüyordun, ben de bir içki ve belki bir arkadaş ister misin diye bakmaya geldim. Ayrıca burada sana baktığını gördüğüm birkaç yakışıklı çocuk var!" Bana yaklaşıyor ve bara doğru işaret ediyor. "Geçen gece sana teklif veren seksi bir barmen de dahil."

Parmağını takip ettiğimde, Gavin Montgomery'nin yine bana baktığını görüyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarını kaçırmıyor. Tam bir baş belası.

"Düşündüğünüzün aksine, o ilgilenmiyor."

"Bundan pek emin değilim." Polly gülüyor. "Ama eğer uzun boylu, seksi ve kaslı olmak seni tatmin etmiyorsa, şehirden bir sürü adam elbiselerini gözleriyle soyuyor, eğer ipler olmadan biraz eğlenmek istiyorsan. İstersen seni suçlamam." Odanın karşısındaki bir masaya bakmam için kalçamı kontrol ediyor. "Şuradaki adam gibi."

Gözlerim bahsettiği adamla birleşiyor. Ucuz bir kovboy şapkası, beyaz bir tişört ve kot pantolon giyiyor. Çelik burunlu botlar giydiğini de görebiliyorum. Muhtemelen neden normal bir bot yerine çelik burunlu bir bot seçtiğini bile bilmiyor. Ama Polly bir konuda haklı: adam çok tatlı ve bana öyle bir bakıyor ki, eğer istersem beni arka tarafa götürüp beynimi dağıtabilir.

Yanaklarım kızardı. Birini o anın sıcaklığıyla, hiçbir bağ olmadan götürmeyeli uzun yıllar oldu. Bay Kovboy Özentisi şapkasını çıkarıp

Vücudum bu fikirle çalkalanıyor. Onunla seks yapmak istediğimden değil ama rastgele bir yabancıyla dans etmek ya da öpüşmek heyecan verici olurdu. Özellikle de Gavin izlerken. Çünkü bir dakika önce bana çıkma teklif edip, bir dakika sonra bana ödül diyebileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir. Bir an için alkolün etkisinde olup olmadığımı merak ediyorum ama sonra umurumda olmadığını fark ediyorum. Jake'le eski Blake'i ortaya çıkarmakla ilgili konuşmamız kulaklarımda çınlıyor ve canı cehenneme diye karar veriyorum.

"Ne diyorsun?" Polly iğneyi bana uzattı.

Bardağı elinden alıyorum ve dudaklarım yukarı kalkıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor!" diye bağılıyor ve bardağını benimkine doğru tutuyor. "Evet, kızım!"

İçkileri tokuşturduktan sonra shot'ı yudumluyorum, tatlı içki zaten vızıldayan sistemime giriyor. Likörün sıcaklığı mideme yerleşirken, bir yabancıya yaklaşmak için ihtiyacım olan cesareti toplamaya çalışıyorum.

Polly boş kadehi benden aldı. "Rahatla, Blake. Bir shot daha ister misin?"

Başımı sallıyorum. Bir kadeh daha içersem, eğlenmek yerine kendimi banyoda yerde bulabilirim. Gözlerim tekrar bara, Gavin'e kayıyor. Ona bakmaya devam etmemeliyim ama sanki elimde değil. Bakışları benimkileri buluyor ve midem bulanıyor. Sonra bir an için pişman görüldüğüne yemin ediyorum. Şimdiye kadar bana nasıl davrandığı göz önüne alındığında hissetmesi gereken şey bu. Bir süre daha birbirimize bakıyoruz, karnımdaki sıcaklık artık alkolden değil, hain ve kafası karışık hormonlarımdan kaynaklanıyor.

"Blake?" Polly zili çalıyor. "Görünüşe göre o adam buraya geliyor."

Sözleri kayıtlara geçerken Gavin'in yüz hatlarının sertleştiğini fark ediyorum, gözleri şimdi bana doğru gelen Bay Kovboy Özentisi olduğunu tahmin ettiğim kişiyi takip ediyor. Gavin çenesini sıkıyor, bakışları ateşleniyor. Onun kıskanç tepkisi beni heyecanlandırıyor ve rastgele eğlence planıma devam etmem için beni itiyor.

Bir diğerk bonus da Gavin'in çekici ama sinir bozucu suratını aklımdan çıkaracak olması.

"Dans etmek ister misin?" diye derin bir ses düşüncelerimi böldü.

Bay Kovboy Özentisi'nin mavi-yeşil gözleriyle buluşmak için dönüyorum ve ona kibarca gülümsüyorum. Gavin'in sırtıma odaklanmasının yakıcılığıyla, bulabildiğim tüm özgüveni toplayıp başımı sallıyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

"Siz ikinize iyi eğlenceler," diye şarkı söylüyor Polly. Tim Corbin ve kardeşinin yanına gidişini izliyorum. Onların geldiğini görmedim ama Polly'nin ona doğru atlayışından gecenin nereye doğru gittiğini anlıyorum.

Bay Kovboy Özentisi bana yarım bir sırtış atıyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve beni kendine çekiyor, vücudunun sıcaklığı benimkiyle birleşiyor. Kendimi Gavin'le birbirimize dokunduğumuzda ne kadar farklı hissettiğimizi düşünürken buluyorum. Bu adamla aramızda bir kıvılcım yok, ama sanırım karşılıksız bir dansın amacı her zaman bu değildir, ya da bundan ne çıkarsa artık.

Sallanmaya başladığımızda ellerimi omuzlarına götürüyorum. Düşüncelerimin beni bunun kötü bir fikir olduğuna ikna etmesini engellemek için, "Adın ne?" diye soruyorum.

Beni daha da yakına çekiyor. "Mark."

Mark. Neden bu adamın daha ilginç bir ismi olacağını düşündüm bilmiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Mark." Birkaç garip an geçtikten ve eli kıcıma yaklaştıktan sonra ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Adımı sormayacak mısınız?"

"Zaten biliyor olsam üzülür müydün?"

Sertleşiyorum. "Beni takip ediyorsun, öyle mi?"

Beni daha yakına çekiyor, böylece kotunun altında neler olduğunu hissedebiliyorum. Etkileyici olduğunu kabul ediyorum ama yine de beni düşündüğüm kadar heyecanlandırmıyor.

"Öyle bir şey yok hayatım," diye cevap veriyor. "Ama görünüşe göre bu kasabada ünlüsün. Masadakiler senin hakkında konuşuyor." Aksanı kalın ve alışık olduğumdan farklı, sanki Alabama ya da Arkansas'tan gelmiş gibi.

Gözlerim masadan masaya gezinerek etrafımı inceliyor. Son bir saat içinde tanıdığım daha fazla insan geldi. Birçoğu içiyor ve kendi işlerini yapıyor, ama birkaçı beni ve Bay Kovboy Özentisi'ni izliyor. Yani Mark'ı.

Alkolden kaynaklanan sersemliğim bana burada anonim olmadığımı hatırlattı ve belki de eve gitme vaktim geldi. Bu adamla dans etmeye devam edersem ya da beni dışarıda takip etmesini sağlarsam, insanlar her iki şekilde de bu konu hakkında konuşacak. Belki de eski Blake'i oyuna getirmeye hazır değilimdir. Abby Allen'ın anneme bir yabancıyla çıktığımı söyleyeceği düşüncesi, içtiğim içkiyi ortaya çıkarmaya çalışıyor. Adamın parmakları kalçama saplandı ve kulağıma doğru eğildi. "Bütün gece seni izledim. Nasıl hareket edeceğini iyi biliyorsun." Onun güçlü pençesinde titriyorum. Ne yazık ki, hala cazibeden değil. Bir adım geri atıyorum ve yüzümde dostça bir gülümseme tutmak için.

"Biliyor musun, sanırım bu gece pas geçmek zorundayım," diyorum.

Yine benim alanıma doğru adım atıyor, açıkça ipucunu almıyor. Kalçalarımдан tutup beni geri çekiyor, bu kez eli kıcımda. "Hadi Blake." Onun dilindeki ismim gerçekten de ağzımın arkasında bir tıkaç oluşturuyor. Neden bu adamla takılmak istiyordum ki? Dans etmekten aldığım endorfin daha iyi düşünmemi engellemiş olmalıydı.

Ellerimi göğsüne koyup geri itiyorum ama benden en az birkaç santim daha uzun ve çok daha kaslı. "Dedim ya, bu gecelik pas geçmek zorundayım. Şimdi lütfen geri çekilir misin?" diyorum sakince. Bu, yeterince zorlarsa bana evet dedirteceğini düşünen sarhoş bir çocukla ilk karşılaşmam değil. Ayrıca uzun zaman önce S.I.N.G. (solar pleksus,

Bayan Congeniality'deki Sandra Bullock'tan ayak, burun, kasık). Gerekirse bunu burada yapmaya karşı değilim. Daha önce hiç kullanmak zorunda kalmamış olsam bile. En azından birinin taşaklarına diz çökmek ne kadar zor olabilir ki?

"Zamanına değmesini sağlayacağım," diye
çekıştırıyor. "I-"

"Hanımefendi geri çekilmenizi istedi."

Orada durduğunu zaten bildiğim kişiyle yüzleşmek için dönüyorum. Gavin tehditkâr görünüyor, kovboy şapkası geriye doğru eğilmiş ve kare şeklindeki çenesi düz bir çizgi halinde. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Mark yerde yatıyor olurdu. Gavin'in yardımına ihtiyacım yok ama şu anki görünüşü beni tahrik etmiyorsa ne olayım.

"Sadece dans ediyorduk, bölmene gerek yok," diyor Mark. Adam hâlâ gitmeme izin vermeyince Gavin öne uzanıp adamı gömleğinin önünden yakalıyor ve neredeyse yerden kaldırıyor. Etrafımızdaki kalabalığın nefesi kesiliyor ve ben utanç içinde kalıyorum.

"Seni pislik," diye tükürüyor Mark, Gavin'i üzerinden itmeye çalışarak.

"Bu gecelik burada işin bitti, dostum." Gavin Mark'ın gitmesine izin verir, onu geri iterek tökezlemesine neden olur. Mark, Gavin'in suratına vuracakmış gibi bir hareket yaptığında, Kade kardeşinin yanında beliriyor ve aynı derecede tehditkâr görünüyor.

Yüce Tanrım. Bu gecenin böyle bitmesini planlamamıştım.

Marks'ın bakışları kardeşler arasında gidip geliyor. "Sadece onunla dans ediyordum.

Bunu o istedi."

Daha fazla utanmamak için ağzımı açıyorum ama Gavin ben fırsat bulamadan adama saldırıyor. Derinin deriye çarpma sesi yankılanır ve Mark bir tahıl çuvalı gibi yere düşer. Kalabalıktaki birkaç adam ayağa kalkıyor, gerekirse Gavin'i savunmak için kendilerini hazırlıyorlar, ama Mark ayağa fırlıyor

Yerden kalkıyor ve teslim olmak için elini tutuyor, diğer eliyle de artık kanayan dudağını kavıyor. Karşılık vermek istese bile bütün bir barı karşısına alamayacağını biliyor.

"Tanrı aşkına! Siz kafayı yemişsiniz. Kolayca yatabilirsiniz."

Bu sefer adama hamle yapan Kade'di ama ben daha hızlıydım. Önüne atlıyorum, neredeyse beni devirecek ama bu aptalca kavganın daha ileri gitmesini engelliyor. Bar sessizleşiyor ve birinin müziğin sesini kıstığını fark ediyorum. Artık burada bir daha asla yüzümü gösteremeyeceğim.

"Bırakın bu salak gitsin. Sözlerinin hiçbir anlamı yok," diyorum sadece Kade ve Gavin duyabilsin diye sessizce. Kade önce söz konusu aptala, sonra da bana bakıyor. Sonunda başını sallıyor ve adamı gömleğinin arkasından yakalamak için etrafımdan dolaşıyor.

"Gitme zamanı. Artık barımızda istenmiyorsunuz," diye ısırtıyor Kade.

Adam homurdanıyor ve beni Gavin'in önünde dikilmeye zorlayan birkaç isim daha söylüyor, böylece adamı öldürmekten hapse girmiyor. Kade onu kapıdan dışarı ittiğinde, üzerimde çok fazla insanın gözleriyle kalakalıyorum. Ben de nasıl yapılacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Tamamen iyiymişim gibi davranıyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle barmene sesleniyorum, "Stu, sanırım bu güzel insanlara birer içki ısmarlama vakti geldi. Benden bir tur bira!" Herkes bir alkış kopardı. "Ve müziğin sesini açmayı unutmayın."

İçimi rahatlatacak şekilde, odayı müzik kaplıyor ve Stu biraları dağıtmaya başlıyor. Polly de dahil olmak üzere birkaç kişinin beni alkışladığını duyuyorum ama gözlerim ya bana bağırarak ya da beni öpmek için duvara yaslayacakmış gibi görünen Gavin'de -belki de ikisi birden. Karnımda biriken sıcaklığa engel olamıyorum, bu da bana gerçekten gitme zamanının geldiğini hatırlatıyor. Bir gece için yeterince yaşadım.

"Jake'e babanın hesabına yazmasını söyle. Bir dahaki görüşmemizde onunla hesaplaşacağım," diyorum Gavin'e. O daha konuşmadan yanından hızla geçip kapıya doğru ilerlerken dikkatimi çekmeye çalışan herkesi görmezden geliyorum. Dışarı çıkana kadar, Jake'e söylediğim gibi babamı aramadığım sürece eve dönmemin mümkün olmadığını fark ediyorum. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve saatin sabahın biri olduğunu gördüm. Lanet olsun. Babamı şimdi ararsam kalp krizi geçirecek.

Bir nefes verdim. "Sanırım yürüyeceğim."

"Cehennem gibi."

Gavin'in sesiyle sıçradım. Bu adam beni hiç yalnız bırakmayacak mı? "Ben yetişkin bir kadıyım. Eve yürüyebilirim.""Gerçekten yardım alamazsın, değil mi? Eve yürümen saatler sürer. Karanlık olduğundan, ısız bir yerde olduğumuzdan ve çok içtiğinden bahsetmiyorum bile. Eğer öldürölmek istemiyorsan, seni eve bırakmama izin vermeni öneririm."

Gözlerimi deviriyorum. "Öldürölmeyeceğim. Randall'ın ne kadar güvenli olduğunu biliyorsun."

"Bir kişi tarafından demedim. Gerçi az önce kovduğumuz o siki nered olduğunu kim bilebilir. Ya seni eve götürmeme izin ver ya da sorun bensem Kade'e yaptırırım. Ama sen yürümüyorsun ve bu son sözüm."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Gavin Montgomery'ye bakıyorum. "Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Kade ve Stu halletti. Şimdi, seni götürmeme izin verecek misin? Yoksa benimle tartışmaya devam mı etmek istiyorsun?"

Öfkelendim. Tanrım, Gavin Montgomery beni o kadar kızdırıyor ki çığlık atabilirim. Ne yaptığımı sorgulayamadan ayaklarım beni ona doğru götürüyor ve parmağımı sert göğsüne bastırıyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Seksi bir kovboy olduğun için bana her zaman patronluk taslayabileceğini ve istediğin her şeyi yaptırabileceğini mi sanıyorsun?"

Ne söylediğimi fark ettiğimde Gavin'in dudaklarında bir sırıtma beliriyor. *Ciddi misin, Blake?* Bu kesinlikle alkolün konuşmasıydı.

"Sana patronluk taslamaya çalışmıyorum. Senin güvenliğini önemsiyorum, Blake."

Acıdığını bildiğim için parmağımı göğsüne daha da sokuyorum. "Neden? Beni tanımıyorsun. Beni hiç tanımadın. Ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirttin. O zaman Bay Kovboy Özentisi ya da bir hayvan beni yemeye çalışsa neden umursuyorsun?"

Gavin cevap vermiyor, onun yerine ağustos böceklerinin senfonisi etrafımızı sarıyor, arada sırada bardan gelen müzik notaları da eşlik ediyor. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydim ama kaynayan gözleri okunmuyor. Yine de, beni izlerken çenesinin nasıl sıkıldığını ve tıraşsız geçen birkaç günün güzel yüzünde nasıl koyu sarı saçlar çıkardığını görebileceğim kadar yakıным. Bu onu daha yaşlı, daha seksi gösteriyor.

Bedenim garip bir şekilde biraz kıpırıyor ama kendimi geri adım atmaya zorlayamıyorum. Aramızda bir çekim var, birbirimize bu kadar yakınen görmezden gelinmesi zor ve kanımdaki viskiyle daha da zor.

Parmağımla onu tekrar itiyorum. "Alo, Gavin? Sana bir soru sordum."

Sesim sonunda tepki vermesini sağladı ve gözleri kırıştı. "Sen Reed'in kız kardeşisin. Sana göz kulak olmamı isterdi."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onu istediğimden daha büyük bir güçle itiyorum, öyle ki dengesini kaybediyor.

"Sen gerçek bir pisliksin!" Uluyorum.

Göğsünü ovalarken homurdanıyor. "Beni yaralamaya çalışmayı bırak. İyi davranıyorum!" Beni şaşırtan bir başka hareketle ona doğru koşuyorum, böylece

Night Hawk'ın tuğla duvarına sırtımızı dayamış oluyoruz. Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama ellerimi tutuyor.

Ben yapmadan önce.

"Bırakın beni!" Öfkelendim.

"Sakinleşene ve bana zarar vermeye çalışmayı bırakana kadar olmaz."

"Bana zarar vermeyi bıraktığında duracağım!" Ben ona karşı mücadele ederken kelimeler etrafımızda çınlıyor.

Hızlı bir hareketle beni döndürüyor, böylece duvara yaslanan ben oluyorum. Ona kilitlenmişken, hareketlerim boşuna, bu yüzden onunla savaşmayı bırakıyorum. Başını eğiyor, nefes almadan önce şapkalarımız birbirine çarpıyor. "Seni incitmek istemedim, Blake. I-"

Tutuşunu biraz deniyorum, ama o kadar sıkı tutuyor ki hâlâ hareket edemiyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda arkamı dönmek istiyorum ama yapamıyorum. "Bu doğru çıkmadı. Blake, lanet olsun, senden hoşlanıyorum ve lanet olsun!"

Senden hoşlanıyorum. Sonunda kollarımı bıraktığında kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Yanlarıma düşüyorlar ama ondan uzaklaşamıyorum. "Seni anlamıyorum," diyorum sessizce.

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Ben de kendimi anlamıyorum."

"Çok sıcak ve soğuksun. Ve eğer tüm bunları Reed'in seni isteyeceğini düşündüğün için yapıyorsan-"

"Hayır!" diye sözümü kesti. "Öyle söyledim çünkü seni kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum." Durdu ve gözleri ağzıma kaydı. Bakışları tekrar benimkine kaymadan önce dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslatıyor. Vücudum yeniden ateşle tutuşuyor ve hiç düşünmeden kalçalarımı onunkilere bastırıyorum. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirmek için elini kaldırmadan önce küçük bir inilti çıkarıyor. Dokunuşu ateş gibi hissettiriyor ve aklımdan geçen bazı uygunsuz düşünceleri düşünmeme neden oluyor.

Gavin parmağını çenemin altına koyuyor ve başparmağının ucuyla alt dudağımın altındaki ete hafifçe bastırıyor. "Bana çekip gitmemi söyle, Blake," diye nefes alıyor. "Bana çekip gitmemi söyle, gideceğim. Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim ya da incitmeyeceğim."

Geçen hafta Gavin Montgomery hakkında hissettiğim her şey aklıma geliyor. Dakikalar önce onu nasıl incitmek istediğim de dahil. Ona sıcak ve soğuk demiştim ama ben de aynıyım. Çünkü şu anda, sadece sıcak hissediyorum. Ve pervasız. Belki yarın alkolü suçlayabilirim, içten içe ona çekip gitmesini söyleyecek kadar ayık olduğumu bilsem de.

"Blake," diyor tekrar, sesi bedenimin üzerinde sert dalgalar gibi. "Ya sana çekip gitmeni söylemezsem?"

Parmağını tekrar çenemde gezdiriyor. "O zaman aptal olursun. Çünkü ben senin için iyi değilim bebeğim."

Alt dudağımı ısııyorum ve sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama tek düşünebildiğim bana 'bebeğim' diye sesleniş şekli. Bozuk bir plak gibi zihnimde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor.

Bir süre sonra nefesimi içime çekiyorum. "Ortak bir noktamız var."

Parmağı yanağımı okşamayı bırakıyor ve soru sorarcasına bana bakıyor. Bu tür kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiş olsam da, etrafta olmak için iyi bir insan olduğumu hissetmiyorum. Şimdiye kadar eve gelmememin ve kimsenin bana yaklaşmasına izin vermememin nedenlerinden biri de bu. Ben sadece hayatına devam edemeyen üzgün bir kadınıyım. Kim böyle biriyle olmak ister ki?

Kovboy şapkamı çıkarmak için elini kaldırdığında Gavin'in gözleri benimkileri arıyor. Çıkarınca kendimi çıplak hissettim. Maruz kalmış. "Blake," diyor, sesi hortlamış. "Baharda söylediklerimde ciddiydim. Çok güzelsin ve ben-" Gözleri tekrar benimkilerle birleşmeden önce buklelerimden biriyle oynuyor, parmaklarının arasında gezdiriyor. "Sormamam gerektiğini biliyorum ama seni öpmem gerek. Sadece bu seferlik olsa bile."

Yalvarırcasına, çaresizce soruyor, tıpkı bedenimin hissettiği gibi. Daha fazla düşünmeden göğsümü onunkine bastırıyorum ve uzanıp şapkasını başından itiyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve yüzü eğiliyor, böylece dudaklarımız yeterince yakınlaşıyor

nefesini hissetmek için. Yarın bunu gecenin duygularına, tükettiğim alkole bağlayacağım ama bu gece Gavin Montgomery'yi öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

OceanofPDF.com

Gavin

Blake'in yastık gibi dudaklarının dudaklarıma değdiğini fark etmem biraz zaman aldı. Parmakları saçlarımın kısa tellerini kavradığında vücudum nihayet tepki veriyor. Boynunun arkasını kavrayıp onu tuğla duvara daha da bastırıyorum, yumuşaklığı içimde erirken ağzına karşı inliyorum.

Durdurmak için elimden geleni yapmama rağmen bu anı hep düşündüm ve şimdi gerçekleşiyor. Blake'in dudakları yakıyor ve vücudunun sıcaklığı beni neredeyse delirtiyor. Saçlarımı çekiştirdiğinde, ellerimden birini duvara bastırıp kendimi yere bastırırken hırıltıya benzer bir ses içimde titreşiyor. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesi için kalçalarımı öne doğru bastırıyorum ve ağzıma doğru inliyor. Açıklıktan yararlanıyorum ve dilimi içeri kaydırıyorum, onu olduğu gibi iyi bir şarap gibi tadıyorum, yoksa viski mi demeliyim?

Eli saçlarımdan kalkıyor ve hiç vakit kaybetmeden kıkıımı buluyor. Tırnakları kot pantolonumun içine giriyor ve bunu daha ileri götürmemek için her şeyimi harcıyorum. Blake'in yatağında olduğunu düşünmek bile beni neredeyse çıldırtıyor. Ama eğer akıl sağlığımı bir kenara atacaksam, ona doğru şekilde kur yapmalıyım.

İsteksizce geri çekiliyorum ve alnımızı birbirine dayamadan önce dudaklarını birkaç kısa öpücük konduruyorum. Ben nefesimi tutmaya çalışırken o gözlerini kapalı tutuyor, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine çarpıyor.

"Blake," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Bunu fazla düşünme." Gözleri nihayet açıldığında şehvetle doluydu ama viskinin ve dans partisinin etkisinin geçtiğini de görebiliyordum.

"I-"

Hızlı bir öpücükle dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum.

"Yapma. Lütfen yapma." Ağzını kapatıyor ve başını sallıyor. "Şimdi ne olacak?"

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve o da beni takip ediyor. Hâlâ birbirimize yapışmış durumdayız ve insanların Night Hawk'tan ayrıldığını belli belirsiz duyabiliyorum. Demek ki son çağrı gerçekleşmiş olmalı.

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seni eve götüreceğim."

Bir an için yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum; çok kısa sürüyor ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Başparmağımı öpücükle şişmiş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Merak etme, Blake Tanner. Bu iş daha bitmedi. Uzun bir atışla değil." Ben de söylediklerimde ciddiyim. Çünkü bir öpücük istemiş olsam da, bir öpücüğün asla yeterli olmayacağını bilmeliydim.

Alt dudağını ısıyor ve konuşmak için hamle yapıyor, ancak bir şey söylemeden önce müşterilerin gittiğini fark ediyor. Güneş yanığı gibi bir kızarıklık yanaklarını sarar. Öpücük hakkında çok fazla düşünmeden ve kararından pişman olmadan önce gitme zamanı. Çünkü bu gece bunun olmasını planlamamış olsam da, o öpücükten asla pişman olmayacağımı biliyorum. Hayatımın geri kalanında elime geçen tek şey bu olsa bile.

Yerden şapkamı alıyorum, sonra elini tutuyorum ve herkesin bakışlarını görmezden gelerek onu kamyonetimin park ettiği yere götürüyorum. Siyah Ford F150'min kapısına geldiğimizde, kapıyı onun için açtım. O biniyor, ben de arkasından kapatıyorum.

ona. Sürücü koltuğuna oturmadan önce Kade ve Stu'ya barı kapatmaya gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj atıyorum. Bunu onlara ya da en azından Stu'ya telafi etmem gerekecek. Kade rastgele bir kadınla yeterince erken ayrıldı ve bu kararının bedelini ona ödetme konusunda beni endişelendirmedi.

İçeri girdiğimde Blake'in eli karnında pencereden dışarı baktığını görüyorum. Kendini iyi hissedip hissetmediğini soramadan, midesi o kadar yüksek sesle gurulduyor ki gülüyor.

Karnına teşekkür ediyorum çünkü bu bana bir fırsat veriyor. "Sizi eve götürmeden önce bir mola vermemizin sizinkiler için bir sakıncası var mı?"

Bana bakıyor, kara kaşları soru sorar gibi kalkık. "Nerede olabilir?"

"The Diner." Bir an kıpırdamadan duruyor ve acaba The Diner'la bir alıp veremediği mi var diye düşünüyorum. "Seni eve götürebilirim, sorun değil," diye ekliyorum.

Başını iki yana sallar. "Eğer yorgun değilsen, akşam yemeği yiyebilirim."

Direksiyonumu kavradım. "Jake sana içki vermeden önce karnını doyurmadı mı?"

Kıs kıs gülüyor. "Sakin ol, Kovboy. Abby Allen bize bir sepet yaptı, muhtemelen içinde yiyecek vardı. Ama biz onun yerine buraya geldik ve sepeti onun kamyonetinde bıraktık. Ondan çok benim hatamdı. Dışarıda eğlenceli bir gece geçirmek istedim." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kendini durduruyor.

Bu yine de onu beslememek için bir mazeret değil, ama bunu görmezden geldim. "Tamam o zaman, eğer istersen seni The Diner'a götürmek isterim."

Yüzümü inceliyor, bakışları içime işliyor. Muhtemelen yorgun görünüyorum çünkü o öpücükten önce de öyleydim. Ama Blake için, sadece ona bakmak için bile sonsuza kadar ayakta kalabilirim.

"Gidelim," diye kabul etti sonunda.

Kamyonu çalıştırmadan önce ona küçük bir sırtış atıyorum, motoru canlanıyor. Diner buradan çok uzakta değil ve kasabadaki tek restoran.

Gece sekizden sonra açık. Bu da demek oluyor ki orada muhtemelen birkaç yerli olacak, hatta belki birkaç kamyoncu bile geçecek. Blake bunu biliyor, bu yüzden o fikrini değiştirmeden önce oraya gitmek için daha da hevesliyim.

Karanlık yollarda ilerlerken radyodan hafifçe country müzik çalıyor. Blake o kadar sessiz ki uyuyakalmış olabileceğini düşünüyorum, ama o ileride zar zor görünen manzaraya odaklanmış durumda.

"İyi bir dansçısın," diyorum sessizliği bozmak için. Karanlıkta bile sözlerime kızardığını görebiliyorum. Kahretsin, çok güzel. Acaba tüm vücudu bu şekilde kızarıyor mu?

"Teşekkür ederim. Babam tanıştıktan sonra anneme nasıl dans edileceğini öğretti. Annem iki adım atmayı ve çizgi dansını o kadar çok seviyor ki öğrenir öğrenmez Reed ve bana da öğretti."

Reed'in adını dudaklarından duymak beni duraksatıyor ama bana anlattığı anıdan dolayı geri çekilmiş gibi görünmüyor.

"Büyükannem ortaokulda Kade'le beni öğrenmeye zorladı. Öğrenmezsek kızları asla etkileyemeyeceğimizi söyledi," diyorum.

"Kade iyi dans ediyor. Gecenin sonunda tüm mekanı kendine aşık etti. Hatta belki biraz da ben."

İçimde kıskançlık kabarıyor. Blake'in sadece takıldığını bildiğim için bu çok saçma. "*Küçük* kardeşime fazla bağlanma," bu kelimeyi bilerek vurguluyorum, "çünkü henüz benimle dans etmedin."

Gülüyor. "Ondan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lokantanın önüne geldiğimizde ona gülümsüyorum. "Parasına bahse girerim."

Ben motoru kapatırken o da bana sırtıyor. Bana ilk kez, yoldan geçen bir tanıdığa vereceğiniz bir gülümsemeden daha fazlasını veriyor. Bu çok güzel. O çok güzel.

"Yine bana bakıyorsun," diyor. "Elimde değil. Sana bakmayı seviyorum."

Nefesini bırakır ve kapısını açmak için döner. *Kahretsin*. Onu yine utandırdım. Dışarı çıktım ama o çoktan içeri girmeye başlamıştı. Kapıyı açmak için tam zamanında yetiştim ama içeri girip garson Lyla'nın durduğu tezgâha doğru yürüdü. Zeytin tenli, koyu kahverengi saçlı ve kıvrımlı yüz hatlarına sahip tatlı bir kız. Liseden yeni mezun olmuş ve hafta sonları zaman zaman mekân sahiplerine yardım ediyor. Blake'in onun kim olduğunu bildiğinden şüpheliyim ama Lyla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa Blake'in kim olduğunu biliyor.

Boğazımı temizliyorum ve Lyla bana bakıyor. "Hey, Gav. Bu gece Jake yok mu?" Gözleri arkama bakıyor ve hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum. Ona her zaman aşığı.

"Hayır. Ama bir masa istiyoruz." Elimi Blake'in sırtının alt kısmına koyuyorum. Vücudu avucumun altında sıcacık ve bu karnımda hoş bir his uyandırıyor. Sıcak, rahatlatıcı bir öğleden sonra gibi.

"Sen Blake Tanner'sın, değil mi?" Lyla sorar. Blake utangaçça gülümser. "Öyleyim."

"Biliyordum!" Lyla ciyaklıyor. "Kim olduğumu bilmediğini biliyorum ama ben senin ata binerken çekilmiş görüntülerini izleyerek büyüdüm. Çiftliğinde ders bile aldım. Aman Tanrım! Ben de orada burada yarıştım ama senin kadar iyi değilim. Bir ara seni turta yemeye götürmek ve binicilik tarzın hakkında fikir almak isterim, izledim-"

"Yavaş ol Lyla," diye kestim sözünü. "Sanırım bu gece çok fazla kahve içtin." Blake kaçmaya hazır görünüyordu. Belki de onu buraya getirmemeliydim.

Lyla kızarır. "Ah, çok özür dilerim. Bazen heyecanlanıyorum ve insanların üzerine kelime kusuyorum."

Blake önemli bir şey değilmiş gibi elini sallıyor. "Sen iyisin. Ama artık ata binmiyorum. Elimizdeki rodeocularardan birinden yardım istesen daha iyi olur. Onlar işlerinde iyidir."

Hayal kırıklığı kızın yüzünü renklendiriyor ve onun için ve Blake için üzüldüğüm.

"Lyla, şu arkadaki kabine ne dersin?" En تنها olanı gösteriyorum. Meraklı gözlerden tamamen uzakta olmayacağız ama neyse ki şu anda burada çok fazla insan yok. Sadece birkaç sarhoş ve kendi halinde kalacağını bildiğim insanlar var.

"Elbette," diyor, bu kez sesinde daha az coşku var.

Kabine gidip oturana kadar Blake'i nazıkçe ileri itiyorum. Lyla ikimize de birer menü uzatıyor. "Teşekkürler, hayatım." Ona göz kırpyorum. Bakışım ve taktığım isim tam da umduğum şeyi yapıyor, çünkü hayal kırıklığı yok oluyor.

"Bir şey değil. İçeceklerle başlayabilir miyim?" "İki su ve kafeinsiz kahve alacağım. Blake?"

Gözleri Lyla'nın kılere kayıyor ve yarım bir gülümsemeye zorluyor kendini. "Ben bir milkshake alayım, çikolatalı."

"Krem şanti?"

"Tabii."

Lyla not alıyor ve içkilerimizi hazırlamaya koyuluyor. Blake'e seçimini sorgulayan bir bakış attım.

Omuz silkiyor. "Eskiden ailemle birlikte The Diner'a gelirdim. Milkshake almak bir gelenektir." Cevabı basit ama sözlerinin ardındaki acı çok açık. Ve şimdi bana anlattığına göre, Tanner ailesiyle ilgili o küçük gerçeği hatırlıyorum.

"Reed bir keresinde bana bundan bahsetmişti. En azından ben öyle düşünüyorum. Uzun zaman oldu."

Orta parmağındaki altın yüzükle oynuyor, öyle ki bu beni tedirgin etmeye başlıyor. Hareketi bastırmak için ellerimden birini onunkinin üzerine koyuyorum. Bana baktığında, gözlerinde göstermesini beklediğimden daha fazla korku vardı.

Elini sıktım. "Rahatla. İstemiyorsan benimle onun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

Masanın üzerindeki ellerimize bakıyor ama geri çekilmiyor. Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama beni içeri alması için her şeyimi verirdim. Ama zorlamak istemiyorum. Benimle buraya gelmeyi kabul ettiği için yeterince mutluyum, özellikle de Gece Şahini'nin duvarının karşısında olanlardan sonra. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Lyla geliyor ve içkilerimizi masaya bırakıyor. Bu hareket Blake'in elini benimkinden çekmesine neden oluyor ve içimde bir kayıp hissi bırakıyor.

Blake önündeki milkshake'e bakıyor. Bir filmde fırlamış gibi görünüyor. Kabarık krem şanti ve altındaki tatlı çikolatalı karışımın üstünde bir kiraz var.

Lyla gülümser. "Buyurun. Ne yemek istediğinizi biliyor musunuz?"

Henüz menüye bakmamıştık ama Blake, "Ben ızgara soğanlı, özel soslu ve peynirli House Burger alacağım. Patates kızartması ekstra çıtır olsun." Tam benim tarzımda bir kadın.

"Her zamankinden ister misin, Gav?" Lyla sorar.

"Aslında, biraz değiştirelim. Blake ne yiyorsa onu alacağım. Hamburger yemeyeli uzun zaman oldu."

"Elbette. Hemen dönerim."

Lyla gider ve Blake ikramını ona doğru çeker. Bir süre krem şantiye bakar ama bir yudum almaz.

"Her şey yolunda mı?"

"Ben-" o tek kelimenin üzerinde tökezliyor. "Bunu daha önce kimseye söylememiştim ama Reed krem şantiden nefret ederdi."

Bunu benimle paylaştığı için mideme bir sıcaklık geri dönüyor. "Öyle mi yaptı?" Daha fazlasını söylemesi için onu cesaretlendirerek soruyorum.

"Annemize sevdiği yalanını söylerdi. Ama balmumu kıvamında olduğunu düşünürdü. Anneme hiç söylemezdi çünkü en sevdiklerinden biriydi. Aptalca bir nedendi ama bazen annem bakmıyorken onu bir peçetenin içine sokarken görürdüm."

Bir kahkaha attım. "Reed insanları üzgün görmekten nefret ederdi. Bu, onları mutlu edeceğini düşündüğü için en sevdikleri şeyi seviyormuş gibi davranmak anlamına gelse bile."

Blake bana bakıyor, kara gözleri düşünceli. "Bu konuda haklısın."

Nefes vererek kirazı tepesinden alıyor ve ağzına götürüyor. Farkında mı bilmiyorum ama suyunu emiyor, sonra da sapından çekip çıkarıyor. Bu çok seksi ve bana karşı bu kadar savunmasız olduktan sonra düşünmem gereken bir şey değil. Ama Blake'in yaptığı her şeyin beni uçuruma sürüklediğini öğreniyorum. Daha sık takılırsak rekor sayıda soğuk duş alacağıma dair bir his var içimde.

Kirazını yuttuktan sonra merakla bana bakıyor. "Sana kişisel bir şey söyledim. Söyle bakalım, senin olayın ne, Gavin Montgomery?"

"Benim anlaşılmam mı?"

Parmağıyla milkshake'inden krema çalıyor, sonra parmağını ağzına götürüp emiyor. Göz teması kurarak

Bunu yapıyor, bu sefer benimle alay ettiğini *biliyorum*. Beni derin konulardan uzaklaştırmakta çok iyi.

"Evet, senin anlaşılan," diye tekrarlıyor. "Beni tüm kasabanın önünde utandırıyorsun, evime gelip sapık gibi beni izliyorsun, bana çıkma teklif ediyorsun, sonra bir hafta senden haber alamıyorum. Sonra bu gece bana Jake'in malı dedin ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin. Bence bu bir yalan çünkü işte buradayız."

Bir kahkaha attım. "Direkt konuya girelim o zaman?"

"Her şeyden sonra, bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Blake'in bakışları içime işliyor ve kendimi gerginleşirken buluyorum.

"Başımdan beri kartlarımı masaya koydum. Seni görmeye geldiğimde yalan söylemedim ama bu gece barda duyduğun şey bir yalandı."

Shake'inden bir yudum alıyor. Tadını çıkarmak için gözleri bir saniyeliğine kapanıyor, sanki tat tomurcukları en son ne zaman içtiğini hatırlıyor. Gözlerini açtığı anda üzgün ya da kızgın görünmüyor ama meraklı görünüyor.

"Peki neden yalan söyledin?"

"Çünkü senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum," diye cevap verdim.

İçkisini kenara itiyor ve kollarını önündeki masanın üzerinde kavuşturuyor. Bu bana göğsünün geniş bir görüntüsünü veriyor ama gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalışıyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bunu daha önce de söylemiştin. Lütfen açıkla." Nefesimi tutarak Blake'e uzun uzun bakıyorum. "Ailem beş parasız."

Dudaklarını büzüyor. "Ve bunun bu kadar sıcak ve soğuk davranmak için yeterli bir sebep olduğunu mu düşündün?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. "Bak, ben-" Ben devam edemedim Lyla yemeklerimizle geri döndü. Dumanı tüten yağlı yemek tabaklarını önümüze koyuyor ve kahvemi dolduruyor.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

Blake ve ben aynı anda "Ben iyiyim," diyoruz. Lyla gülümsüyor ve gelen diğer müşterilere yardım etmek üzere oradan ayrılıyor. Blake hiç vakit kaybetmeden bir kızartmayı shake'ine batırıyor ve ağzına atıyor.

Yaltaklanıyorum. "Bu iğrenç."

"Olamaz! Sen de kadınların yemek seçimlerini yargılayan erkeklerden misin?" Dondurmaya bir kızartma daha batırırken gözlerindeki parıltıdan şaka yaptığını anlayabiliyorum.

"Kesinlikle hayır. Ama bu çok yanlış." "Hiç denedin mi?"

"Ben iyiyim." Kendi kızartmamı ketçaba batırıyorum.

Blake tabağından bir altın çubuk daha alıyor ve çalkalamaya batırdıktan sonra eğilip dudaklarıma götürüyor. "Zoom, zoom, uçak gidiyor. İyice aç!"

Ne kadar saçmaladığına gülmekten kendimi alamıyorum. Viski hala vücudunda, ya da belki de kaza öncesi Blake'e bir göz atıyorum. Her iki şekilde de, hoşuma gitti.

"Hadi, Gavin. İyice aç. Bu iyi, söz veriyorum."

Elindeki karışıma bakıyorum. Dondurma parmaklarına damlamaya başlamıştı, ben de ağzını açıp bileğini tuttum. Kızartmayı ağzıma almadan önce tatlı, erimiş kremayı dilimle yalarken küçük bir şaşkınlık nefesi veriyor. Geri çekilip tuzlu ve tatlı lokmayı çiğnediğimde Blake'in göz bebekleri büyümüşü.

Bileğini bıraktım ve kendi kızartmalarımdan bir tane daha aldım. "Fena değil. Ama senin tadın daha güzel."

Blake arkasına yaslanmadan önce gözlerini hızla kırıştırıyor. "Daha iyi tat tomurcuklarına ihtiyacın var."

"Hiç sanmıyorum." Yarı gülümseyerek bir kızartma daha ısıyorum.

Hamburgerini alırken başını sallıyor. Yemeğimizi yerken birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Biz bunu yaparken, onun yemeğin tadını çıkarmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Zavallı şey açlıktan ölüyor olmalı, bu da bana Jake'le daha sonra onu alkol öncesi beslememek konusunda konuşmak istediğimi hatırlatıyor.

"Neden sinirli görünüyorsun?" diye sorar.

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum. Jake Buckley'i nasıl hırpalayabileceğimi hayal ettiğimi bilmesini istemiyorum.

Ağızına birkaç patates kızartması atıyor, sonra neredeyse boş olan tabağını itiyor. "Sanırım başka bir şey yersem, uyandığımda pişman olacağım."

"Eve gittiğinizde daha fazla su içmeli ve biraz ağrı kesici almalısınız."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bana tavsiye vermeye bayılıyorsun." Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Önce aloe, şimdi de bu. Bakıcı düğmeni kapatamazsın."

Parmaklarımı peçeteyle siliyorum ve tabağımı da itiyorum. "Değer verdiğim insanlara göz kulak olduğum için özür dilemeyeceğim." Sesimde hafif bir gerginlik var; Kade ile olan kavgam hâlâ taze. Bana da benzer bir şey söylediğini ya da onun hakkında konuştuğunu bilmiyor ama sözleri yine de canımı yakıyor.

"Gavin..." Adımı iç geçirerek söylüyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Kötü anlamda söylemedim. Bir süredir tek başımayım ve insanların üzerime titremesine alışık değilim. Tabii ben yokken annemden gelen telefonları saymazsak, ama onlar da son birkaç yıldır azaldı." Blake sanki bana büyük bir sır vermiş gibi sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor.

Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. "Yapmadığını biliyorum. Özür dilerim, kendimi kaybettim. Uzun bir hafta oldu."

Küt tırnaklarını masaya vuruyor. "Seninle ilgilenen biri var mı?"

Sorusu beni hayrete düşürdü. Dürüst olmak gerekirse ona verecek bir cevabım yok. Bizimki kadar büyük bir çiftlikte büyüdüğüm için, yapılması gereken tüm işler yüzünden hızlı olgunlaştım. Kade ve bana çocuktan çok küçük yetişkinler gibi davranılırdı. Bu bakılmadığımız ya da sevilmediğimiz anlamına gelmiyordu ama asla şımartılmadık. Babam öldüğünden beri her zamankinden daha çok çalışıyorum. Yani hayır, kimse bana bakmıyor ama kendime ve aileme bakma konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Gerçi onlardan sakladığım şeyleri öğrendiklerinde aynı fikirde olmayabilirler.

Blake bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Lyla elinde hesapla geliyor. Bu kızın kusursuz bir zamanlaması var.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor. "Sanırım böyle iyiyiz," diye yanıtlıyorum.

Gülümser ve Blake'e bakar. "Seninle tanışmak güzeldi, Blake. Eğer bir ara kahve içmek konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Blake gülümsemeye zorluyor. "Yapacağım, Lyla." Lyla gitmeden önce başıyla onaylıyor.

Blake'in paraya uzandığını gördüğümde damarlarımdaki kan ısınıyor. "Paranı yerine koy, Blake. Seni buraya ben çağırdım, ben ödeyeceğim."

Bakışlarımla buluşmak için başını eğiyor. Tartışmak istiyor; bu onun inatçı doğasında var. Bu şehirdeki insanların ne düşündüğünü biliyorum, özellikle de o hayır etkinliğinden sonra. Ama yağlı bir lokantada lanet bir hamburgerin parasını ödeyebilirim.

"Ben ödüyorum." Sözlerim bu kez bir soru değil, bir talep. Dudaklarını yalıyor ama çantasını yerine koyuyor. En azından sonunda beni dinledi.

Hesabı hallettikten sonra dışarı çıkıyoruz. Elimi tekrar sırtının küçük kısmına koyuyorum ve birkaç kabine dağılmış tanıdıklarına şapka çıkarıyorum. Blake bazılarını tanıyor ama onlara mütevazı bir gülümsemeyle selam vermekten fazlasını yapmıyor. Kamyona bindiğinde ve Double-Time'a doğru yola çıktığımızda, beynim onun söylediklerini tekrarlayıp *duruyor: "Sana bakan biri var mı?"*

Blake de düşüncelere dalmış durumda, bu da evine giden yolu sessiz ama şaşırtıcı bir şekilde garip olmayan bir hale getiriyor. Yaklaşık on beş dakika sonra evine giden toprak yola yaklaşıyoruz. Hava karanlık, ama uzaktan ailesinin onun için verandanın ışığını açık bıraktığını görebiliyorum. Arabayı park ettikten sonra emniyet kemerini çözdü.

"Yemek için teşekkürler," diyor.

Yemek için teşekkürler. Aramızda olanlardan sonra bu kelimeler çok sıradan. Sıcak bir öpücük ve paylaşılan ucuz bir yemekten daha fazlası gibi hissettiriyor.

"Seni kapıya kadar geçireyim."

"Yürümek zorunda değilsin."

"Seni kapıya kadar geçireyim," diye tekrarlıyorum.

İçini çekiyor ve nefesinin altında neandertal kovboylar hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bu beni sırttırıyor. Bana ne isterse diyebilir, ama geçen hafta öyle davranmamış olsam da ben bir centilmenim. Şimdi bunu değiştireceğim.

İkimiz de kamyondan iniyoruz ve elimi bir kez daha beline bastırıyorum. Oraya çok iyi oturuyor. Altındaki derinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Şehvetimi yutarak, kamyonetimden Tanners'ların kapısına kadar olan mesafeyi hızla kat ettik.

"Yemek için tekrar teşekkürler," diyor Blake.

Uzanıp bir tutam yumuşak saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Onu tekrar öpme dürtüsü çok güçlü, ama bu hoş karşılanır mı bilmiyorum. Night Hawk'ta paylaştığımız şey tutkuluydu, o anın sıcaklığıyla. Şimdi düşünecek, benimle konuşacak zamanı oldu ve birbirimize karşı nerede durduğumuzu bilmiyorum. Ama ondan ne istediğimi biliyorum ve bu artık uzak durmayı içermiyor.

"Bana katıldığınız için teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Benimle konuştuğun için."

Blake beni bir haritaymışım gibi inceliyor. İçim bir şekilde burkuluyor. Ama bakmasına izin veriyorum ve ne gördüğünü merak ediyorum.

"İyi geceler, Gavin." Bir adım geri çekiliyor ve ön kapıyı açıyor.

Şapkamı çıkarıp ona çarpık bir sırıtma yapıyorum. "İyi geceler, Blake."

Gözlerimiz paravan kapıdan tekrar birleşiyor, o çalışkan bakışlar hâlâ orada. Bir an sonra uzaklaşmak için dönüyorum ama sesi beni durduruyor.

"Gavin?"

Geri döndüm. "Evet, Blake?"

Yanakları şimdi sade görünüyor, hüzünlü gözleri verandanın ışığıyla aydınlanıyor. "Beni umursamamalısın," diye mırıldanıyor.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum ama cevap veremediğim için kapıyı kapatıp kilitliyorum. Midem altüst oluyor ve şimdi o hamburgeri yediğim için pişmanlık duyuyorum. Blake onu umursamamam gerektiğini düşünüyor olabilir ama o kaderini çizdi. Ona değer verilmeyi ne kadar hak ettiğini göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Zaten ne kadar önemsendiğini.

Sadece o beton duvarları nasıl yıkacağımı bulmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

OceanofPDF.com

Blake

GAVIN MONTGOMERY'I ÖPTÜM.

İki gün önce oldu ve sade kahvemi yudumlarken bile tek düşünebildiğim bu. Kahvenin tadı acı ve dilimde yanık, ama bu beni üçüncü bir fincan içmekten alıkoymuyor.

"Günaydın," diye sesleniyor annem, koltuk değnekleriyle içeri girerken.

"Günaydın," diyorum sessizce. Son iki gündür ondan kaçabilmek için saat beşte kalkıyordum. Ama yüzündeki arsız ifadeye bakılırsa, sanırım şansım tükendi. Lanet olsun. Bu sabah altıya kadar uyumamalıydım.

"Sen ve Jake geçen gece eğlendiniz mi? Nasıl geçtiğini sormak için seni yalnız yakalamaya çalışıyordum ama çok sinsisin."

Başımdaki Texas Longhorns şapkasını düzeltiyorum. Her zamanki kovboy şapkam değil ama Gavin'in kamyonetinde bırakmıştım ve geri almaya vaktim olmadı. Sinsi olmakla ilgili yorumunu görmezden geliyorum ve basit bir "İyi vakit geçirdik" cevabını veriyorum.

Annem koltuk değneklerini masaya dayayarak yanımdaki sandalyeye oturuyor. Henüz erken olmasına rağmen makyajını yapmış ve saçlarını topuz yapmış. I

Aşağı inmeden önce sadece biraz rimel ve dudak nemlendiricisi alabildim.

Annem mutlulukla gülümsüyor. "İyi vakit geçireceğini biliyordum. Yine de bu kadar geç saatte dışarıda olmanı beklemiyordum."

Endişelerim canlanıyor. Sırada ne olduğunu biliyorum.

Sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca sabahın ikisinden sonra bizim yoldan gelen kamyonun Jake'in kamyonu olmadığını fark ettim."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama koluma dokunup beni geri çağırıyor. "Oturup benimle sohbet edebilirsin, Blake. Bunu sık sık yapmadığımızı biliyorum ama kızım ile konuşmak istiyorum."

İçimi çekerek sandalyeme sertçe oturdum. "Yaralı biri için çok güçlü olduğun kesin."

Annem dudaklarının arasından bir nefes üflüyor. "Bacağımı yaraladım, kollarımı değil.

Ayrıca, bu koltuk değnekleri beni çok yoruyor."

Parmaklarımı gergin bir şekilde dikleştirdim. Gavin beni bıraktığında uyuyor olmasını umuyordum. İzlediğini bilmeliydim.

Bana manikürlü bir kaşını kaldırıyor. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Başımı salladım. "Beni eve bıraktı."

Yüzümü inceleyerek mırıldanıyor. Bakışlarının altında, olan her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Muhtemelen biliyordur. Eminim birisi Abby Allen'a söylemiştir, o da muhtemelen annemi arayıp Night Hawk ve The Diner'da olanları ona tekrar anlatmıştır. Son kırk sekiz saattir bunları tekrarladığımı biliyorum.

"Suçlu görünüyorsun." Annem sırtıyor.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? İşe gitmeliyim."

Annem öne doğru uzanıyor ve elini koluma koyuyor. "Benimle hiç konuşmak istemiyorsun, tatlım. Baban bana geçen haftaki kavgandan bahsetti. Ve Briar'ın tayına isim verme konusunda söylediklerini. Neden onunla bu tür şeyleri konuşabiliyorsun da benimle dışarıda geçirdiğin gece hakkında konuşamıyorsun? Gavin'le aranızda bir şey olduğunu biliyorum. Bunu bilmek için kasaba dedikodusuna ihtiyacım yok."

Kolumu altından çekiyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Kaşlarını çatıyor, tekrar kendine dönüyor.

"Sadece yorgunum," diye hayıflandım. "Daha sonra konuşabiliriz." "Bana iyi görünüyorsun."

Gerginim. Bu konuyu onunla konuşmak istemiyorum. Olanlardan ne anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum. İsteyeceğim son şey de beni sadece bir kez öpüştüğüm biriyle evlendirmesi.

Annem iç çeker ve arkasına yaslanır. "Bize ne oldu, Blake?" Sesi yorgun ve teslim olmuş gibi geliyor. Kalbimde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. "Eskiden benimle konuşurdun. Ama o zamandan beri," sesi titriyor, "Reed'in ölümünden beri benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun ve nedenini bilmiyorum."

Gözlerim yanıyor. "Senden nefret etmiyorum." Bunu söylerken kulağa acınası geldiğini biliyorum ama ondan nefret etmediğim doğru. İlişkimiz... karmaşık.

Büyürken, Reed ve bana en iyisi olmamız için çok baskı yaptı. Binicilik olsun, okul notları olsun ya da odamızı temizlemek olsun, bizden harika olmamızı beklerdi. Kasabadan ayrıldıktan sonra bile bu baskıyı hala hissediyordum. Sanki bir türlü kendimi toparlayamadığım için beni uzaktan yargılayıp duruyordu. Ve şimdi evdeyim, yıllardır söylemediğimiz her şey aramızda asılı duruyor.

Annem elini yüzümün önünde sallayınca dalgın olduğumu fark ediyorum. "Az önce nereye gittin?" diye soruyor.

Başparmağımın etrafındaki tırnak etlerini koparıyorum. "Önemli bir şey değil."

Adımı tekrar söylüyor, bu sefer daha sakın bir sesle. "Lütfen bana bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyleyin. Bir çocuğumu kaybettim ama sanki ikisini de kaybetmişim gibi hissediyorum."

Sözleri bana milyonlarca iğne gibi batıyor. Boğazım daralıyor ve yüzümü ondan çeviriyorum. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı, lütfen?" Sorum zayıf çıkıyor.

Annem yer değiştiriyor, elini bacağıma koyuyor ve sıkıyor. "Bu konuyu konuşmalıyız, Blake."

Titrek bir nefes verdim. "Eve duygularım hakkında konuşmak için gelmedim, *yardım etmeye geldim.*"

"Yani zamanının yarısında bir zombi gibi etrafta dolaşıp Briar ve tayına bakmana izin vermemi mi bekliyorsun, sanki yeterince sert bakarsan Reed ortaya çıkacakmış gibi?" Göğsüm sıkışıyor, içimde taşlar yerinden oynuyor. "Dediğim gibi, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Sözlerimde sertlik var ama o beni zorluyor.

o.

"Yapmamızın zamanı geldi. Artık böyle olamayız, Blake. Bu beni incitiyor." Sesimi yükseltiyorum. "Lütfen konuşmam için beni manipüle etmeye çalışma!"

"Blake Margaret Tanner, öyle bir şey yapmıyorum." Sesi yalvarmaktan azarlamaya dönüştü. "Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum!"

"Benimle konuşuyorsun," diyorum küçümseyerek.

"Bana ukalalık yapma, genç bayan. Benim saygılı kızıma ne oldu?"

Neredeyse Reed'in öldüğü gün onun da öldüğünü söyleyeceğim ama bunun yerine yüzümü onun elinden çekiyorum, öfke yüzüme yerleşiyor ve yanaklarım kızarıyor. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama beni konuşmaya zorlamak yardımcı olmuyor."

Annemin göğsü kabarırken elini omzuma götürüp sıkıca kavırıyor. "Olanları sindirebilmek için gittiğini sanıyordum ama

o kapıdan çıkmama asla izin vermezdim. Benimle konuşmalısın, Blake. Ya da ben olmazsam, New York'taki terapistimle konuşmanızı sağlayabilirim. Sanal terapi yapıyor.

."

Sandalyemi geriye itiyorum ve masadan kalkıyorum. Bu düşünmeden verdiğim ani bir tepkiydi çünkü annem ağırlığını desteklemek için beni kullanıyordu. Bedenim artık orada olmadığı için sandalyesinden öne, yere düşüyor. Uzun bir düşüş değil ama bacağıyla birlikte canını yakmaya yetiyor. Annem acı dolu bir ses çıkarıyor, beni hayrete düşüren bir ses. Ben bir şey yapamadan babam çalışma odasından koşarak mutfığa geldi.

"Burada neler oluyor?" diye bağılıyor ve ben taş gibi hareketsiz dururken annemin yardımına koşuyor. "Margie! İyi misin?"

"Ben iyiyim, ben iyiyim" diye bağılıyor ama onu incittiğimi biliyorum.

Babamın gözleri benimkileri buluyor, ona şehri terk edeceğimi söylediğim günkü gibi hayal kırıklığı yüz hatlarını delik deşik ediyor. Annemin kalkmasına yardım ediyor olmalıydım ama hâlâ donmuş durumdayım.

Ne yaptım ben?

"Blake," diye tersledi babam. "Bana ne olduğunu anlat." Annemin tekrar sandalyesine oturmasına yardım ediyor, ama ben ona sadece far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakabiliyorum.

"BEN-BEN-"

Annem yüzünü buruşturarak, "Bu bir kazaydı Lee," dedi. "Lütfen sakın ol." Bir kazaydı ama bu onu doğru yapmaz. Tanrım, her şeyi berbat edip duruyorum. Sevdiğim insanları incitip duruyorum.

"I-" Tekrar deniyorum ama kelimeler ağzımdan kaçıyor.

Babamın ağzı sert bir çizgi halinde, açıklamamı bekliyor. Ama sesimi bir türlü çıkaramıyorum. Vücudum kaçmam, bir şeyler söylemem için çılglık atıyor ama ağzımı oynatamıyorum. Yapamadan önce

Ne yaptığımı düşünürken topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapının yanındaki kancada asılı duran annemin cipinin anahtarlarını alıyorum.

Babam geri dönmem için bağıyor. Peşimden gelebilirdi ama annem için çok endişelendiğini biliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve ne yapmayı planladığımı ya da nereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, başka bir şey yapmadan önce bu çiftlikten gitmem gerektiği.

Jeep'e yerleştikten sonra, bir yarış arabası sürücüsü gibi arabayı yoldan çıkarıp ana yola doğru hızlanıyorum, gözlerim parlak sabah güneşinden kısılıyor. Ancak bir mil kadar uzaklaştıktan sonra kenara çekip hıçkırıklara boğuluyorum. Sanki ele geçirilmiş gibiyim. Nefes almak için hıçkırırken boğazımdan hıçkırık üstüne hıçkırık dökülüyor. Reed öldüğünde bile böyle bir tepki vermemiştim. Ağlamıştım ama bu şekilde değil. Bu farklı hissettiriyor, sanki içimdeki son iplik de kopmuş gibi. Ama annem düştüğünde yüzündeki ifade, babamın beni orada öylece dururken gördüğündeki ifadesi... Korkunçtu.

Her şeyin ağırlığını üzerimde hissederken başımı ellerimin arasına alıyorum - yaklaşan yıldönümü, beş yıl boyunca yaptığım hatalar. Her anı ve düşünce beni içten dışa doğru çekiyormuş gibi hissediyorum. Bir bakıma, sanki içimde bir şeyler yeniden ölüyor. Orada oturup ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum, ama nihayet dindiğinde boğazım acıyor ve başım o kadar sert zonkluyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Dikiz aynasına bakıp kızarmış yüzümü görüyorum. Kurutma makinesine sokulmuş ve yüksek dereceye ayarlanmış gibiyim. Saçlarım karmakarışık, rimel yanaklarımdan aşağı akıyor ve burnumdan sümük damlıyor. Ne yapacağımı düşünürken sildim. Eve gidemem ama bir yere gitmek için param ya da telefonum da yok. Tartışırken, tanıdık siyah bir kamyonun bana doğru geldiğini görüyorum.

"Kahretsin." Çılgınca kendimi düzgün göstermeye çalışıyorum. Yolun kenarında bir araba gördüğünde duracağını biliyorum. Randall gibi iyi bir yardımsever için, yolda kalmış bir araba gördüğünde durmamak günah olurdu.

Elbette, Gavin'in yüzünü görmeden önce şapkasının kenarını görüyorum. Arabayla yanımdan geçerken bana bakıyor. İlk başta ben olduğumu anladığını sanmıyorum, ta ki iki kez bakana kadar. Yapacağını bildiğim gibi geri dönüyor ve arkama park ediyor. Tekrar yüzüme bakıyorum ve biraz daha küfrediyorum. Bu adamın beni kimsenin bulmamasını tercih ettiğim durumlarda bulma konusunda esrarengiz bir yeteneği var. İçsel bir "Blake çok fena" barometresi olmalı.

Gavin kamyonetinden atladı ve yaklaştı. Camı açıyorum, çünkü dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum, böylece benim sıcak-karmakarışıklığımın tüm kapsamını görebilecek. Ve ayakkabı giymiyorum. Evden o kadar hızlı çıktım ki bunu düşünmedim bile. Hayatımı sikeyim.

Penceremin önünde duruyor, her zamanki gibi seksi görünüyor. Bana bakarken yanaklarım utançtan daha da yanıyor, endişesi yüzünden okunuyor. Babamın annem yerde yatarken ona bakışına benziyor. Bunun farkına varmak göğsümdeki acının daha da artmasına neden oluyor.

"Blake, sorun ne?" Kapıyı açmaya çalışıyor ama kilitli.

"Merhaba, Gavin." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kulağa ne kadar aptalca geldiklerini düşünüp tekrar ağlamak istiyorum. "Sadece küçük bir gezintiye çıktım." Sesim günde bir paket sigara içen bir tiryaki gibi çıkıyor. Belli ki bir şeyler ters gidiyor ve bunu saklamamın hiçbir yolu yok.

Bana dikkatle bakıyor. "Saat daha sabahın yedisini geçti."

"Evet. Aslında kovboy şapkamı almaya geliyordum. Özlemişim." Bu kadar çabuk aklıma geldiği için kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum. Yine de kayıp ayakkabılarımı açıklayamayacağım.

Ellerini ceplerine sokuyor, şefkatli gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Araban mı öldü?"

Alt dudağımı ısırdım. "Hayır, ölmedi."

Elini sakallı çenesinde gezdiriyor ve kısa bir an için sorunlarımı unutup eğik dudaklarının benimkilere nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. *Tanrı yardımcım* olsun.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sözleri içime yerleşiyor, derin sesi yatıştırıyor.

Yardıma ihtiyacınız var mı? Evet, var. Ama bunu söylemiyorum. "Sadece en sevdiğim şapkamı geri alıyorum."

"Eve geri döndü. Geçen gece yanımda içeri götürdüm." Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu.

"Neden beni eve kadar takip etmiyorsun, böylece onu alabilirsin?" Sanki korkmuş bir geyikmişim, her an kaçacakmışım gibi konuşuyor benimle. Muhtemelen haklı. Hâlâ kendimi uçurumun kenarında sallanırken hissedebiliyorum.

Direksiyonu daha sıkı kavıyorum. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Önemli değil. Sonra da yapabilirim."

"Ummm..."

Gözlerini benimle aynı hizaya getirmek için kapıya doğru eğiliyor. Görünüşümden etkilenmiyor, sanırım bu bir artı. Ya da gizliden gizliye göz problemleri var. "Çok iyi omlet yaparım. Neden evime gelip bir fincan kahve içmiyorsun, elini yüzünü yıkayıp şapkamı almıyorsun? İstersen cipini burada bırakabiliriz."

Gözlerim çoraplı ayaklarıma kayıyor, bu bir hata çünkü gözleri hareketi takip ediyor. Nefes alışını duyuyorum ama bana ayakkabılarımda nerede olduğunu sormuyor. Onun yerine, "Ayakkabın kaç numara?" diye soruyor.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Büyük ayaklarım var."

"Ayakların mükemmel. Şimdi, kaç numara ayakkabı giiyorsun?"

Onun yorumu karşısında yanağımın içini ısırdım. "Kadınlar için 11, erkekler için 9 numara."

"Kade'in eski ayakkabılarından bir çift ödünç alabilirsin. Mevsimlik yardımcımızın bir çift ayakkabıya ihtiyacı olursa diye yanımızda bulunduruyoruz. Bu numara civarında olduklarına eminim."

Kalbim yine sıkışıyor, ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Aramızdaki bu şey, her ne ise, yeni. Ve etkileşimlerimiz pek hoş olmadı. Yine de benden bir şey beklemedi ya da beni yargılamadı. Reed'in krem şantiden nefret ettiğini bu yüzden paylaştım. Bu yüzden ona açılabilirdim.

"Tamam, seni oraya kadar takip edebilirim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve arabanın kaputunu okşayarak ayağa kalkıyor. "Harika."

Başımı salladım ve camı açtım. Onu çiftliğine kadar takip ettiğime inanamıyorum. Umarım ailesi etrafta değildir. İhtiyacım olan son şey daha fazla insanın beni bu şekilde görmesi. Özellikle de aramızda alenen yaşananlardan sonra.

Gavin önüme geçtiğinde, sessizce kamyonetini takip ediyorum. Çiftliği buradan çok uzakta değil, bu yüzden varmamız uzun sürmüyor. Evine ve sahip oldukları devasa araziye giden çakıllı bir yol var. Her şey üzerinde otlayan bazı inekler gibi kahverengi. Kalbimi sızlatıyor. Bir zamanlar bu düzlükler yaz aylarında bile çok daha yeşil ve yemyeşil olurdu.

Sonunda, mütevazı beyaz bir evin bulunduğu araba yoluna dönüyoruz. Arabayı arka tarafa sürüyor ve daha küçük bir misafir evi ortaya çıkıyor. Park ettikten sonra, Gavin uzun bacaklarıyla yeri yiyerek ilerliyor. Kapıyı açıp dışarı çıkmak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor.

"Önce çamur odasından birkaç ayakkabı alayım. Hemen döneceğim."

"Teşekkürler." Koşarak gidiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar elinde eski bir çift kahverengi kovboy çizmesiyle geri geliyor. Onlara uzanıyorum ama o dizlerinin üzerine çöküyor ve ayaklarımdan birini büyük ellerinin arasına alıyor. Kaçtığım zaman çorabımın altındaki kalıntıları fırçalıyor, sonra bir çizmeyi giyiyor ve diğerine de aynısını yapıyor.

Tüm bu deneyim beni sersemletti ve sessizliğe gömdü. Daha önce hiç kimse bana bu kadar nazik davranmamıştı. Erkek arkadaşlarım ve kaçamaklarım olduğu zamanlarda bile böyle bir şey olmamıştı. Ben sağlam bir kadını, eskiden hızlı atlara binen ve en iyileriyle bir ineği bağlayabilen biriyim. Erkekler bana bakıp "O bir prenses." diye düşünmezdi. Ama Gavin şu anda bana böyle hissettiriyor. Disney filmlerini seven içimdeki küçük kız bir an yaşıyor.

Botlarımı sağlama aldıktan sonra ayaklarıma vuruyor. "Mükemmel uyum." Gülümsüyor ve bana elini uzatmak için ayağa kalkıyor. Hiç düşünmeden elini tutuyorum.

Bölüm 17

OceanofPDF.com

Gavin

Bu sabah yolun kenarında bulmayı beklediğim SON ŞEY Blake'ti. Bu beni şaşırttı ama onu görür görmez onu teselli etme ve onunla ilgilenme ihtiyacım ortaya çıktı. Neden ağladığını söylemedi ama benim tahminim Reed ve kazanın yaklaşan yıldönümüyle ilgili olduğu yönünde. İnsanların bu konu hakkında konuştuklarını duydum ve nasıl olduğunu merak ettim. Ama her ne olduysa, iyi olmadığı açık. Onu bulanın ben olduğuma sevindim.

Ayrıca tesadüf bu ya, kovboy şapkasını iade etmek üzere Double-Time'a doğru yola çıkmıştım bile - gerçi bu gerçeği Blake'e asla itiraf etmeyecektim. Son birkaç günü onunla ne zaman iletişime geçeceğimi düşünerek geçirdim ve bu sabah onu görme ihtiyacıyla uyandım. Onu yolun kenarında keyifsiz bir halde bulacağımı düşünmemiştim. Benim evimde olduğunu söylerken yalan söyledim çünkü bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyordum, tabii bana öyle diyebilirsiniz.

Misafir evinin kapısını iterek açtığımda Blake sessizce yanımda duruyor. Burada yaşamıyorum, ancak stokladığım küçük bir mutfak ve duş almak ve yıkanmak için tam bir banyosu var. Blake bu durumdayken

daha minnettar olurdum. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde, şu anda herhangi biriyle yüz yüze gelmekten nefret edeceğini düşünüyorum. Canını dişine takmış birinin bakışını biliyorum ve çok yüksek sesle konuşursam parçalanacağından korkuyorum.

Blake boğazını temizliyor. Kahretsin, yine ona bakıyorum. Hâlâ benimkinde olan elini sıkıyor, sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onu kucaklamak ve iyi olduğunu, onun için burada olduğumu söylemek için içimde güçlü bir istek var. Ama bu haddimi aşmak olur mu bilmiyorum.

"Misafirhane daha özel," diyorum sonunda.

"Tamam." Sesi boğuk, bu da dürtüyü daha da artırıyor. Onun yerine, hâlâ elini tutarak onu evin içine götürüyorum.

Etrafına bakınıyor. Çok büyük değil ama iyi sayılır. Bir noktada, mevsimlik yardım için bir ev olarak kullanıldı, ama sonra babam ofisine dönüştürdü. Sanırım çiftlik para kaybetmeye başladığı ve fazladan işçi çalıştırmaya gücümüz yetmediği için. Yatak odası ofisin olduğu yerde olduğu için oturma alanında hala bir tam yatak var. Zaman zaman ana eve yürüyemeyecek kadar yorgun olduğumda orayı kullanıyorum ve küçük mutfağın yanında yemek yemek için iki kişilik bir masa var.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, sadece ofis işleri yapıyorum, çoğunlukla. Sana banyoyu göstereyim, sonra da kahvaltı ve kahve hazırlayayım."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Tabii ki." Onu banyoya götürmek için elini bırakıyorum. Sırtında avuç içimin baskısını hissettiğinde, dokunuşumdan çekinmiyor, aksine ona doğru eğiliyor. Elimi tutması ve şimdi de bunun arasında, bana güvendiği için mutluyum. Savunmasız olduğunda ona dokunmama izin verecek kadar rahat hissediyor.

Banyoya vardığımızda, lavabonun altındaki küçük dolaptan bir havlu almak için önünden geçip küçük alana giriyorum. "İçinde ucuz bir şampuan ve sabun var ama işimi görür."

Teklif edilen havluyu alıyor, parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Tenlerimiz temas ettiğinde gözlerimiz birbirini buluyor. Bu banyo bir kraker kutusu - ve Blake ve ben küçük insanlar değiliz - bu yüzden yine birbirimize yakın duruyoruz. Makyaj aynasının sert ışığında yüzünü daha iyi görebiliyorum. Gözlerinin etrafındaki deri kabarık ve kırmızı, rimel yanaklarından aşağı akıyor ama yine de mükemmel.

Her sabah onunla uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Onu çıılçıplak soyup vücudunun her çiline, kıvrımına ve çukuruna tapmak nasıl olurdu? Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi Blake gözlerini kaçırıyor ve havluyu yanına çekiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve onun çıplak vücudunun görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Seni yalnız bırakayım." Etrafından dolaniyorum, bunu yaparken ona sürtünüyorum. Dudaklarından nefes nefese bir ses çıkıyor ve bu ses doğrudan benim alt yarıma gidiyor. Tanrı'ya şükür bu banyodan çıkıyorum. Kapıyı kapatıp ona yaslanırken nefesinin altından bana teşekkür ettiğini duyuyorum. Kanın aletimden başka bir yere gitmesini istiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Normale dönmem bir dakikamı alıyor, düşüncelerimi kahve demlemeye çeviriyorum. Bunu yaparken zihnimde bir plan şekilleniyor. Bu sabah beşten yediye kadar biraz iş yaptım ama daha yapacak çok şey var. Çok az yardımla büyük bir çiftlikte çalışmanın dezavantajı, her zaman bir şeyler olmasıdır. Bugün, Kade ve ben bazı sığırları kuzeydeki otlağa götürmek zorundayız. Ama ilişkimiz bu durumdayken, bu cehennem gibi garip olacak. Ama onun yerine Blake yardım ederse, belki bu onun sorunlarından biraz olsun uzaklaşmasını sağlar.

Bir süreliğine. At yerine ATV kullanmamız gerekecek ama bugün onunla birlikte olmak için benzin parasını harcamaya hazırım.

Planların değiştiğini bildirmek için Kade'e bir mesaj atıyorum. Bir noktada ikimiz konuşmak zorunda kalacağız ama şu anda bu konuda oyalanmıyorum. Bunun yerine tavada kızarttığım iki dilim taze ekmekle birlikte Blake ve benim için iki yumurtalı omlet pişirmeye odaklanıyorum. Önümüzdeki uzun gün boyunca midemize bir şeyler girmesi gerekecek. Ben tabakları ve fincanları masaya yerleştirirken Blake banyodan çıktı. Taktığı Texas Longhorns şapkasının altındaki saçları hâlâ kuru ama yüzünde makyaj yok ve tazelenmiş görünüyor.

Omlet ve kahveyi görünce küçük bir tebessüm ediyor. "Tüm bunları yaptığınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Oturun ve rahatınıza bakın." Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret ediyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Oturur ve kahveyi ellerinin arasına alır. "Biraz, teşekkürler." Fincandan küçük bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Vay be. Sert bir kahve yapıyorsun."

Bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Montgomery'lerin aşırı koyu kızartma sevdiği konusunda sizi uyarmalıydım. İsterseniz taze sütüm var."

"Sorun değil. Örümcek ağlarını temizliyor."

Dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor. "Bunu söylemen komik. Benim babam da aynı şeyi söylerdi."

Blake düşünceli bir şekilde bana baktı. "Kaybınız için üzgünüm." Parmaklarımı kupamın etrafında kenetliyorum.

"Teşekkür ederim."

Blake yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturur. "Özür dilerim, bu konuyu açmak istememiştim. İnsanların bana bunu söylemesinden nefret ediyorum, neden söylediğimi bilmiyorum."

Gergin bir nefes veriyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Özür dilemene gerek yok. Beni çok şaşırttı, hepsi bu. Ailem ona ne olduğu hakkında pek konuşmaz. Sonunda sevdiği işi yaparken vefat etti. İnsanın isteyebileceği tek şey bu sanırım."

"Zor olmalı." Diyor, şimdi omleti karıştırıyor, bakışları dalgın. Artık babamdan bahsettiğini sanmıyorum.

Bana bakması için boştaki elini sıkıyorum. "Kaybetmek zordur. Zamanla da kolaylaşmaz. İnsanların bunu söylediğini biliyorum ama hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bazen buraya girdiğimde babamı masasında bilgisayara küfrederken görmeyi bekliyorum, sonra hatırlıyorum."

Blake çatalını bırakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Sanki bir şey paylaşmak istiyormuş gibi yüz hatlarında acı beliriyor ama bir türlü çıkmıyor. "Sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Ben paylaştım diye sen de paylaşmak zorunda değilsin."

Derin bir nefes alıyor, paylaşmaya kararlı. "Neden ata binmediğimi biliyor musun?"

Ağzım kuruyor, paylaşmak istediği şeyin bu olmasına şaşıyorum. "Kaza yüzünden mi?" Başparmağımla elinin üstünü okşayarak onun yanında olduğumu hissettirmek için soruyorum.

Gözünden tek bir damla yaş kaçmayı başarıyor ve düşmesine izin veriyor. "O gün, Briar o sincap deliğine girdikten ve Reed-" Sesi çatlıyor.

"Blake, bunu bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, hayır. Ben istiyorum." Bir nefes daha alır. "Cep telefonum çekmiyordu. Ve tarladaki o çiftçi olmasaydı, cesedini atımın üzerinde geri taşımak zorunda kalacak ve Briar'ı muhtemelen ölmesi için orada bırakacaktım."

Blake'in kederinin ağırlığını hissediyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Reed kollarındayken onu orada tek başına hayal etmek çok zor. Bu kadar zor zamanlar geçirmesine şaşmamalı. Hiç kimsenin yaşamaması gereken bir travma yaşadı. Onun yerine benim, Reed yerine de Kade'in olduğunu hayal edebiliyorum. Korkunç bir düşünce.

"Reed'in uyanması için bir saatten fazla çığlık atıp yalvardım. Kendime eğer uyanmazsa bir daha asla ata binmeyeceğimi söyledim ve ben-" Durdu.

Öne doğru kayıyorum ve yumuşak tenindeki gözyaşını nazıkçe siliyorum. Yüzünün sağ tarafını elimle kavradığımda gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onu geri almak için senin için en önemli olan şeyi feda etmek istedin."

Başını sallıyor. "Sonunda kendime böyle bir söz vermemiş olsam bile atların, çiftliğin, bu kasabanın etrafında olmanın çok fazla olduğunu fark ettim. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum, sanki gitmezsem bir daha asla derin bir nefes alamayacakmışım gibi. Bu yüzden ayrıldım." Elimi tekrar onunkinin üzerine koyup masaya bıraktığımda yüzünde bir utanç ifadesi belirliyor.

"Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın Blake. Bir insanın yapabileceği tek şey budur."

Boğazından yumuşak bir ses çıkıyor ve sanırım hıçkırarak ağlayacak. Onun yerine kendini toparlıyor. "Yaptığın şey bu mu?" Elimi çenemde gezdiriyorum. "Zar zor."

Yüzü endişeyle kararıyor ve kendimi ona güvenmek isterken buluyorum. Ona çiftliğimle ilgili gerçeği söylemek. Özellikle de o bana sırrını açtıktan sonra. Mantıklı tarafım bana bu kadar derini paylaşmamız için çok erken olduğunu söylüyor. Daha birkaç gün önce birbirimizin gırtlığına sarılmıştık ve şimdi sabahın sekizinde içimizi döküyoruz.

Ayağa kalkıyor ve benim için hassas olan konuşmayı durdurma kararı alıyor. "Belki de gitmeliyim." Sesi çelişkili. Gitmek istediğini sanmıyorum ama bunun duvarlarını yeniden inşa etme çabası olduğunu görebiliyorum.

Onun çekip gitme seçeneğiyle birlikte, sırrımı ondan saklama arzum da buharlaşıyor. Şu anda gitmesindense milyonlarca sırrı paylaşmayı tercih ederim.

Yolunu kesmek için ayağa kalktım. "Gitme."

Birbirimize dönük dururken sessiz kalıyor. Zaman etrafımızda yavaşça ilerliyor ve ben kendimi aleve çekilen bir pervane gibi ona yaklaşıırken buluyorum. Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Sanki ona dokunmazsam varlığım sona erecekmiş gibi. Bu aptalca ve sadece filmlerde olduğunu düşündüğüm bir his. Ama gerçek. En azından Blake için öyle.

Onu öpecek kadar yaklaştığımda, "Ne yapıyoruz, Gavin?" diye fısıldıyor.

Saçından bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Konuşuyoruz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Küçük bir nefes veriyor, gözleri yere kayıyor. "Sana kimseye anlatmadığım şeyleri anlatıp duruyorum ve nedenini bilmiyorum."

Vücudum onun sözleriyle uğulduyor. "Pekala," diyorum çenesini kaldırırken, "bu ikimiz demektir."

"Senden hoşlanmamam gerekiyor." Konuşurken dudakları yukarı kalkıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Ve kendime seni rahat bırakacağımı söyledim."

Blake'in gözleri ağzıma gelmeden önce yüzümü tarıyor, alt dudağını dişlerinin arasında emerken vücudu eğiliyor. Bu hareket onu öpme isteğimi artırıyor ama omzumdaki melek bana bunu yapmamamı söylüyor.

bir sabah geçirdi. Ama diğer yandan şeytan da tedbiri elden bırakmamı istiyor.

"Blake." Başparmağımı dudağına götürüp dişlerinden çekerken adı ağzımdan dökülüyor. Orada oluşturduğu küçük girintileri ovuyorum ve bir anlığına tek duyduğum nefes alış verişimizin sesi oluyor.

"Senden nefret etmem gerekiyor," diyor yine, ama sözlerinde hiç coşku yok.

"Ama yok," diyorum onun yerine. "Ve senden uzak kalamam."

Gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor, ama ben eğilip dudaklarımı alamadan beni öpmeye başlıyor.

Cevap vermem sadece bir saniyemi alıyor, ağzım onunkine açılıyor. Beni tadarken inliyor, bu ses beni sertleştiriyor. Dudaklarının yumuşaklığından ve vücudunun bana doğru bastırılmış hissinden keyif alırken ben de onunla birlikte inliyorum. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirip tadını çıkarırken önümdeki kadına kendimi kaptırıyorum.

Kalçalarını onunkilere bastırduğmda, Blake ihtiyaçtan deliye dönmüş bir kadına dönüşüyor. Şapkamı itiyor ve küt tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdirerek omurgamda bir ürperti yaratıyor. Beni kendine çekiyor ve daha derin öpüyor, ikimiz de nefes almak için kalkmıyoruz. Dudakları bağımlılık yapıyor ve durma düşüncesi artık aklımdan geçmiyor. Geçmesi gerekse bile.

Elim beline ulaştığında, oradaki pelüş teni kavırıyorum ve o da yankılanan bir zevk sesi çıkarıyor. Titreşimler beni uçurumun kenarına gönderiyor ve aletimin kotuma karşı gerginliğı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Onu odanın diğer tarafındaki tam boy yatağına doğru götürmeye başlıyorum. Bunu ne kadar ileri götürmek istediğini bilmiyorum ama onun her santimine dokunabilmek istiyorum. Kıyafetlerimiz üzerimizde kalsa bile.

Blake hareketime direnmiyor. Hazine arar gibi ağzımı yağmalamaya devam ediyor. Tadı sert kahve ve şeker gibi; alışabileceğim bir tat. Bacakları yatağın arkasına değdiğinde, belini kavıyorum ve onu sert şiltenin üzerine yatırıyorum. Kendimi ona yaslıyorum ama o bağlantısızlıktan hoşlanmıyor. Ellerini kalçalarımın götürüyor ve beni aşağı çekiyor, böylece şimdi onun üstündeyim, alt yarılarımız birbirine değerken inliyor. Blake sertliğime karşı kıpırdanırken bana hiç merhamet göstermiyor.

"Böyle devam edersen, kendimi utandıracağım."

Beni başka bir öpücüğün içine çekerken gülüyor. Bir süre sonra ağzımı onunkinden çekiyorum ve boynuyla köprücük kemiğinin birleştiği noktayı emiyorum. Omuzlarımı kavrarken muhteşem göğüslerini göğsüme bastırarak titriyor. Verdiği tepkiyi hatırlamak için aklıma bir not alıyorum, *eğer* bu iş daha da ilerlerse o bölgeyi uzun uzadıya keşfedebileceğimi umuyorum.

"*Gavin*." Sesi boğuk ve nefessiz. Başımı kaldırıp kapüşonlu gözleriyle ve büyümüş göz bebekleriyle tanışıyorum. *Kahretsin*, o seksi bir cadaloz. Şu anda istediği her şeyi yaparım.

"Blake," diye karşılık verdim, boynunu tekrar öperek. "Bunu istememeliyim ama istiyorum. Bunu istiyorum."

Dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum ve ağzından nefes nefese bir inilti daha çıkarıyorum. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Benim için yapmamalısın diye bir şey yok."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Durmak istemiyor musun?"

Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. Bu ona çok hızlı ilerlediğimizi söylemek için son şansım. Öpüşmekten başka bir şey yaparsak pişman olabileceğini söylemek için son şansım ama yapmıyorum. Şu anda çok bencilim. Ben onu istiyorum, o da beni çok istiyor.

"Tekrar edeceğim. Ne istersen yaparım bebeğim. Sadece bana bir söz ver." Boynunu tekrar öpüyorum. "Bugün bütün günü benimle geçireceğine."

Kaşları kalktı. "Tek istediğin bu mu?" Ona bu sözü vererek, işimiz bittiğinde burada yaptıklarımızla yüzleşmek zorunda kalacağını söylemiyorum. Ve bu yükseklikten indiğimizde, kaçamayacak.

"Bu ve," boynundaki o noktayı tekrar öpüyorum, "bana ne istediğini söylemelisin."

Omuzları geriliyor ve gözleri kararıyor. Vücut diline bakarak bana her şeyin bittiğini söyleyip eve gitmeyi talep edeceğini düşünüyorum ama bunun yerine beni gömleğimden tutup tekrar öpüyor. Sanırım bu fikir hoşuna gitti. Çekiliyorum ve şapkasını çıkarıp yere atıyorum, böylece kahve rengi buklelerini görebiliyorum.

"Bunu senden duymam gerek Blake."

Eli hâlâ gömleğimi kavrarken ve dudaklarımız fısıltı kadar ayrıyken sonunda "Söz veriyorum" diyor.

Bir hırıltıyla saldırıyorum.

Bölüm 18

OceanofPDF.com

Blake

GAVIN, sanki son yemeğiymişim gibi beni yutuyor. Sözüm beyninde bir şalteri indirmiş olmalı ve şimdi dudakları aynı anda her yerde. Akıllı olsaydım, kalkıp kapıdan çıkıp giderdim ama yapamıyorum. Şu anda kendimi *canlı* hissediyorum. Bu tam da Night Hawk'ta bir yabancıyla dans ederek peşine düştüğüm ve eski Blake'i yeniden keşfetmek istememin nedeni olan türden bir his. Ama bu sefer, doğru hissettiriyor. İnanılmaz derecede doğru.

"Düşünmeyi bırak," diyor Gavin, kulak mememi tekrar ısırarak. Tanrım, bu çok ateşli. Yatakta biraz yükseliyorum ve gömleğinin düğmelerine erişebilmek için onu geriye itiyorum. Düğmeleri teker teker açıyorum ve her zaman altında olduğunu bildiğim şeyi ortaya çıkarıyorum. Sert kaslar ve bronz ten. Dilimi kusursuz çıkıntıların üzerinde gezdirmek ve parmaklarımın altında hissetmek istiyorum.

Benim hevesli bakışlarım karşısında kısık bir kahkaha atıyor ve gömleğini yere fırlatıyor.

"Sıra sende," diye mırıldanıyor. Aşağı uzanıyor ve kot pantolonumdan çoktan kurtulmaya başlamış olan tişörtümün eteklerini çekiyor. Açıkta kalan tenimin tüyleri diken diken oluyor. Dolgulu siyah bir sütyen giyiyorum, balenleri tenime batıyor. Bu pozisyonun beni ne kadar acı verdiğinin farkına varıyorum.

Bak. Ağır göğüslerim aşağı yukarı hareket ediyor ve karnımın genişliği tüm çatlak boyalı ihtişamını gösteriyor.

Biri beni tamamen çıplak görmeyeli yıllar oldu, biri bana böyle dokunmayalı yıllar oldu. Geçen hafta baharda vücudumu görmüş olabilir ama bu farklı. O kadar yakışıklı ki göğsüm ağrıyor.

Saçmalıyorsun, Blake! diyor iç sesim. O bana bakarken alt dudağımı tekrar ısırıyorum, kendime olan güvenim sarsılıyor.

Ama sonra Gavin zihnimi rahatlatıyor. Parmağını önce yanağımda, sonra boynumda gezdirerek düşüncelerimin tekrar ona odaklanmasını sağlıyor. Sütyenimin ön kopçasına dokunmadan hemen önce parmağı göğüs dekoltemin derisinde geziniyor. Kolaylıkla kopçayı açıyor ve göğüslerim sıkıştıkları yerden kurtuluyor.

"Çok güzel, bebeğim. Sadece güzel," diyor inançla.

Bebeğim. Bana birkaç kez böyle seslendi. Nereden geldiğini bilmiyorum ama gerçekten çok hoşuma gidiyor. Özellikle de bunu söyleme şekli, sanki bana değer veriyormuş gibi. Vücudumla ilgili düşünceleri bir kenara itiyor, bana kendimi olduğum gibi sevdiğimi hatırlatıyor ve belli ki o da seviyor.

Elimi tutuyor ve beni öne doğru çekiyor, sonra sütyenimi tamamen çıkarıyor. Beni yatağa geri indirirken açıklıkla göğüslerime odaklanıyor. Tam ona başını kaldırmasını söyleyecekken bakışlarını dudaklarıma getiriyor ve beni öpüyor, çıplak tenlerimiz ilk kez birbirine değiyor. Nefesimi ağzına veriyorum ve hâlâ giyinik olan kalçalarımızı birbirine sürtüyorum. Benim için ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve tüm vücudum beklentiyle titriyor.

"Bana ne istediğini söyle, Blake. Hepsini duymak istiyorum."

Ağzımı onunkine açtığımda nefes nefese bir iç geçiriyorum. Tadı çok güzel ve kirli sakallarının verdiği his beni çıldırtıyor. "Seni hissetmek istiyorum," diye hevesleniyorum, "her şeyini."

Sırıttıyor. "Benim için zevk."

Gavin göğüs kemiğimin arasına öpücükler bırakmaya başlıyor, meme uçlarım ağzını beklerken sıkılaşıyor. Dili nihayet diğerini bulduğunda sol eliyle bir göğsüme masaj yapıyor. Tomurcuğu ağzına alıyor, dudakları beni çılgına çeviriyor. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık artıyor ve pamuklu külotumu ıslattığımdan eminim. Ağzını diğer göğsüme götürdüğünde, daha fazlasını vermesi için ona yalvarıyorum.

Göğüslerime tapınmayı bitirdikten sonra öpücüklerini karnımdan aşağıya doğru kaydırıyor, dudakları ıslak ve sıcak, her bir izin soluk pembe çizgilerini izliyor ve her bir buruşukluğu ve çukurluğu emiyor. Kot pantolonumun bel bandına yakın hassas deriye ulaştığında, kirli sakalı oradaki deriyi gıdıklıyor. Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve biraz kıpırdanıyorum.

"Gülmene bayılıyorum." Kemerimi çözmeye başladı. "Cehennem kadar seksi."

Düğmeleri aşağı indirirken beni hararetle izlemeye devam ediyor. Sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi, düğmeleri koparıp attığında yine gülüyorum. Bir an için beni tepeden tırnağa ezberliyor. Bakışları sonunda bacaklarımın arasındaki üçgene yerleştiğinde bir inilti çıkarıyor ve başını kalçalarımın indiriyor. Derin bir nefes alıyor, sanki işleri ağırdan almaya çalışıyor ama daha hızlı hareket etmek istiyor. İyi ki ben de daha hızlı hareket etmek istiyorum.

"Kıyafetlerini çıkar." Sesim planladığımdan çok daha emredici çıkıyor. Ondan istediğim şeyi talep etmek korkutucu geliyor ama yapmamı istediği şeyin bu olduğunu söylemişti.

Başını kaldırıyor, yüzünde yine o aptal sırıtiş. "Gösteri mi istiyorsunuz Bayan Tanner?"

Tanrım, çok arsız. Başımı sallıyorum. "Sadece çıplak."

Kıkırdıyor, kemerini çözmeye işini hâlâ çok yavaş yapıyor. Botlarını çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sonra kot pantolonunu ve çoraplarını sıyrıyor. Onu neredeyse çıplak, aç bir canavar gibi bana bakarken gördüğümde tüm vücudum kızarıyor. Tenimin altındaki rengin yükselişini izliyor ve ağzı açık kalıyor. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin," diye mırıldanıyor ve ben daha çok kızarıyorum.

Elleri siyah külotunun kemerine gidiyor. Onları yere indirip içinden çıkarken nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Tekrar ayağa kalktığında yüzüne baktığımı söyleyebilmeyi isterdim ama bakmıyorum. Sadece bacaklarının arasındaki makine diyebileceğim görkemli parçaya bakıyorum. Kalın, uzun ve sert. *Çok* sert. Ağzım kuruyor, vücudumdaki tüm nem seksime akıyor. Alt dudagımı ısıyorum ve içimde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum.

Sırıttıyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet," diye inliyorum. Tenimin her yeri karıncalanıyor ve iç duvarlarım gelecek olanın vaadi etrafında sıkılıyor. Tüm bu deneyim çok kirli hissettiriyor, şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok farklı. Ama kutsal olan her şey aşkına, ben buna varım. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Vücudu genç, fit ve şu ateşli ve sevimsiz itfaiyeci takvimlerinde gördüğünüz türden. Gavin'in gülümsemesi, vücudumda tekrar gezinmek için eğildiğinde daha seksi bir hal alıyor. Sağ ayak bileğimin iç kısmını öpüyor, sonra etli baldırlarımdan yukarı çıkıyor ve dizimin iç kısmına ağzı açık bir öpücük konduruyor. Titriyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"Bana karşı çok duyarlısın," diyor iç uyluğuma doğru. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Ön kolumu yüzüme atıyorum ve kalçalarımı sıkma dürtüsüyle savaşıyorum. Sanırım ona sadece iki kez oral seks yaptığımı söylemek aptallık olurdu. Yirmili yaşlarımda epeyce seks yaptım, ama bunlar hep düz seksti. Çoğu

Partnerlerimin çoğu rodeo turunda tanıştığım kovboylardı. Vücuduma bu şekilde tapmadılar ya da keşfetmek için zaman ayırmadılar. Beni boşalttıkları için hiç umursamadım, ama Gavin'in kalçamı emme şekliyle, yardım edemem ama ağzının klitorisimde nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

"Seni dilimle boşaltmamı ister misin bebeğim?" Neredeyse ağlayacaktım. Aklımdan geçenleri okuyor. "Bana ne istediğini söyle," diye şakacı bir şekilde hırlıyor. *Lanet* olsun. Bu adam.

Kalçalarımın arasından ona bakıyorum ve "Beni yemeni istiyorum" diyorum.

Sözlerim üzerine vücudum daha da kızarıyor ama Gavin'in yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor. Edepsiz konuşmaları kesinlikle seviyor. Nasırlı ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve başparmaklarını iç çamaşırımın lastiğine doluyor. Onları aşağı indirip atıyor ve bir kez daha kıvrımlarıma hayran kalıyor. Bana huşu içinde bakarken, bir Rönesans tablosundaki kadın olduğumu düşünebilirsiniz.

"Çarpıcı," diye bir kez daha onaylıyor. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. 'Teşekkür ederim' demek aptalca geliyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Şeytani bir bakışla vücudumu, kalçamın uyluğumla birleştiği yere kadar öpüyor. Parmağını kıvrımın yakınında gezdiriyor ve ben kendi nefesimde boğuluyorum. Parmakları ıslak kıvrımlarıma yaklaşmaya başladığında titrek bir şekilde nefes alıyor. Bana dokunması için ona bağırarak istiyorum. Bana saatlerdir işkence ediyormuş gibi geliyor. Merkezime ulaşmadan hemen önce duruyor ve etli monsumun etrafını öpüyor, büyük elleri uyluklarıma masaj yapıyor.

"Rahatla Blake," diyor, nefesini seksimin üzerine üfleyerek. "Cennet gibi kokuyorsun."

Kumral kovboya bakmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Bir an için kafasını aşağı itmeyi düşündüm ama Tanrım! Yavaş şefkati de inanılmaz. O kadar şaşırtıcı ki ağlamak istiyorum -iyi anlamda. Dış dudaklarımdan etrafını öperken kıvrıyorum, ağzını

tekrar iç uyluğum. Bana dokunması için yalvarmak üzereyken, kalın parmaklarını kullanarak beni aralıyor ve bir parmağını ateşimde gezdiriyor.

Nefesini içine çekiyor. "Benim için sıırıslıklamsın, bebeğim." Bu sefer yalvarıyorum. "*Lütfen. Lütfen. Lütfen.*"

Mırıldanıyor, titreşimler klitorisime o kadar yakın ki vücudum bir ip gibi geriliyor. Sonunda dilini amıma dayayıp yavaş ve işkenceli bir vuruşla beni yaladığında kopuyor. Şiddetle saldırmadan önce mutlulukla yüksek sesle inliyor. Kalçalarım yataktan fırlıyor ve sonunda dokunulduğum için haykırıyorum. Beni yerimde tutmak için iri bir elini karnımın alt kısmına koyuyor, diğer eliyle de kalçamı ona açık kalması için aşağı doğru itiyor. Yalıyor ve emiyor, dili klitorisimin etrafında dönüyor.

Başımın geriye düşmesine izin verdim ve inledim. "Evet! Aynen böyle." Elimi karnımdaki elinin üzerine koyuyorum, o da parmaklarını benimkilere geçiriyor ve aramızdaki bağ daha da güçleniyor. Diğer elini açıklığıma getirebilmek için manevra yapıyor. İki parmağıyla oradaki ıslaklığı yokluyor ve önce bir, sonra iki parmağını sokuyor.

"Çok ıslak," diye inliyor. "Çok sıkı."

"Gavin..." Parmaklarını içimde hissetmek neredeyse çok fazla, ama daha fazlasını istiyorum. "Sana ihtiyacım var. Yapamam-" Dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıyor ve dilini beni çığlık attıracak şekilde oynatıyor. Hayatımda seks sırasında hiç bu kadar sesli olmamıştım. Umarım etrafta bizi duyacak başka kimse yoktur.

"Ne istiyorsun, Blake?" Gavin monsumun üst kısmını öperek soruyor.

Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum, alnımdan boncuk boncuk ter damlıyor. "Boşaldığımda amımın içinde olmanı istiyorum."

Gavin'in başı kalçamın iç kısmına düşüyor ve küfrediyor. "Pis bir ağzın olduğunu biliyordum bebeğim. Ama beni şaşırtmaya devam ediyorsun." Nefesimin altında çok küfür edebilirim, ama kendimi de şaşırtıyorum. O kadar tahrik oluyorum ki düşünemiyorum.

Düz. Vücuduma şarkı söyletiyor. Şimdi beni ne kadar yükseğe uçurabileceğini görmek istiyorum.

Onu yukarı çekmek için birbirine bağladığımız elimi kullanıyorum. Aleti bacağımin üzerinde sürükleniyor ve döllerini tenimde hissediyorum. Benimle göz hizasına geldiğinde elimi bırakıyor ve kendini üstüme atıyor. Boyu göbeğime uzanıyor, sıcaklığı beni yakıyor. Gavin'in kaşları sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi çatık. Bu istediğim son şey, bu yüzden aramıza uzanıp onu elime alıyorum. Ağzından çıkan tıslama sesi yanmış gibi ama yüzü zevke dönüşüyor. Kesik kesik bir ritimle nefes alırken alnını benimkine yaslıyor.

Onu tekrar, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde okşadığımda, gözleri uyarırcasına açılıyor. "Eğer çok fazla yaparsan, bu yakında bitecek."

Ona nazıkçe gülümsüyorum. "Prezervatifin var mı?"

Küfür ediyor. "Hayır. Bunun henüz gerçekleşeceğini düşünmemiştim."

Henüz. Bunu istediğini ve bekleyemediğini bilmek beni heyecanlandırıyor. Ağlayan sikinin başını okşamak için başparmağımı kullanıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Sonunda söyledim. "Ve uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım."

Gavin gözlerimi ararken gözleri tamamen açılıyor. "Test yaptırdım ve iyiyim. Ama emin misin bebeğim?"

"Bunu istiyorum." Boştaki elimi uzatıp işaret parmağımla dudaklarında iz bırakıyorum. "Sen de istiyor musun?"

Kelimeler yerine bana bir öpücükle cevap veriyor. Dudaklarına gülümsüyorum ve sikini tekrar okşuyorum, onayı ağzımda mırıldanıyor. Öpücüğü kesiyor ve ellerimizi başımın yanında birbirine doluyor, diğer eli ise onu okşadığım elin etrafını sarıyor. Sikini vulvamın dudakları arasında gezdirerek ıslatıyor. Bu sırada klitorisime çarptığında, ikimiz de vahşi bir ses çıkarıyoruz. Yemin ederim tüm vücudum yanacakmış gibi hissediyorum.

"Yap şunu, Gavin." Elimi onunkinin altından çekiyorum. "Sana ihtiyacım var." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak kendini içime doğru yönlendiriyor. Gözleri başının arkasına yuvarlanıyor ve yüzü geriliyor.

"Oh lanet olsun! Çok sıkısın." Pelvisini öne doğru bastırıyor ve içgüdüsel olarak bacaklarımı beline dolamak için kayıyorum. Daha da içeri girerken inliyor ve başının boynuma düşmesine izin veriyor. Dibe vururken sıcak nefesi orada pufluyor. Kendimi ayarlarken küçük bir acı nefesi veriyorum. Kocaman, sahip olduğumdan daha büyük, ama vay canına, iyi hissettiriyor, çok dolu.

Gavin bir an orada kalıyor, bedenlerimiz mümkün olan en samimi kucaklaşmayla birbirine kilitlenmiş. Daha birkaç gün önce birbirimizden hoşlanmıyor muyduk? Şimdi aptalca geliyor. Kendini toparladıktan sonra gözlerimin içine bakmak için yana kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hareket etmeni istiyorum. *Lütfen*." Geri çekiliyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisi için yüzümü dikkatle izliyor. Hiçbir şey göstermediğimde, tekrar içeri itiyor. "Evet!" Ağlıyorum, "Bu..." *İnanılmaz. Lezzetli. Günahkâr*. Ama kelimeleri bulamıyorum.

Gavin kalçalarını güzel bir ritimle itiyor ve sürtünme o kadar mükemmel ki neredeyse ağlamak istiyorum. Ellerimi sırtına götürüyorum ve tırnaklarımı geniş omuzlarına hafifçe bastırıyorum. Tatmin olmuş bir ses çıkarıyor ve ağzını kullanarak yaka kemiğimin hemen üzerindeki boşluğu tekrar emiyor. Onu içimde daha derine itmek için topuklarımı kışının kaslarına gömüyorum. Bu hareket onu daha hızlı ve daha hassas hareketler yapmaya teşvik ediyor. Kalçalarımı yukarı bastırdığımda bir an duruyor ve bir yastık kapıyor.

"Yukarı kaldır," diye emrediyor. Dediğini yapıyorum ve yastığı popomun altına kaydırıyor. Tekrar hareket ettiğinde, yeni açılı vücudumu hemen ateşe veriyor. Sanki tek işi buymuş gibi tekrar içime girerken zevkten hıçkırıklara boğuluyorum. "İnanılmazsın, Blake. Amın cennet gibi." Yorumu neredeyse kıkırdamama neden oluyordu ama kalçalarını yumrukladığında kesildi

ve g noktama çarpıyor. Bunun yerine, tüm vücudum karıncalanırken yüksek sesle haykırıyorum. Dudakları benimkilerin üzerine yapışıyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak klitorisime dokunmak için hamle yapıyorum ama Gavin elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Sana dokunmamı mı istiyorsun bebeğim? Bana ne istediğini söylemeni söylemiştim.

Nefesimi içime çekiyorum. Sanırım onun lanet sözleri yüzünden daha da ıslandım. "Evet," diye nefes alıyorum. "Dokun bana, Gavin." Dediğimi yapıyor, nasırlı parmaklarını klitorisime götürüyor. Tekrar haykırıyorum, vajinam onun etrafında kenetleniyor. Serbest kalmamın çok uzak olmadığını biliyorum ve Gavin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, onunki de değil.

"Boşalacağım," diyorum dudaklarına karşı. Kısa tırnaklarımı sırtında gezdirip alt dudağını ısırırken bilerek i duvarlarımı sıkıyor ve inliyorum. "Daha hızlı."

"Tanrım," diye homurdanıyor. Hızla itiyor, ten tene temasımızın sesi küçük odada yankılanıyor. Beni bilerek öpüyor ve boşalmam o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Kendimi ona doğru bastırıyorum, böylece o tatlı noktaya tekrar tekrar vuruyor. Gavin'in sırtı geriliyor ve hızını artırıyor. "Evet, Gavin. Evet, Gavin! Tam oraya!" Bana vurmaya devam ediyor ve orgazmım içimden geçerken çığlık atıyorum. Ben zirve yaparken klitorisimi işkence edici bir hareketle ovuyor. İçim titriyor ve tüm bunların yoğunluğuyla sarsılıyor.

"Oh, kahretsin," diye boğuluyor Gavin. Kendi salınımının gerçekleştiğini hissettiğimde vücudu hareketsiz kalıyor, bunun sıcaklığı ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Onu daha sıkı kavırıyorum. Kendimi bu kadar dolu, bu kadar önemsenmiş hissetmeyi seviyorum. Sanki bulutların üzerinde uuyormuşum gibi. Hiç böyle hissetmemiştim ve dikkatli olmazsam kendimi kolayca bu adama bağımlı bulabilirim.

Zirveden inerken, Gavin başını boynuma gömüyor, nefesleri zorlanıyor ama vücudu rahatlıyor. Onun boşalmasının içimden sızdığını hissedene kadar yer değiştirmiyorum. Sanırım seks sırasında prezervatif takmamanın pek de eğlenceli olmayan kısmı bu.

Gavin'in başı dönüyor, her zamanki yeşil gözleri her zamankinden daha koyu. Yüzünde tanımadığım bir ifade var ama kötü bir şey değil. Mutlu görünüyor. Mutluluk dolu. Benim de aynı şekilde görüldüğümü hayal ediyorum.

Sonra öpmek için yaklaşıyor. Bacaklarımın arasındaki dağınıklığı ve vücutlarımızda kurumaya başlayan teri unutturan tembel bir öpücük. Sorunlarımı ve üzüntümü buharlaştırabilecek türden bir öpücük. Tanrı yardımcım olsun, *çok* kötü durumdayım.

OceanofPDF.com

Chapter 1G

OceanofPDF.com

Gavin

Blake bacaklarının arasından salgıladığım kalıntıları temizlemek için vücudunda bir bez gezdirirken yatakta Blake'in yanına oturuyorum. Bu bana prezervatif kullanmadığımızı hatırlatıyor, daha önce yapmadığım bir şey. Ama Blake farklı. Birbirimize bu kadar yakından bağlandığımızı hissetmek hayatımın geri kalanında istediğim bir şey. Her gün için.

Göz göze geliyoruz, hareketlerini izlediğimi görünce vücudu kızarıyor. Az önce onun tüm varlığına taptım ama görmediğim tek yeri çıplak arka tarafı. Eminim o da aynı derecede lezzetlidir. Bu düşünceyle sikim tekrar uyanıyor.

Gözleri parlıyor ve yutkunuyor. Onu yatağa çekmek için uzanıp kalçalarından tutuyorum. Ani hareket karşısında ciyaklıyor ve vücudu benimkiyle çarpışırken elindeki bezi yere bırakıyor. Yüz yüze gelecek ve bacaklarımız birbirine dolanacak şekilde bizi yatağa yerleştiriyorum.

"Hey," diye fısıldıyor.

Ona nazikçe gülümsüyorum ve elmacık kemiğini okşuyorum. "Selam." Önce burnunu, sonra dudaklarını öpüyorum. "Bu..." Ama birlikte yaşadıklarımız için kelimeler yeterli değil.

"Evet," diye karşılık veriyor. Sesi nefes nefese ve çok seksi. Karnı sert boyuma bastırıyor ve dudağını ısıyor. "Şimdiden mi?"

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Çok güzelsin, çıplaksın ve bana yaslanmışsın."

"Belki de benim için çok gençsin. Eğer şimdi tekrar gidersek, ölebilirim."

Öne uzanıp göğsünün alt tarafını nazikçe çimdikliyorum. Protesto çığlıkları atıyor ama kaçamasın diye onu kollarıma kilitliyorum. "Bu kadar dramatik olma. Benden o kadar da büyük değilsin. Seni harekete geçirirsem bana iyi bineceğini düşünüyorum."

Yüzünü göğsüme saklıyor ve ben kıkırdıyorum. Akıllara durgunluk veren bir seks yaptıktan sonra burada onunla yatakta olmak bugün bizim için planladığım şey değildi, ama çok mutluyum. Kendime bunun aramızda yürümeyeceğini söylememin tüm nedenleri ortadan kalktı. Bana kalırsa, Blake Tanner istediğim her şey. Gerisini siktir et.

Mutluluk içinde ellerimden birini sırtında gezdiriyorum. Bu açıdan kıcımlı görebiliyorum ve beklediğim kadar muhteşem. Hatta bütün bir akşam boyunca ısırmak ve emmek istediğim sevimli küçük gamzeleri bile var. Telefonum çalana kadar kozamız kırılmıyor. Blake geri çekiliyor, sanki bu ses onu bedenine, gerçekliğe geri döndürmüş gibi. O daha fazla düşünmeden çenesini kendime çeviriyorum. "Söz vermiştin, hatırladın mı?"

Alt dudağını ısıyor. "Yapacak işin yok mu senin? Seni bundan uzak tutuyorum."

"Bana yardım edemeyeceğin bir şey yok," diyorum sırtarak. "Ne planlıyorsun?"

"Bazı sığırları diğer otlaklarımızdan birine götürmemiz gerekiyor." Vücudu kaskatı kesilir. "Ata binmek yok bebeğim. ATV'lere binebiliriz." Blake hâlâ

emin değilim ama paylaştıklarımızdan sonra onu eve g ndermem m mk n değil. Kade'i  oktan serbest bıraktım, bu y zden onun yardımına ihtiya ım var.

"Yıllardır sığır itmemiştim." "Bisiklete

binmek gibi bir şey. Başaracaksın."

    ekiyor. "Beni bu işin dışında bırakmayacaksın, değil mi?" "Hayır," diyorum, ne demek istediğimi vurgulamak i in P harfini patlatıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve h l  ereksiyon halinde olduğum ger eğini g rmezden gelmeye  alışıyorum. Kabul ediyorum, ge en hafta Night Hawk'ta onu g rd ğ mden beri ereksiyon halindeyim. şimdiye kadar mavi toplara alışmıştım.

Alması i in elimi uzattığımda g zleri sikimi buluyor. Yalan s ylemeyeceğim, ona hayran hayran bakarken kendimi olduk a iyi hissediyorum. Ama ne yaptığını biliyorum. "Seksin dikkatimi dağıtacağını d ş n yorsan yanılıyorsun." Ger i haksız da değil.  ok ikna olabilirim ama bunu bir sır olarak saklayacağım.

Elini benim elime koyarken yanakları tekrar pembeleşiyor. Ayağa kalktığında elimi bırakıyor ve hayal kırıklığıyla oflayıp puflayarak kıyafetlerini topluyor. "Gidelim o zaman."

Kendi kendime g l ms yorum, planım harekete ge tiği i in mutluyum.

Sığırları itmek  ok heyecan verici bir şey değil ama yapılması gerekiyor. Artık Blake yanımda durduğu ve kafasında şapka yerine kovboy şapkası olduğu i in bunu d rt g zle bekliyorum. Kade bana bir başparmak yukarı emojisi g nderdi, yani en azından bu g rev i in kendisine ihtiya  olmadığını kabul etti. Annem de b y kannemle birlikte gıda yardımına gittiklerini bildirmek i in mesaj attı.

Blake Tanner'ın neden öğleden önce misafirhanemizden çıktığını açıklamak zorunda olmadığım için mutluyum.

ATV'leri yerleştirdiğimiz garaja yaklaşırken Blake arazimizi inceliyor. "Aynı görünüyor." Gülümsüyor. "Hatırladığımdan daha büyük."

"Zaman bunu yapabilir, bazı şeyleri farklı hatırlamamızı sağlayabilir." Manuel garaj kapısını açmak için dizlerimin üzerine eğildim. Kapı açıldıktan sonra Blake üstü kapalı ATV'lerden birine gidiyor. Üzerinde çok fazla toz var.

"Bunları bir süredir kullanmadın, ha?"

Omuz silkiyorum. "Kade ve ben atları kullanmayı tercih ediyoruz." Alt dudağını ısırtıyor ve bir şey söylememem gerektiğini fark ediyorum. "Blake, sorun değil. Bunlar işimizi görür. Endişelenme." Ortamı yumuşatmak için gülümsüyorum. O sadece başını salladı. "Neden sen şunun kapağını çıkarmıyorsun, ben de anahtarı alayım?" Devam ediyorum. Cevap vermeden, o ATV'nin kapağını açarken ben de benimkini açıyorum. Anahtarları aldıktan sonra birini onun uzattığı avucuna koyuyorum.

"Bunlardan birine nasıl binileceğini hatırlıyor musun?" Onun hatırladığını çok iyi bildiğim için takılıyorum. Çocukken onu ve Reed'i bunlarla yarışırken görmüştüm.

Bacağını sallayıp üzerine atlarken bana şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. Tişörtü ve kot pantolonuyla işe hazır gerçek bir kovboy kızı gibi güzel görünüyordu. Bir an için hayatımızın birlikte nasıl olabileceğine dair hayaller kurmama izin verdim. Eğer bu çiftliği kurtarmanın bir yolunu bulabilirsem, günlerimi onunla geçirebileceğim. Lojistiği falan halletmemiz gerekecek ama onunla uyanmak, bütün gün onun yanında çalışmak ve geceleri onunla yatağa girmek kulağa güzel bir hayat gibi geliyor. Uğruna savaşmaya hazır olduğum bir hayat. Duygulu gözleri benimkilerin içine giriyor ve onun da isteyeceği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Margie'nin bacağı iyileştikten sonra burada kalmayı planlayıp planlamadığını bile bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Blake'in şehri terk edeceği düşüncesiyle boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum.

İstese m bile onunla birlikte gitmeme imkân yok. "Ben iyiyim," demeyi başarıyorum ve midemdeki bulantı hissine rağmen gülümsüyorum.

Anahtarı çevirir ve ATV canlanır. Sesi duyunca yüzünde bir gülümseme beliriyor. Eve geldiğinden beri ATV'ye binip binmediğini merak ediyorum; yarışmaya ve onu yakalamamı sağlamaya hazır gibi görünüyor. Umursadığımdan değil. Ama çiftliğimizin yolunu bilmiyor ve nereye gideceğine dair hiçbir fikri yok. Çok fazla aramız var. Nerede olduğunu bilmezsen kaybolmak kolaydır.

Kendi aracımı çalıştırıyorum ve "Beni takip edin!" diye sesleniyorum. Daha geniş sırtıyor. Ondan yayılan heyecan neredeyse her şeyi iptal etmeme neden oluyor, böylece adımı haykırırken onu koltuğun üzerinden becerebilirim. Belki başka bir gün.

Blake peşimdeyken, ahırları geçip açık düzlüklere çıkıyoruz. Yavaşlıyoruz ve yan yana gidiyoruz, erken yaz güneşi üzerimizde parlıyor. Yanımdaki kadın mutlu görünüyordu. Onu daha önce bulduğum halinden çok farklıydı. Neden ayakkabısız kaçtığını hâlâ bilmiyorum ama daha iyi görünmesine sevindim. İyiden de öte. Sanırım onu en son bu kadar özgür ve mutlu gördüğüm zaman varil yarışı yaptığı zamandı. Onun biraz daha kaygısız olmasında benim de payım olabileceğini düşünerek göğsüm kabardı. Ben de kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki yanımda biri varmış, beni dinleyecek ve destekleyecek biri. Geçmiş ilişkilerimde bile bunu hissettiğimi sanmıyorum.

Blake biraz hızlanıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Sırtışıımı gizlemek için yanağımın içini ısıırıyorum. Ona söylediğimde ne yapacağını çok iyi biliyorum. "Neden? Beni orada yenebileceğini mi sanıyorsun?" Kendimi onun biraz daha önüne atıyorum. Dudaklarını büzüyor ve gözlerini

mesafe. Yakından bakarsanız, ileriden gelen sığırları görebilirsiniz. Nereye gittiğimizi anlamak için dahi olmaya gerek yok. Blake'in sürüyü fark etmesi yirmi saniyesini alıyor, genç buzağılar bir su tankının yanında gruplanmış.

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Orada görüşürüz."

"Bla-" ama artık çok geç. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi havalandı, bunu yaparken de kıkırdıyordu. Ona yetişmek için tam gaz gidiyorum ama lanet kadın çok ileride. Onun yerine, yüzüme çarpan nemli havanın ve Blake'in eğlenirken, hızlanırken arkasından savrulan uzun örgüsünün tadını çıkarıyorum.

Reed'den beri ata binmeye bu kadar yaklaşmış olması beni şaşırtmıyor. Peşinde koştuğu adrenalin patlamasının, değerli atlarından birini düzlükte dörtlüye koşturmaya ya da yarışmaya benzediğinin farkında mı bilmiyorum ama ben farkındayım. Tanık olmak çok güzel bir şey. Umarım hayattan biraz keyif aldığı için pişman olmaz, çünkü iyi hissetmeyi hak ediyor.

Küçük bir tepenin zirvesine ulaştığımda ilk gördüğüm şey yıpranmış, doğal renkli bir kovboy şapkası oluyor. Paint atı Willy'nin üzerinde oturan Kade görüldüğünde midem bulanıyor. Frene basıyorum ve ATV'mi Blake'in yanında durduruyorum. Yanakları yarışmaktan pembeleşmiş ve dudaklarına yerleştirmek için çok uğraştığı gülümsemesi hızla kayboluyor. Öfkem alevleniyor ve ona gelmemesini söylediğim halde Kade'in neden burada olduğunu merak ediyorum.

"Merhaba." Kade, Blake'e iki çukurlu Montgomery gülümsemelerinden birini verirken sırtlıyor.

"Hey, Kade." Sık sık yaptığı gibi alt dudağını ısırarak rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Bu işi hallettik Kade, artık eve dönebilirsin," diyorum lafı dolandırmadan.

Kade sanki az önce birbirimizin beynini siktiğimizi anlamış gibi Blake ve bana bakarken hava gerginleşiyor. Sonunda, Blake'e hitap ederek garip sessizliği bozuyor.

"*Randevunuzu* mahvettiysen özür dilerim. Ahıra gelmeyince onu bulmaya gidene kadar Gavin'in mesajını görmedim. İkkinizin günün geri kalanında meşgul olacağınızı düşündüm, bu yüzden sığırları tek başıma itmek için buraya geldim."

Sikeyim. Bizi seks yaparken gördü. Ya da en azından bizi duydu. Bakışlarım Blake'inkileri yakalamaya çalışıyor ama o ATV'sinin saplarını öyle sıkı tutuyor ki kopacak sanıyorum. Bu sabah onunla kurmaya çalıştığım her şeyi mahvettiği için Kade'i şu anda öldürebilirim. Ve Kade'in küstah davranışlarına bakılırsa, sanırım üzüleceğimi bildiği için bizim gelmemizi umuyordu. Sadece bu düşünce bile ona biraz terbiye vermek istememe neden oluyor. Beni incitmek istemesi umurumda değil ama bu süreçte Blake'i utandırmasına gerek yok.

Kade tekrar ağzını açıyor ama ben onun sözünü kesiyorum. "Bu kadar yeter, Kade."

Uyarı ses tonum üzerine bana döndü. "Hiçbir şey yapmıyorum, Gav. Sadece konuşuyorum."

Yumruklarım iki yanımda toplanıyor. "Sana burada ihtiyacımız olmayacağını söylemiştim."

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, meşgul olacağını düşünmüştüm. Sana bir iyilik yapmaya çalışıyordum."

Saçmalık. Eğer gerçekten bunu kastetmiş olsaydı, mesajıma bir başparmaktan daha fazlasını gönderirdi. Ama şu anda onunla kavga etmeyeceğim.

Blake başını kaldırıyor ve kardeşimin seks **y a p t ı ğ ı m ı z ı** bilmesi onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor. Bu beni de rahatsız ediyor. Bunu saklamak istiyorum.

Aramızda çok mükemmel bir şey var. Mükemmel şeylere ya da mükemmel günlere sahip olamayacağımı hatırlasam iyi olur. Burada hayat böyle.

Blake nefesini dışarı üflüyor. "Geri dönmeliyim. İkinizin yapacak işleri var ve şu anda benim yardımınıza ihtiyacınız yok."

Kade kızla göz göze geliyor, kızın ne kadar rahatsız olduğunu iyice anladığında kendini beğenmişlik onu terk ediyor. "Kalmalısın Blake," diyor, sesi daha hafif. "Ne kadar çok o kadar iyi." Sanırım o da bunu kastediyor, ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. Blake'ten hoşlanıyor; hoşlanmaması için bir neden yok. Sadece beni kızdırmaya çalışıyor ama bu sırada Blake'e de zarar veriyor. Umarım bu bakışı artık bunun farkına vardığı anlamına geliyordur.

"Sorun değil," der Blake ona. "Nasıl olsa Double-Time'da yapacak işlerim var." Kade omuzlarını geriye atar ve iç geçirir. "Gerçekten kaçmana gerek yok. Eminim yardım etkinliği bunu ele vermiştir, ama bugünlerde fazladan yardımcı almıyoruz." Sesinin tonu acı ve Blake'in bunu duyduğunu biliyorum. Yemin ederim mümkün olsa kulaklarımdan buhar çıkar. Kendimi Blake'in gitmesini dilerken buluyorum, sadece Kade ile konuşabilmek için

Özel.

Blake gevşek bir saç telini kulağının arkasına itti. "Ben, şey," diye söze giriyor, kelimelerinde tökezliyor. Şimdi kalması için baskı altında hissediyor, ben de işini kolaylaştırıyorum.

"Çiftliğe giden yolu hatırlıyor musun?" Ona sordum.

Blake'in omuzları gevşiyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Geri dönün ve ATV'yi garaja, anahtarı da tezgahın üzerine koyun."

"Elbette." Blake ATV'sini çalıştırıyor ve tekrar gözlerimle buluşmadan önce Kade'e son bir gergin gülümseme gönderiyor. Onun önünde bir şey söylerken kendimi garip hissediyorum.

Bu yüzden davet edilmeye razı oldum.

"Bu gece Night Hawk'ta başka bir vardiyam var. Uğrar mısın?"

Blake yutkunur. "Ne yapabileceğime bakarım."

En azından bu da bir şeydir. "Umarım seni orada görürüm," diye ekliyorum. "Şimdi güvenle geri dön." Ona beden dilimle bu sabahın benim için ne anlama geldiğini anlatmaya çalışıyorum ama bunu yapmak imkânsız. Night Hawk'a varmasını ummak zorundayım, böylece ona kelimelerimle ve belki de ağzımla da anlatabilirim.

Kade boğazını temizliyor ve Blake kızarıyor. İkimize de bir kez daha bakmadan, ardında boş bir his ve kardeşimi hırpalamak için içini kemiren bir arzu bırakarak çekip gidiyor.

Bölüm 20

OceanofPDF.com

Gavin

"GERÇEKTEN MI, GAVIN?" Blake görüş alanımızdan çıktıktan sonra KADE sessizliği bozuyor. "Aklından ne geçiyor senin?"

"Ne düşünüyorum ben?" Kükrerim. "*Beni* utandırmak için onu utandırdın Kızgın. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Kade dizginlerini sıkıca kavırıyor, eklemeleri bembeyaz oluyor. "Hayır desem mutlu olur musun?"

İç çektim. "Hayır, olmaz."

Nefesini dışarı üflüyor. "Blake Tanner'ı yalnız bırakacağını sanıyordum."

"Bunu yapamam." Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor. Kade homurdanıyor. "Yapabilirsin."

"Yapamam."

"Onunla yatmanın onu daha mutlu edeceğini mi sanıyorsun? Etmeyecek. Sorunlarınızı da ortadan kaldırmayacağı kesin."

Karnımda öfke kabarıyor. Şu anda ikiyüzlü davranan o ve bunu biliyor. "Ve benim aldatan eski kız arkadaşımı içip sikmenin seninkini yok edeceğini mi sanıyorsun, Kade?"

Dişlerini gösteriyor. "Benim sorunlarımı bilmiyorsun, Gavin. Hiçbir fikrin yok. Ve Cricket'ı ben becermedim. Beni aldı ve bara götürdü."

Şapkamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Peki yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Kade bana bakıyor, yüz hatları sertleşmiş. "Bilmiyorsun. Ama sana onunla yatmadığımı söylüyorum. Ben böyle bir şey yapmam."

"Yani bunu beni üzme için mi yaptın? Az önce Blake'e yaptığın gibi mi?"

"Beni kızdırdın."

"Bu davranış çocukça, Kade. Sanırım bunu biliyorsun." "Ve senin Blake'le yatman çocukça bir hareket değil mi?"

Elimi çenemde gezdiriyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum. "Blake'le aramızda neler olduğunu anlamıyorsun. Bu çocukça bir şey değil. Belki düşüncesizce, ama bu ikimizin arasında."

Kade eyerinde geriye yaslanır ve güç için dua ediyormuş gibi başını gökyüzüne çevirir. Uzun bir süre sonra, "Biz ne zaman düşman olduk, Gav?"

Şapkamı tekrar kafama geçiriyorum ve onunla göz göze geliyorum. Bir an için, her zaman tanıdığım küçük kardeşimi görüyorum. Kötü şakalar yapan ve babamı etkilemek için her şeyi yapan çalışkan, utanmaz çapkın. Dokuz aydır özlediğim Kade bu. Bir zamanlar en iyi arkadaşım olarak gördüğüm Kade.

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmını atmaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum. "Biz düşman değiliz," diyorum dürüstçe. "Biz kardeşiz." Şaşkınlıkla Kade'in dudağı küçük bir sırtışla yukarı kalkıyor. Elimde olmadan ben de aynısını yapıyorum.

Birkaç dakika boyunca birbirimizi izlemeye devam ediyoruz, aramızda bir tür sessiz anlayış geçiyor. Sadece bir ailenin sahip olabileceği türden. İkimizin de yanlış davrandığını ama yine de işleri yoluna koyabileceğimizi söyleyen bir anlayış.

Willy sabırsızlanmaya başladığında toynağıyla yeri kazıyor.

Kade atı ileri doğru hareket ettiriyor, sonra Kade'in omuzlarının biraz gevşediğini görüyorum.

"Blake'i üzme istememiştim. O tatlı bir kadın. Ve seni neden incitmek istediğimi bilmiyorum, Gavin. Ben sadece," Kade çenesini göğsüne indirdi, "babamın kalp krizinden ve vasiyetinin okunmasından beri aklım başımda değil ve-" Gerisini söylemiyor, çünkü ben zaten biliyorum. Ama sonunda benimle konuştuğu için memnunum. Onun ayık öfkesini sarhoş maskaralıklarına her zaman tercih ederim.

"Biliyorum, Kade." Bir an duraksıyorum. "Şu anda ona neden böyle bir şey yaptığını sorabilseydim, sorardım. Ama bu çiftliğin hâlâ ailemize ait olmadığı anlamına gelmez. Evrakların hiçbir anlamı yok. Burası benim olduğu kadar senin de. Aynı şey annem ve büyükannem için de geçerli."

Kade asık suratla başını sallar ve at sinirlenmeye başladığında Willy'yi tekrar hareket ettirir. Zavallı adam inekleri taşımak istiyor; bunun için yetiştirilmiş. Etrafta dikilmek için değil.

"Blake'i gördüğümde ondan özür dileyeceğim," diyor Kade. "Ve geçen gece söylediklerim ve yaptıklarım için özür dilerim."

Gözlerimdeki ani sızıya karşı koymak zorundayım. Bu konuşma şaşırtıcı ve nasıl başladığına bakılırsa beklediğim gibi gitmiyor.

Nefes veriyorum. "Ben de üzgünüm. İkimiz de yapmamamız gereken pek çok şey söyledik ve yaptık. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum, Kade." Bana bakıyor, yüzünde bilgili bir ifade var. "Söylediklerimde ciddiydim. Blake'ten uzak kalamam. Orada bir şey var ve ben bunu görmek zorundayım."

Kade bir başka şaşırtıcı hareketle gülümsüyor. "Seni daha önce bir kadın için hiç böyle görmemiştim." Haklıydı. En uzun ilişkim olan Cricket'tan önce de kısa süreli kız arkadaşlarım olmuştu ama aramız hep gergindi. Ona defalarca evlenme teklif edebilirdim ama hep bir şeyler ters giderdi. Blake'le durum farklı... Onunla her şey doğru geliyor.

"Şey," diyorum kendimden emin bir şekilde, "işler değişir."

Kade Willy'yi küçük bir daire şeklinde hareket ettiriyor, sonra bana bakıyor. "Sadece ona zarar verme. Herkes onun yeterince şey yaşadığını biliyor. Ve sen de yaşadın."

"Hepimizin var, Kade."

Başını sallıyor. "Willy bunu bizim için yapmadan önce şu inekleri taşıyalım mı?" Kısık bir kahkaha attım. "Sanırım yapmalıyız."

"Peki ya Gav?"

"Öyle mi?"

"Daha az içmeye çalışacağım."

Konuştığımız onca şey arasında beni en çok hayrete düşüren bu oldu. Son birkaç gecede bana anlatmadığı bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sorunlarını bilmediğimden bahsetti.

Midemde yine bir düğüm oluşuyor ve hemen şimdi Kade'e daha fazla dikkat etmem ve çalışırken onunla daha fazla zaman geçirmeye çalışmam gerektiğine karar veriyorum. Belki de bunca zamandır aradığı şey buydu, ama ben bunu göremeyecek kadar kendi *sorunlarım*a dalmıştım.

"Eğer istediğin buysa, bence bu iyi bir fikir." Kade başını sallar. "Hadi işe koyulalım."

Bölüm 21

OceanofPDF.com

Blake

KENDİMİ, yalnız kalmak istediğimde genellikle geldiğim ahırda BULUYORUM. Tanıdık kokular ve sesler özellikle Kade ile yaşadığım o garip andan sonra çok iyi geliyor. Belli ki aile dramı yaşayan tek kişi ben değilim ve ovada iki kardeş arasında olanlar bende sadece merak uyandırıyor.

Briar'ın tayı başını ahırın üzerinden uzatıyor ve beni incelerken gözleri açılıyor. Ona odaklandığımda bu hareket önceki düşüncelerimin buharlaşmasına neden oluyor.

Tay iyice gelişiyor. Tamamen büyüdüğünde daha da güzel olacak. Briar soyuna göre iri ve babasının hızlı bebekler attığı biliniyor. Koşmayı seviyorsa, iyi bir varil adayı da olacaktır. Onu paraşütten çıkarıp dolu bir arenaya sürdüğüm görüntüler zihnimi dolduruyor ve kalbim çarpıyor.

Elimi küçük adamın burnuna dokunduruyorum. "Bu yeni bir şey," diyorum ona. "Bu çılgın düşünceler için seni suçluyorum." Ya da belki sadece o değildir. Gavin'le geçirdiğim bu sabahtan sonra -sadece akıllara durgunluk veren seksten değil, ATV'lere bindikten sonra da- değiştim. Değiştiğimi *hissediyorum*.

Bebek elimi ısırıyor. "Çok gevezesin. Tıpkı Reed gibi." Elimi çekip Briar'a bakarken gülüyorum. Şu anda sahip olduğu hayattan memnun bir şekilde saman çiğniyor. Birçok gece uyanık kalıp, o gün hiç yaşanmasaydı nasıl bir at olurdu diye merak ediyorum. Aileme onu rehabilite etmenin nasıl bir şey olduğunu hiç sormadım, bazen sormak istesem de.

Yanımda biri boğazını temizlediğinde sıçırıyorum. Bakmadan önce kim olduğunu biliyorum.

O tanıdık utanç duygusu geri dönüyor ama sonsuza kadar kaçamam. "Nereye gittin?" Annem soruyor.

Yüzümü ona dönüyorum. Koltuk değneklerine yaslanmış, nemli havadan saçları kabarmış. Göz göze geldiğimizde kızgın görünmemesine seviniyorum.

Bana nazikçe gülümsüyor. "Konuşabilir miyiz?"

Dudaklarımdan nefes veriyorum. Yara bandını yırtıp atsam da olur. En azından artık her iki saniyede bir ağlayacakmışım gibi hissetmiyorum. "Elbette."

Annem koltuk değneklerinden birini koridorun sonundaki ofisini işaret etmek için kullanıyor. Babam onu oraya yerleştirdi, böylece idari işlerini yaparken bacağını yükseltebileceği bir yeri oluyor. Oraya girmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum. Bunun başlıca nedeni duvarlara astığı eski aile fotoğrafları. Onlara bakamamamın sağlıklı olmadığını biliyorum. Hep birlikte olduğumuz zamanlara dönüp bakmak çok acı veriyor.

Ofise girdiğimde, bakışlarımı annemin üzerinde tutmak için elimden geleni yapıyorum. Karşısına oturmadan önce bacağını yerleştirmesine yardım ediyorum. Arkasına yaslanıp bana bakıyor. Bunu ne kadar süre yaptığımızdan emin değilim ama sonunda sessizlik tuhaf bir hal alıyor.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Annemin omuzları gevşer. "Ben de özür dilerim. Seni bu şekilde zorlamamalıyım. Özellikle de yıldönümüne bu kadar yakinken." Sanki o günün acısını hatırlıyormuş gibi bir an duraksıyor. O devam ederken ben sessiz kalıyorum: "Sadece seninle bağ kurmaya çalışıyordum, seni öyle kaçıp gidecek kadar üzmeye değil."

Elimi gözlerime sürüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Yaptığım şey için özür dilerim." Ben de ciddiym. Uzakta geçirdiğim saatler ve Gavin'le geçirdiğim zaman kafamı topladı. Annemin sadece benimle konuşmaya çalıştığını biliyorum ve ben bunu mahvettim.

"Dürüstçe konuşabilir miyiz, Blake?" Ses tonundan gerçekte ne dediğini duyabiliyorum. *Benimle konuşmayı becerebilir misin, Blake?*

Tek söylediğim "yapabiliriz".

Arkasına yaslanıp parmaklarını dikleştiriyor. Gözleri camsı bir hal aldığında göğsümden bıçak gibi bir acı fırlıyor. "Seni seviyorum, Blake. Sen benim ilk çocuğumsun, bebeğimsin. Sen babanla benim bir şekilde yetiştirdiğimiz güzel ve yetenekli bir kadınsın. Seni o kadar çok seviyorum ki, o zamanlar bu evden çıkıp gitmene izin verdim çünkü iyileşmeni istedim. Daha önce hiç sahip olmadığın bağımsızlığına ve kendi başına olabileceğin bir alana sahip olmanı istedim. Kendinden bu kadar uzaklaşacağını ve seni kaybetmişim gibi hissedeceğimi hiç düşünmemiştim." Sesi kırılıyor ve inşa ettiğim duvarlar yıkılmaya başlıyor.

"Anne, beni kaybetmedin."

Başını iki yana sallar. "Ama yaptım, Blake. Baban ve ben ikimiz de yaptık. Sen gittin ve geri dönmedin. Kapıdan içeri girmen için merdivenden düşüp bacağımı kırmam gerekti. Ve şimdi buradasın, sanki bir hayalet gibisin. Artık kim olduğunu bilmiyorum. Korkunun seni kontrol etmesine izin vermişsin ve bu senin hiç yapmadığın bir şey."

Elimde değil ama sözlerinden öfke fışkırıyor. "Senin ve babamın yaptığı gibi hiç olmamış gibi hayatıma devam edemem. O gün beni değiştirdi. Beni bu hale getirdi ve benden ne istediğini bilmiyorum anne."

Annem yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor. "Bu beni incitiyor, Blake. Hayatımın her lanet gününde Reed'i, seni düşünüyorum. şu ofise bir bak." Gözlerimi masasına diktiğimde tekrar yalvarıyor. "Lütfen, Blake. Etrafına bak."

Sesinin şefkatli yalvarışı bana bunu yaptırıyor. Reed'le birlikte büyürken çekilmiş fotoğraflarımıza baktığımda, Briar'ın tayken çekilmiş ve ikimizin de kulaktan kulağa gülümsediği bir fotoğrafımızı görüyorum. Midem bulanıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Bakmaya devam edemem anne." Bunu söylerken vücudum titriyor. "Lütfen beni zorlama."

Ofis sessizleşiyor, duyduğum tek şey nefes alış verişlerimizin sesi. Sonunda annem ayağa kalkıyor ve koltuk değnekleri görünüyor. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, bir elini yanağıma koyuyor.

"Sanki hiç yaşanmamış gibi hayatına devam etmeye çalışan ben değilim, tatlım."

"Anne." Azmim kırılıyor. "Deniyorum, tamam mı? Zamana ihtiyaım var."

Elini indiriyor. "Sana nasıl yardım edeceğimi söyle. Söyle, ben de yapayım."

Boğazıma takılan hüznü yutmaya çalışıyorum. Ona haksızlık ettiğimi, babama haksızlık ettiğimi biliyorum. Ama bu gerçekle yzleşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Onunla nasıl birlikte olacağımı ya da işleri nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum. Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey Reed'i geri getirmeyecek.

"Sadece biraz zamana ihtiyaım var," diyorum tekrar.

Annem derin olmayan bir nefes alır. "Sana zaman verdim, Blake. Neredeyse beş yıl. Artık ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Tüylerim diken diken oluyor, içimi bir korku kaplıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Terapistimi görmeni istiyorum. En azından dene."

Bu sabah yaptığım gibi onu kazara incitmemeye dikkat ederek ayağa kalkıyorum. Ondan birkaç santim daha uzun olduğum için bana bakıyor. Yine de kızgın değil, sadece hayal kırıklığına uğramış, ki bu her zaman daha kötüdür.

"Terapiste gitmek istemiyorum. Bunu denedim-"

Elini sallayarak sözümü kesti. "Tekrar dene Blake. Ya da en azından biriyle konuş. *Lütfen*. Bunu ailemiz için yap. Reed seni böyle görmekten nefret ederdi. İyileşmeye çalışmanı isterdi."

Öfkeli gözyaşlarımın akmasını engellemek için göz kapaklarımı kapatıyorum. Kendimi çıkış yolu olmayan bir ağıla kapatılmış boğa gibi hissediyorum. "Onu benim üzerimde kullanma anne. Bu hiç adil değil."

Narin ellerinden birini omzuma bastırıyor. "Onu kullanmıyorum. Sana kalbimde hissettiklerimi söylüyorum. Ama bu şekilde devam edemezsin. Bu hepimize zarar veriyor. Bunun üstesinden gelmelisin."

Kan beynime hücum ediyor ve çılgılık atmak istiyorum ama atamıyorum. Bunun yerine, Gavin'in bu sabah beni bulduğunda endişeli yüzünün görüntüsü aklıma geliyor ve üzerime soğuk su dökülüyormuş gibi hissediyorum. Onu ve benimle nasıl ilgilendiğini, beni nasıl dinlediğini düşünmek bile daha iyi olmaya çalışmama neden oluyor.

Başımı annemden çevirip Reed'le benim resmimize tekrar bakıyorum. Şimdi gördüğüm benim gözlerim. Mutlu olmanın ötesinde, dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir kızın gözleri. Tekrar onun gibi olmak için kalbim sızlıyor. Hiçbir zaman olacağımı sanmıyorum ama belki en azından mutlu olabilirim. Benim olduğum gibi mutlu.

Bu sabah erken saatlerde Gavin ile. Annem de gergin ilişkimize rağmen denememi hak ediyor.

Annem omzumu sıktı. "Hâlâ gençsin Blake. Bir yuva kurmaman konusunda sana zorluk çıkardığımı biliyorum ama hayatında istediğin her şeyi yapmak için hâlâ vaktin var. Reed bunu bir kenara atmanı istemez."

Uzanıp gözümünden süzölmeyi başaran yaşı fırçalıyorum. "Bunu düşüneneğim."

"Blake-"

"Lütfen anne. Bu benim için çok fazla. Ama bunu düşüneneğim."

Bir süre yüzümü inceledikten sonra sonunda başını sallayarak teslim oldu. "Sanırım isteyebileceğim tek şey bu." Uzun bir nefes verdim. Öne doğru eğildi ve ben küçükken yaptığı gibi alnımdan öptü. "Seni seviyorum, Blake. Bunu hep hatırla."

Kalbim sıkışıyor. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

OceanofPDF.com

Gavin

Cebimden bir el bıçağı çıkarıp saçlarımdaki teri siliyorum. Kalabalık hareketli bir country şarkısıyla dans ederken ben kısa bir mola veriyorum.

Meşhur Tornado'ya binmek için gelen insanlarla dolup taşıyor. Geçen haftaki hayır etkinliğinin fotoğrafları sosyal medyada yayılmış olmalı çünkü Jake, MC ve boğa görevinde olduğum için kalabalığa yardım etmek üzere birkaç ekstra barmen çağırmak zorunda kaldı.

Bana bakan bir çift kahverengi göz görebilme umuduyla odayı yüzüncü kez tarıyorum -şimdilik bir şey yok.

Jake elinde bir şişe suyla yanımdaki sahneye atladı. "Kade'i mi arıyorsun?" Sırıttıyor. Kardeşimi aramadığımı gayet iyi biliyor. Yine de böyle yoğun bir gecede onu kalabalıkla çalışırken ve sarhoş olurken görmemenin garip olduğunu kabul ediyorum. Ama konuşmamızdan sonra evde kalmaya karar verdi. Bu gece kâğıt oynayıp eski günlerdeki gibi kafa çekmek isteyip istemediğini sorduğunda büyükannemin gözlerinin fincan tabağı gibi yuvalarından fırladığını biliyorum.

Onun yerine "Yoğun bir gece," diyorum.

Jake bir kakhaha atıyor ve sırtıma bir tokat atıyor. "Blake'in senin yerine benden hoşlanmasını dilediğimi yineliyorum ama aranızdaki sorunu çözmenize sevindim. Geçen gece ayrıldığımda, barda söylediklerinden sonra sana bir metrelik sopayla bile dokunmayacağından emindim."

Ne cevap vereceğimi bilemeden sudan bir yudum aldım. Jake ve tüm kasaba Blake'le birkaç gece önce Night Hawk'ın dışında yaptığımız ilk öpüşmeyi biliyordu. Sabah işe geldiğimde kurt ısıkları ve sırt sıvazlamalarıyla karşılandım. Vardiyamın ilk bölümünü Blake içeri girdiğinde kimsenin ona bunu yapmadığından emin olarak geçirdim. Yeterince şey yaşadı ve her ne kadar kızarması hoşuma gitse de, taciz edilmeden Night Hawk'a gelemeyeceğini hissetmesini istemiyorum. Gerçi o gemi, onu boğanın üzerine çıkmaya zorlamam ve yumrukladığım şehirli çocuk yüzünden batmış olabilir.

Düşündükçe, keşke daha önce gitmeden önce onunla konuşabilseydim diyorum. Tanrım, umarım benimle yattığına ya da paylaştıklarımıza pişman olmaz. Sığırları itmeyi bitirdikten sonra onu aramalıydım ama yüz yüze konuşmak istedim.

"İyi misin?" Jake'in sesi aşırı aktif beynimi yarıp geçiyor.

Sözleri içime işlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Çünkü tüm cevapsız sorulara rağmen, dokuz ay önce hayatım alt üst olduğundan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Omzunu okşuyorum. "Ben iyiyim."

Jake şeytanca sırıtıyor. "Bir kadının ruh halini değiştireceğini biliyordum. Kendine iyi bir tane kaptığına sevindim."

Vücudum sıcaklıkla uğulduyor. "O iyi biri."

"İstersen ben devralabilirim. Onu bulmak için can attığını biliyorum." "Çok nazıksın," diyorum dürüstçe. "Ona bu gece gelmesini söyledim, o yüzden Bekle. Burası çok yoğun ve sizi zor durumda bırakamam."

Boğaya binmek için bekleyen insanlara mutlulukla eliyle işaret ediyor. "İnsanlar seni seviyor."

"Tabii ki var." Göz kırıyorum. "Gürültü patırtı çıkmadan işimize dönsek iyi olur."

"İşini yap, Kovboy."

Jake uzaklaşıyor ve ben de insanlara tekrar başladığımızı haber vermek için müziğin sesini açıyorum. Bağırıyorlar, iyi vakit geçirmeye hazırlar. Mikrofonu açtım ve dudaklarıma götürdüm.

"Bayanlar ve baylar!" Dedim ve onlar da bağırdı. "Beni özlediğinizi biliyorum." Kalabalıktan bir kız gömleğimi çıkarmam için bağırıyor. "Hey şimdi, ben malları bedavaya vermem." Göz kırıyorum.

"Param var!" diye bağırıyor biri.

Mikrofona doğru kısık bir kahkaha attım. "Teşekkürler sevgilim, ama ucuza gelmiyorum."

"Bin dolar!" diye bir ses kalabalığı yararak yükseliyor. Bağırın kişiyi arıyorum ama ışıklar çok parlak.

"Kim söyledi bunu?" Mikrofona söyledim. "Ben söyledim!"

Kalabalık dağılıyor ve Blake Tanner'ın günahkâr vücudu gözümün önüne gelince dudaklarım uçukluyor. Tüm barın önünde gömleğimi çıkarmam için bana bin dolar teklif edeceğini hayatımda hiç düşünmemiştim.

"Blake Tanner," diyorum mikrofona. "Bir tişört için çok para."

"Striptiz!" diye bağırıyor az önceki kadın. Bardaki tüm kadınlar çılgına dönüyor ve erkekler topluca inliyor. Onları suçlayamam.

Gülüyorum. "Kendinizi fazla kaptırmayın!" Blake'le göz göze geldiğimde, tavırları sorunlu olduğunu haykırıyor. Yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyor.

kısa kot şort ve pembe V yaka tişört. Çalışıyor olmam çok kötü; onu eve götürüp tekrar içine gömülmeyi tercih ederdim. Ama bu sefer, kontrol bende olacak.

Ona kaşlarını çatarak soru soruyorum. Hinzır bir sırıtışla bana göz kırptığında başımın belada olduğunu anlıyorum. "Gömleğini çıkar, sonra boğaya bin," diye bağıyor. Bunu önerdiği için cezasını çekecek.

"Yap şunu!" Jake ve Stu bardan bağıyor.

Gözlerim Blake'inkilere kilitleniyor; heyecanlı. Beklentiyle kollarını göğsünde kavuşturduğunda ona "*Ciddi misin?*" der gibi bir bakış atıyorum ve tek yaptığı "*İntikam*" demek oluyor. Bir nefes verdim. Sanırım aşkta ve savaşta her şey mübahtır dedikleri doğruymuş.

Kalabalık tezahürata başlıyor, tıpkı Blake'i sahneye çıkardığım gece olduğu gibi. Baskıya boyun eğmeyi düşünürken vücudum kahkahalarla sarsılıyor. Umursadığımdan değil. Gömleğimi çıkarıp bana bakılması beni rahatsız etmiyor ve boğaya binme konusunda *gerçekten* iyiyim.

"Çıkar şunu, Kovboy!" diye bağıyor kudurmuş bir kadın.

"Vay be," diyorum mikrofona. "Hepiniz susamışsınız!"

Blake sanki bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikirlerden biriymiş gibi orada durmaya devam ederken insanlar yuhalıyor ve bağıyor. Cüzdanını çıkarıyor ve elinde bir tomar parayla sahneye geliyor. Çantasında bin dolar taşıdığından şüpheliyim ama bence bunu etki yaratmak için yapıyor.

Birkaç yirmilik uzatıp "Gömleğini çıkar" dediğinde beni haklı çıkardı. Sahnede ereksiyon olmamak için vücudumla savaşmak zorundayım ama onun bana bakışı... Şu anda bu barda beni yiyen yüzden fazla insan olduğunu unutuyorum. Benim gözüm sadece Blake Tanner'ı görüyor.

Uzanıp paranın üzerinden elini tutuyorum ve parmak eklemine bir öpücük konduruyorum. Sonra göstermelik parayı alıp ayağa kalkıyorum. Hızlı bir hareketle gömleğimi kot pantolonumdan ve kemerimden çıkarıp başımın üzerine geçiriyorum. Herkes çılgına dönüyor ama benim bakışlarım Blake'te kalıyor. Gözlerinin çıplak göğsümü taramasından tek tahrik olanın ben olmadığım anlaşılıyor. Ama onun yüzünden yapmam gereken bir gösteri var, bu yüzden terli gömleğimi ona fırlatıp boğaya doğru ilerliyorum. Blake Tanner bir gösteri istiyorsa, ona bir gösteri yapacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

OceanofPDF.com

Blake

Hormonlarım tarafından ele geçirilmiş bir kadını. Gavin'in Tornado'ya doğru kasıla kasıla yürürken dar kot pantolonunun içinden esneyen arka tarafına bakmaktan kendimi alamıyorum. Jake'e kumandayı getirmesini işaret ettikten sonra kalabalığa dönerek onları coşturmaya çalışıyor - buna ihtiyaçları olduğundan değil. Gavin'in bu versiyonu tanımaya başladığım versiyonundan tamamen farklı, ama bu onun hoşuma giden bir versiyonu. Beni o lanet şeye bindirdiği zaman hariç.

Ama dediğim gibi: İntikam. Yine de yöntemlerimi yeniden düşünmem gerekiyor, çünkü tüm kadınların onun kemiklerine atlamaya hazır olmasını daha az umursayamayacağı açık. Bazı kadınlar yattıkları bir erkeğin bu kadar ilgi görmesini kıskanabilir ama bu beni çok iyi hissettiriyor çünkü o onlara bakmıyor. Bu sabah pişman olup olmadığı soruma da cevap veriyor. Pişman olmadığımı biliyorum. Hem bedenimi hem de özel anılarımı onunla paylaşmış olmak güzel bir duygu. Tanıdık olduğu için mi, yoksa Reed'le arkadaş olduğu için mi bilmiyorum ama Gavin kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. O varken kimin terapist ihtiyacı var ki? Annem muhtemelen aynı fikirde olmayacaktır ama en azından biriyle konuşuyorum. Bebek adımları.

Gavin Tornado'nun üzerine atlarken bana bakıyor. Etrafındaki kadınlar çığlık atıyor ve boğanın etrafındaki yastıklı alana dolarlar fırlatıyor. Bu çok komik ve kendimi tutamayıp kahkahalarla gülüyorum. Jake ve Stu'ya bir bakış attığımda, onlar da bunu benim kadar komik buluyorlar.

Jake mikrofonu dudaklarına götürüyor. "Kovboyar ve Kovboy Kızlar, bu gece kesinlikle bir dönüş yaptı. Ama oğlumuzun son rekoru olan bir dakika otuz dokuz saniyeyi geçip geçemeyeceğini görmeye hazırım." Kalabalık çılgına dönüyor. Bu mekanik bir boğa için çok iyi. Gerçek boğa binişinde, sekiz saniye yapıp yapamayacağınıza bakarsınız, ancak canlı olmayan ve çok daha öngörülebilir bir şey üzerinde bu çok daha kolaydır. Onu kontrol eden kişi genellikle sizi yavaş ve kolay bir şekilde başlatır.

Jake devam ediyor, "Paranızı atmaya devam edin ve şu kovboyun sürüşünü görelim! Hazır mısın, Montgomery?"

Gavin sağ eliyle kayışı tutup kalçalarını Tornado'nun etrafında kavrarken, diğer eliyle kovboy şapkasını aşağıda tutarken gözleri benimkilerde kalıyor. Başını Jake'e doğru eğmeden önce bana seksi bir gülümseme veriyor. "Ben hazırım."

Boğa, Gavin için hala güvenli olan en yüksek hızda havalanıyor, ona kamçı darbesi vermeyecek ama yine de onu sarsmaya yetecek bir hızda. Beni gülmekten titreten bir savaş çıığına benzettiğim bir ses çıkarıyor. Kadınlar kuduruyor ve büyük paralar havada uçuşmaya başlıyor. Hatta bir sütyenin yanına düştüğünü bile görüyorum ama bunların hiçbirisi umurumda değil. Gavin tutunuyor, kalçaları altındaki sahte canavarla birlikte hareket ediyor, düşmemeye çalışırken karın kasları kasılıyor. Ona bu şekilde bindiğimi hayal etmem için gereken tek şey bu, ellerim göğsünde, o kalçalarımı kavırıyor ve göğüslerimi okşuyor. Vücudum heyecanla karıncalanıyor ve uyarılmamı bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Gavin ata binmeye devam ederken, ne kadar süredir ata tutunduğunu unutuyorum. Bir ara Polly yanıma geliyor ve beni sarsıyor.

"Vay anasını! Bunu ona tişörtü olmadan yaptırdığına inanamıyorum." Kulağıma kıkırdıyor. "Kendimi striptiz kulübünde gibi hissediyorum!"

Gavin'in etrafındaki paraya bakıp sırtıyorum. "Bu noktada öyle sayılır."

Yine kıkırdıyor. "O iyi adamı öptüğüne inanamıyorum. Lütfen bana onunla çıkacağını söyle!"

Sifonu çektim. Tabii ki öpücüğü biliyor; bu noktada herkes biliyor. Bu sabah için özür dilediğimde babamın gözlerinin içine bakmak düşündüğümünden daha utanç vericiydi. Ama eğer yakın gelecekte Randall'da kalmaya karar verirsem, hayatımın geri kalanında insanların işimi bilmesine alışmam gerekecek. Ya da gençken yaptığım gibi gizlice dolaşmakta daha iyi olmalıyım.

Gavin sağa sola savrulurken Polly bağılıyor ve kendi dolarlarını yere fırlatıyor. "Tim'in bir ara bunu yapıp yapmayacağını görmem gerekecek. Cehennem gibi sıcak!"

Başımı sallıyorum. Belki de Jake üstsüz erkek boğa binişini aylık bir şey haline getirmeli. Çok para getirir.

"Dayan, kovboy!" Polly çığlık atıyor.

Gözlerini yakaladığımda Gavin'in kaslarının titrediğini görüyorum. Düşmekten çok uzak olmadığını biliyorum. Duvardaki zamanlayıcıya bakıyorum ve rekoruna yaklaştığını görüyorum. O anda Jake boğayı çeviriyor ve birkaç daire çizerek döndürmeden önce sallamaya başlıyor. Gavin'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama ayakta kalıyor. Ben olsaydım, sanırım kusardım. Şimdi saat önceki süresinden sadece beş saniye uzakta ve kalabalık geri saymaya başlıyor.

"Yapabilirsin!" diye bağıyorum. Kalçaları havayı pompalarken dişlerini sıkıyor. Onu yalnız yakalayabildiğim an, üzerine atlayacağım. Umurumda bile değil.

ya da biri bizi görürse. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum ve bunu söndürebilecek tek kişi o.

"Otuz altı, otuz yedi, otuz sekiz!" diye bağıyor herkes.

Jake boğayı daha da hızlı döndürüyor ama Gavin hâlâ düşmüyor.

"Otuz dokuz, kırk, kırk bir!" Ve tam bir dakika kırk iki diyecekken, Gavin Tornado'dan uçuyor ve bu performanstan sonra beklediğimden daha zarif bir iniş yapıyor.

Ben dahil herkes çılgına döndü. Jake mikrofonu eline alıyor ve Gavin'i rekorunu kırdığı için tebrik ediyor. Gavin'in umurunda bile değil; onun gözü sadece bende. Bir an için göz temasını kesip Jake'in kulağına bir şeyler söylüyor ve sonra bana doğru geliyor.

"Bu kesinlikle bir şeydi!" Polly diyor ki.

Biraz zıplıyorum, yanımda durduğunu tamamen unutmuşum. Sanırım bir şeyler içmek isteyip istemediğimi soruyor ama Gavin'i izlediğim için onu duymuyorum. Polly fark ediyor çünkü omzuma dokunup "İyi eğlenceler kızım," diyor ve uzaklaşıyor.

Gavin sinsi bir sırıtışla önümde durdu. O daha konuşmadan elini tutup onu kalabalığın içinden çekip çıkarıyorum. Beni isteyerek takip ediyor, ancak kışkırmadaki yakıcı bakışının ve nasırlı elinin benimkini kavrayan sıcak ağırlığının son derece farkındayım. İnsanlar onu göreve çıkmış bir mağara kadını gibi sürükleyişimi izlerken bize laf atıyor ve ıslık çalıyor ama dedikodulara daha sonra, bu kadar tahrik olmadığım bir zamanda kafa yoracağım.

Barın arkasındaki arka çıkışın girişini görüyorum ve oranın gitmek için mükemmel bir yer olduğuna karar veriyorum. İçeri girdiğimizde müzik ve bağırışlar sustu ama ben Gavin'i malzeme raflarının arasından çekiştirmeye devam ediyorum, ta ki arka çıkıştan içeri dalıp gece bizi yutana kadar. Gavin'in aç bakışları benimkileri yansıtıyor ve kendimi kaybediyorum. Onu tuğla duvara doğru itiyorum, bu da homurdanmasına neden oluyor.

güç. Çabucak toparlanıyor, sert bedenini benimkine bastırırken sırtıyor.

"Öp beni, bebeğim. Ne istersen al." Sesi, ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden olan bir mırıltı. Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ağzı davetkâr bir şekilde açılıyor ve dillerimizi beni inleten tatlı bir dansla birbirine dolamak için zaman kaybetmiyorum. Gavin'in elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor, böylece beni kendine doğru bastırabiliyor. Siyah kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Dudaklarımız artık birbirine bağlı değilken, boynumla köprücük kemiğimin birleştiği çukuru emiyor. Sanırım buranın onun en sevdiği yer olduğunu söylemek yanlış olmaz. Zaten örttüğüm bir iz bırakmıştı ve şimdi daha da koyu olacak.

"Gavin," diyorum nefes nefese. Meme uçlarım sertleşti ve vücutlarımız birbirine bastırırken tişörtüme sürtünmeleri neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Kulak mememi çekiştiriyor, ne kadar ıslak olduğumu biliyormuş gibi pelvisini sıcaklığıma sürtüyor.

"Neye ihtiyacın var bebeğim?" diyor kulağıma, sesi çakıllı. "Dokun bana. *Lütfen.*"

Dudaklarını benimkilerin üzerinde ince darbelerle gezdiriyor. "Sana dokunuyorum."

Gözlerimi açtığımda yüzünde onu daha çok istememe neden olan çılgın bir sırıtış vardı. Hiçbir şey söylemeden elini kalçamdan çekip bana doğru bastırıyorum, böylece seksimi avuçluyor. Oradaki sıcaklığı hissedince gözleri bir saniyeliğine kapanıyor. Gözlerini açtığında, boştaki eliyle yanağımı okşuyor.

"Çok seksi." Sesi o kadar alçak ki neredeyse duymuyorum. Eli kotumun bel bandının altından iç çamaşırlarıma doğru kayarken dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine mühürlüyor. Parmakları klitorisimi bulduğunda ağzına doğru iç çekiyorum.

"Çok ıslaksın," diye homurdanıyor tekrar dalmadan önce.

Dudakları boynumdan aşağıya, sonra göğüslerimin tepesine doğru öpüşürken ellerimi başının arkasını kavraması için hareket ettiriyorum. Burnunu etlerimin üzerinde gezdirirken diğer eli klitorisimin etrafında mükemmel daireler çiziyor.

Başım geriye düşüyor ve ağzım açık kalıyor. Gavin'in dokunuşu beni bir tanrıça gibi hissettiriyor. Ve ne istediğimi sorması ve almama izin vermesi? Cennet gibi. Onunlayken, bunu dile getirmekten de utanmıyorum. Onunlayken cesur hissediyorum.

Gavin iki parmağını içime sokuyor ve tüm tutarlı düşünceler beni terk ediyor. Başparmağı hâlâ klitorisimi okşarken "İşte bu," diye cesaretlendiriyor. *Tanrım*. Beni bir seks canavarına dönüştürecek.

Parmakları beni daha hızlı sikerken "Gavin," diye bağıryorum. Başımı öne doğru itiyorum ve dudaklarını başka bir öpücüğe hapsediyorum. Kirli sakalının tenimi çizmesine ve dilinin benimkinin üzerindeki tadına bayılıyorum. Sahnede olduğu için biraz terli ama bu beni daha da ateşlendiriyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve alt dudağımı çekiştiriyor. "Benim için gel, bebeğim." Onu kendime çekerken sesi tüylerimi diken diken ediyor. Başka bir itme ve klitorisimdeki lezzetli baskı ile kendimi düşerken hissediyorum. "İşte bu, bebeğim. Bıraktığında çok güzel oluyorsun."

Çığlıklarımı yutmak için ağzını benimkinin üzerine getirdiğinde sertçe boşalıyorum. Zirveden aşağı inmeye başladığımda, alnımı onunkine bastırıyorum ve hayatım pahasına ona tutunuyorum. Nefesimi toplamam bir dakika sürüyor ama geri çekildiğimde gözlerinde bir parıltıyla orada duruyor. Elini kot pantolonumdan çekip parmaklarını dudaklarına götürüyor. Diliyle uyarılmışlığımı temizlediğinde, yıldız olduğum kirli bir filmin içine taşınmış gibi hissediyorum. Aynı anda hem müstehcen hem de ateşli.

Gavin parmaklarının arasında mırıldanıyor, dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor. Beni i ç i n e çekerken sesim kesiliyor, sert ve etkileyici boyu

karnımı deşiyor. Uzaktan gelen bir kahkaha sesi beni duraksattığında elimi çıplak göğsünde gezdirmeye başlıyorum. Orgazmın neden olduğu sersemlikle, halka açık bir yerde olduğumuzu tamamen unutmuşum. Tanrıya şükür burada saklanıyoruz ama bu sarhoş birinin ya da Night Hawk'ın çalışanlarından birinin bizi bulamayacağı anlamına gelmiyor.

Gavin beni usulca öpüyor ve elimi tutuyor. "İşten çıktığımda bununla sen ilgilenebilirsin Kovboy Kız." Ben kızarınca devam etti, "Eğer istersen."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "İstiyorum." Ağzımı tekrar ağzına alıyor ve aramızda vızıldayan elektrikten bayılacakmışım gibi hissedene kadar beni keşfediyor.

"Sevişmeyi bırak ve işinin başına dön!" Jake kapıdan bağırıyor.

Sanki üç metre havaya zıpladım ve ellerimi göğsümün üzerine bastırdım. "Tanrım, Jake!" diye bağırdım. Gavin önüme geçiyor ve seksileşmiş bedenimi Jake'in eğlenen bakışlarından koruyor. Görünüşe göre, Jake'in ereksiyonunu görebilmesini umursamıyorum. Hâlâ üzerimde kıyafetlerim olduğu için mutluyum. Yüzüm yanıyor. Herkesin içinde boşaldığıma inanamıyorum!

"Hemen geliyorum. şimdi içeri gir, Jake," diye uyarıyor Gavin. Açık kapıdan gelen ışık Jake'in geri çekildiğini işaret ederek dağıldığında, Gavin yüzünü bana dönüyor. şaşırtıcı bir şekilde, yakalandığımız için en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Kendine olan güveninden etkilendim. Ayrıca bana olan arzusu ve sevgisi konusunda bu kadar açık olması da beni tahrik ediyor.

Beni kendine çekti. "İyi misin?"

Alt dudağımı endişelendiriyorum. "Halkın içinde olduğumuzu unutmuşum. Sence bizi gören olmuş mudur? Jake dışında."

"O hiçbir şey görmedi. Ve sanırım güvendesiniz. Burada kameralar alışmıyor ve ben de gözümü dört açıyordum. Bizi başka bir yere götürürdüm.

yalnız olmadığımızı sanıyordum." Hızlı bir öpücük için beni kendine çekti ve ben de ona doğru eridim. Geri çekildiğimde yüzümde aptalca bir sırıtış vardı.

"Beni gerçekten herkesin içinde boşalttın."

"Cehennem kadar sıcaktı. Sen türünün tek örneğisin, Blake Tanner." Beni tekrar öpmeye çalıştığında, parmaklarımı büzülmüş dudaklarına bastırarak onu durduruyorum. "İşe geri dönmelisin. Ama beni sonra bul?"

Bana ısıltılı bir gülümseme veriyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

OceanofPDF.com

Gavin

Biramdan bir yudum alırken telefonuma sırtıyorum. Blake Tanner hayatıma tekrar gireli üç muhteşem hafta oldu ama onun hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

Birbirimize doyamıyoruz ve neredeyse tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz, ki ikimizin de kendi çiftliklerimizde yapacak çok işimiz olduğunu düşünürsek bu çok da fazla değil. Ne yazık ki hâlâ maddi sorunlarımı çözebilecek bir şey bulamadım ama en azından Blake var.

"Sen aşık bir köpek yavrususun." Kade yüzünde kir lekeleriyle eve giriyor ve bir bira almak için buzdolabına yöneliyor. Uzun boyunlu şişeye bakıyorum ve yüzü geriliyor. Daha az içiyordu ama onu ne zaman alkollü görsem biraz gerginleşiyorum.

Tezgâhın üzerindeki şişe açacağına kapar ve kırarak açar. "Bana öyle bakma, Gav. Uzun bir gün oldu ve bu sadece bir bira. Bırak da tadını çıkarayım."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Ben bir şey demedim."

"Yapmak zorunda değildin." Sesindeki gerginlik belli oluyor. Midemi bulandırıyor. Son haftalarda Kade için zor olduğunu biliyorum.

gevşekliğim. Ofiste neden bu kadar çok zaman geçirdiğimi ondan saklamak giderek zorlaşıyor. Yakında ona gerçekte neler olduğunu anlatmam gerektiğini biliyorum. Ama ne kadar kızacağını bilsem de, daha çok içkiye geri dönmesinden korkuyorum. Ayrıca annemi ve büyükannemi elimden geldiğince korumak istiyorum. Blake de bilmiyor, en azından tam olarak bilmiyor.

Misafirhanedeki o sabahtan beri bir daha sorunlarımız hakkında konuşmak için zaman harcamadık. Birbirimizin vücutlarını öğrenmekle çok meşguldük. Özellikle de boşalırken ağlayıp başını arkaya atmasını ya da kaburgalarımın tam olarak neresinin gıdıklandığını bilip beni ciyaklatmasını seviyorum. Bu anıya tekrar gülümsüyorum.

"En azından birimiz mutlu," diyor Kade nefesinin altından.

Yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum ve içimi çekiyorum. Yine çuvalladım ve bunun farkındayım. Tüm bu durum hayal edebileceğimden çok daha zor. Mutlu olmak, muhteşem bir kadınla ilişki kuran yirmi dört yaşında normal biriymişim gibi davranmak çok güzeldi.

Biramdan bir yudum aldım. "Bana ne söyleyeceksin, Kade?" Sert gözleri bana bakıyor. "Hiçbir şey."

Nefesimi bırakıp ona bakıyorum. Her şeyin iyiye gittiğini düşünmek benim hatamdı. Kade geçtiğimiz haftalarda daha mutlu görünüyordu ve annem de yeniden gülümsüyordu. Büyükannemi bile sırtırken yakaladım. Ama aramızda geçen yarım yamalak bir konuşmanın işleri çözmeyeceğini anlayamayacak kadar aklım başımda değildi. Sadece sızıntıyı bir süreliğine tıkadı.

Ayağa kalkıyorum ve Kade'e de aynısını yapmasını işaret ediyorum. "Hadi gidelim." Kade'in gözleri kısıldı. "Nereye gideceğiz?"

"Gezintiye çıkıyoruz."

Kade pencereden dışarı, gökyüzünde alçalan güneşe bakıyor. "Bütün günümü çalışarak geçirdim."

"H a d i , Kade. Birlikte iş içermeyen bir şeyler yapalım."

Beni inceliyor. "Bir bara gidip bilardo oynamayı tercih ederim. Belki kafamı dağıtmak için güzel bir kız bulurum."

Yemi yutmadım. Onun yerine şapkamı alıp başıma geçiriyorum. "Sanırım bu çiftliğin dışında yeterince bar gördük. Şeytan Kayası'na gidelim."

Kade'in vücudu sertleşiyor. Devil's Rock buradan çok uzakta bir kanyon. Gitmek eve geç döneceğimiz anlamına geliyor ama sanırım buna ihtiyacımız var.

"O zamandan beri oraya gitmedik-" Durdu. *Babam bizi son götürdüğünden beri.*

"Sanırım gitme vaktimiz geldi. Bu gece gökyüzü açık olacak ve eski günlerdeki gibi çantalarımızı da yanımıza alacağız."

Kade boğazını temizliyor. "Blake'le birlikte olmak seni duygusal yapmış."

Blake'i düşünüyorum ve tüm vücudum gevşiyor. O haklı. "Öyleyse ne olmuş?"

Ellerini kaldırdı. "Bir şey yok. Sen sadece farklısın." "Sen de öylesin," diye karşılık veriyorum.

Sonunda vücudunun pes ettiğini ve ayağa kalktığını görene kadar gözleri benimkilerde sabit kalıyor. "Bana yirmi dolar ver. Duş almak istiyorum."

"Her şeyi bir araya getireceğim."

Başını sallıyor, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama söylemiyor. En azından gitmeyi kabul etti, bu da bir şeydir.

Devil's Rock'a vardığımızda yıldızlar sönmüş olacak. Yarın ikimiz de çok yorulacağız ama bence buna değecek. Kade ve benim zamana ihtiyacımız var.

birlikte çalışmadığımız ya da kavga etmediğimiz bir yer. Şeytan Kayası tarafsız bir yer, çocukken ve gençken babamın bizi götürdüğü yer. Burada çok şey öğrendik. Ateş yakmayı, kendi yemeğimizi kendimiz avlamayı ve bilmemize değer gördüğü diğer Geçiş Haklarını.

Atları yerleştirdikten sonra eyer çantalarını çıkarıyorum ve Kade'e sermesi için kalın bir battaniye veriyorum. Kanyona bakan büyük kayalardan birine yerleşiyoruz ve fenerlerimizi çıkarmadan önce kapatıyoruz. Gece hâlâ sıcak ve ikimiz de buraya gelirken terlemişiz, zaman kazanmak için atlarımızı daha çok çalıştırmayı tercih etmişiz. Bu da evden ayrıldığımızdan beri birbirimizle iki kelimeden fazla konuşmadığımız anlamına geliyor. Kade yer değiştiriyor ve viski dolu olduğunu bildiğim bir şişe çıkarıyor. Sadece sorun yaratacağı için yorum yapmıyorum. Bir yudum alıyor, sonra bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Viski her zaman Montgomery erkeklerinin uzun bir günün ardından rahatlama yolu olmuştur, bu yüzden Kade'in şişeyi getirmesine ya da babamızın çok fazla içme alışkanlıklarını edinmesine şaşırmadım. Bazen, geçen yıl Kade'in hayatına daha fazla dahil olsaydım, bunun bir sorun haline gelmesini engelleyebilir miydim diye düşünüyorum.

"Kendini hırpalamayı bırak, Gavin." Kade'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Bakışlarım ona kayıyor. Hava karanlık ama aydan yansıyan ışıktaki yüzünün bir kısmını görebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de büyükannemin süper güçleri bana miras kalmıştır. Ama ne düşündüğünü anlayabiliyorum ve benim sorunumun senin sorunun olduğunu düşündüğünü biliyorum. Sorunlarımın bir parçası olduğunu düşünmeni sağladım ama değilsin Gavin. Babam da değil." Bu sözler üzerine merakım arttı.

Devam ediyor, "Beni neden buraya getirdiğini biliyorum. İçimi dökmemi, sorunlarımı çözmemi istiyorsun. Ama beni düzeltmeni istemiyorum, Gavin. Ben istiyorum.

kardeşim olmanı istiyorum."

Viskimden bir yudum daha alırken onun sözlerini düşünüyorum. "Ben senin kardeşimim. Bu yüzden sana bu kadar çok yardım etmek istiyorum."

Şişeyi benden geri alıyor ve büyük bir yudum daha içiyor. Kapağını kapatıyor, sonra da kayanın üzerine uzanıp yıldızlara bakıyor. "Babamın yılın en soğuk haftasının ortasında bizi buraya getirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Sert bir kahkaha attım. "Bunu nasıl unutabilirim? Sen on dört yaşındaydın, ben on yedi. Aptalca bir şey yüzünden kavga etmiştik ve sen bana vurmuştun. Bizi buraya getirip dondurucu soğukta erkekler gibi halletmeye zorladı."

"O gece sana neden vurduğumu gerçekten hatırlamıyor musun?" Bir nefes verdim. "Uzun zaman önceydi, Kade."

Tekrar başlamadan önce bir süre sessiz kaldı. "Arizona'da katılmak istediğim bir gençler yarışması vardı. Babam şehirde bir toplantısı olduğu için senden evrak işlerini halletmeni istemişti ama sen unuttun. Son başvuru tarihini kaçırdım."

Kade'in sesindeki hüznü duyduğumda kendimi yumruklamak istiyorum. O gece sisliydi. Ergenlik çağındaydım ve on sekizime yaklaştıkça babam bana giderek daha fazla sorumluluk vermeye başlamıştı. Ayrıca bana "havalı" bir üniversiteye gidemeyeceğimi, eve yakın olmamı istediğini söylediğini de hatırlıyorum. Üzülmüştüm çünkü içten içe bunun aptalca bir hayal olduğunu bilsem de şehirden tek çıkış yolumun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini görmüştüm.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Özür dilerim, unutmak istememiştim. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Elini kaldırdı. "Biliyorum. Sana kızgın değilim. Sana hiç kızmadım. Babama kızgındım ama ona asla vuramazdım. Ben de hincımı senden çıkardım."

Daha fazla anı geri geldikçe kaslarım geriliyor. "Seni suçlamıyorum, Kade. Ben de kendime vururdum."

Bu Kade'in dudaklarını yukarı kaldırır. "O zamanlar seni kıskanıyordum, tüm bu ilgiyi gördüğün için ve işin boktan kısmı, hâlâ kıskanıyorum. *Zor* zamanlar geçirdiğini bilmeme rağmen. Senden çok şey beklediğini anlıyorum. Bunun ağırlığını nasıl taşıdığını görebiliyorum," diyerek etrafımızdaki araziye işaret ediyor, "ama yine de bu konuda benim yerime sana güvendiği için kızıyorum. Hepimiz senin farklı bir şey istediğini biliyorduk Gavin, ama ben bu çiftliği nasıl işleteceğimi bildiğimden beri işletmek istiyordum. Sonra bana hiçbir şey bırakmadı."

"Kade, ne söylememi istediğini bilmiyorum. Sana sürekli bir kağıt parçasının önemli olmadığını, buranın benim olduğu kadar senin de olduğunu söylüyorum. Bu toprakları ve çiftliğimizi sevdiğimi biliyorsun. Onu kurtarmak için her şeyi yaparım."

"Bunu biliyorum. Sadece babamın çiftlik konusunda neden sana güvendiği gibi bana güvenmediğini anlamıyorum. Sadece bir kağıt parçası olabilir ama o kağıt parçasının benim için bir anlamı var."

Sözleri karşısında sakın kalmaya çalışıyorum. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve hep aynı şekilde bitiyordu: O sarhoş oluyor, ben de gözlerim yanana kadar çalışıyordum.

"Yaptığı şeyi neden yaptığını düşündüğümü size daha önce de söyledim."

"Biliyorum. Annem ve büyükannem bana hep aynı şeyi söylüyor. Her şeyi geleneksel olarak yaptığını anlıyorum ama bu onu doğru yapmaz. Döngüyü kıracağını düşünmüştüm. Bana yapacağını söyledi, o-"

Kade kendini durduruyor ve ben de kendimi daha dik otururken buluyorum. "Sana ne söyledi?"

Kardeşim oturdu ve matarasını açtı. "Çok fazla şey söyledim."

Ellerimi omzunda kenetledim. "Kade, ne dedi?"

Karanlıkta bile gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Annem onu traktörde bulmadan önceki gece verandada birlikte sarhoş olduk, hafta sonları hep yaptığımız gibi uzun bir günün ardından kafayı çektik. Burayı bana bırakacağını söyledi. Sonra o piç gidip kalp krizi geçirdi." İç çekiyor.

Kan beynime hücum ediyor, Kade'in sakladığı gerçek damarlarımda dolaşüyor. Sanırım sözlerine öfke duymamı bekliyor ama ben duymuyorum. O, bunu ifade edebilecek yaşa geldiğinden beri bu hayatı istiyordu ve ben her zaman başka bir şey isteyen taraf oldum. Her zaman babamın bunu anlamadığını düşünmüştüm ama anladığını bilmek beni çok rahatlatıyor.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" diye sordum.

Yıldızlara bakıyor ve iç geçiriyor. "Neden bana hala bir yer teklif etmedin?"

Sözleri havada asılı kalıyor ve sanki her bir uzvuma ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyorum. "Nedenini biliyorsun," diyorum sadece. Ona daha önce de söylediğim bahane, işin istikrarsız olduğuydu. Hiçbir zaman iyi olmadığı evrak işleriyle uğraşmak istemediği. Ama aslında korkak olduğum ve gerçeği bilmesini istemediğim için.

Sesi hafifçe yükselir. "Gerekçen saçmalık." "Kade..."

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Ben artık çocuk değilim. Bana gerçekte neler olduğunu anlat. Neden hepimiz uyuduktan sonra o lanet misafir evinde saklanıyorsun ve gün doğana kadar dışarı çıkmıyorsun?"

"Çok fazla evrak işi var. Bir sürü birikmiş iş var," diye karşı çıkıyorum. "Babam öldükten sonra biriktiğini söylemiştim. Tam bir karmaşa."

Kade beni izliyor, gözleri ayırt edici. Sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum. "Neden bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum?" diyor.

Kade, büyükannemin süper güçlerine sahip olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Saklamakta zorlandığım yalanları görmemesi için rahatlamaya ve ona gerçeği söylemediğim tüm nedenleri hatırlamaya çalışıyorum.

"Kade," adını bir nefeste söyledim.

"Gavin," diye papağan gibi tekrarlıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, hayatta zaten çok mücadele etmiş genç bir çocuğun gözlerine. Ona henüz gerçeği söyleyemem. İçkiyle arası iyiye olmaz. Hayat burada biraz daha güzel görünürken olmaz.

"Bana anlatabilirsin, Gav. Ne oldu?" diye ısrar eder.

Gerçeği daha da bastırmak için başımı sallıyorum.

"Sana söyledim," diyorum tekrar, sesim bu sefer daha sert. "Kuraklık var ve para kazanmanın yollarına ihtiyacımız var." Ağzını açtığında devam ediyorum: "Ama bana yardım etmek istiyorsan, çiftlik için daha istikrarlı bir gelir elde etmenin yollarını araştırmaya ne dersin? Şehirde hayvanları için alana ihtiyacı olan insanlara arazi kiralamayı araştırıyorum."

Kade düşünceli bir şekilde beni inceliyor, ben de toplayabildiğim en nötr yüzü takınıyorum. Sonunda omzumdaki tutuşu gevşiyor. "O kadar zor muydu?" diye soruyor.

Kendimi biraz rahat bıraktım. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama şimdilik yatışmış gibi görünüyor. Tek umudum bu geceki soruların bitmiş olması.

"Yardım istemeyi sevmediğimi biliyorsun. Zaten çok fazla şey yapıyorsun," diye ekliyorum. Gözlerini deviriyor. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Bu iğneyi kabul ediyorum."

Kade yarı gülümseyerek karşılık verir. "Benim de bazı fikirlerim var." Bu kez kaşlarımı ona doğru çatıyorum.

"Öyle mi?"

"Olabilir. Onları dinlemek ister misin?"

Bana biraz kontrolü bırakıp bırakmayacağımı sorduğunu biliyorum, ki bunu yapmak benim için çok zor. Yardım etmesi aynı zamanda gerçeğe daha da yaklaşabileceği anlamına geliyor, ancak onunla olan gergin ilişkiyi hafifletecekse ve bu süreçte potansiyel olarak çiftliği kurtaracaksa, bunu daha kabul edilebilir kılıyor.

"Razıyım," diyorum, ses tonumu hafif olmaya zorlayarak. Kade sırıtıyor. "Sanırım bu hiç yoktan iyidir."

Omzuna sarıldım. "Sen iyi bir adamsın, küçük kardeşim. Ve seni seviyorum."

"Sana söylemiştim." derken Kade'in gözleri yine üzerimdeydi. Duygusal."

Omzunu itiyorum, enerji daha hafif bir tona dönüşüyor. "Peki ya sen, görüştüğün biri var mı?"

Kade bir kahkaha atıyor. "Tıpkı senin bu konuşmayı tekrar bana çevirmen gibi." Bu sefer ikimiz de gülüyoruz.

"Peki, görüştüğün biri var mı?" Tekrar soruyorum. Omuz silkiyor, vücut dili yumuşuyor.

"Ciddi bir şey değil. Evde kalıp büyükannemle kâğıt oynamaya başladığımdan beri pek hareket görmedim."

Şimdi meraklandım. "Kim o?" "Tanıdığın biri değil."

"Şehirli kız mı?"

Omuz silkiyor. "Önemli değil."

Kade geceye bakıyor. Ay ve yıldızlar kanyonun sivri kayalarını belirginleştiriyor. Eğer yolunuzu bilmiyorsanız burası tehlikeli ama aynı zamanda harika ve vahşi. Bazen farklı bir hayatın hayalini kuruyor olabilirim ama burayı seviyorum. Bu topraklar benim evim ve ailem benim için her şey demek.

"Kade," diyorum sessizce. "Bu benim için önemli. Senin hayatın benim için önemli." Dönüyor. "Merak etme, Cricket değil."

İç çekiyorum. "Yapma bunu. Savunmasız olmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ve babamın bize duygularımızı nasıl göstereceğimizi öğretmediğini de biliyorum, ama daha yeni bir yere gelmişken beni uzaklaştırma."

Dişlerini sıkıyor, gecenin sessizliği bizi sarıyor. İkimden bir ses ona tüm gerçeği anlatmadığım için ikiyüzlü olduğumu söylüyor ama ben kafamın içinde aynı hikâyeyi tekrarlayıp duruyorum.

"Bir kadınla takıldık ve biraz sertleşti. Sanırım onu ürküttüm. Neden ona takıldığımı bilmiyorum ama-" diye kendini durdurdu, yüzünde tanıdık bir pişmanlık ifadesi vardı.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Kade ve ben kiminle yattığımız ya da yatak odasında nelerden hoşlandığımız konusunda hiç ayrıntıya girmeyiz. Gençken kızları nasıl tavlayacağı ve bizimkilere sormaktan çekindiği şeyler hakkında benden tavsiye isterdi ama o her zaman doğal bir flörtçüydü ve kadınlar ona kolay gelirdi. Özellikle de ergenliğe girdikten sonra.

"Bana öyle bakma," diye parlıyor. "Bu yüzden hoşlandığım şeyleri gizli tutuyorum. Değer verdiğim insanların hayatımda daha fazla yargılamasına ya da hayal kırıklığına uğratmasına ihtiyacım yok."

"Böyle mi düşünüyorsun, Kade?"

Omuz silkiyor. "Tüm işaretler durumun böyle olduğunu gösteriyor. Önce babamın saçmalıkları, sonra her sabah işe geldiğimde annemin yüzü ya da onunla kâğıt oynamayı bıraktığımda Gran'in yüzü..." Elimi omzuna koyup onu hafifçe sarsıyorum. "Hayır, Kade. Yanılıyorsun."

"Öyle miyim?" Sesi çatlıyor.

Gözlerim yanıyor. "Öylesin. Söylediklerimde ciddiydim. Sen iyi bir adamsın, Kade Montgomery. Başa ç 1 k m a n gereken şeyler var, hepimizin var. Ama işte bu yüzden

seni buraya getirdi. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Boş zamanlarında nelerden hoşlandığın ve neler yaptığın sadece ve sadece seni ilgilendirir. Kendine ya da başkalarına zarar vermediğin sürece umurumda değil."

Dudaklarında garip bir gülümseme belirliyor. Sanırım bir şey söylemek istiyor ama söylemiyor. Bir süre sessizce oturup yıldızlara bakıyor, gecenin sesini dinliyoruz. Zihnimin sürüklenmesine izin veriyorum ve kardeşimin arkadaşlığının ve bu yerin bizim için barındırdığı anıların tadını çıkarıyorum.

"Gavin?" Kade sonunda sessiz bir sesle konuştu.

"Hmm?"

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Konuştuğumuza sevindim." "Ben de, Kade." *Ben de.*

Bölüm 25

OceanofPDF.com

Blake

"REED!"

Kalbim göğsümde küt küt atarken yataktan fırlıyorum. Hayatımın en kötü gününü yeniden yaşamadığımı hatırlamaya çalışırken boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. Çarşafları tutarak birkaç nefes alıyorum. Sabahın ilk ışıkları perdelerin arasından sızıyor ve gözyaşlarımın arasından gözlerimi kısarak bakıyorum. Kâbuslar bir süreliğine kayboldu, ama önümüzdeki hafta Reed'in ölüm yıldönümüyle birlikte tüm güçleriyle geri geldiler.

Annemin ortopedi randevusu için ailem şehirde olduğu için şükrederek yatağımın yanında tuttuğum bir bardak suyu yudumluyorum. Annem böyle çılgık attığımı duysa beni terapistine gitmeye zorlardı ki birkaç hafta önceki konuşmamızdan beri bu eylemden hâlâ kaçınıyorum. Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum ve suyum telefonumla değiştirirken nefes alıyorum.

Saat sabah yediyi geçiyordu, ki bu kadar geç saatte uyumak benim için nadir bir durumdur. Sanırım buna ihtiyacım vardı. Otlaklardan birine düşen bir çiti onarmakla meşguldük. Annem ayrıca Almanya'dan yeni bir at getirdi ve iyileştiğinde onu eğitip satmayı planlıyor. Bu da annem binemediği için onunla sık sık yer çalışması yaptığım anlamına geliyor. Annemin ata binmemi istediğini biliyorum.

ama yine de sözümden dönmeyi hayal bile edemiyorum. Bir kez düşündükten sonra Briar'ın tayını variller üzerinde eğitmeyi düşünmeden edemesem bile.

Telefonum elimde yanıyor ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Ekranda Gavin'in adını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onunla her şey mükemmel. Hak ettiğimden daha mükemmel. Onunlayken neredeyse yeniden kendim gibi hissediyorum, yani hayatımda Reed olmadan hissedebildiğim kadar kendim gibi. Hatta Polly ve Jake ile Night Hawk'ta takılmaya başladım ve bir keresinde babamla The Diner'a gittim. Her şey değişiyor ve annemle konuşmamdan ve Gavin'in hayatımdaki sürekli varlığından bu yana daha kolay oldu.

Mesajı açtığımda yıldızların resmini ve mesajı buluyorum: *Dün gece Kade ile Devil's Rock'a gittik. Burayı çok seveceksin.* Kardeşinden bahsedilince kaşlarımı kaldırdım. Onun ve Kade'in son zamanlarda zor günler geçirdiğini biliyordum; ATV'lerdeki o gün bunu kanıtlamıştı. Ama Gavin ve ben yalnızken pek konuşmuyoruz, bu yüzden tüm detayları bilmiyorum. Eğer ellerimizi birbirimizden uzak tutabilseydik, belki daha fazlasını öğrenebilirdim. Ama iş bana dokunmaya gelince o adam utanmaz. Gerçi ben daha iyi değilim. Resmi kapatıyorum ve bir cevap yazıyorum.

Haklısın, bayılırdım. Çok güzel görünüyor.

Mesajıma cevap vermesi uzun sürmedi. Mesajı okurken midem o bildik takla atma hareketini yapıyor.

Günaydın, Cowgirl. Nasıl uyudun? :)

Kabusumu ve gelecek haftaki yıldönümünü hatırladıkça ruh halim bozuluyor. Yanıtımı hafif tutuyorum.

Tamam. Dün gece iyi vakit geçirdin mi?

Cevap veren bir mesaj yerine, telefonum ondan gelen bir aramayla çalıyor. Açıyorum. "Sesimi duyunca dayanamadın mı?" Benim

Boğazım hala hassas olduğu için ses tonum normalden daha boğuk.

"Sesini bütün gün dinleyebileceğimi biliyorsun. Özellikle de boynundaki o noktayı öptüğümde."

Dudağımı ısıyorum ve inliyorum. "Sence de bu tür bir konuşma için çok erken değil mi?"

"Beşten beri ayaktayım. Çoktan ahırları temizledim ve kahvaltı ettim."

"Gösteriş yapıyorsun."

Kıkırdıyor, sonra da "İyi uyuyamadın mı?" diye soruyor.

Bir nefes verdim. "Sorun değil. Bir fincan kahvenin düzeltemeyeceği bir şey değil."

Telefonun diğer ucunda bir süre sessiz kalır. "Günü birlikte geçirebileceğimizi düşünüyordum."

Omurgam karıncalanıyor. "Çalışmak zorunda değil misin?"

Oflayıp pufluyor. "Benim her zaman işim var ama Kade halledecek.

Ben de Gece Şahini görevimden bu gece izin aldım."

"Ailemin şehir dışında olacağını söylediğim için mi?" "Belki de."

"Boş bir evden yararlanmak istiyorsun, değil mi Kovboy?" Nefesi kesiliyor. "Peki ya evet dersem?"

Alt dudağımı ısırdım. "O zaman gelsen iyi olur. Belki babamın içki dolabından iyi bir viski bile çalarım."

Telefonun içinden gülümsemesini duyabiliyorum neredeyse. "Kulağa iyi vakit geçirecekmişsin gibi geliyor." "Öyle." Cevap verirken nefesim kesiliyor.

Bacaklarımın arasında ısı havuzları

Onu yatağında bana dokunurken hayal ediyorum, tıpkı birlikte olduğumuz o ilk sabah yaptığı gibi. Telefonun hışırtısını duyuyorum ve acaba o da aynı şeyi hayal ederken kendini mi ayarlıyor diye merak ediyorum.

"Ne zaman gelebilirim?"

Sanırım ona şimdi söylesem yapardı. "Ailem gittiğinden beri atları çalıştırmam gerekiyor ve-"

"Gelip sana yardım edeceğim."

Gülüyorum. "İşten izin aldın ve gelip sana ait olmayan bir işi mi yapmak istiyorsun?"

"Seninleyken iş değil."

Karnımda kelebekler uçuşuyor. "Sana hiç kelimelerle aranın çok iyi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Yine gülüyor. "Pek sayılmaz."

Başımı salladım. "Gelip bana yardım etmeni ne kadar istesem de, işim bitmeden buraya g e l i r s e n hiçbir şeyi bitiremem."

Duyulabilir bir nefes üflüyor. "Seni ahırının تنها bir köşesinde boşaltma hayallerimi suya düşürdün."

Yanaklarım yanıyor. "Sen kötüsün." "İyi olduğumu hiç söylemedim," diye dalga geçiyor.

"Ama cidden, gelip bana yardım edememenin nedeni bu."

İnliyor. "Peki ya iyi bir çocuk gibi ellerimi kendime saklayacağıma söz veririm?"

Sözleri dudaklarımı kaldırmama neden oluyor. Şirket kulağa hoş geliyor ve annemle babam bizi gözetlemek ve ilişkimiz hakkında varsayımlarda bulunmak için etrafta olmayacaklar. Benim bile bilmediğim bir durum. Birbirimiz için ne olduğumuzu konuşmak için fazla zaman harcamadık.

"İyi olacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum," diyor.

Ona bir an bile inanmadım ama bu da eğlencenin bir parçası. "Tamam, gelip yardım edebilirsin."

"Buradaki bazı işleri hallettikten sonra bir saat içinde orada olacağım," diyor.

"Mükemmel."

"Dört gözle bekliyorum. Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz. Oh, ve Gavin?"

"Öyle mi?"

"Gece çantanızı yanınıza aldığınızdan emin olun."

Şimdi yüzündeki sırıtışı gerçekten hayal

edebiliyorum. "Evet, hanımefendi."

Gavin Montgomery'yi çalışırken izlemek bir sanattır.

Ahırları temizliyor ama ondan daha seksi bir adam görmedim. Eski beyaz bir iş tişörtü giyiyor ve her zamanki kovboy şapkası yerine kırmızı bir kasket takıyor. Hareket ettikçe çenesinin açılarını ve koyu renk Wrangler'ının üzerinden kışının kıvrımlarını görebilmek hoşuma gidiyor. Beni bakarken yakaladığında ayağa kalkıyor ve ellerini dirgenin ince sapına dayıyor.

"Tezgahını bitirdin mi?" diye soruyor. "Evet. Sen de bitirdin mi?"

Yabayı alıyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce son bir karmaşa yaratıyor.

"Şimdi öyleyim."

"Pahalı atlara binişimi izlemek ister misin?"

Yüzümü dikkatle inceliyor. Ne düşündüğünü biliyorum. At işinden hep birlikte kaçtığımı düşündü.

Tek söylediğim "Binicilik değil". Bunu öfkeyle söylemiyorum, sadece bir gerçek olarak söylüyorum.

Yabayı duvara dayıyor ve dolu el arabasını bana doğru itiyor. "Yolu göster."

Ona gübrenin nereye atılacağını gösteriyorum, sonra da beni takip etmesi için tüm avcılarını ve atlayıcıları barındırdığımız bir sonraki ahıra doğru işaret ediyorum. Briar'ın ahırının yanından geçerken tay kafasını dışarı çıkartıyor ve Gavin'in dirseğini ısırmaya alışıyor.

"Hey!" diyor şakacı bir şekilde, tayının burnuna vurmak için duruyor. "Bu hiç hoş değil." Gavin tayın uzun yüzünü okşuyor ve beni şaşırtan bir şekilde Briar da merhaba demek için geliyor. Genelde yeni insanların yanında içine kapanık olur. nndeki kısırağı görünce enerjisi değişiyor. "Beni hatırladın mı kızım?"

Briar onun kulağının arkasını kaşımasına izin verdiğinde yemin ederim nefesim kesiliyor. Yumuşak bir mırıltı çıkartıyor ve kalbim ikiye bölünüyor. Bir an için Reed ve Gavin'in anılarına geri dönüyorum. Cılız çocuklardı, sadece on altı ya da on yedi yaşındaydılar. Briar bir kısıraktı ve ata binmeye hazır sayılırdı. nce Reed bindi, ama Briar ürktü ve yan taraftan çamura düşmesine neden oldu. Gavin ve ben gülmeden duramadık. Bazen Gavin'le ne kadar yakın arkadaş olduklarını, Reed lmeseydi onun yaşında olacağını unutuyorum. Gavin baktığımızı fark edince dikkatini bana çevirdi ve pazularımı nazikçe kavradı.

"İyi misin, Blake?"

"Briar'ı hatırlıyor musun?" diyebildim sadece.

"Tabii ki. Biraz dolgunlaşmış ama o atı nerede görsem tanırım."

Ağzım kuruyor ve ben durduramadan gözümden bir damla yaş kaçıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Hey, hey," diyor nazikçe, beni kollarıma çekerek. "Seni tuttum, bebeğim." Yüzümü göğsüne gmyorum. Gömleği terden ıslanmış ve at gibi kokuyor ama umurumda değil. Derin bir nefes alıyorum ve sakinleşmek için kendime telkinde bulunuyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

"Özür dilerim Gavin," diye mırıldanıyorum ona karşı. "Neden senin önünde ağlayıp durduğumu bilmiyorum."

Kolumu okşuyor. "Özür dileme. Benim önümde istediğin zaman ağlayabilirsin. Ben senin için buradayım, Blake. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Vücudumun ısındığını hissediyorum. Uzun süredir görüşmüyor olabiliriz ama benim için gerçekten burada olduğunu kanıtladı. Bu adamın ben istesem uçurumdan atlayacağına eminim. Bu düşünce beni biraz gülümsetiyor. "Evet. Ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

Uzanıyor ve başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Kazanın yıldönümü bu kadar yaklaşmışken üzülmemek giderek zorlaşıyor. Sonra seni Briar'la görünce bir anım canlandı."

Gavin beni dikkatle izliyor, bakışları şefkatli. "Hangisi?"

Reed'in çamura bulanmış halini hatırladığım sahneyi anlatıyorum, bu da Gavin'i gülümsetiyor.

"O gün güzel bir gündü. Gerçi Reed bütün bir hafta boyunca öfkeliydi" diyor.

"Kulağa Reed gibi geliyor."

"Biliyor musun Blake," diyor dikkatle, "istersen gelecek hafta hakkında konuşabiliriz. Olaydan sonra eve ilk kez geldiğini biliyorum ve bunu düşünmek zor olmalı ama dediğim gibi, ben senin için buradayım. Benimle her konuda konuşabilmeni istiyorum."

Kaskatı kesildim. Yıldönümü hakkında hiç konuşmadık ve ben de böyle olmasını tercih ettim. Gavin'le geçirdiğim zaman hoş bir oyalanma oldu, o günün acısıyla karartmak istemediğim bir oyalanma. Lanet olsun, onun acısı da.

"Yapabileceğimi biliyorum," diye nefes veriyorum. "Ama şimdilik gidip atları çalıştırmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Kulağımın arkasındaki bir tutam saçımı okşuyor. "Tabii ki öyle."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onu Briar'ın ahırından uzaklaştırmak için elinden tutmadan önce yanağından öpüyorum. Günün geç saatleri olduğu için çalışanların çoğu evlerine gitti ve bazıları da akşam işlerini yapmak için daha sonra dönecek. Bu da Gavin ve benim burayı kendimize ait hissetmemizi sağlıyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi biraz sallıyorum ve o da bana hafifçe gülümsüyor. Tepkim konusunda hâlâ endişeli, bu yüzden ona soracak bir şey düşünüyorum.

"Hakkınızda çok az kişinin bildiği bir şey nedir?"

Elimi biraz daha sıkı tutuyor ve mırıldanıyor. "Ben oldukça açık bir kitabım. İnsanların görmediği ya da duymadığı çok fazla şey olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarımın arasından bir nefes üflüyorum. "Buna bir saniye bile inanmıyorum.

Bir şeyler olmalı."

"Sana dans edebildiğimi söylemişim, özellikle de iki adım atmada iyiyimdir. Şovmenlikte de iyi olduğumu biliyorsun." Sırıttıyor. Haklı. Bu konuda iyi.

"Peki ya hobiler? Ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

Dudaklarından bir kahkaha kaçar. "Bilmiyorum. Tüm zamanımı çalışarak geçiriyorum." "Gavin! Bir şeyler olmalı."

"O zaman bana ne yapmaktan hoşlandığını söyle. Belki bu bana bazı fikirler verir." "Kolay. Pişirmeyi severim."

Yüz ifadesi ısınıyor. "Lütfen bana brownie yaptığını söyle."

Kalçasına benimkiyle dokunuyorum. "Sadece en iyisini."

Bizi koridorda durduruyor ve kalçalarımı kendine doğru çekiyor. Eğildiğinde, lezzetli dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bir ara onları tatmama izin vermelisin."

Nefesim ciğerlerimden buharlaşıyor ve kendimi on derece daha sıcak hissediyorum. "Eğer kartlarını doğru oynarsan," diyorum. Geri çekilmeden önce beni tatlı tatlı öpüyor.

"Sanırım ben kendiminkini buldum." Bunu söylerken gözlerinde bir muziplik var. "Neymiş o?"

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor. "Seni boşaltmak," diye fısıldıyor.

Nefesim kesildi, sözleri karşısında kalçalarım sıkıştı. "Bu bir hobi değil."

Boynumdan aşağıya doğru öpüyor, sonra tekrar kulağıma kadar geliyor. "Bir tane yapıyorum." Sonra beni tekrar öpüyor - yemin ederim kendi adımı ve çalışırken bana dokunmayacağına dair verdiği sözü tutmadığı gerçeğini unutuyorum. Ama bu zaten aptalca bir sözdü.

Bölüm 26

OceanofPDF.com

Gavin

Blake'in elini elimde tutarken akşam havası sıcak tenime karşı serin geliyor. Hobilerimle ilgili sorusundan ve Briar'ın tezgâhının önünde geçirdiği sinir krizinden sonra, Reed'in ölüm gününü ve umarım onu zorlayan diğer şeyleri aklından çıkarmak için bir plan yaptım.

Blake önümüzdeki binaya baktı. "Biliyorsun, kasabada bir honky tonk var. Aslında, sen orada çalışıyorsun."

Çiçekli yeşil güneş elbisesi, kovboy çizmeleri ve şapkasıyla çok güzel görünüyor. "Night Hawk'ta çok fazla zaman geçiriyoruz. Ayrıca orası gerçek bir honky tonk değil." Kırmızı Eşek'i işaret ediyorum. "*Burası* gerçek bir honky-tonk." Yalan da söylemiyorum. Bu bar olabildiğince taşralı ve benim favorilerimden biri. Hayatın her kesiminden ilginç insanlarla dolu gösterişsiz bir yer. Kovboy çizmeleri giymeyen tek bir kişi bile yok ve çoğu zor bir günün yorgunluğunu atmak için burada. Randall'dan birkaç kasaba ötede, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yer alıyor ve haftada birkaç gece ve hafta sonları canlı müzik gruplarına ev sahipliği yapıyor.

"Sanırım haklısın." Blake elimi çekiştiriyor, yüzünde heyecan var. Tanrım, çok güzel. Bütün gece adamlarla savaşmak zorunda kalacağım. Daha mekâna bile girmedik ama kovboylar dışarıda dolanmaya başladı bile.

bize bakıyorlar. İçime korumacılık yerleşiyor ve onu yanıma çekiyorum. Duvarda sigara içen bir adama bakıyorum ve içimden "*Benim*" diye homurdanmak geliyor. Yapmıyorum, çünkü bu çok saçma olurdu, ama yapmak istiyorum.

Blake adama masumca gülümsüyor, adam da ona göz kırpmıyor. Homurdanıyorum ve başımı belaya sokmadan önce onu kapıdan geçiriyorum. İçeride ter, talaş ve bayat bira kokusu burnuma çarpıyor ve müzik, iyi vakit geçiren insanların sesleri arasında bangır bangır yükseliyor. Heyecan sistemimi harekete geçiriyor ve Blake'e gülümsüyorum. Çalışmadığım böyle bir gece geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Burada kalbimi hızlandıran bir kadınla birlikte olduğum için daha da heyecanlıyım.

Beni duyabilmesi için eğildim. "İçecek bir şey ister misin?" "Soğuk bir bira kulağa hoş geliyor. Burası çok sıcak!"

O haklı. Hava çok sıcak. Burası eski ve klima taktıracak paraları yok gibi. Ayrıca büyük ve tüm vücutlar bir arada olduğu için terli bir gece bizi bekliyor. Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve dudaklarını kısa bir öpücükle kendime yaklaştırıyorum. "Senin kadar ateşli değil," diyorum geri çekildiğimde. Blake'in yanakları pembeleşiyor ve onu tekrar öpüp tıklım tıklım dolu bara götürüyorum. Bunu yaparken, adımları çağıran birkaç tanıdık yüz görüyorum. Eski bir dostum, Miles, biz bara varmadan yaklaşıyor ve sırtıma bir tokat atıyor.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Bu iki adımlı şampiyonun kendisi değil mi!"

O aptal unvandan bahsedilince gerildim. Blake geniş bir gülümseme ve merakla bana bakıyor.

"Merhaba Miles," diye selamlıyorum onu ve teklif ettiği hızlı yarım kucaklaşmaya karşılık veriyorum.

Miles yanımdaki Blake'e bakıyor ve ona dostça bir sırtış atıyor. "Peki bu güzel genç kadın kim?"

"Blake," diyor ve sıkması için elini uzatıyor. Miles bence biraz fazla uzun tutuyor ama kendimi rahatlatıyorum. Blake söz konusu olduğunda mağara adamı gibi davranmak istiyor olmam, bunu yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ve birbirimizi sadece birkaç haftadır görüyoruz. Henüz ne olduğumuzu bile tanımlamadık, tanımlamak zorunda kalmadık. Ama şu anki duygularımla, onu bir ton azgın ve sarhoş erkeğin olduğu bir bara getirme kararımın pişmanlık duyuyorum. Özellikle de ona kızım diyip diyemeyeceğimi bilmeden, onu zaten bu şekilde düşünmeme rağmen.

"Tanıştığımıza memnun oldum Blake," diyor Miles, düşüncelerimi bölerek. "Nerelerdeydin, Gav? Yaklaşık bir yıl oldu," diye bitiriyorum. "Babam öldü ve çiftliği ben devraldım. Dışarı çıkmak için fazla zamanım olmadı."

Sırtımı sıvazladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm dostum. Seni tekrar görmek güzel. Sanırım sen ve Cricket birlikte değilsiniz?" Bana bakmadan önce gözleri tekrar Blake'e kaydı. "O da gelmeyi bıraktı."

Elim Blake'in belinde kenetleniyor. "Blake ile birlikteyim." Sevgi dolu bakışlarım onunkileri bulurken cevabım basit. Neyse ki Cricket'tan bahsedince mutsuz görünmüyor. Hatta yanaklarında, Miles'a onunla birlikte olduğumu söylediğim için olduğunu düşündüğüm tanıdık bir kızarıklık var. Mideme hoş bir sıcaklık doluyor ve kafamda dolaşan düşünceleri yatıştırıyor. Blake'in tepkisini daha sonra konuşmak üzere cebime koyuyorum, umarım aramızdaki bu şeyin nereye gittiğini konuşabiliriz.

Miles bir adım bile atmıyor. "Kiminle dans edeceğini biliyorsun, değil mi Blake?"

Dudakları yukarı kalktı. "Görünüşe göre iki adım atma şampiyonu?" Miles güler. "Ona söylemedin mi, Gavin?" İçimde kabaran utançla ofluyorum. "Bu aptalca bir başlık."

Blake gözlerinde neşeyle yukarı bakıyor. "Ben de bu unvanın kardeşine ait olduğunu sanıyordum."

"O çizgi dansçısı." Sırıtiyorum. "Ben iki adımlı dansçıyım."

Miles omzumu hafifçe sallıyor. "Buradaki adam üç yıl üst üste şampiyonluk yarışmamızı kazandı. Bu yıl ilk kez başkasına gitti ama sadece o burada olmadığı için."

Blake düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Bir hobin olmadığını söylediğini sanıyordum?"

Kıkırdıyorum. "Bunu bir hobi olarak gördüğümünden emin değilim. Ve sana dans etmeyi sevdiğimi söylemiştim." Miles'ın orada durduğunu umursamadan, ağzım kulağına gelecek şekilde eğildim. "Özellikle de senin gibi güzel bir kadınla."

Nazıkçe göğsüme vuruyor. "O zaman bir içki alalım, Kovboy. O hareketleri görmek istiyorum."

Miles'a başımla veda ediyorum, Blake bana bir çıkış yolu verdiği için minnettarım. "Bayanı duydun. Seni görmek güzeldi Miles."

"Sen de. Dans pistinde görüşürüz." Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı ve Blake ile beni insan kalabalığının içinde bıraktı.

Kalçasıyla beni dürtüyor. "Senin hakkında öğrendiğim şeyler, Gavin Montgomery."

"Sanırım sürprizlerle doluyum." Değilim, gerçekten. Blake ve ben dans şampiyonaları gibi şeyler hakkında konuşarak çok fazla zaman geçirmedi. Birbirimiz hakkında ailemin hayır işlerine olan ihtiyacı ve sevdiklerimizi kaybetmenin yarattığı travma gibi büyük şeyler de dahil olmak üzere pek çok şey biliyoruz ama flört eden iki insanın başlangıçta konuştuğu normal küçük şeyleri bilmiyoruz. Ama bu gece burada birlikte olduğumuz için bunu düzeltmek istiyorum.

Bardaki birkaç tanıdık yüzle daha iyi anlaştıktan sonra Blake ve ben iki shot viski ve birkaç birayla köşeye yerleşiyoruz. Hala

biraz erken, bu yüzden dans seyrek. Barmen grubun otuz dakika kadar sonra sahneye çıkacağını söyledi, bu da bize birbirimizi daha iyi tanımak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Uzun boyunlu şişeyi Blake'inkine doğru kaldırıyorum. "Şeref, bebeğim."

Elindeki şişeyi benimkine vurmadan önce şirin bir şekilde gülümsüyor. "Şeref." Bir an için kendimi siyah saçlı güzelliğe hayran bıraktım. Biraz makyaj yapmış, doğal güzelliğini vurgulamaya yetecek kadar, ama güneşin öptüğü çillerini kapatacak kadar değil.

"Bir oyun oynamak ister misin?" Ona sordum.

Şişesinin üzerindeki etiketle oynuyor. "Ne tür bir oyun?" "Yirmi Soru."

Dudağından soluk soluğa bir kahkaha kaçıyor. "Bu gerçekten bir oyun değil."

"Kesinlikle öyle." Sandalyemi hareket ettiriyorum, böylece vücutlarımız daha yakın oluyor. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, Blake Tanner."

Vücudu benim bu kadar yakın olmama tepki veriyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü gözlerimin içine bakarken nefes alış veriş kısıyor ve geniş göğsü inip kalkıyor.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyor. "Sonunda bir ödül alacak mıyım?"

Ses tonundaki öneriyle sikim dikleşiyor. "Eğer iyi bir kız olursan ve sorduğum her şeye cevap verirsen" derken neredeyse ağız ağıza gelecek şekilde eğildim.

Bir an için nefesi kesiliyor. "Peki sana soru sorma hakkım var mı?" "Sadece ben de bir ödül alırsam." Alt dudağını ısıyor ve ben de başparmağını kaldırıp çıkardı. "Ne diyorsun, Blake?" Adının hecelerini vurguluyorum ve dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"O zaman diyorum ki," başparmağımı tutuyor ve ucunu hafifçe emiyor, "sor bakalım Kovboy." Parmağımı bıraktığında, bir kez daha

İnle.

Memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp birasından bir yudum alıyor. Pantolonumu ne kadar daralttığından sonra çok rahatsız olmamak için sandalyemde kaymak zorunda kalıyorum. Beni bilerek izliyor ve içimden onu anlamsızca öpmek, sonra da onu ateşli ve rahatsız bir halde bırakmak geliyor. Ama bunu sonraya saklamam gerekecek, çünkü aletim ne isterse istesin, onu daha iyi tanımak istiyorum. Her bir parçasını, sadece vücudunu değil.

Elimi uyluğunun iç kısmındaki çıplak tene koyup sıkıyorum. "En sevdiğin renk ne?"

Gülüyor. "İlk sorunuz bu mu?"

"Bunlar bilinmesi gereken önemli şeyler," diyorum ciddiyle. Yine kıkırdıyor. "Kırmızı."

Onu geçen geceki kırmızı elbisesi içinde düşündüm ve seçimine bayıldım. Sadece onu tamamlamakla kalmıyor, aynı zamanda bu renk cesareti, fedakarlığı ve tutkuyu da temsil ediyor. Yaşadığı onca şeyden sonra onu tam olarak böyle görüyorum.

Bu yeni bilgiyi zihnimin bir köşesinde saklıyorum. "Güzel bir renk. Şimdi," diye sırtıyorum, "bana soru sorma sırası sende."

Mırıldanıyor. "Eğer herhangi bir hayvan olabilseydin, ne olurdun?"

İlginç bir soru. "Kolay. Bir katil balina."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Neden?"

"İkinci sorunuz bu mu?"

Gözlerini deviriyor. "Sadece cevap ver, çok bilmiş!"

Parmaklarımı kalçasına vuruyorum. "Akıllıdırlar, aile odaklıdırlar, uzun mesafeler yüzerler ve en önemlisi, apeks avcılarındırlar." Akıl yürütmemi bitirirken uyluğunun iç kısmını okşuyorum ve titrediğini hissediyorum.

"Bunu gerçekten düşünmüşsün."

Sırıtiyorum. "İnanılmaz hayvanlar. Benim sıram." "Son beş yıldır ne yapıyordun?" diye sormadan önce bir an duraksıyorum.

Vücudu biraz kayıyor ama düşündüğüm gibi rahatsız görünmüyor. "Bu yüklü bir soru."

Kalçasını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Bira şişesinin etiketini biraz daha karıştırıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Tennessee'nin her yerinde yaşadım. Sonunda bir kafede iş buldum ve orada yaşamaya başladım."

Gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde çok fazla hüznün var, onu Night Hawk'ta ilk gördüğüm zamanki kadar değil, ama orada, sert bir dış görünüşün ardında saklanıyor. Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve dudaklarım yukarı kalkıyor.

"Ne?"

"Blake Tanner'ın küçük bir önlükle bir kafede çalıştığını hayal etmeye çalışıyorum," diyorum.

Hatırlıyormuş gibi gülümsüyor. "Yemek yapmayı sevdiğimi orada öğrendim. Her sabah kurabiye, kek ve çörek yapardım. Huzur vericiydi."

"Bunu görebiliyorum."

Nefesini içine çekiyor. "Tamam, sıra bende." Düşünceli bir şekilde parmağını çenesine vuruyor. "Demek sen ve Cricket, ha?" "Ne zamandır birliktesiniz?" diye devam ederken çenemi sıkıyorum.

"Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

Birasını yudumluyor. "Görünüşe göre onu buraya sen getiriyormuşsun, yani..." Yüzümde beliren sırtmaya engel olamıyorum. "Kıskandın mı, Blake?"

Alt dudağını ısırtıyor. Kıskanıyor. Bu beni çok heyecanlandırdı, özellikle de onu ve Jake'i gece boyunca dans ederken izlemek zorunda kaldığım için. I

O geceyi kendim yarattığımı biliyordum ama yine de zordu. "Sadece merak ettim," diye yalan söylüyor.

Elimi kalçasında daha yukarı kaldırıyorum ve kısa bir nefes alıyor. Yarı sertleşmiş sikim daha da sertleşiyor. Elimizdeki konu için uygunsuz. Tekrar yer değiştiriyorum. "Cricket ve ben bir yıl çıktık. Beni aldattı, ben de bitirdim."

"Oh, Gavin. Çok özür dilerim."

Merhametine gülümsüyorum. "Üzülme. Biz birbirimiz için yaratılmadık." "Ya sen?" diye sorduğumda düşünceli gözleri hâlâ üzerimdeydi. Tennessee'de kimseyi gördün mü?"

Başını iki yana sallar. "Pek sayılmaz."

"Senin gibi güzel bir kadının erkekleri nasıl uzak tuttuğunu hayal bile edemiyorum," diye düşünüyorum.

Kıkırdıyor. "Gerçekten bakmıyordum."

"Ve şimdi bakıyorsun?"

Blake bu sefer bana yaklaşıyor. "Bu Yirmi Soru oyununda gerçekten kötüyüz."

Sırıtiyorum. "Peki, sen?"

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Değildim. Ama sonra zorba bir kovboy beni mekanik bir boğaya bindirdi."

Dudaklarımı yaladım. "Bunu yaptığına sevindim."

"Sanırım ben de yaptığına memnun olabilirim." Kendimi daha fazla tutamayarak dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum ve onu oksijenmiş gibi öpüyorum. Tadı ucuz bira gibi ama umurumda bile değil. Bir masa ötedeki biri odaya gitmemiz için bağırana kadar uzun süre öpüşüyoruz.

Blake geri çekildi ve güldü. Bağırان adama dönüyorum ve ona geri çekilmesini söyleyen bir bakış atıyorum. Ellerini kaldırıyor ve Blake kıs kıs gülerek pazumu çekiştiriyor, ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Artık kavga yok, Kovboy. Biraz aşırıya kaçtık."

Dudaklarımdaki tadını yalıyorum. "Ne diyebilirim ki?" Onu tekrar kendime çekiyorum. "Uğruna savaşmaya değersin."

Gülümsüyor. "Belki de şarkı sözü yazarı olmalısın. Kelimelerle aran gerçekten iyi."

Ağzı tekrar açıldığında ışıklar kararıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Bir mızıkanın gür sesi havayı dolduruyor ve adrenalinim yükseliyor. Viski shotımı alıyorum ve ona da aynısını yapmasını işaret ediyorum.

"Birlikte dans ederek geçireceğimiz eğlenceli bir geceye," diye ilan ediyorum. "Ve sana, Blake, bana kendimi affettirme şansı verdiğin için."

Yüzünde bir odayı aydınlatacak kadar parlak bir gülümseme belirirken yanakları renkleniyor. Kalbim sıkışıyor ve sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum. Bazıları bunun çok erken olduğunu söyleyebilir, ama kutsal olan her şeye yemin ederim ki, tam şu anda ona aşık oluyorum. Derinlerde bir yerde onu her zaman sevdiğimi düşünüyorum, çok gençken ve bunu anlamadığım zamanlarda bile. O gece boğayla yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bu yüzden denediğimde bile onun peşini bırakamadım.

"Bir şey değil. Benimle ilgilenmeye devam etmene sevindim Kovboy," diyor Blake içtenlikle.

"Benim için zevk, kovboy kızı."

Kadehini benimkine dokunmak için kaldırıyor. "Birlikte dans ederek geçireceğimiz eğlenceli bir geceye," diyerek az önceki sözlerimi yineliyor. Sonra öne doğru eğiliyor ve bana doğru bastırıyor, sesi boğuk bir şekilde "Ve daha sonra ailemin evinde ateşli bir sekse" diyor.

Tüm varlığımla gülerken vücudum titriyor. Tanrım, bu kadını seviyorum.

Bölüm 27

OceanofPDF.com

Blake

GAVIN VE BEN, o beni dans pistine çekmeden önce boş kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Burada en az yüz kişi olmalı, belki de daha fazla. Gavin'in arkadaşı Miles ve barda beni tanıştırdığı birkaç kişi dışında tanıdığım bir yüz görmüyorum. Bu özgürleştirici bir şey ve beni en iyi davranışlarımı sergilemek zorunda olmadığım bir yere getirdiği için minnettarım. Bir geceliğine, dedikoducu Abbey Allen'ın anneme aleni sevgi gösterilerimden bahsetmesi konusunda endişelenmeme gerek yok.

Gavin belime baskı yaparak beni kendine çekiyor ve bir öpücük konduruyor. "Dans etmeye hazır mısın?" Gitar ve bas gitarın tiz sesi havayı dolduruyor - şarkının Sara Evans'ın "Suds in the Bucket" şarkısı olduğunu daha sahnedeki kadın söylemeye başlamadan anlıyorum. Eski bir şarkı ama iki adım atmak için mükemmel.

"Ben hazırım." Gülümsüyorum. Gavin elini omzumun üst kısmına koyuyor ve ben de benimkini onunkinin üzerine koyuyorum, böylece sağ ellerimiz bir araya gelirken kolunun üst kısmında pazusuna yakın bir yerde duruyor. Bir an için gergin hissediyorum. İki adım atabildiğini söyledi ama iki adım atma şampiyonu mu? İki adım atabilirim ama şampiyon seviyesinde değil.

"Rahatla, Blake. Seni tutuyorum," diyor kulağıma.

Nefesimi bırakıyorum ve o da bizi hareket ettirmeye başlıyor. Kendimi bir acemi gibi ayaklarımın üzerinde tökezlerken buluyorum ve hayal kırıklığım artıyor. Rekabetçi yapım, özellikle de nasıl yapılacağını bildiğim bir şeyde başarısız olmamdan hoşlanmıyor. İki sol ayağıma rağmen Gavin tereddüt etmiyor. Bizi sallıyor, sonra beni önce dışarı sonra tekrar içeri çeviriyor, böylece Night Hawk'ta sahnede yaptığı gibi göğsüne yaslanıyorum. Kaslarım gevşerken bir kahkaha atıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye beni temin ediyor. "Çok fazla düşünme. Müziği hisset ve bırak ben yönlendireyim."

Sanırım sözleri dans etmekten daha fazlasını ifade ediyor. Kendimi çok fazla düşünmemeye bırakmak çok mu kötü olurdu? Önümdeki bu güzel adamın bana liderlik etmesine izin versem? Şimdiye kadar kendi hızımda gitmeme izin verdi, hatta vücudunu kullanmama bile izin verdi. Sanırım iyiliğinin karşılığını vermenin, istediğini almasına izin vermenin zamanı geldi.

Müziğin sesini bastırmak için öne doğru eğiliyor. "Çabuk, çabuk, yavaş, yavaş," diyor, sesi alçak bir uğultu. "Çabuk, çabuk, yavaş, yavaş." Alçak ses tonunun beni yatıştırmasına ve müziğin içimi doldurmasına izin veriyorum. "İşte böyle, bebeğim." Yanağımdan öpüyor. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, sadece teslim ol."

Daha rahat olmaya başladıktan ve alkolün kemiklerime yerleştiğini hissettikten sonra, bedenimde daha rahat oluyorum. Gavin fark ediyor ve bizi daha karmaşık adımlara yönlendiriyor. Zihnimde sürekli hızlı, hızlı, yavaş, yavaş diyorum, sonra elini değiştiriyor ve beni döndürüyor. Bu sefer dengemi kaybetmiyorum.

"Güzel," diyor.

Şarkı Blake Shelton'dan "Honey Bee "ye döndüğünde, hemen adım atıyoruz. Diğer çiftler etrafımızda hareket ediyor ama ben onları fark etmiyorum bile. Daha da rahatlıyoruz ve Gavin'le tek bir vücut gibi hareket etmeye başlıyoruz. Yüzümdeki gülümseme ona ne kadar eğlendiğimi gösteriyor ve bir kez olsun her şey

mükemmel hissettiriyor. Yaklaşan yıldönümünü unutuyorum; ailemle olan tartışmalarımı ya da bundan sonra ne olacağına dair düşüncelerimi unutuyorum - sadece ben ve bir zamanlar nefret etmem gerektiğini düşündüğüm kovboy.

Müzik hızlandıkça, beni omuzdan yakalamak için dışarıya döndürüyor, sonra bir fıçı yuvarlanmasıyla içeriye dönüyor, sonra beni sarıyor ve göğsüne sürünmem için beni içeri getirmeden önce tekrar dışarıya ve etrafına gönderiyor. Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde beni çekiyor, sonra da daldırıyor. Beni kendisine geri getirmeden önce ağzımdan bir kahkaha kaçıyor. Bu sefer dudaklarımız birleşiyor. Kısa bir öpücük ama sonsuza dek hatırlayacağım bir öpücük. Beni tekrar dışarı iterken gülümsüyor ve etrafımızda tezahürat yapan insanların sesleri eşliğinde birlikte hareket etmeye başlıyoruz.

"Doğuştan yeteneklisin," diyor beni tekrar döndürerek.

"Sen harika bir partnersin." Dudakları yukarı kalkıyor ve dans etmeye devam ediyoruz. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan grup ara vermek için sahneden ayrılıyor ve hoparlörden müzik çalmaya başlıyor.

Gavin beni bir içki almak için bara çekiyor ve birkaç kişi dansımızı övmek için yanımıza geliyor. Gavin onlara nezaketle teşekkür ediyor ve bir yıldız gibi parlıyor. İnsanları ve kalabalığı idare etmekte inanılmaz. Neden profesyonel bir şovmen ya da dansçı olmayı hiç düşünmediğini merak ediyorum. Night Hawk'taki dans geceleri dışında da harika bir öğretmen olabilir. Bunu ona daha sonra sormak için aklımda tutuyorum.

Gavin bana bir bira uzattı ve kadeh kaldırdık. İkimiz de terliyiz ve ayaklarım beni öldürüyor. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyor olsam da muhtemelen yarın yürüyemeyeceğim. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Biralarımızı bitirdikten sonra bana uzun bir öpücük vermek için öne doğru eğildi.

Çok tatlı ve ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Bu ne içindi?" Geri çekildiğinde soruyorum.

Omuzlarını kaldırırken yeşil gözleri parlıyor. "Sevgilimi öpmek için bir nedene ihtiyacım var mı?" Sesindeki ton, birden fazla soru sorduğunu düşündürüyor bana.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve kızarıyorum. "Senin kızın mı?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Aklının bizimle nerede olduğunu görmek için."

Midem bulanıyor. "Öyle mi?"

Birasını barın üzerine bırakıyor ve bedenimi kendine çekiyor, böylece aramızda boşluk kalmıyor. "Yeni olabiliriz Blake ama birbirimize uyduğumuzu inkâr edemezsin. Beni mutlu eden şeyin peşinden gitmeyeli çok uzun zaman oldu ve sen beni mutlu ediyorsun."

Sözlerinin yoğunluğu karşısında ağzım kuruyor. Bir kez daha etrafımda insanlar olduğunu unutuyorum. Bana aya asılmışım gibi bakıyor. Ve onun kızı olmanın kulağa mükemmel ve çok seksi geldiğini inkar edemem.

Parmağını yuvarlak çenemde gezdiriyor. "Ne diyorsun?" "Bu Jake'i yan tarafta göremeyeceğim anlamına mı geliyor?" Alay ediyorum.

Dudaklarımı kendine çekerken ciyaklıyorum. Bu öpücük sahiplenici ve sert, sanki izin verirsem beni barın üzerine yatıracak ve benimle ilişkiye girecekmiş gibi. Geri çekildiğinde dudağımı ısıırıyor ve ben keyifli bir iç çekiş yutuyorum.

"Bu konuda şaka yapma Blake, yoksa yakın arkadaşlarımdan birini öldürmek zorunda kalabilirim."

Gülüyorum ve o da beni tekrar öpüyor. Etrafımızda daha fazla bağırış çağırış oluyor, bazı insanlar barda yer kapladığımız için rahatsız olmuş bir şekilde bedenlerimizi itiyor. Ellerim Gavin'in pazılarını kavırıyor ve bakışları şakacı bir hal alıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" Ona soruyorum.

"Önce soruma cevap ver, bebeğim. Sonra seni istediğin yere götüreceğim."

Heyecan içimi gıdıklıyor ve ben de onun gibi beni mutlu edeceğini bildiğim şeyi yapmaya karar veriyorum. Korkutucu gelse de, son beş yıldır hayatımdaki çoğu şeyden saklandığım gibi ondan ya da duygularımdan saklanmak istemiyorum.

Uzanıp yanağını okşuyorum ve gözlerini gözlerime kilitliyorum. "Ben seninim."

Yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor. "Ve ben seninim." Bana uzun bir öpücük veriyor. "Şimdi buradan gidelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

OceanofPDF.com

Blake

Randall'ın eteklerindeki bir gözetleme yerine yanaştık. Buraya gelene kadar geçen sürede, derimden atlayacağımı sandım. Ama Gavin bir plan hazırladı ve bunu uygulayacağını açıkça belirtti. Seks içerdiğini biliyorum ama evdeki yatağında olacağını düşünmüştüm.

Arabayı park edip arka koltuktan bir paket aldı. İçinde ne olduğu ya da nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü günün çoğunda benimle birlikteydi, ama o kadar tahrik oldum ki sorgulamanın ötesine geçtim.

"Burada bekle." Sırıttıyor, kapıdan çıkmadan önce cevap vermeme fırsat vermiyor. Kamyonetin kasasında bir şeyler yaptığını duyuyorum ama sabırla onu bekliyorum.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve beni aşağı çekti. Beni kamyonetin kasasına götürmeden önce dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Burası her türlü ışık kirliliğinden yeterince uzakta, bu yüzden tek ışık kaynağı neredeyse dolunay ve gökyüzündeki parlak yıldızlar. Bu bana siyah bir tuvalin üzerindeki beyaz boyayı hatırlatıyor. Büyüleyici bir manzara ve doğal ışık sayesinde ağaçların ve tepelerin ana hatlarını görebiliyorum, böylece en azından nereye gittiğimi anlayabiliyorum. Kamyonun arkası görüldüğünde

Gavin'in kalın bir battaniye, iki küçük kamp yastığı ve taşınabilir bir fener serdiğini görüyorum. Bu mütevazı düzeni kurarken gösterdiği özen karşısında içim eriyor. Gülümseyerek, ön hazırlık yapmadan yukarı tırmanıyorum ve ben tırmanırken kıcıma şaplak atıyor.

"Hey!" diye bağıyorum.

"Tam oradaydı," tek gerekçesi bu.

Bana katılmak için tırmanırken başımı sallıyorum, sonra bizi aşağı çekiyor, böylece burun buruna geliyoruz. Ben yerleştikten sonra şapkamı kafamdan itiyor ve beni içine çekiyor.

"Merhaba," diyor bir süre sonra, karanlıktaki her çili görebilecekmiş gibi yüzümü inceleyerek.

"Merhaba," diyorum, şapkasını da çıkararak. Parmağını burnumun kenarında gezdiriyor, sonra dudaklarımın üzerinden geçiyor. Başparmağını alt dudağımın etine bastırduğunda sanırım nefesim kesiliyor.

"*Hepsi benim,*" diye fısıldıyor. Ses tonu şaşkınlık dolu, sanki burada olduğuma ve onun sevgilisi olacağımı söylediğime inanamıyor. Beni daha yakına çekerken vücudum zevkten titriyor. Sonra ağzını ağızma dayıyor ama öpücüğü şefkatli değil, yiyip bitirici ve sıcak. Sanki bu beni son öpüşü olabilirmiş gibi. Vücudum bunun gücüne karşılık veriyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için dudaklarımı açıyorum, dilinin uzun, durgun hareketlerle benimkini okşamasına izin veriyorum.

Kot pantolonunun altından sikinin sertleştiğini hissediyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Eli yan tarafımda geziniyor ve elbisemin etek ucuna geldiğinde hiç vakit kaybetmeden kaba avucunu çıplak kalçamdan geçirip ince kumaşı göbeğimin yakınına yerleştiriyor. Beni öperken oradaki teni okşuyor.

Daha fazla sürtünme isteyerek, bacağımı kalçasının üzerinden geçirip onu kendime yaklaştırıyor ve içine doğru çekiyorum.

Gavin ellerinden birini kıcıma doğru indiriyor ve orada bulduğu çıplak tenin üzerinde gezdiriyor. Yuvarlak küreyi sıkarken derin ve titreşimli bir inilti çıkarıyor. Bu gece bir noktada çıplak kalacağımızı biliyordum, bu yüzden sahip olduğum tek tangalardan birini giymeyi seçtim. Tepkisine bakılırsa, iyi ki de öyle yapmışım.

Gavin hafifçe geri çekiliyor, elbisemi tamamen çıkarmama yardım etmesi için ona yer açıyor, böylece sadece botlarım, siyah tangam ve dolgulu sütyenimle kalıyorum. Muhtemelen gülünç görünüyorum ama tabii ki umurunda değil. Bakışları neredeyse çıplak halimi inceliyor, nefesi kesilirken vücudu dokunuşuma karşı titriyor. Bakmayı bitirdikten sonra başını arkaya yaslıyor ve kendisine sunulacak ziyafet için şükrediyor. Bir ürperti salıyorum, vücudum onu tekrar içime alma beklentisiyle karıncalanıyor. Ama önce yapmak istediğim bir şey var.

Ben doğrulup ellerimi kemerinin tokasına götürürken Gavin aç bakışlarıyla beni izliyor. Deriyi çekip çıkardığımda nefes almayı tamamen bıraktığını düşünüyorum, sonra ustalıkla kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Pantolonunu kalçalarından aşağı doğru itmeye başladığımda, kontrolü ele almak istercesine ayağa kalkmak için bir hamle yapıyor.

Bir elimle onu tekrar battaniyeye bastırıyorum. "Rahatla, Gavin. Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Blake-"

"Hayır. Şimdi sıra sende."

Bir an için beni reddedecek mi diye merak ediyorum ama sonra kamyonetin kasasına geri yaslanmadan önce dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor. "Madem ısrar ediyorsun." Sesi neredeyse bir mırıltı ve sesi doğrudan seksime gidiyor, zaten saatlerdir tutuşmakta olan ateşi körüklüyor.

Şimdi daha hevesliyim, görevime geri dönüyorum, manevra yapmamı kolaylaştırmak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi kot pantolonunun üst kısmına koyup aşağı doğru indiriyorum. Her zaman yardımsever bir adam olan Gavin, işi kolaylaştırmak için kalçalarını kaldırıyor. Kot pantolonu artık botlarının altında ve yolumun dışında kaldığından, kasıklarını görebilecek kadar yakıным. Beyaz külotunun içinden kalın sikinin dış hatlarını görebiliyorum ve ağzım sulanıyor. Yemin ederim ki yakınlığımdan zevk alarak seğirdiğini görüyorum ve iç kaslarım onun içimde hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlattığı için sıkılıyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Gavin soruyor, sesi cilveli. Yine de tüm vücudunun gergin olduğunu fark ediyorum, sanki saldırmamak için kendini tutmaya çalışıyor.

Sesli bir şekilde cevap vermek yerine dudaklarımı yalıyorum ve eğilip onun gergin uzunluğuna bir öpücük konduruyorum, iyi bir önlem olarak parmaklarımla hafifçe okşuyorum. Gavin tıslayan bir ses çıkarıyor ve başını tekrar gökyüzüne çeviriyor, dudaklarından dökülen tek kelime artık bir dizi küfür.

Onu bu kadar tahrik olmuş görmekten heyecan duyarak, daha fazla zaman kaybetmeden külotunu kot pantolonuyla buluşacak şekilde aşağı itiyorum. Aleti serbest kaldığında içime çekiyorum. Ona dokundum, içimde hissettim ama henüz tadının nasıl olduğunu bilmiyordum. Bir elimle kızgın uzunluğunu tutarken, diğer elimle vücudumu kalçasına yaslıyorum. Ona bakarak öne doğru eğilip tepesini öpüyorum, sonra dilimin kayarak tuzlu, pürüzsüz, pre-cum ile boncuklanmış deriyi tatmasına izin veriyorum.

"*Blake*," diye inliyor. Adımın soluk soluğa çıkan sesi meme uçlarımı sıkılaştırıyor ve bedenimi uğultuya boğuyor.

Yalamalar ve küçük öpücükler arasında "Bana nasıl sevdiğini söyle," diyorum.

Başını kaldırıyor, yüzü küçük fenerle aydınlanıyor ve "Sütyenini çıkar" diyor.

Sesindeki emir sistemimde bir şimşek çakmasına neden oluyor. İsteksizce sikini bırakıyorum, ellerimi onun ipli kalçalarına bastırıyorum, böylece arkama yaslanabiliyorum, popom ve kalçalarım botlarımla buluşuyor. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, ellerimi sütyenimin kopçasını serbest bırakmak için hareket ettiriyorum, askıları yavaşça aşağıya doğru sürüklüyorum. Sistemimde dolaşan seks hormonları yüzünden göğüslerim ağırlaşıyor ve Gavin'in gözleri hemen meme uçlarıma kilitleniyor, ağzı hafifçe aralanıyor.

"Şimdi buraya gel ve sikimi em bebeğim. Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum."

Arzu bedenimi kaplıyor ve külotum sadece bu kelimelerden bile sıırıslıklam oluyor. Gavin'in müstehcen konuşmayı sevdiğini biliyorum ama bana tam olarak ne istediğini söylemesi bambaşka bir şey. Bundan hoşlanıyorum. İstendiğimi ve ihtiyaç duyulduğumu hissettiriyor.

Tekrar öne doğru eğilerek kendimi benzer bir pozisyona getiriyorum. Bu kez hassas meme uçlarımla onun kalçalarının derisine sürtünerek vajinama elektrik veriyor. Onu elime aldığımda inliyorum, sonra dudaklarımı sikinin başının üzerinde gezdiriyorum, ağzım onu sarıyor.

"İşte bu, bebeğim. Ağzın çok iyi hissettiriyor." Ellerinden birini saçlarımı tutmak için yukarı kaldırırken sesi derin ve alçak. Hafifçe çekiştiriyor ve bu his beni daha fazlasını almak için aşağıya daldırıyor.

Gavin gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve ben kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Bu hoşuna gitti çünkü "Em Blake" demeden önce tekrar inledi. Seni sikimin her yerinde hissetmek istiyorum."

Yanaklarımı çukurlaştırmadan ve istediği gibi yapmadan önce onun etrafında mırıldanıyorum. Saçımdaki elin sallanan göğüslerimin üst kısımlarını okşamak için hareket ettiğini hissettiğimde onu emiyorum ve boğazımdan aşağıya doğru hareket ettiriyorum. Bu dokunuş beni inletiyor ve Gavin'in siki boğazımın arkasına çarptıkça seğiriyor. I

Hepsini alamam ama kasıklarındaki hafif kıvrımların burnumu gıdıklamasına yetecek kadarını.

Başımı geri çekip emiyorum, sonra sağ elimin tırnaklarını hafifçe kalçasına batırarak uzunluğunu aşağıya doğru indiriyorum.

"Blake!" Gavin parmaklarını yanağıma dokundurarak sesleniyor. "Beni boşaltacaksın, bebeğim."

Tekrar geri çekildim ve onu bir patlamayla serbest bıraktım. "Planımız bu, Kovboy." Dudaklarımı tekrar üzerine koymak için eğildiğimde beni durduruyor. "Benim sıram, Blake." "Seninle ilgilenmem gerekiyor." Sözcükler daha çok bir sızlanma olarak çıkıyor Gavin'in kıkırdamasına neden oldu.

"Merak etme. Sen öylesin." Ayağa kalkıyor, siki gururla duruyor, çalışmamın fener ışığında parlıyor, kıyafetleri botlarının yanında ve gömleği hala üzerinde. Çok seksi ve başladığım işi gerçekten bitirmek istiyorum. Ama bunun yerine kıyafetlerini çıkarıp kendini bana tamamen açıyor. Gözleri benimkilerle birleştiğinde, dikkatini kalan kıyafetlerime çeviriyor.

Gavin elimi tutuyor ve beni battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra vücudumda aşağı doğru ilerliyor, avuç içleri çıplak göğüslerimin ve karnımın üzerinde geziniyor. Botlarıma ulaştığında, çoraplarım da dahil olmak üzere onları çıkarıyor, sonra başparmaklarını ayaklarımın kemerlerine bastırarak onlara masaj yapıyor. Beklenmedik dokunuş karşısında gözlerim zevkle geri dönüyor. Kısa sürüyor ama beni kocaman bir su birikintisine dönüştürmeye yetiyor.

Tatmin olduktan sonra, merkezimi bulmadan önce baldırlarımdan yukarı ve etli iç uyluklarıma doğru öpücükler bırakıyor. Başka bir kirli ve tamamen seksi hareketle, burnunu nemlenen kumaş boyunca gezdiriyor, sonra tam klitorisimin olduğu yere bir öpücük bırakıyor. Külotumu indirip kıyafetlerimizin geri kalanıyla birlikte fırlatırken dokunuşuyla nefesimi tutuyorum. Teması kaçırarak zamanım olmadan,

Gavin bacaklarımın arasına geri döndü, nemli kıvrımlarımı yalıyor ve gelecekteki maceralar için harita çıkarıyormuş gibi vulvamı keşfediyor.

"Aman Tanrım," diye hevesleniyorum o labiamı kucaklarken. Dudaklarını klitorisimin üzerine sarıp emerken başının arkasını tutuyorum. Başım geriye düşüyor ve etrafını tekrar tekrar emdiğinde çığlık atıyorum. Parmaklarım ağzını yerinde tutmak için kafa derisini kazıyor, ama Gavin'in benimle ziyafet çekmekte hiçbir sorunu yok, ben kıvrılırken uyluklarımı açık tutmak için ellerini kullanıyor.

"Tadının şeker gibi olduğunu söylemiş miydin?" diye fısıldıyor klitorisime doğru. Sözleri gülünç ama aynı zamanda ateşli. "Bağımlılık yapıyor," diye ekliyor, dişlerini nazikçe şişmiş yumrunun üzerinde gezdiriyor - o anda neredeyse kendimi kaybediyorum.

Kısa saçlarını tutuyorum. "Yaklaşıyorum."

Bacaklarımın arasından bana bakıyor ve sırtıyor, iki değil üç parmağını içime sokarken daha sert emiyor. Sayısız his -Ayrıca yüzündeki ifade beni uçurumun kenarına gönderdi. Gavin beni yavaşça yalamaya devam ederken zevkten sarsılıyorum, orgazmımın artçı şokları boyunca beni yönlendiriyor.

Nefesim geri döndüğünde, Gavin vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, uyluğumda, karnımda ve sonra her bir meme ucunda ıslak bir öpücük izi bırakıyor. Dişlerini sertleşmiş tomurcukların üzerinde gezdiriyor, sonra boynumdaki en sevdiği noktayı yalıyor ve emiyor. Dudaklarıyla tenimin arzu ettiği her noktasına tapınmayı bitirdiğinde, vücudunun benimkiyle mükemmel bir şekilde hizalanması için üzerimde geziniyor. Onu daha iyi hissetmek için kalçalarımı yukarı ittiğimde, sert aletin karnımdaki yağa karşı sıcak olduğunu hissediyorum. Öne doğru eğilip beni yavaşça öpüyor; bu öpücük şimdiye kadar deneyimlediğim tüm öpücüklerden daha sıcak.

Sonunda büyümüş gözbebeklerini benimkilerle buluşturdu.

"Haklıymışım." Sığ bir nefes aldım. "Hangi konuda?"

"Seni boşaltmak en sevdiğim hobim."

Gülüyorum. "Ama sen çok iyi bir dansçısın."

Dudaklarımı tekrar öpüyor. "Bu çok daha iyi."

Dillerimiz bir süre daha birlikte hareket ediyor, vücutlarımız sıcak yaz akşamı ve aktivitelerimiz nedeniyle terden kayganlaşıyor. Onu tekrar içime almaya fazlasıyla hazır olduğumu göstermek için uzun boyuna tekrar sürtünüyorum. Mesajı aldı çünkü cüzdanını almak için dizlerinin üzerinde geriye doğru eğildi. Bir folyo paket çıkarıyor ve lastiği uzunluğunun üzerine kaydırmadan önce görevdeki bir adam gibi açıyor.

Önümdeki adamı huşu içinde izliyorum. Fener ve ay ışığı vücudundaki tüm kasları ve sert hatları ortaya çıkarırken bir tanrı gibi görünüyor. Gözleri benimkilere döndüğünde, dudaklarında nazik bir gülümsemeyle beni izliyor. Şu anda her ne oluyorsa çok yoğun ama daha önce hiç bu kadar görülmediğimi, bu kadar sevilmediğimi hissediyorum.

"Yine bakıyorsun" diye fısıldarken tenim yanıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Bu geceyi hafızama kaydediyorum." Ses tonunda ağlamak istememe neden olan bir saygı var. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve beni iffetli bir şekilde öpebilmek için tekrar yanıma geliyor. Vücudum onun sözleri karşısında ihtiyaçla titriyor. "Ve tamamen benimsin."

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve bir anlığına, daha birkaç hafta önce herkesten ve her şeyden kaçarken buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Dudaklarımdan tekrar tekrar bir yudum alıyor ve sonra ağzını kulağıma dayıyor.

"Bana binmeni istiyorum, Blake. Seni tekrar sikimin üzerine boşalırken görmek istiyorum." Daha önce kullandığı ses tonu geri geldi ve vücudum yine hislerle çılgına dönüyor. Battaniyenin üzerine uzanıp, başını getirdiği küçük yastıklardan birinin üzerine koyduğunda başımı sallıyorum. Ellerini bana uzatırken yüz hatlarında hayranlık ifadesi var. Onları kabul ediyorum, vücudumu olabildiğince nazikçe hareket ettiriyorum, böylece ona biniyorum. Sabitlendiğimde ellerimi onunkilerden çekip

göğsüne koydum, onu öpmek için öne eğildim, sıcak siki karnıma bastırıyordu.

Bana bakıp başparmağını yanağımda gezdirirken saçlarım nemden ve vücutlarımızın hareketinden köpürerek etrafımızda perdeler oluşturuyor. Tekrar arkama yaslanmadan önce dudaklarımı nazik bir öpücükle onunkine bastırıyorum, sikini elime alıp giriş yerimle hizalıyorum. Kalçasını yukarı kaldırıp sikinin ucunu içime sokmadan önce benim mükemmel bir kadın olduğuma dair bir şeyler söylediğini duyuyorum belli belirsiz. O beni gererken nefeslerimiz birbirine karışıyor, ben aşağıya doğru batarken yanma hoşuma gidiyor. Popom kalçalarıyla buluştuğunda, acıyla karışık bir zevk çılgılığı atıyorum. Bu açıda içimde çok büyük hissediyor, neredeyse çok büyük.

"Rahatla, Blake." Ellerini belime götürüyor ve oradaki deriyi okşuyor. "Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. Çok doğru."

Sözleri beni yatıştırıyor ve vücuduma bir karıncalanma dalgası daha gönderiyor. Ellerimi tekrar göğsüne bastırıyorum, göğüslerim başının üzerinde olacak şekilde kendimi açıyorum ve siki içimde nefesimi kesen o noktaya çarpıyor. Gavin ellerinden birini tutuyor ve meme uçlarımla oynamaya başlıyor, kalçalarımın arasında daha fazla ıslaklık birikiyor. Vücudum ayarlandığında kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum.

"Evet, Blake," diyor Gavin, elini göğsümden tekrar belime götürerek. Beni kavıyor ve doğru zamanda yukarı doğru itiyor.

"Evet! Aynen böyle," diye bağıyorum, tırnaklarımı derisine geçirip kendimi geriye bastırıyorum, böylece daha derine iniyor. Kahretsin, kendimi çok gergin, çok dolu hissediyorum. Bu gerçek dışı.

"Beni daha hızlı sür bebeğim," diye homurdanıyor Gavin, bir elini bacaklarımın arasına götürerek klitorisime dokunuyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum, iç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum. Nefesini içine çekiyor, ben kendimi onun üzerine bırakıp kalçalarımı küçük bir daire şeklinde hareket ettirirken yukarı doğru piston çıkarıyor.

"Öp beni bebeğim," diye mırıldanıyor. Öne eğilip dediğini yapıyorum, ağzımı açmak için dilini kullanırken dudaklarımız birleşiyor. Pelvisi hareket etmeye devam ediyor ama şimdi daha önce elde ettiğim açığı özlüyorum. Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve geriye yaslanıyorum, biraz kamburlaşıyorum, böylece ellerim bacaklarının üst kısımlarına bastırıyor, sonra daha hızlı bir şekilde yukarı ve aşağı hareket etmeye başlıyorum, horozunun üzerinde zıplıyorum.

Gavin, memelerimin hareketini izlerken ve neredeyse acı çeken bir ifadeyle dudağını ısırırken nefesinin altında küfrediyor.

"Tanrım, beni deli ediyorsun, Blake. Keşke bunu her gece yapabilsek."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım. "Belki yapabiliriz."

Tekrar öne eğildiğimde inliyor, kendimi açıyorum, böylece klitorisimi pelvisine sürtebiliyorum ve o da göğüslerimi tekrar okşayabiliyor. Duyguların birleşimi beni orgazmın eşiğine getiriyor.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum.

"Yap şunu, bebeğim."

"Benimle gel."

"Güven bana," diyor nefes nefese, "çok geride değilim."

Meme uçlarımdan birini parmaklarının arasında yuvarlıyor ve kalçalarını tekrar yukarı itiyor. Orgazmımın sert ve hızlı geldiğini hissediyorum.

"İşte bu, Blake. Benim için gel."

Ürperiyorum, sözleri beni mahvediyor. Kalçalarını bir kez daha ittiğinde onun üstünde parçalanıyorum. Öne doğru sallanıyorum ve beni ciyaklatan bir hareketle sırtüstü yatıyorum ve Gavin üstümde. O kadar hızlıydı ki, içinde sikişin yokluğunu hissetmek için zor zamanım oldu. Kolayca tekrar içeri kaydı,

dudakları boynuma yapışmış, vahşi bir adam gibi iterken üzerimde geziniyor.

Başka bir orgazm oluşmaya başladığında tekrar haykırıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Gavin içimde hareket ederken dudaklarıma yapışıyor, onun çılgınca hareketleriyle uyarılmamın sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Siktir, Gavin. Yine boşalacağım!"

"Yap bebeğim. Sikimi sağdığını hissetmek istiyorum." İterken homurdanıyor, parmaklarını klitorisime dokundururken alnında ter var, zevkten ağlayacak ya da çılgılık atacakmışım gibi hissedene kadar etrafında dönüyor.

Uzanıp saçlarını çekiyorum ve adını haykırıyorum. Gırtlaktan bir ses çıkarıyor, kalçalarını bir, iki kez hareket ettiriyor ve aynı anda klitorisimi çimdikliyor. İkimiz de birlikte orgazm oluyoruz, Gavin yavaşça üzerime düşerken çılgınlıklarımızın sesi bizi çevreliyor, bitkin.

Nefesini toparladıktan sonra çekiliyor, bizi birbirimize yapıştırıyor, böylece sırtım göğsüne dayanıyor ve omzumu öpebiliyor.

Normal nefes alabildiğimde başımı çevirip gözlerinin içine bakıyorum. Doygun ve yakışıklı yüzünü hafızama kazıyorum, tıpkı daha önce bedenime yaptığı gibi.

Yarı sırtıtıyor. "Bu bakış ne için?"

"Sanırım yeni favori hobimi buldum."

Gülümsemesi genişler. "Öyle mi? Neymiş o?" "Çoklu orgazm."

Göğsünden gürültülü bir kahkaha yükseliyor, beni kendine daha sıkı çekerken vücudu benimkine karşı gümbürdüyor. "Sen başka bir şeysin Blake Tanner ama bu hoşuma gidiyor. Hem de çok."

OceanofPDF.com

Chapter 2G

OceanofPDF.com

Gavin

VÜCUDUM dışarıda öten horoz sesi ve Blake'in yumuşak horultularıyla uyandı. Yıldızların altında seks yaptıktan sonra, onu ikinci tur için çiftliğine geri götürmeden önce biraz sarıldık - sonra tüm gün çalışmanın ve dans ve seks dolu bir gecenin yorgunluğuyla uykuya daldık.

Yumuşak sıcaklığına sokuluyorum, arka tarafı sabah odunuma baskı yapıyor. İyice tatmin olduktan sonra bile, sikim hala günü onun içinde geçirmek istiyor. Onu suçlamıyorum. Eve dönmek zorunda olmasaydım, onu yürüyemez hale gelene kadar bu eve kilitlerdim.

Horoz tekrar öttüğünde Blake kıpırdanıyor ve kendini sertleşen uzunluğumun içine doğru itiyor. Alnımı omzuna bastırıyorum ve şakacı bir ısırıkla derisini ısıriyorum. İnliyor, başını hafifçe çeviriyor, böylece gözlerinden birinin açıldığını görebiliyorum. Saçları dağınık ve bakışları uykulu ama ona saatlerce bakabilirim ve yine de bakacak yeni bir şeyler bulabilirim. Bazı çillerinin yanaklarında elmas desenleri oluşturması ve üst dudığında öpmek istediğim küçük bir ben olması gibi.

"Günaydın," diyor, sesi uykuyla boyanmış. Buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürüyorum. "Günaydın."

Tahrik olduğumu hissedecek kadar uyandığında gözleri büyüyor ve dudağını ısırıyor.

Kıkırdıyorum. "Bunun için endişelenme, bebeğim. Senin yanında her uyandığımda bu olacak." *Ve her uyanmadığımda*, sessizce düşünüyorum.

"Dün gece beni yormamış olsaydın, bir tur daha düşünebilirdim."

Saçlarını öpmeden önce gülümsüyorum, sonra başparmağımı yatıştırıcı bir hareketle göğüs kafesine sürtüyorum. Bir süre sonra uyuklamaya başlıyor, ama sonra lanet horoz yine ötüyor. Ters dönüp başını göğsüme bastırıyor ve aptal horozlar hakkında bir şeyler homurdanıyor.

"Kade de horozlardan nefret eder," diyorum. "Biz çocukken bir sabah erkenden kalkıp bütün kümesimizi büyük ahırın dışına taşımıştı. Büyükannem ona çok kızmıştı ama sırf birkaç dakika daha fazla uyuyabilmek için her sabah yumurtalarını almaya gideceğine söz vermişti."

Dudakları yukarı kalktı. "Sözünü tuttu mu?"

"Babam ölene kadar," diye itiraf ediyorum. Blake ondan bahsedince kollarımda geriliyor. "Hâlâ deniyor ama itiraf etmek istemediği kadar çok şey kaçırdı."

Blake uzanıp yanağımı okşuyor. "Sığırları gütmeye gittiğimiz o gün Kade sana çok kızmıştı," diyor.

Kısa bir nefes alıyorum. "Babamın ölümünden beri zor günler geçiriyoruz. Kade acısıyla nasıl başa çıkacağını bulamadı ve babamın her şeyi nasıl bıraktığı konusunda öfkeli. Bu da Kade'in kendini yok etme davranışına yol açtı."

Blake parmağını çeneme bastırıyor. "Bunu anlayabiliyorum."

Biliyorum, bu yüzden sorunlarımı dile getirmekten kaçınıyorum. Özellikle de Reed'in ölüm gününe bu kadar yakinken. Saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Yas, özel ve kişisel olan güçlü bir şeydir. Ama sanırım Kade köşeyi dönüyor. Devil's Rock'ta güzel bir konuşma yaptık."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor içtenlikle. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

Her zaman yaptığı gibi alt dudağını çiğniyor. O şeyin parçalanmamış olmasına şaşırdım. Ses tonu içten ve umut dolu: "Biliyorsun, bu konuşma işi iki yönlü. Aklından geçenleri bana anlatabilirsin. Yükünü hafifletmene yardımcı olabilirim."

Parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum. "Zaten yeterince şeyle uğraşıyorsun bebeğim. Sana yük olmak istemiyorum."

Alnını benimkine bastırıyor. "Bana anlatmanı istiyorum. Bunun bana yardımcı olacağını düşünüyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona kaşlarını çatıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Aklımı... şey, her şeyden uzaklaştıracak."

Burnuna bir öpücük konduruyorum. "İç karartıcı sorunlarımın olmadığı pek çok başka yolla da kafanı dağıtabilirim."

Beni nazikçe itti. "Ciddiyim, Gavin ve aslında öyle değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, seninle ilgilenmek istiyorum. Tıpkı senin bana baktığın gibi."

Nefes alıp veriyorum. "Duygularımı paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." "Söylemiyorsun."

Öne atıldım ve yanlarını gıdıkladım. Düzensiz bir şekilde kıvranıyor, bacağı kaval kemiğime tekme atıyor.

"Ah!" Ciyaklıyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu hak ettin."

Göğüslerinin göğsüme baskı yapmasını ve kalçalarının eksik bir yapboz parçası gibi benimkiyle birleşmesini görmezden gelmeye çalışarak onu kolayca sabitliyorum. Araştıran gözlerine bakarken küçük bir iç çekiyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun, Blake?"

"İstiyorum. Ama bana söylemek istemiyorsan, söylemek zorunda değilsin, ben sadece-"

Onu bir öpücükle durduruyorum, konuşmamız ciddileşmeden önce dudaklarına kendimi bırakıyorum. Güvensizliklerim su yüzüne çıkıyor ve babamın uzun zamandır dünyadan saklamaya çalıştığı utancı ona söylediğimde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Sevdiklerimden saklamaya devam ettiğim utancımı. Sonunda uzaklaştığımda, eğilip alnımı onunkine bastırıyorum.

"Eğer sana söylersem, bebeğim, beni yargılamayacağına söz verir misin?" Ses tonumdaki zayıflık beni şaşırtıyor.

Blake uzanıp elini yanağımda gezdiriyor, tatlı ve şefkatli bir hareket. "Yapmayacağım, Gavin. Söz veriyorum."

Yanına uzandım ve yüzünü görebilmek için onu kendime çektim. "Montgomery Ailesi Çiftliği daha fazla faaliyet gösteremez. Bir ayımız var, şanslıysak belki iki."

Blake ayağa kalkar, yüzü dehşet içindedir. "Ah, Gavin! Çok özür dilerim."

"Babam burayı bok içinde bıraktı. Biz çocukken ikinci bir ipotek almış ve bunu ne büyükanneme ne de anneme söylemiş. Sonra bir kuruş daha alamayana kadar kredi ve kredi kartı aldı. Çiftlik bana devredildiği günden beri boğazıma kadar evrak işine battım ve banka aramaktan vazgeçmiyor. Bizi kurtarmak için her yolu düşündüm ama hayır etkinliği hayvanların beslenmesine yardımcı oldu ve bundan daha fazlasını yapamadı."

Blake elimi tutuyor, sıkıca sıkıyor. "Ailen bilmiyor, değil mi?" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Başımı sallarken suçluluk duygusu beni sarıyor. "Acı çektiğimizi biliyorlar ama bunun sadece kuraklık yüzünden olduğunu düşünüyorlar."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Onlara anlatırsan anlayacaklarını düşünüyorum."

Bir saniye sessiz kaldım. "Babamın bir aziz olduğunu düşünüyorlardı. İhtiyacı olan şeylerle ilgilendiğini. Onun anısını mahvetmeye yüreğim el vermiyor. Ve Kade'in o içkici haliyle gerçeği kaldırabilir mi bilmiyorum. Bu onu uçuruma sürükleyebilir. Özellikle de bu kadar uzun süre bekledikten sonra."

Blake üzgün bir şekilde iç çekti. "Bununla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Bu benim hatam, ama babam yapamadığında aileye bakan hep ben oldum. Beni bugün için eğitti. Sadece beni böyle bir karmaşayla baş başa bırakacağını düşünmemiştim."

Şaşkınlıktan gözlerim yanmaya başladı. Blake tavrımdaki değişikliği fark edince kendini bana bırakıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu nereden biliyor bilmiyorum ama biliyor. Bana sarılıyor, aklımdaki boktan şeylerle uğraşmama izin veriyor.

"Dün bana hobilerimi sorduğunda biraz panikledim," dedim sonunda.

Çenemi nazikçe öpüyor. "Nedenmiş o?"

"İlk başta hiç olmadığını düşünüyordum ama dün gecedен sonra iki adım atmanın gerçekten hobim olduğunu fark ettim... ya da öyleydi. İşler sarpa sarmadan önce haftada en az birkaç kez giderdim." Vücudum geriliyor.

"Ne oldu?" Blake soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Eğlendiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Babam hayatını kaybetti ve ben de benimkini zorlaştırdığı için şikâyet ediyorum. Bencilce davranıyorum."

Blake başını sallıyor, sonra çeneme vuruyor. "İyi bir hayatı hak ediyorsun, Gavin. Baban seni bok yığınının içinde bıraktı diye bu sadece senin yükün ya da mutlu olamayacağın anlamına gelmez."

Gerginim. "Kade gibi konuşuyorsun."

"Gavin-"

Sözünü kestim. "Haksız değilsin. Onlara söylemek zorundayım ve gerçeği daha önce kabul etmediğim için bir korkak olduğumun farkındayım."

"Sen bir korkak değilsin. Bence senin yerinde kim olsa zor zamanlar geçirirdi. Ben kendi adıma, işin içine aile ve duygular girdiğinde bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz."

Haftalar önce ona söylediğim sözler bana geri dönüyor ve onun haklı olduğunu biliyorum. Yanlış bir seçim olsa bile elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Başparmağımı alt dudağında gezdirmeden önce bir saniye sessiz kalıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Güçlü ve yetenekli bir adam olduğunu. Aileni, çiftliğini sevdiğini ve doğru olanı yapacağını."

Mırıldanıyorum, bir süre daha ona bakıyorum, dertlerimin onun karanlık gözlerinin derinliklerinde kaybolmasına izin veriyorum.

"Gavin?" Bir an sonra sorar. "Evet, bebeğim?"

"Çiftçilik dışında herhangi bir iş yapabilecek olsaydınız, ne yapardınız?"

İçime ağır bir his çöküyor. Çiftliği kaybetme ve ailemi geçindirmek için ne halt edeceğimi düşünme düşüncesi hayal etmesi zor bir düşünce, ancak son zamanlarda elimde kalan az miktardaki para da azaldıkça daha fazla düşünmeye başladım.

Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıyım çünkü Blake elini kalbimin üzerine koyuyor. "Buradan cevap verseydin, belki bu kadar düşünmek zorunda kalmazdın."

Haklı. Gözlerimi kapatıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bir süre sonra aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Dünyayı gezerdim ve

Geçinmek için ufak tefek işler yaparım. Belki de bütün pavyonlarda dans ederim." Ona göz kırpıyorum.

Gülümsüyor. "Ben de hep seyahat etmek istemişimdir. Yarışırken biraz yaptım ama ABD ve Kanada'nın dışına hiç çıkmadım. Kazadan önce bunu planlamıştım ama işte buradayım."

"Çiftlik sahibi olmasaydınız ne yapardınız?"

Blake bundan sonra ne söyleyeceğini tartışıyor. Gözleri kırışıyor ve sonra gülümsüyor. "Seninle seyahat ederim, belki çiftliğimizin at yetiştirme programı için başka ülkelerde hayvan bulurum."

Ağzım kuruyor ve bedenini kendime bastırıyorum. "Bunu uyduruyorsun."

Gülüyor. "Ya değilsem?"

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "O zaman bunu düşünmek güzel bir rüya."

Blake küçük bir nefes alıp veriyor ve elini saçlarımda gezdiriyor. "Güzel bir rüya."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine mühürlüyorum, eve gidip çalışmam gerektiğini biliyorum; kendimi yeniden evrak işlerine vermem ve aileme onlardan büyük bir sır sakladığımı söyleyecek gücü toplamam gerekiyor.

Ama şu anda, sadece Blake ve ben varmışız gibi davranmaktan memnunum - bizi zorlayan milyonlarca şeyi saymazsak - ve peşimizden gelmesinden korktuğunu bildiğim randevuyu.

Bölüm 30

OceanofPDF.com

Blake

Mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarından başımı kaldırıp duvardaki çiçekli takvime bakıyorum. Annem yarının tarihine köşedeki küçük bir kalp dışında hiçbir şey işaretlememiş. Üzerine "Reed'in Öldüğü Gün" yazmasını beklediğimden değil, ama sanki görünmez mürekkeple yazılmış gibi geliyor.

Yılın bir gününün bu kadar büyük bir güce sahip olması komik. Çoğu insan yarın uyandığında bunun sıradan bir gün olduğunu düşünürken, benim için yılın üç yüz altmış beş gününü düşünerek geçirdiğim bir gün. Ancak son birkaç haftadır doyumsuz bir kovboy yüzünden bu konuyu daha az düşündüğüm de gözümden kaçmıyor. Aslında bu sabah mutlu uyandım - ya da en azından her zamanki halime kıyasla daha mutluydum. Ne yazık ki bu bana sadece suçluluk duygusu bulaştırıyor, özellikle de Reed bir daha asla mutlu olma şansına sahip olamayacakken.

Dişlerimi sıkıyorum. Muhtemelen Gavin'e verdiğim tavsiyeye uymalıyım. Çünkü derinlerde bir yerde, mutlu olmayı hak ettiğimi biliyorum ama kendimi buna tam olarak bırakamıyorum. Yanlış hissediyorum. Olumsuz düşüncelerimden arınmak için şakaklarımı ovuyorum. Neyse ki zihnimi meşgul edecek bir projem var: Montgomery Çiftliği'ni kurtarmak.

Geçen haftaki dans ve seks gecemizden sonra Gavin bana sırrını açıkladığından beri aklımdan çıkmıyor. Borçlanmak, çiftçilerin ve çiftlik sahiplerinin uzun zamandır başa çıkmak zorunda oldukları bir gerçek ve kuraklık pek çoğunun kaderini belirledi. Ancak bu, yatıp bunun olmasına izin vermemiz gerektiği anlamına gelmiyor, işte bu yüzden yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Günaydın, bebeğim." Babam mutfağa giriyor ve başıyla selamlıyor. Saat sabahın beşini geçmiştir ama o tetiktedir. Muhtemelen bütün gece uyumamış, yarını düşünmüştür.

"Günaydın baba."

Karşımdaki sandalyeyi çekmeden önce bir fincan kahve dolduruyor. Yakından bakınca, çünkü gazeteyi karıştırırken ne kadar yorgun görüldüğünü görüyorum. Nasıl olduğumu sormamaya çalıştığını da söyleyebilirim. Merak ediyor olmalı. Günlerim iş ve Gavin ile dolu olduğu için ailemle neredeyse hiç vakit geçirmedi. Artık somurtan bir huysuz olmadığım ya da kazara annemi incitmediğim için bu durumdan memnun görünüyorlar. Hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını aşağı itiyorum ve sıcak kahve kupamı elime alıyorum. "Bu soruya nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bu adil." Kahvesini yudumluyor.

"Peki ya sen baba?"

Cevap vermeden önce düşünüyor. "Bu zamanlarda buralar hep zor olur ama bu yıl biraz daha kolay."

Benim evde olmamı kastediyor. İçimde biriken suçluluk duygusu ikiye katlanıyor ve kendimi artık kahvemi istemezken buluyorum.

"Baba-"

Elini sallıyor. "Seni üzmem istemiyorum. Annen ve ben bu yıl burada olduğun için çok mutluyuz, hepsi bu. Ev çok sessizdi-" Sesi

tereddüt eder, ama eski toprak bir adam gibi, onu aşağı iter.

Gözlerim yaşardı. "Ben de burada olduğum için mutluyum baba." Bana şaşkınlıkla bakıyor. Bir ay önce olsa bunu söylemezdim ama şimdi işler değişti.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Montgomery denen çocuk yüzünden mi?"

Masanın altında sinirli bir şekilde ellerimi sıkıyorum. Babanla erkekler hakkında konuşmak neden bu kadar utanç verici? Tanrı aşkına, neredeyse otuz yaşındayım. "Biraz," diyorum dürüstçe. "Ama bundan daha fazlası var."

Başını sallıyor. "Farklısın, daha hafıfsın. Bunu görmek hoşuma gidiyor." Bir an için onun sıcak yüz hatlarını inceliyorum ve bunu kastettiğini biliyorum. "Annen ve benim senin için hep bunu istediğimizi biliyorsun, değil mi bebeğim?"

Boğazıma düğümlenen duyguyu yutkunarak geçiriyorum. "Biliyorum ve ikinize de bu kadar sert davranmışım için özür dilerim, sadece..."

Babam elini benimkinin üzerine koydu. "Açıklamak zorunda değilsin. O gün orada değildim ama inan bana keşke olsaydım diyorum. Son beş yılın acısını senden uzaklaştırmak için her şeyi yapardım."

Bu sefer gözyaşlarım akıyor. "Öyle söyleme baba."

Elimi sıktı. "Buna inanmadığını biliyorum ama sen güçlü bir kadınsın. Her zaman da öyleydin. Her şeyi kendi başına halletmeyi seviyorsun, bunun da yetiştirilme tarzının bir parçası olduğunu kabul ediyorum. Lütfen senin için burada olduğumuzu ve ne olursa olsun seni sevdiğimizi bil."

Sözlerini anlıyorum ama bir şey söylemiyorum. En hayran olduğum adamın bu sözleri söylediğini duymak beni biraz sarsıyor, özellikle de ona ve anneme üzüntü vermekten başka bir şey yapmadığım için.

Sessizlik çok fazla olunca devam ediyor: "Annen ve ben yarın Reed'in mezarına gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk. Bugün aybaşı olduğu için

Beşinci yıl dönümünde, Papaz'dan bazı konuşmalar yapmasını istedik. Kasabadan da birkaç kişi orada olacak. Çok şey istediğimizi biliyorum ama sizlerin de bizimle birlikte olmanızı istiyoruz."

Omuzlarım geriliyor ve elimi onun elinin altından çekiyorum. Her yıldönümünde Reed'in mezarına gitme geleneklerini düşünmekten kaçınıyordum. Genelde sadece annemle babam ve Reed'in Gavin ve Jake gibi birkaç arkadaşı gider. Ya da en azından annem her yıl eve gelmemi istediğinde bana böyle söylerdi.

Yarın uyandığımı, hazırlandığımı ve Reed'in mezarının önünde, muhtemelen kasabanın yarısının gözleri üzerimde olacak şekilde duracağımı hayal ederken midem bulanıyor. Safrayı yutuyorum ve tekrar babamın umut dolu gözlerine bakıyorum.

"Bunun bizim için anlamı çok büyük Blake."

Bunun onlar için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Reed'i seven herkes için de çok şey ifade edeceğini biliyorum. Gavin de dahil. Belki de cesur olmamın ve yıllar önce yapmam gerekeni yapmamın zamanı gelmiştir: yarınla yüzleşmek.

"Tamam," diye ağızımdan kaçırdım.

Babam şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor ama pek de iyi bir iş çıkaramıyor. Gözlerinin biraz şiştiğini ve cildinin hafifçe beyaza döndüğünü görüyorum. Yine de şok olmakta haklı; beynim hala kabul ettiğim gerçeğini yakalamaya çalışıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Bunu düşündüğümden daha iyi karşıladın. Sanırım Montgomery'li çocuk sana gerçekten iyi geliyor."

Yanaklarım pembeleşti. Bunu ortamı yumuşatmak için söylediğini biliyorum ama bu çok utanç verici.

"Erkekler hakkında konuşmayalım, baba."

Kıkırdıyor. "İyi, çünkü onlar hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum. Sen her zaman benim bebeğim olacaksın."

Gözlerim şefkatli bir ifadeyle onunkilerle buluşuyor. "Biliyorum."

Birkaç dakika sessizce oturup kahvelerimizi içiyor ve Reed hakkında düşünüyoruz. Ayağa kalktığı anda bilgisayarına dokundu. "Montgomery'lere yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

Şimdi şok olmuş gibi görünen benim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yarı sırtıyor. "Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Kollarımı önümde kavuşturup ona bir bakış atıyorum. "Burnunu mu sokuyordun?"

"Görmedim. Ama dün bankaya uğradım ve Gavin kredi memuruyla konuşuyordu. Ayrılırkenki görüntüsüne bakılırsa, bunun iyi bir haber olduğunu sanmıyorum."

Kalbim Gavin ve ailesi için sıkışıyor. "Bu iyi değil."

Babam tekrar oturuyor, uzun kot pantolonlu bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. Beyninde dönen çarkları görüyorum. "Biliyorsun, annen ve ben evimizi borçtan kurtardık ve şimdi sahip olduklarımıza bir bak."

Bu doğru. Babamın ailesi evlenmeden önce arazimizi çoğunlukla sığırlar için kullanıyordu. Tanner'ların damızlık işletmesi o zamanlar çok küçüktü ve sadece bir iyi aygır ile birkaç damızlık kısırakları vardı. Annemle evlenmeleri burayı onlar için gerçekten değiştirdi, babamın iyi hayvanlardan anlayan gözünden ve annemin iş zekasından bahsetmiyorum bile. Onlar her zaman hayranlık duyduğum mükemmel bir ekip.

Bir nefes bırakıyorum. "Yerleri kurtarılabilir mi bilmiyorum ve Gavin'e olan saygımdan söylemek istemiyorum ama bu..." Cümleyi bitirmek zorunda kalmadan devam ediyorum.

"Mülklerini bir ahbap çiftliğine dönüştürmek için kredi almayı düşündünüz mü?"

İlgimi çekti. Gavin'in bir çiftlik işlettiğini hayal etmeye çalışıyorum ve bu işte harika olacağını fark ediyorum. İnsanları ağırlamakta çok iyi ve cana yakın. Ruby de aynı şekilde. Sonra Kade var. Muhtemelen gelen kadınların yarısıyla yatacaktır. Bu düşünceye sırıtiyorum.

"Bunu nasıl düşündün?" Babama sordum.

Bir kahkaha attı. "Margie iyileşene kadar bana televizyondaki reality şovları izlettiriyor. Arizona'da bir çiftlikte geçen bir tane vardı."

"Başka bir kredi alabilir mi bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ama güzel bir fikir."

Babam yanıma geliyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışıyor. Bir süre sonra omzumu sıktı. "Her zaman bir yol vardır, Blake. Aramaya devam et."

"Teşekkürler, baba."

Başını sallıyor. "Pekâlâ. Beslemem gereken hayvanlar ve çalıştırmam gereken atlar var." Lavaboya doğru yürür ve boş bardağını yere bırakır. "Dışarıda görüşür müyüz?"

"Evet. Sadece birkaç şeye daha bakacağım."

Masadan Stetson'ını aldı ve başına geçirdi. Kapıdan çıkmadan hemen önce bana döndü. "Blake, bebeğim?"

"Öyle mi?"

"Bankadan alınmayan krediler her zaman vardır." Ona kaşlarını kaldırıyorum ama o sadece göz kırpmıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Bununla ne demek istedi? Ne düşündüğünü bilmem gerekiyormuş gibi söyledi.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açıp kredi türlerini girmeden önce soğuk kahvemden bir yudum alıyorum. Babamın ahbap çiftliği hakkında söyledikleri iyi bir fikir, ama Gavin'in limiti dolmuşsa, özel veya kişisel kredi alacağından şüpheliyim.

Birden fazla arama çıkınca inledim. Araştırmanın zamanı geldi.

O akşam Gavin'in misafirhanesine girdiğimde beni gördüğüne şaşırdığını biliyorum. Bu gece bir araya gelmeyi planlamıştık ama birkaç saat daha olmayacaktı.

Ben onun kucağında rahat ederken o da bana gülümsüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Kollarımı boynuna dolayıp onu sertçe öperken bir elimde birkaç kâğıt tutuyorum. Bu normal davranışlarıma hiç benzemiyor ama kendimi tutamayacak kadar heyecanlıyım. Geri çektiğimde sersemlemişti ve altımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Onu pantolonunun içinde tut, Kovboy," diyorum gülerek.

Öne eğildi ve boynumu öptü. "O zaman buraya gelip beni böyleöpme."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Bunun için vaktimiz yok."

Gavin itirazlarıma aldırmadan beni tekrar içine çekti. Bir süre ağzımı keşfetmesine izin veriyorum, naneli diş macununun kalıcı tadının ve belimdeki ellerinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Gömleğimi kaldırmaya başladığında, elimi göğsüne bastırıyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve beni gaza getirdiği için kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Daha sonra öpüşebiliriz ama şu anda sana göstermem gereken bir şey var."

Bir inilti çıkarır. "O zaman kucağımdan kalkmalısın, yoksa gösteri biter."

Bir sırtışı ısııyorum ve tırmanıyorum, bunu yaparken onunla alay ediyorum. Acıyla inliyor ve kendini ayarlıyor. O bunu yaparken ben de siyah tişörtü ve

Kot pantolon. İşte çok seksi. Kimi kandırıyorum ki? O her zaman seksi.

"Blake," diye şakacı bir şekilde azarlıyor. "Bana öyle bakmayı kes."

Alt dudağımı çiğniyorum. "Üzgünüm, çok iyi görünüyorsun."

"O zaman oynayalım." Beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor.

Elimdeki kâğıtları havaya kaldırarak onu durduruyorum. "Önce iş." "Benim için ne gibi bir işin olabilir ki?"

Kâğıtları masasına koydum ve gülümsedim. "Çiftliğinizi kurtarmanın yollarını araştırıyordum."

Birkaç saniye içinde yüzünden birçok duygu geçti. Yardım etmeye çalıştığım için kızgın mı? Ben daha fazla düşünmeden yüzümü tutuyor ve bir öpücük konduyor. Bu güçlü ve sağlam bir öpücük, bana minnettar olduğunu söyleyen bir öpücük. Beni bıraktığında bakışları huşu dolu. Ya da belki de-hayır. Bu aşk olamaz, daha çok erken. Bu aptalca düşüncelerden sıyrılıyorum ve onun dikkatini

Gazeteler.

"Şimdi, bunu söylemeden önce, bana söylediğin hiçbir şeyi babama söylemediğimi bilmeni istiyorum. Ama geçen gün seni bankada görmüş ve stresli bir şekilde çıktığını söylemiş, o yüzden bana çiftliğinin nasıl olduğunu sordu."

Gavin'in çenesinin gerildiğini görüyorum. "Ona ne söyledin?"

"Randall'ın zaten bilmediği bir şey değil ama bana bir fikir verdi." Çıktısını aldığım sayfalara dokunuyorum. "Şimdi, hiçbir şekilde bir iş uzmanı değilim, ancak toplum kolejinde birkaç ders aldım - şaşırtıcı değil, bugünlerde internette her şey için şablonlar var."

Gavin beni dikkatle izliyor. Abuk sabuk konuşmalarım karşısında yüzündeki ifadenin neşeyle parladığını görüyorum. "Devam et," diye ısrar ediyor.

"Babam burayı bir çiftliğe dönüştürmeyi düşünüp düşünmediğini sordu."

"Çiftlik mi?" diye soruyor.

"Evet, bilirsiniz, insanların çiftlik hayatını deneyimlemek için her yerden geldiği bir yer. Farklı sürelerde bir gece kalıyorlar, ata biniyorlar, ot gezintileri yapıyorlar, iki adım atmayı öğreniyorlar." Sırıttıyorum.

"Çiftliğimin böyle bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Güzel bir fikir. Ama böyle bir şeye başlamak için parayı nereden bulacağız? Eski el odalarını yenilemem gerekecek, hatta belki bu misafir evini bir süite falan çevirebilirim. Tatile çıkan bir grup şehirli bir yana, tavukları besleyecek param bile yok."

Kâğıtlara tekrar dokunuyorum. "Kaba bir iş planı hazırladım. Yapmamız gereken her şeyi, işe almamız gereken yardımcılarını vs. özetliyor."

Ağzının sol köşesi yukarı kalkıyor. "Biz mi?" "Şey, bu sana bağlı."

"Anlamı?"

"Sadece oku!"

Belgeleri masasından kaldırıyor ve arkasına yaslanıyor. Gözleri sayfalarda geziniyor ama ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermiyor. Sinirlerim midemde toplanıyor. Umarım bunu yaparak çizgiyi aşmamışımdır.

Birkaç dakika sonra sayfaları yere bırakıyor, düşünürken onlara bakıyor. Daha fazla dayanamadığımda elimi omzuna koyuyorum. "Gavin, bir şey söyleyecek misin?"

"Paranı alamam."

Kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor. İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı. "Bu almak değil, bu bir yatırım," diyorum inançla.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda acı doluydu. "Burası yatırım yapmaya değmez, bebeğim."

Onu geri itiyorum, tekrar kucağındaki yerimi alıyorum. Bu kez şakacı değil ama bana sırtını dönmediğinden emin oluyorum. "Benim için yatırım yapmaya değer. Bu kasaba için. Ailen için. I..." Sonraki sözlerimi dikkatle seçmeye çalışıyorum. "Seni önemsiyorum, Gavin. Ruby'yi ve anneni, hatta Kade'i bile önemsiyorum."

Gavin buna kıkırdıyor. Yanağımdaki saçları okşuyor ve kâğıtları havaya kaldırıyor. "Bunun ne kadar zamanını aldığını bilmiyorum ama benim hiç aklıma gelmeyecek kadar sağlam bir plan. Bize yatırım yapmak istemen bile benim için çok şey ifade ediyor."

"Oh, Gavin," diye mırıldandım, omuzlarını sıkarak, "elbette yaparım. Burası önemli. Bu çiftlik Randall için önemli. Bu kasaba birbirine bağlı, unuttun mu?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Peki ya seyahat?"

Çenesinden öperim. "Yine de seyahat edebileceğim - sadece başlangıçta değil. Ayrıca burayı ailenin işletmesini istiyorum, beni sadece banka olarak düşünebilirsin. Yine de gelir elde edene kadar bana geri ödeme yapmanı istemiyorum. Başka bir şey düşünmüyorum."

Bir kahkaha atıyor. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bak sen, Jake ve Kade Night Hawk için ne yaptınız. Orası patlama yaşıyor. Sosyal medya ve kulaktan kulağa yayılan bilgiler sayesinde burayı bir destinasyon noktası haline getirebileceğimize eminim. Bahse girerim sadece düğün rezervasyonlarından bile para kazanırsınız."

"Bu fikri sana gerçekten baban mı verdi?"

"O yaptı. Özel finansman tohumunu bile ekti. Beşinci fincan kahvemi içene kadar yarışlardan kazandığım paranın bir hesapta durduğu aklıma gelmemişti." Büyükbabamdan bana kalan mirastan da bahsetmiyorum.

Gavin'in kaşları çatılır. "Ya başarısız olursa?" Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Başarısız olmayacak."

"Ama ya olursa?"

"O zaman ben de Avrupa'ya kaçıp bir şeker baba bulurum."

Kaburgalarımı gıdıklıyor. Ciyaklayıp kucağından inmeye çalışıyorum ama izin vermiyor. "Dur! Dur! Dur!" Ağlıyorum.

"Sözünü geri al, Blake Tanner!"

"Tamam, tamam! Sözümü geri alıyorum," diye bağıriyorum nefes nefese.

Sonunda durdu, yüzünde yine aynı hayranlık ifadesi vardı. "Bunu bir öğleden sonra düşünüp yazdığına inanamıyorum."

"Tüm işlerimi ihmal etmiş olabilirim ama kararlıyım."

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve beni sertçe öpüyor. Geri çekildikten sonra hâlâ yüzümü tutuyor. "Bu konuyu ailemle konuşmam gerekecek. En başta neden senin yardımına ihtiyacımız olduğunu açıklamam gerekiyor."

"Anlıyorum. Şimdi karar vermeni beklemiyorum. Ama bunun bir seçenek olduğunu bilmeni istiyorum." Kağıtları gösteriyorum. "Burada başka fikirler de var."

Burnumun köprüsünü izliyor. "İnanılmazsın."

Gülümsüyorum. "Evimi kurtarmak için üzerime düşeni yapıyorum."

Gözleri benimkilere dikilmiş. Bunu topluluğumuzu yıkımdan kurtarmaktan çok daha fazlası için yaptığımı biliyor ama bundan fazlasını söylemek için çok erken, çok savunmasız hissediyor. Şimdilik bu açıklama yeterli olacaktır.

Bölüm 31

OceanofPDF.com

Gavin

Saat daha akşamın dokuzu bile olmadı ama Blake mışıl mışıl uyuyor. Tüm sıkı çalışması için saatlerce teşekkür ederek onu yıprattım. Seks onu yarını düşünmekten uzaklaştırmanın kolay bir yolu.

Elimde bir parmak viski ve Blake'in iş planıyla mutfak masasında otururken çatık kaşlarımı ovuşturuyorum. İyi bir plan, yine de onun parasını alma fikri umurumda değil. Eğer küçük bir miktar olsaydı, bununla başa çıkabilirdim, ama değil.

Gözlerim yatağımdaki çarpıcı yaratığı buluyor. Çarşaf göğüslerinin etrafına kadar inmiş ve yüzü uykuda rahatlamış. Bir aydan biraz fazla bir sürede onun gönüllü kölesi oldum. Her düşünceme, rüyalarım sızıyor. Daha önce kucağıma oturup bana çiftliğimle ilgili planını anlattığında, ona sadece aşık olmadığımı *biliyordum* - ona aşıktım. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Onunlayken sanki her şey yoluna giriyor. Sanki o yanımdayken hiçbir şey ters gidemezmiş gibi ve aileme yardım etmek için kendi parasını ortaya koymaya nasıl da istekli. Tanrım, Blake Tanner mükemmel.

Belki de benim gibi biri için fazla mükemmel. Ama şimdi gitmesine izin veremeyecek kadar bencilim. Yapabileceğimden değil.

Tak, tak, tak. Sesle yerimden sıçradım, bakışlarım hâlâ uyuyan Blake'e kaydı. Başka bir kapının daha çalınıp onu uyandırmak istemediğimden, ayağa kalkıp mümkün olduğunca sessizce kapıya doğru ilerliyorum. Daha kapıya varmadan, diğer taraftakinin Kade olduğunu anlıyorum. Gecenin bu saatinde konuk evine gelen tek kişi o. Kapıyı bir aralık açıp dışarı süzülüyorum ve yatağımdaki şehvetli vücudu görmesini engelliyorum.

Dışarı çıktığımda Kade bana kurnazca gülümsüyor, darmadağınık görünüşüm ve dışarı süzülme şeklim daha önce ne yaptığımı ele veriyor. Sessiz olmasını işaret etmeden önce şakacı bir şekilde koluna yumruk atıyorum. Beni arka bahçeye kurduğum iki eski Adirondack sandalyeye kadar takip ediyor. Blake'i uyandırmamamız için yeterince uzak.

Yerleşirken Kade'in yüzünde hâlâ bir sırıtma var.

Küçük bir kahkaha atıyorum. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" diye alay ediyor.

"Sanki orada olanları hayal ediyormuşsun gibi."

Kade yüzünü buruşturuyor. "Blake çok güzel bir kadın, ama hâlâ sevişirkenki görüntünüzü kafamdan atmaya çalışıyorum."

Başımı sallıyorum. Kade'i daha rahat görmek güzel. Geçen hafta Devil's Rock'taki konuşmamızdan beri tamamen farklı bir ruh halindeydi. Gran uzaylılar tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını bile sordu. Ve eğer saklamıyorsa, onu hala bir kez bile sarhoş görmedim. Night Hawk'taki kızlardan numara almayı bile bıraktı. Acaba korkuttuğunu söylediği kadın yüzünden mi, yoksa başka bir şey yüzünden mi?

"Ne hakkında konuşmaya geldin?" Arkama yaslanıp gece gökyüzüne bakarak soruyorum.

"Büyükanmem yemeğe gelmediğin için seni kontrol etmemi istedi. Ona daha önce Tanner'ın kamyonunu gördüğümü söyledim. Blake'i turta yemeye getireceğini umuyordu."

"Uyuyor ve onu uyandırmak istemiyorum." Blake'in dinlenmeye ihtiyacı var. Kabuslar yüzünden iyi uyuyamadığını biliyorum. Kabuslar hakkında konuştuğundan değil ama son haftalarda onu kabuslarla boğuştuğunu bilecek kadar çok gördüm.

"Siz ikiniz şimdi çıkıyor musunuz yoksa?" Kade soruyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. *Flört...* bundan daha fazlasını hissettiriyor. "Karmaşık bir durum."

Kade chuffs. "Kadınlar karmaşıktır." Sözleri anlam yüklü. Belki de bahsettiği kadının ruh halindeki değişimle bir ilgisi olduğunu düşünmekte haklıydım.

"Bu konuda size katılmamak mümkün değil. Gerçi onların da bizim için aynı şeyi söyleyeceklerinden eminim."

"O kadar da karmaşık değilim," diyor, bu yalan karşısında yüzünü aptalca bir sırıtma kaplıyor.

Kıkırdıyorum, tekrar gece gökyüzüne bakıyorum. "Kendine bunu söylemeye devam et, küçük kardeşim."

Kade "Yarın Reed'i anmak için mezara gideceğinizi varsayıyorum?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

"Öyleyim. Tanners'ı desteklemek için her yıl gittiğimi biliyorsun."

Kade boğazını temizler. "Büyükanmem kasabadaki dedikodulardan Blake'in gideceğini duyduğunu söyledi. Onunla birlikte olacak mısın?"

Vücudum kaskatı kesildi, suçluluk duygusu içimi gıdıkladı. Önce çiftliğe gitme planları, sonra da seks yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, ona yarın gidip gitmeyeceğini bile sormadım. Bu hafta başında bundan bahsetmeye çalıştım ama

Bu konuyu tekrar açmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Yine de bir parçam gitmesini umuyordu ya da belki de başından beri orada olacağına dair bir his vardı içimde.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Blake beni yanında isterse, orada olacağım. Olur musun?"

Kade sandalyenin kollarını kavırıyor. "Mezarlığa gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Randall'ın Kutsal Kalp Mezarlığı şehirde sahip olduğumuz tek mezarlık. Babamı oraya gömdük. Kade'in olaydan beri ziyarete gelmediğini biliyorum ama öldüğünden beri neredeyse her Pazar büyükannemle annemi oraya götürüyorum.

"Zorunda değilsin Kade," diyorum dürüstçe. "Hazır olduğunda git."

"Gelmezsem annem çok kızar."

"Kızmayacak-"

"Ama hayal kırıklığına uğrayacak." Kade nefesini dışarı üfler. Ayağa kalkıyor ve boş cebini yoklayarak matarasını arıyor. Gözlerimiz birleştiğinde utangaç görünüyor. "Yemin ederim içkiyi azalttım. Bütün hafta içmedim ama bu konudan bahsedince içesim geldi."

"Sorun yok, Kade. Harika gidiyorsun."

Tekrar arkasına oturdu. "Seninle konuşmak istiyordum ama ne zaman denesem Blake'le birliktesin." Sırıttıyor.

Elimi akşamdan kalma kirli sakalıma sürüyorum. "İşte buradayım. Anlat bakalım."

Heyecanla bacağını zıplatıyor. "Konuştuğumuz gibi çiftliğe yardım etmenin yollarını arıyordum."

Yalanlarımın ağırlığı tekrar zihnimin ön saflarına yuvarlanıyor. Ama Kade bulduğu şey için heyecanlı görünüyor, bu yüzden suçluluğumun kanıtlarını yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum.

Dudaklarımı küçük bir gülümsemeyle kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Telefonunu çıkardı ve bana yer imlerine eklediği bir web sitesini gösterdi. "Bu Teksas eyaleti için bir hibe sitesi. Başvurabileceklerimizin bir listesi var. Bunlardan herhangi birini denedin mi?"

Telefonu ondan alıyorum ve göz gezdiriyorum. "Başvurabileceklerimiz bende var."

Kade başını sallar. "Anladım. Ama hiç arazide daha fazla tarım yapmayı düşündünüz mü? Tarım hibeleri daha yaygın."

"Evet, ama bunun için para ve yağmur gerekiyor. İkisi de bizde yok."

Kade çenesini sıkıyor. Fikirlerini bu kadar hızlı reddettiğim için hayal kırıklığına uğramış durumda, bu duyguyu iyi biliyorum ama fikirler bizim için uygun değil. Blake'in fikri işe yarayabilecek gibi görünen ilk fikir.

"Peki ya kredi ya da ikinci bir ipotek?" diye umutla soruyor.

Yanağımın içini ısıırıyorum. Kade babamın bunu zaten yaptığını bilmiyor. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Kredimizle..."

Kade telefonunu elimden alıp başka bir web sitesine geçmeden önce kısık bir hırıltı çıkarıyor. Bu güneş ve rüzgar enerjisi için. "Bunun bir tür satış olduğunu biliyorum ama arazimizi alternatif enerji kaynaklarına kiralamakta çok para var."

"Babam bunu yapmamızdan nefret ederdi."

"Babam burada değil, Gav!" diye bağırıyor, Blake'i uyandırdığından emin olduğum kadar yüksek sesle. "Bu bizim geçim kaynağımız. Yardım edebileceğimi söyledin, ben de yardım etmeye çalışıyorum." Nefes alıyor ve burnunu sıkıyor. "Böyle bir şey yapmazsak, şehre ya da özel bir müteahhide satmaktan başka ne yapabiliriz ki? Babam bundan daha çok nefret ederdi."

İç çektim. "Söylediğin şeyi düşüneceğim."

"Düşünecek misin?" diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Evet."

Ayağa kalkar ve ellerini havaya kaldırır. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Bir şey saklıyorsun ve bunun ne olduğunu öğrendiğimde, Tanrı yardımcım olsun, Gavin-"

Ayağa kalkıp onu karşılıyorum, tansiyonum yükseliyor. "Ne yapacaksın?"

Kade bir an zor nefes alıyor, göğsü öfkeyle inip kalkıyor. "En azından bir şeyler sakladığını kabul ettin," diye tükürüyor.

İçim daralıyor. "Bu konuşmayı yapmanın zamanı değil."

Göğüs göğüse dururken kardeşim bana bakıyor. Sonunda inanamayarak bir nefes verdi.

"Senin için hiç iyi bir zaman var mı, Gav?"

"Kade-"

"Şunu bilin ki çiftliğimizi kaybedersek işim biter."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu işim bitti demek. Ne dediğimi bir düşün."

Kade'in acı dolu gözlerine bakıyorum, gerçek tam da dilimin ucunda. Kalbim ona söylemem, aramızdaki bu aptalca şeyi bitirmem için haykırıyor. Sonunda itiraf etmem ve ondan alacağım nefreti kabul etmem için.

"*REED, HAYIR!*" Misafirhanenin içinden yürek burkan bir çığlık yankılanıyor ve ikimizin de irkilmesine neden oluyor. Kade'in yüz hatları içerideki kadın için öfkeden üzüntüye dönüşüyor.

Göğsüme bastırıyor. "Ona git."

Şimdi ikiye bölünmüş durumdayım. Kardeşim acı çekiyor ama sevdiğim kadın da acı çekiyor. "Kade-"

Sözümü kesti. "Sadece git."

Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve eve doğru ilerliyorum. Merdivenlere vardığımda arkamdan bakan Kade'e dönüyorum. "Bununla işimiz bitmedi."

konuşma. Yarından sonra daha çok konuşuruz." Başka bir şey söylemeden Blake'in yanına gidiyorum.

İçeri girdiğimde onu yatakta göremiyorum ama banyoda akan suyun sesini duyuyorum. Kapı aralıktı ve duşun altında duruyordu. Ağlamıyor, ama başı yenilgiyle sarkıyor.

Banyoya girdiğimde kıyafetlerimi çıkarıyorum. Blake beni fark ettiyse de hiç oralı olmadı. Ben buzlu duş kapısını açana kadar kafasını kaldırıp bakmıyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Sözsüzce duşa doğru bir adım atıyorum ama beni durduruyor. Nedenini soramadan suyu soğuktan ısıcağa çeviriyor. Sıcaklıktan memnun kaldığında, ona katılabilmem için hareket ediyor. Suyun neden soğuk olduğunu sormuyorum; bunun yerine onu kendime çekiyorum, böylece başını boynuma gömebiliyor.

"Donuyorsun bebeğim," diyorum ıslak saçlarına doğru, ama o sanki kendini dünyadan korumaya çalışıyormuş gibi beni daha da sıkıyor. Ellerimi ıslak teninde gezdiriyorum ve kulağına iyi olduğunu, onun için burada olduğumu fısıldıyorum. Kelimeler ağzından çıkmıyor ama kısa sürede vücudu gevşiyor.

Parmaklarımız budanmaya başladığında duşu kapatıp iki havlu alıyorum. Birini ona veriyorum, sınırlı yer olduğu için duşta kalmasına izin veriyorum. Sessizce kurulandık, ama o titizlikle suyu silerken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor, hareketleri hassas ve pratik. Önce kollarını, sonra yuvarlak karnını ve düzgün bacaklarını kuruluyor. Sonra havluyu başının etrafına sarmak için eğiliyor. Ayağa kalktığında gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diyorum nazik bir gülümsemeyle, saçını taraması ve belki de tuvaletini yapması gerektiğini bilerek. Bu banyo ikimizi birden alamaz ve onun mahremiyetine saygı göstermek istiyorum. O da bana gülümsüyor ve ben de ofise geri dönüyorum. Küçük odamdan bir çift rahat şort çıkardım.

Dolap. Blake burada vakit geçirdiğinden beri birkaç kişisel eşyayı burada tutuyorum.

Giyindikten sonra havlumu bir sandalyenin arkasına asıyorum ve yatağa yerleşiyorum. Yastıklar ve çarşafklar onun gibi kokmaya başladı. Biberiye kokulu bir şampuan kullanıyor olmalı çünkü koku tatlı ve otsu. Bana tatil günlerini hatırlatıyor, bu da içimi daha çok ısıtıyor. Blake ve ailesinin Noel ağacımızın etrafında oturduğu düşüncesi, gerçekleşmesini istediğim harika bir görüntü.

Sonunda banyonun kapısı açıldığında, Blake'in bir bardak su almak için mutfığa doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Benim büyük tişörtlerimden birini giymiş, kışını örtecek kadar uzun olmasına rağmen vücudunu sarıyor. Çok sevimli ve bundan çok keyif alıyorum. İçkisini bitirdikten sonra yatağa doğru ilerliyor. Onu duşta bu şekilde bulduğum için utandığını biliyorum, bana bakmayı reddetmesinden anlayabiliyorum, ama utanacak bir şeyi yok.

"Gel buraya," diye mırıldanıyorum, kollarımı ona açarak. İçeri giriyor ve başını göğsüme yaslıyor, ellerinden biri boynumun kıvrımına yakın duruyor.

"Teşekkürler," diye pufluyor tenime karşı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin için buradayım, Blake." Evin sessizliği etrafımıza yerleşiyor ve birbirimize sarılıyoruz. Sıcaklığı beni neredeyse uyutana kadar konuşmuyor.

"Rüyamda o günü gördüm. Yıldönümünden önceki gece genellikle uyumam çünkü kabuslar çok kötü olur. Çok gerçekçi geliyorlar." Sesi titriyor ama devam etmesine izin veriyorum. "Daha iyi olduğumu sanıyordum. Bugün seninle birlikte olmak, çiftliğinin planı üzerinde çalışmak beni iyi ve yararlı hissettirdi. Bir süreliğine ben değilmişim gibi davranabildim..."

"Ne değil, bebeğim?" Israr ediyorum.

"Kırık." K    k bir      k atıyor ve bana daha sıkı sarılıyor, g  zleri benimkilere bakmayı reddediyor. Onun pe  ine ilk d    t    mde Kade ona kırık demi  ti, ben de katılmıştım ama   imdi daha iyi biliyorum. Blake'in   enesini e  iyorum, b  ylece a  lamaklı g  zlerini g  rebiliyorum.

"Sen kırılmadın, Blake. Ondan   ok uzaktasın."

"  yleyim ama" diyor, geri   ekilerek. Ben daha ne oldu  unu anlamadan do  rulup yataktan kalkmaya   alı  ıyor. "Belki   imdi iyiyim, ama benimle neye bula  t    nı bilmiyorsun, Gavin," diye a  lıyor. "Gitmeliyim."

Onun ka  ma arzusu kar  sında kalbim g    s  mde g  m g  m atıyor. Do  rulup onu geri   ekiyorum ki ka  amasın. Neyse ki bana kar  şı koymuyor, bu iyiye i  aret. Ama s  zleri beni sarstı.

"Hey   imdi, acele kararlar verme. Birlikteyiz, unuttun mu? Sanırım bana bazı   eyleri konu  ma nezaketini bor  lusun." S  zlerim onu hissetti  i ani panikten kurtarmı   gibi g  r  n  yor ve y  z hatları yumu  şuyor. Alt duda  nı ısıırıyor ve ben de kollarını sıkıyorum. "Derin bir nefes al, bebe  im."

G  zlerimiz birle  iyor ve nefes alıyor. Kesik kesik ama nefes almaya devam ediyor. Sonunda, adrenalini d    t     i  in v  cudu rahatlıyor.

"Bu kadar," diye mırıldandım. "  imdi konu  alım." Ba  ını salladı. "  z  r dilerim."

"  z  r dileme. Seni yargılamıyorum."

Bir nefes daha alıyor ve onu tekrar bana yaslanması i  in geri   ekiyorum. "Panikledim," diyor, elimi sırtında a  a  ı yukarı gezdirmeye devam etti  imde v  cudu geriliyor.

"Sorun de  il. Aramızdaki bu   eyin yeni oldu  unu ve ya  adıklarının k    k bir   ey olmad    nı anlıyorum. Ama sen yıkılmadın, Blake. Sen tanıd    m en g    l   insanlardan birisin."

"Buna nasıl inandı  nızı anlamıyorum."

Gözlerini benimkilerle buluşturuyorum. "Çünkü sen cehennemden geçtin ve diğer taraftan çıktın. Üstesinden gelmen gereken şeyler olabilir Blake, ama benim de var. Kalbini koluna takıyorsun, ama bu seni zayıf yapmıyor. Sana hayranım."

Parmaklarını dudaklarıma götürmeden önce bana göz kırpmıyor. "Nereden geldin sen?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Bizimkiler evlendi ve seks yaptı..."

Kıkırdıyor, etrafımızdaki hava biraz aydınlanıyor. "Kim derdi ki o cılız çocuk benim sinir bozucu kardeşimle koşturup başını belaya sokacak ve benim kalbimi çalacak."

Onu kendime bastırıyorum ve alnından öpüyorum, sözleri yatıştırıcı bir merhem gibi kalbimi sarıyor. Belki o da benim onun için hissettiklerimi hissediyordur diye göğsümde umut çiçekleri açıyor.

"Biliyor musun," dedim bir süre sonra. "Sana hep biraz aşık olmuşumdur."

Bana bakacak kadar geri çekildi. "Gerçekten mi?"

"Yoksa senin fıçı yarışı rekorunu ezbere nasıl bilebilirdim ki? Büyükannem yardım etkinliğinden sonra bu bilgim yüzünden benimle dalga geçti." Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve devam ediyorum: "Aramızdaki yaş farkı ve Reed'in senden hoşlanan erkeklere pek hevesli görünmemesi nedeniyle hiçbir zaman harekete geçmedim."

Blake parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Bu yaşlı kuşa karşı çok korumacıydı."

Kıkırdıyorum. "Sen yaşlı değilsin. Ve seni çok severdi, Blake. Her zaman seninle ne kadar gurur duyduğundan bahsederdi."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama gülümsemesi yüzünü terk etmiyor. Bakışlarını tekrar benimkilere kaldırmadan önce söylediklerimin içine işlemesine izin verdi. "Bana en sevdiğin

onun anısına."

Duygularım boğazımı sıkıyor. Bunu sormasına şaşırdım ama ona söylemekten mutluluk duyuyorum. Onu daha yakına çekiyorum, böylece neredeyse burun buruna geliyoruz. "Biz birinci sınıftayken Polly'ye aşıktı."

"Öyle mi?"

"Evet. Durmadan onun hakkında konuşurdu. Ama o zaten Tim Corbin'e aşıktı, sadece o zamanlar bunu bilmiyorduk. Her neyse, mezuniyet partisine gittik ve onu dansa davet etmek için büyük bir konuşma planlamıştı. Birinin içkiye ilaç kattığından haberi yoktu. Kafayı bulmuş ve kızın omzunda bayılmış. Zavallı kız mahcup olmuştu."

Blake parmaklarını göğsümdeki bir tutam saçın arasından geçiriyor. "Bunu bana hiç söylemedi."

"Reed gururluydu. Biri onunla bu konuda alay etse, onu yumruklamakla tehdit ederdi."

"Buna kesinlikle inanabilirim."

Buzdolabının vızıltısı ve nefes alış verişlerimizin sesi dışında oda sessizleşiyor. Parmaklarımı Blake'in yüzünün düzlemleri boyunca gezdiriyorum ve birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarıyorum.

"Biraz uyumaya çalışmak ister misin?" Birkaç dakika sonra ona sordum.

"İstersen uyuyabilirsin. Uyuyabilir miyim bilmiyorum."

Elimi saçlarından çekip yüzünü kavıyorum ve yumuşak dudaklarını hafifçe öpüyorum. "Seninle uyanık kalacağım."

Beni tekrar öpüyor, sonra başını göğsüme yaslıyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Gavin. Dinlediğin ve bana bu hikâyeyi anlattığın için."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

OceanofPDF.com

Bölüm 32

OceanofPDF.com

Blake

BU sabah GAVIN'İN EVİNDEN derin bir üzüntüyle ama aynı zamanda kalbimde yepyeni bir duyguyla ayrıldım. Gece boyunca birlikte uyuyup kalmıştık ama o bana hep sarıldı. Yirmi Soru oyunumuzu bile bitirdik. En sevdiği yemeğin baharatlı chili olduğunu ve Taylor Swift müziğine karşı zaafı olduğunu öğrendim, ancak bunu kimseye söylememe izin yok.

Geceyi onunla geçirmek daha önceki panik atağımın geçmesini sağladı ve kendimi Reed'e daha yakın hissetmemi sağladı. Nihayet bu günün beni yutmayacağını ve eskisinden daha kötü bir şekilde tükürmeyeceğini hissediyorum. Belki kardeşimi hatırlamama, geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamama ve hayatını paylaştığı insanlarla bağlantı kurmama izin verebilirim. Buna izin vermekten her zaman çok korktum, sanki onu hatırlamak sadece onu daha fazla özlememe neden olacakmış gibi. Bir bakıma öyle, ama kötü değil. Bu...

İyileşmek.

Ailemin ahırına doğru yürüyorum, başım biraz daha dik bir şekilde ailemi arıyorum. Briar'ın ahırına geldiğimde onu boş buluyorum ve yuvarlak ağıla doğru ilerliyorum. Annem ve babam ahırın dışında duruyorlardı.

Ağıl. Babanın eli annenin belinde, annenin başı da babanın omzunda. Sessizce Briar ve bebeğine bakıyorlar.

Bir an için kendimi onları izlemeye bıraktım. Uzakta olduğum yıllar boyunca, ailem bensiz daha iyiymiş gibi davranmak kolaydı. Şimdi bile, dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyorum. Bunu kendime yaptığımı biliyorum. Bana en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk ettim çünkü onlarla yüzleşmekten korktum, Reed'i kaybettiğim için beni suçlamalarından korktum.

Annem yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor ve babam onu alnından öpüyor. Göz ucuyla beni fark etmesi uzun sürmüyor. Başını çeviriyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Annem onun dikkatinin başka yerde olduğunu fark edince, gözleri onu takip ediyor.

"Buraya gel Blake," diyor. Dediğini yapıyorum, yanına yanaşıyorum ve Briar uyurken mutlu bir şekilde otları kemiren taya bakıyorum. Annem elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Biz de seni bulmaları için polisleri aramak üzereydik," diye takılıyor.

Göz temasından kaçındığım için utanç duyuyorum. "Ben buradayım."

Cesaretimi topladığımda, onlarla yüzleşmek için dönüyorum. İki çift endişeli gözle karşılaşıyorum. Bugünün onlar için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum ama gözlerinin içine baktığımda Reed öldüğünden beri ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum.

"*Konuş onlarla,*" diyor Reed'in sesi kafamın içinde. Gözlerim yaşlarla doluyor ve hemen babamın yüzü geriliyor. Annem de ağlamaya başlıyor, sanki onlar da Reed'i duyabiliyorlarmış gibi.

"Özür dilerim." Sesim kesildi.

"Ne için, bebeğim?" Babamın sesi nazık, tıpkı çocukken kendimizi incittiğimizde olduğu gibi.

"O gün Reed'e karşı o kadar umursamaz davrandığım için özür dilerim."

Sözünü kesti, "Sen yanlış bir şey yapmadın-"

"Hayır." Onu durduruyorum. "Lütfen cesaretim varken bitirmeme izin ver. Lütfen."

Birbirlerine bakıyorlar, dudakları ince çizgiler halinde. Ama sonunda devam etmem için başlarını sallıyorlar.

"Özür dilerim. Benim hatam olmadığını söylüyorsunuz ama Reed'in bana yarış teklif ettiği gün, o kaçtı ve ben de onu takip ettim. Acele etmeseydik ya da ona daha sağlam bir at aldırıyordım, şimdi burada olabilirdi."

"Blake," diye durdurdu annem beni, bir eliyle yanağımı okşarken, "gerçekten o gün için seni suçladığımızı mı sanıyorsun? O bir kazaydı."

Onun mavi gözlerine, Reed'in gözlerine bakıyorum ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum tekrar. "Ve gittiğim için de üzgünüm. Her şey için özür dilerim."

Ağır bir duraksamadan sonra annem konuşur. "Seni asla suçlamadık, Blake." "Ama-"

"Şimdi konuşma sırası bende," diyor, sesi eşit. "Baban ve ben uzun süre kendimizi suçladık. Gitmiştik; Reed'in muhtemelen Briar'ı seninle dışarı çıkaracağını biliyorduk ama evde olsak bile bunu durduramayacağımızı düşündük. Kardeşin inatçıydı, tıpkı tüm bu lanet aile gibi." Kendi kendine hüzünle kıkırdıyor. "Ama bir süre sonra, baban ve ben iyileşmeye başladığımızda, suçlamanın onun burada olmamasının acısından kaçmak için bir yol olduğunu fark ettik. Bu senin suçun değildi Blake; kimsenin suçu değildi."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Doğru olsalar bile kabul etmekte zorlanıyorum. Kendimi suçlamaktan vazgeçebilecek miyim bilmiyorum ama onlara kendi gerçeğimi söylemek bile beş yıldır taşıdığım yükü omuzlarımdan kaldırıyor.

"Umarız seni ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsundur, bebeğim. Ve evde olduğun için mutluyuz," diye ekliyor babam, tıkanıldığında her zaman yaptığı gibi başını sertçe sallayarak.

Bebeği ondan süt içmeye çalışırken sabırla duran Briar'a tekrar bakıyorum. "O harika bir anne," diye mırıldanıyorum. "Reed onun böyle olacağını hep biliyordu."

"Hâlâ tayına bir isim vermemiz gerekiyor," diyor babam.

Mırıldanıyorum. "Bu konu hakkında epeyce düşündüm." Annem bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Tabii senin bir fikrin yoksa?" Ayak parmaklarına basmak istemediğim için ağzımdan kaçırıyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor. Devam ederken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Son zamanlarda Reed'in beni ne kadar koruduğunu keşfediyorum, erkekler gibi aptalca şeylerden bile olsa." Annem ve babam gülümsüyor. Reed hakkında konuştuğumu duymamışlardı ama bunun onları mutlu ettiğini görebiliyorum. "Sanırım beni hâlâ koruyor," diye ekliyorum, "sadece farklı bir şekilde."

"Ah, Blake tatlım," der annem usulca. "Ben de öyle düşünüyorum."

Üzüntüyle başımı sallıyorum. "Peki ya Knight?" Bunu söylediğimde tay canlanıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Babamın gözleri benimkileri takip ediyor ve o da gülümsüyor.

Elini annemin omzuna koyar. "Bence bu mükemmel."

Gözleri yine yaşlarla doluyor. "Sanırım Reed bu ismi severdi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hoşuna giderdi."

Bir süre bebeğin oyununu izliyoruz. Hızla büyüyor ve bir kez daha elimde olmadan kendimi onu varillerin etrafında sürerken hayal ediyorum, bir spiker kazanmak için adımı söylerken rüzgarı saçlarımda hissediyorum. Hayalimden sıyrıldığında annem bana bakıyordu.

"Bu bakışı biliyorum. Ona binmeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Sırtım tutuldu. Gerçekten tekrar ata binebilir miyim? Ve bu konuda Briar'ın tayına?

"Düşünmek ve yapmak iki farklı şeydir," diye itiraf ediyorum sonunda.

Annem saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Belki zamanla. Kendini zorlamana gerek yok."

"Teşekkürler," diyorum. Çünkü ciddiym. Annem hayatım boyunca beni zorladı, bu yüzden bu güzel bir değişiklik. Onun da çabaladığını gösteren bir şey.

"Bu, annen iyileştikten sonra bizimle kalacağın anlamına mı geliyor?" Babam soruyor.

Bu soru beni şaşırttı. Bu konu üzerinde çok fazla düşünmedim. Planım her zaman eve dönmek, onlara yardım etmek ve sonra da bir planım olmamasıydı. Eve döndüğümde elimde avucumda ne varsa sattım ve Tennessee bana hiçbir zaman sonsuza kadar yaşayacağım bir yer gibi gelmedi. Ve şimdi Gavin'i düşündükçe vücudum ısınıyor. Eğer çiftlik planını gerçekleştirirse, ayrılmayı düşünmem mümkün değil, çok fazla iş olacak. Ama bu fikir beni heyecanlandırıyor ve bir kez olsun geleceğimden korkmak yerine onu dört gözle bekliyorum.

Başımı çeviriyorum ve aileme gözlerime ulaşan samimi bir gülümseme veriyorum. "Sanırım bunun cevabını biliyorsunuz."

İkisi de bana gülümserken, Knight arka planda kişniyor. Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz ve kendimi bir kez daha Reed'e teşekkür ederken buluyorum. Sanırım her şey yoluna girebilir. Onsuz olabileceği kadar iyi.

Bölüm 33

OceanofPDF.com

Gavin

Ben spor ceketimi düzeltirken güneş üzerimize vuruyor. Reed'in mezarının yanında Jake ve ailemin yanında duruyorum. Hepimiz buradayız, Kade hariç herkes. O henüz ortaya çıkmadı, ki bunu bekliyordum. Annemin gözleri her birkaç dakikada bir büyük kalabalığın içinde onu arıyor ve bunu izlemek yürek parçalayıcı. Mezarlığa gelmenin onun için zor olduğunu biliyorum ama keşke onun için de deneseydi.

Bakışlarımı Blake'e çeviriyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Koyu renk kot pantolon, kovboy çizmeleri ve yanardöner bir parlaklığa sahip siyah bir düğme giymiş, her zamanki gibi güzel görünüyor. Tanner'lar ve onlar için çalışan bazı insanlar Reed'in eskiden taktığı gibi kovboy şapkaları takıyor. Burada olduğu için mutluyum ve her şeye rağmen iyi görünüyor.

Sanırım ailesiyle aralarında bir şey olmuş olmalı, çünkü Papaz birkaç dua okurken birbirlerine yakın duruyorlar, vücutları rahatlamış. Aralarında en ufak bir gerginlik görmüyorum, sadece eminim yaşadıkları anılar için üzülmüyorlardır.

Blake benimle göz teması kuruyor ve ben de nazikçe gülümsüyorum. Şu anda onun elini tutmak için her şeyimi verirdim, ama şu anda her şeyi bırakmanın ne yeri ne de zamanı.

Randall resmen birlikte olduğumuzu biliyor, çatılardan bağırmak istesem bile.

Papaz, "Birkaç kelime söylemek isteyen var mı?" diye sorar.

Ağır bir duraksamadan sonra bir kadın sesi "Ben istiyorum" der.

Beni ve herkesi şaşırtarak Blake öne çıktı. Gözleri cam gibi ama kendinden emin bir şekilde ön tarafa doğru yürüyor. Elini Reed'in mezar taşına koyduğunda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kalabalık ve ben, gözlerini kaldırmadan önce titrek bir nefes alışını izliyoruz.

"Reed benim kardeşim. O benim en iyi arkadaşımdı ve bir kardeşte olmasını istediğim her şeydi." Mola vermek için duruyor, eli taşı öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Hepinizin onun için, ailem için ortaya çıkmaya devam etmenizi ne kadar takdir ettiğimi herkesin bilmesini istiyorum - özellikle de ben yapamadığımda." Kalabalıktan birkaç mırıltı yükseliyor ve onun orada durup korkusuyla yüzleşmesini izlemekten duyduğum gurur o kadar güçlü ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Reed muhtemelen bugün buraya geldiğiniz için hepimizin saçmaladığını söyleyecektir ama içten içe biliyorum ki bu onun hoşuna giderdi. O her zaman ilgi odağı olmak istemiştir."

Mezar taşına kalbimi parçalayacak kadar büyük bir özlemle tekrar bakarken kalabalıkla birlikte hafifçe gülüyorum.

"Seni seviyorum Reed ve seni her gün özliyorum" diye devam ediyor.

Blake'e onun tanıdığım en güçlü insanlardan biri olduğu konusunda söylediklerimde ciddiydim ve bu da bunu kanıtlıyor. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Margie ve Lee gelip onun yanında durdular.

"Bugün geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim," diyor Lee. "Mutluyuz-"

Şiddetli bir şekilde gıcırdayan lastiklerin sesi onu durduruyor. Oradaki herkes gürültüye neden olan kişiyi bulmak için dönüyor ve ben

Kade'in park yerindeki kamyonetini fark ettim. Dışarı çıkıyor, bize doğru tepinmeden önce kapıyı sertçe çarpıyor. Uzaktan bile güzel kıyafetlerini giydiğini görebiliyorum ama darmadağın olmuşlar.

Kalabalığın içinde beni görünce "YALANCI!" diye bağırdı. "SEN LANET BİR YALANCISIN, GAVIN MONTGOMERY!"

Annem ona doğru yürümeye başladı ama ben onu durdurdum. "Ben hallederim anne. Sen burada kal," diye fısıldıyorum.

Büyükanneme, sonra Blake ve ailesine özür dileyen hızlı bir bakış attıktan sonra kardeşime doğru yola çıkıyorum. Ona ulaştığımda, kalabalıktan kısa bir mesafe uzaktaydık ama insanların söylediği her kelimeyi duyamayacağı kadar da uzakta değildik.

Kade ceketimden tutup beni geri itiyor. "Sen lanet bir yalancısın!" diye tekrar tükürdü.

"Bu kadar yeter," demeye çalışıyorum sessizce, zaten çok utanmıştım. Eminim annem onun neden olduğu gösteri karşısında içten içe ölüyordur.

"Artık bana bir bok söyleyemezsin, Gavin!"

Büyük bedenimin gücünü kullanarak onu kalabalıktan daha uzağa itiyorum. Mücadele etmeye çalışıyor ama ben daha iri ve güçlüyüm. Kamyonetine yaklaştığımızda yüzüme bakmaya başladı. Artık bana o kadar yakın ki ayık olduğunu söyleyebiliyorum, sadece çok kızgın.

"Hazırlanıyordum ve yanımda götürmek için babama ait bir şey almak istedim. Masanızda bir şeye rastladım. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye tükürdü.

Küçük kardeşimin acı dolu gözlerine bakıyorum. "Ben de sana söyleyecektim."

"Neyi anlatayım?" diye hırlıyor. "Babamın utancını sakladığını mı? Ya da yeni kız arkadaşının çiftliğimizi satın alacağını mı?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Lee ve Margie yine konuşuyorlar ama insanlar bize bakmamak için kendilerini zor tutuyorlar. Blake'in gözleri de bakıyor ama yüz hatları endişeyle buruşmuş. Kardeşimin bu günü, bu anı onun için mahvetmiş olmasından nefret ediyorum. Sırlarımla mahvettiğim için.

Kade beni tekrar tutuyor ve sarsıyor. "İnkâr etmiyorsun o zaman?"

"Evet, babam bizi kazıkladı ama hayır, Blake çiftliğimizi satın almayacak. O iş planıyla geldi ve eğer bir çiftlik kurmaya karar verirsek bize yatırım yapacaktı ama bu sadece bir fikir."

Gömleğimi bırakıyor ve geri çekiliyor. "Annem ve büyükannem biliyor mu?" Başımı sallıyorum. "Sen bir pislisin."

"Bugünden sonra sana söylemeyi planlıyordum."

"Senin yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum," diye öfkелendi.

Omzunu kavradım. "Daha uygun bir yere gidelim ve konuşalım. Bunu çözebiliriz."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve bedenini benimkinin altından çekip çıkarıyor. "Yeterince konuştuk."

Uzaklaşmak için hamle yaptığında onu durdurmaya çalışıyorum. "Şimdi çekip gitme, Kade."

"Ne istersem onu yaparım." Kamyonetine doğru yürüyor. Kapının kolunu tuttuğunda onu tekrar durdurmaya çalışıyorum ama geri çekilip tam yanağıma bir yumruk atıyor. Bu sert darbeyi beklemiyordum, bu yüzden yere düşüyorum, ağzımda kanın bakırimsı tadı kabarıyor.

Bir anlığına Kade şok içinde bakakaldı. Hayatımız boyunca bana hiç bu kadar güçlü bir yumruk atmamıştı ve ben de böyle bir yumruk beklemiyordum. Kendimi toparladığım bir anda arabaya atladı. Ayağa kalkmaya başladım ama çok geç kalmıştım. Ben ayağa kalkar kalkmaz arabayı sürüp gitti.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kanayan dudağımı tutarak.

"Gavin!" Blake önümde beliriyor, kanayan dudağımı incelerken elleri yanaklarımda. Isınmış derime dokunduğunda irkildim.

"Bugünü mahvettiğim için özür dilerim," diyorum üzülerek.

Başını sallar. "Sen mahvetmedin."

Gözlerim onun omzunun üzerinden mezarın etrafında duranlara kayıyor.

"İnsanlar izliyor," diyorum sessizce.

"Onlar umurumda değil. Ama seni önemsiyorum. Kade seni gerçekten iyi yakalamış."

Yaramı tekrar okşarken bedenim kaskatı kesiliyor. "Borcu öğrendi ve senin iş planını gördü."

Blake alt dudağını endişelendiriyor. "Onun peşinden gitmelisin."

"Gavin," annemin sesi gergin, Blake'in yanına geliyor, Gran de çok gerisinde değil. Blake uzaklaşıyor ama ben elini tutup onu yanıma kilitliyorum.

Annem beni ve Blake'i ilk kez birlikte görünce gözleri açılıyor ama kanlı dudağımı görünce aklından geçenler silinip gidiyor. "Bu da neydi böyle?" diye sorarken gözleri doluyor.

Bakışlarım annemden büyükanneme gidip geliyor. Onlara gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum ama Kade için endişeleniyorum. Sadece zihinsel olarak değil, içki içip bir kaza geçirirse kendimi asla affetmem.

Büyükanne beni inceliyor, sanki bunca zamandır ne sakladığımı tam olarak biliyormuş gibi. Belki de biliyordur. Yıpranmış ellerinden birini annemin omzuna koyuyor. "Bunu çocukların çözmesine izin vermeliyiz, June. Doğru zaman geldiğinde Gavin bizi bilgilendirecektir."

Ona sessizce teşekkürlerimi iletiyorum, yüz ifademle ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya çalışıyorum. "Siz ikiniz eve bırakabilir misiniz? Kade'in bir bara gittiğine dair bir his var içimde."

"Onları biz alacağız," diye cevap veriyor Lee, Blake'in ailesi de bize katılıyor. Lee'nin Blake'in elindeki elime bakmamaya çalıştığını fark ediyorum, ancak Margie'nin bu durum karşısında gülümsemesini gizlemeye çalışsa da bundan heyecan duyduğunu görüyorum.

"Teşekkür ederim Lee," diyor annem. "Oğlum için çok üzgünüm-" sesi kesiliyor ve Kade'e olan kızgınlığım artıyor.

"Sorun değil June," diye yatıştırıyor. "Son yıllarda hepimizin başına kötü şeyler geldi. Sadece elimizde daha fazla trajedi olmadığından emin olalım."

Durumun gerçekliği kafama dank edince grup onun sözleri karşısında geriliyor. "Ben çıksam iyi olacak," diyerek Lee'ye şapkamı çıkardım. "Ailemle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim Bay Tanner." O da Stetson'ını bana doğru uzatıyor ve Blake elimi sıkıyor.

"Ben Gavin'le gideceğim," diyor. "Blake."

"Yalnız gitmemelisiniz." Sesi grubun irkilmesine neden olacak kadar güçlü.

Margie koltuk değneğiyle Lee'nin bacağını dürtüyor ve büyükannesiyle annesine bakıyor. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakalım."

Annem tereddüt ediyor ama sonunda öne çıkıp beni yanağımdan öpüyor. "Er ya da geç buz koydur."

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Gideceğim anne. Kade'i bulacağım ve yakında evde olacağım. Gitmeyi sevdiği tüm yerleri biliyorum. Her şey yoluna girecek."

Bana sarsak bir baş selamı veriyor ve Blake'e gülümseyerek uzaklaşıyor. O gittikten sonra Blake beni bir kamyonun arkasına çekti ve gözden kayboldu. Ellerini kalçalarına koydu ve dik durdu.

"Ben de seninle geliyorum."

Bir nefes verip yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve yaralanmamı önlemek için onu usulca öpüyorum. Rahatladığında alnımı onunkine yaslıyorum. "Yalnız gitsem daha iyi olur. Kade bana hiç böyle yumruk atmamıştı ve artık ona güvenip güvenmediğimi bilmiyorum ve eminim ailen de onlarla birlikte olmanı ister."

Alt dudağını ısıyor. "Gav, bundan hoşlanmıyorum."

Gülümsüyorum ve dudağını dişlerinin arasından çekip çıkarıyorum. "Bana Gav dedin." Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Onu bulur bulmaz bana haber ver."

"Tabii ki. Daha sonra gelir misin?"

"Eğer istersen."

"Her zaman senin etrafında olmak isteyeceğim."

Blake bana doğru bastırıyor ve sıkıca sarılıyor. Omzunun üzerinden Abby Allen'ın arabasına bindiğini görüyorum. Bizi izlerken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Kıkırdıyorum. "Sanırım resmen halka açık bir çift olduk."

Blake kasaba dedikodularını görmek için garip bir şekilde başını çevirir ve homurdanır. "Randall'da sır yoktur."

"Artık bundan sonra konuşacak daha çok dedikoduları olacak." Bana daha sıkı sarıldı. "Gidip Kade'i bulmalısın."

Onu bir nefes daha tutuyorum, sonunda cebimden anahtarlarımı almak için geri çekiliyorum ve alnından öpüyorum. "Akşam görüşürüz."

"Bu gece görüşürüz," diye karşılık veriyor.

Bölüm 34

OceanofPDF.com

Gavin

AKŞAM SEKİZİ GEÇTİ ve ben hâlâ Kade'i bulamadım. Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yok ve telefonuna da cevap vermiyor. Jake de arama görevini üstlendi ama onun da şansı yok. Kade'in bahsettiği kadınla gitmiş olabileceğinden bahsetti ama ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.

Ana evin fuayesine girerken botlarımı çıkarıyorum. Blake ve ben misafir evinde yalnız kalmayı tercih ettiğimizden beri burada pek fazla vakit geçirmiyorum ama kadın kahkahalarıyla birlikte barbekü kokusu da burnuma gelince gülümsüyorum. Ailemin böyle güldüğünü duymayalı uzun zaman olmuştu. Bunu özlüyorum.

Köşeyi döndüğümde Blake'in, önünde bir yığın yiyecek ve elinde bir birayla büyükannemin yanında oturduğunu görüyorum. Bir an için onları izliyorum, görüntünün beynime kazınmasına izin veriyorum. Büyükannem babamla ilgili eski bir hikayeyi anlatmayı bitirirken annem sırtıyor, yanakları gülmekten kıpkırmızı.

Blake ağzındaki sosu silerek biraz homurdanıyor. "Bana liseye üç yağlanmış domuz saldıklarını ama onları bir, iki ve dört olarak etiketlediklerini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye gülüyor büyükanne. "Böylece üç domuzu yakaladıktan sonra dördüncüyü aramaya devam edeceklerdi."

"Bu dahice. Reed böyle bir şeye bayılırdı." Reed'den bahsedince Blake'in bocalamasını ya da odadaki enerjinin değişmesini bekliyorum ama öyle olmuyor.

Ondan ne kadar etkilendiğimi anlatamam. Geçen ay Night Hawk'ta onu gördüğümünden beri kat ettiği mesafeden ne kadar mutlu olduğumu. "Kardeşin tam

bir şapşaldı, orası kesin." Annem muhtemelen Reed'le başımızı belaya soktuğumuz zamanları hatırladığı için gülüyor.

Ahır.

Boğazımı temizliyorum ve hayatımdaki en önemli üç kadın başlarını çeviriyor. Annem ayağa fırlayıp bana doğru koşuyor ve şişmiş dudağıma bakmadan önce bana sarılıyor. Çok çirkin ve çok acıyor.

"Onu bulamadın mı?" diye soruyor.

"Hayır. Jake onu aramaya geleceğimi anladığını ve muhtemelen şehre falan gittiğini düşünüyor." Kızdan bahsetmiyorum, bu çok özel bir konu gibi geliyor.

"Sen bir şey duydun mu?"

"Hayır. Ama mesajlarımızı gönderdikten sonra okuduğunu söylüyor." "En azından bu da bir şeydir."

"Otur. Dudağın için sana buz getireyim," diye telaşlanıyor annem. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım Blake'inkilerle birleşiyor, Blake izlerken gözleri sıcacık.

Yaklaşık bir saat önce mesaj atarak ailesinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu ve beni misafir evinde bekleyeceğini söyledi. Arabayla gitmeden yaklaşık beş dakika önce, onu ana evde bulmam için bir mesaj daha aldım. İlk başta şaşırdım ama büyükannem oturmadan önce onu durdurmuş olmalı.

ve beni bekle. Blake'e karşı hep bir zaafı olduğunu biliyorum. Aileden geliyor olmalı.

Masaya oturduğumda, annem ön ü me bir tabak koyuyor ve üzerine barbekü tavuk, lahana salatası ve mısır koyuyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Ben soruyorum.

"Yaptım," diyor Gran. "Kendimi işe yarar hale getirmem gerekiyordu." Hepsinin Kade konusunda belli ettiklerinden daha gergin olduklarını biliyorum. Eminim annem ve büyükannem onu Reed'in hatırasını mahvetmeye neyin gönderdiğini bilmek istiyorlardır.

Büyükannem bana bir bira uzatıyor ve ben de bir yudum alıyorum. Soğuk hoppy sıvı ve Blake'in yanımdaki varlığı hemen sinirlerimi yatıştırıyor. Elini kalçama koyuyor ve sıkıyor.

"Gerçekten buza ihtiyacın var." Patlamış yüzümü işaret ediyor.

"Yemekten sonra yaparım," diye onu rahatlatıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Büyükannem ve annem oturmuş bizi ilgiyle izliyorlar. Büyükanne sırtıyor. "İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

Blake geriliyor ama ben tereddüt etmiyorum. "Var." Sözlerim basit ama bugünün ne kadar kötü geçtiğine rağmen, annemin sözlerime gülümsediğini görmek beni iyi hissettiriyor. Artık pek gülümsemiyor ve onu mutlu eden her şey beni de mutlu ediyor. Ayrıca, özellikle Cricket'tan sonra yuva kuracak birini bulacağımı umuyordu. Blake'le olan ilişkimiz uzun süredir devam etmese de, onun benim için doğru kişi olduğundan hiç şüphem yok.

"Ne kadar tatlı, değil mi?"

Herkes dönüp Kade'in sanki bir suç işlemişiz gibi bize ters ters baktığını görüyor. Gözleri kıpkırmızı ve cehennemden çıkmış gibi görünüyor. Spor ceket ve kovboy şapkası gitmiş ama hâlâ mavi düğmeli bir ceket ve siyah bir şapka giyiyor.

Kot pantolon. Üst düğmelerini açmış ve yanağında tokat yemiş gibi kırmızı bir iz ve köprücük kemiğinin yanında bir çizik olduğunu fark ediyorum.

"Kade!" Annem ağlıyor, onu karşılamak için ayağa kalkıyor. "Ne oldu?"

Kade ondan geri adım atar ve annemin yüzü düşer. "Ben iyiyim," diye ısıriyor. Kadın omuzlarını geriye itiyor. "İyi görünmüyorsun."

Nefret dolu gözleri bana kilitleniyor. "Bence hepimiz Gavin ve Blake'in bizden ne sakladığını konuşmalıyız."

Blake yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Blake senden hiçbir şey saklamıyor, o yüzden buna başlama." Sesim sert. "Tüm bunların benim yüzümden olduğunu biliyorsun."

"Neden oturmuyorsun, genç adam?" Büyükanne emrediyor. "Medeni insanlar gibi konuşabiliriz."

Kade gözlerini kırptırır, Büyükanne'nin ses tonu onu bir kademe aşağı çeker. Annem masaya geri dönüyor ve Kade'e büyükannemle arasındaki sandalyeye oturmasını işaret ediyor. Önce reddedeceğini sanıyorum ama oturuyor, kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını tekrar bana ve Blake'e çeviriyor.

Ben bir şey söyleyemedim Blake ayağa kalktı. "Sizi biraz yalnız bırakayım. Yemek için teşekkürler."

Kade elini kaldırır. "Gitmek zorunda değilsin Blake. Özellikle de benim küçük aileme kolayca katılmış gibi görüldüğün için," diye sözlerini bitiriyor.

Büyükanne onu azarlamak için ağzını açıyor ama anneannem ondan önce davranıyor. "Bu kadar kaba olmayı bırak, Kade Montgomery. Ben seni daha iyi yetiştirdim. Şimdi Blake'ten özür dile."

Oda sessizleşiyor. Babam öldüğünden beri annem ilk kez Kade'e haddini bildiriyor. Uzun zamandır çok fazla şey yapmasına izin veriyordu. Göğsümde gurur kabarıyor ve büyükannemin de bundan mutlu olduğunu söyleyebilirim.

"Sorun değil," diyor Blake, benden uzaklaşarak. "Yola koyulacağım." Kade ona bakıyor. Yüzünün aldığı şekle bakılırsa, özür dilemesi gerektiğini bilmekle davranışlarında haklı çıkmak arasında sıkışıp kalmış gibi görünüyor. Bir şey söylememeye karar verdiğinde, onun elini tutuyorum. "Beni misafir evinde bekle. Birazdan aşağı geleceğim."

Ailemin gözleri onun üzerindeyken teni kızarıyor. Kalması için yalvararak elini sıkıyorum. Bu iş bittiğinde ona ihtiyacım olacağını biliyorum. Bir süre sonra başını salladı.

"Tekrar teşekkürler," diye mırıldanıyor büyükanneye, sonra da çıkış yapıyor.

Kade parmaklarını masaya vuruyor, gözleri bana hançer gibi saplanıyor. "Sanırım itiraf etmenin zamanı geldi, Gavin."

Ellerimi birleştiriyorum ve sorgulayan üç çift gözle karşılaşıyorum. "Çiftliği kaybedeceğiz." Annem sandalyesinde kıpırdanıyor, büyükannem ise açıklamamı beklemeye devam ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Annem çekingen bir şekilde soruyor.

"Babam öldüğünde bankayla görüştüm. Yıllardır durumumuz kötüydü ama o hiçbir şey söylemedi. Birkaç kredi ve ikinci bir ipotek aldı - ödemeleri geciktirdik. Birazcık sadaka bizi içinde bulunduğumuz çukurdan asla çıkaramaz. Bankanın bir an önce tahsilat yapması gerekiyor, yoksa her şeyi alacaklar."

Annemin boğazından boğuk bir ses çıkar. "Bu doğru olamaz. Emmett bana söyledirdi."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, June." Büyükanne üzüntüyle başını sallar. "Oğlumu severdim ama geride olduğunu asla kabul etmezdi. En azından hiçbirimize." Sözleri içime işliyor ve düşündüğümden çok daha fazla babama benzediğimi fark ediyorum.

İşlerin kötüye gittiğini ve yardıma ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten çok utanıyorum. şimdi nerede olduğumuza bak.

"Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Kimsenin endişelenmesini istemedim. Bununla ilgilenebileceğimi düşünmüştüm ama seçeneklerim tükendi."

"Ciddi misin?" Annem sessizce soruyor.

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Başka kredi alamaz mıyız?" Annemin sesi çaresizdi. Bu çiftliğin ailemiz ve Randall kasabası için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ben de biliyorum. Bu yüzden onu kurtarmak için bu kadar çok mücadele ediyorum.

"Tükendik. Öğrendiğimden beri seçenekler arıyorum ama-" "Onlara Blake'ten bahset," diye sözümü kesiyor Kade. Kardeşimin bakışlarıyla bir an için baktım, ağzım kurudu.

Uzun bir nefes verdim. "Blake burayı başarılı bir çiftliğe dönüştürebileceğimizi düşünüyor."

Büyükanne hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Bu çok paraya mal olur."

"Blake çiftliği satın almak istiyor," diye homurdandı Kade.

Annem şok içinde soluk soluğa kalır, bir eli ağzına gider.

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, istemiyor. Blake asla evimizi elimizden almak istemez."

Kade ayağa kalkıyor. "Ofisinde ne gördüğümü biliyorum!"

Tüm bu bilgilerden sonra sakın kalmayı başaran büyükanne, Kade'in kolunu çekiyor. "Otur oğlum. Söyleyeceklerini dinle."

"Ne gördüğümü biliyorum," diye tekrarlıyor.

"Bir iş planı gördün, Kade, burayı yeni bir şeye dönüştürmek için fikirleriyle birlikte. Sana daha önce bunun onun için bir yatırım olduğunu söylemiştim. Bu çiftliğe sahip olmak istemiyor; bizim kalmasını istiyor."

"Buna inanmıyorum!" Kade bağılıyor.

"Kade, lütfen. Eminim düşündüğün gibi değildir," diyor annem, elini onun omzuna koyarak. Omuz silkiyor, bıkkın bir halde.

"Kimse gizli bir amacı olmadan bu kadar parayı etrafa saçmaz, anne."

Öfke vücudumdaki her hücreye yayılıyor. "Blake'i iyi tanımıyor olabilirsin ama onu yeterince tanıyorsun. O sadece çiftliğimizin hayatta kalmasını istiyor."

Yumruklarını sıkarken Kade'in kollarındaki damarlar şişiyor. "Tanners bizimkinden sonra Teksas'taki en büyük işletmeye sahip, topraklarını genişletip daha fazla para kazanmak istemediklerini mi sanıyorsun?"

"Kade!" Annem azarlıyor. "Bu söylediğin çok kötü bir şey. Tanner'ların iyi insanlar olduğunu biliyorsun."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. Dudaklarından daha önce hiç duymadığım bir ses, kızgınlık ve acı dolu bir ses.

"İkiniz de Gavin'in tarafındasınız o zaman?" Gözleri suçlayıcı, vücudu öfkeyle titreşiyor. "Bunu ikinizden saklamasına bile kızmadınız mı? Bize yalan söyledi!"

"Kade," diyorum üzüntüyle ama o ayağa kalkarak sözümü kesiyor.

"Sen de tıpkı babam gibi saçmalıyorsun." Geri çekilip büyükanneme ve anneme baktı. "Ve siz ikiniz de burada oturup bunu bizden saklamasını umursamıyormuş gibi davranacaksınız."

"Kendine dikkat et evlat," diyor büyükannem. "Benim ve June'un ne düşündüğümüzü bilmiyorsun. Çok kızgıyım ama bunu öfkeyle karşılayan hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Kade dişlerini gıcırdatıyor ve sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Biliyor musunuz? Hiçbirinize ihtiyacım yok. Çiftliği Tanner'lara satabilirsiniz, umurumda değil. Hepinizin canı cehenneme." Annem onu durdurmaya çalışıyor ama Kade çok hızlı. O da

Büyükannenin dışarıda duran viski şişesini kaptığı gibi kapıyı arkasından çarparak çıkar.

Ev sessizliğe gömülmeden önce hepimiz patlamayla irkildik. Annemin titreyerek nefes aldığını duyuyorum. Sanki hıçkırıklara boğuluyormuş gibi geliyor. Bunun acısı midemi bulandırıyor.

"Sakinleşecektir, June," diye onu sakinleştirmeye çalışıyor büyükanne. "Geçen yıl çok şey yaşadı. Hepimiz yaşadık."

"Ona kötü bir anne oldum," diyor annem usulca. Gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor. "Bana müdahale etmem gerektiğini söylemeye çalıştın ve ben de dinlemeliydim."

Kalbim küt küt atıyor. İşte bu korkunç anda, ailemi koruma arzumla onları daha da çok incittiğimi fark ediyorum. Kade benim hakkımda haklı.

"Bu senin suçun değil anne," diyorum üzüntüyle. "Benim suçum." "Bunu neden bizden sakladın?" diye soruyor, sesi ürkek.

"Bunu düzeltebileceğimi düşünmüştüm," diyorum dürüstçe. "Ama babam bizi gerçekten zor duruma soktu. Kuraklık kaderimizi belirledi."

Annem birkaç derin nefes alarak gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında önce büyükanneme, sonra da bana baktı. "Sence Blake'in fikri gerçekten işe yarayabilir mi?"

Blake'in planını, yani teklifini düşündüğümde üzüntümün bir kısmı geçiyor. "Olabilir. Çok emek ister ama doğru yapılırsa kazançlı olur. Sana daha sonra iş planını göstermeyi planlıyordum. Sadece bugün onun yanında olmak istedim."

Annem yüzümü inceliyor. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Onu düşündüğümde yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Seviyorum."

Büyükanne uzun bir nefes veriyor, yumru parmakları önünde dikiliyor. "Bu ailenin daha konuşacak çok şeyi var. Ama o kız zor bir gün geçirdi ve biz onu mahvettik."

Başımı salladım. "Bu benim hatam."

Büyükanne, "Aile olarak sorumluluk alıyoruz," diyor. "Şimdi git ve onunla ol. Kade iyi olacak. Bana bir iyilik yap ve kamyonların anahtarlarını sakla. Kendini içkiye verdikten sonra aptalca bir şey yapmasını istemiyorum."

"Yapacağım, büyükanne."

"Bunu hepimiz yeni bir bakış açısına sahip olduğumuzda konuşacağız. Katılıyor musun, June?"

Annem gözyaşlarından birini siler. "Evet. Zaten bunu sindirmek için biraz zaman istiyorum. Sen git, Blake'in yanında ol. Muhtemelen şu anda pek çok şey hissediyordur."

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum, ailemin öğrendikleri bilgilerden sonra bu kadar özverili olabilmesine şaşıyorum. Onlar benim kanımdan ve canımdan oldukları için kendimi kutsanmış hissediyorum.

Büyükanneme doğru yürüyorum ve başını öpüyorum, sonra aynısını anneme yapıyorum. "Özür dilerim," diyorum bir kez daha.

Büyükanne başını sallar. "Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Hoşumuza gitmeyebilir ama June ve ben de muhtemelen aynı şeyi yapardık. Kade de öyle. Bu hepimizin ders çıkarması gereken bir durum."

Başımı ona doğru eğdim. "Bana karşı çok iyisin büyükanne." Sırıttıyor. "Şimdi git Blake'le ilgilen."

"Yapacağım."

Bölüm 35

OceanofPDF.com

Blake

Tuvaleti kullanma ihtiyacıyla uyandım. Gözlerim kararmış bir halde mikrodalga fırının saatine bakıyorum ve saatin gece yarısından önce olduğunu görüyorum. Gavin ana evden döndükten sonra, uykuya dalmadan önce bir süre Kade ile olanlar hakkında konuştuk, ikimiz de bugünün olaylarından yorulmuştuk. Ben ayrıldıktan sonra olanlarla ilgili tüm detayları anlatmadı ama mezarlıkta olanlar da dahil olmak üzere her şey için çok kötü hissediyor. Biliyorum çünkü bana sarılırken sürekli özür diliyordu.

Yine de üzgün değilim, ailem de üzgün değil. Kade acı çekiyor ve bugünden sonra onun ve benim acımızı ne kadar benzer şekillerde taşıdığımızı görüyorum. Kızgın ve acısıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. Umarım aileleri bunu çözebilir çünkü Gavin'in incindiğini görmekten hoşlanmıyorum.

Gavin'e bir kez daha bakıyorum, sert, sakallı yüzü uykuda huzurlu. O böyle rahatken, sadece yirmi dört yaşında olduğunu hatırlıyorum. Hayatı bu çiftlikte geçmeseydi yollarımız yine kesişir miydi diye merak ediyorum. Belki de söylediği gibi seyahat ediyor, uzaklarda bir barda geceyi dans ederek geçiriyor olurdu. Bu fikir beni gülümsetiyor, gerçi bir yanımda ikimizin de sonunun böyle olmasından mutlu. Keşke öyle olsaydı.

Sevdiklerimizi kaybetmeden ve tüm zorluklar olmadan. Reed'in ilk başta Gavin ve benim birlikte olmamızdan iğreneceğini biliyorum, ama bunu sevmeye başlayacaktı.

Mesaneim yine itiraz ediyor, düşüncelerimi siliyor ve beni sonunda Gavin'in kucağının sıcaklığından ayrılmaya zorluyor. Üzerimdeki mengeneden kurtulmam bir saniye sürüyor ama kurtulduktan sonra banyo molamı hızlıca veriyorum.

Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra oturma odasına geri dönüyorum ve Gavin küçük bir horlama sesi çıkarınca duruyorum. Çok şirin ve neyse ki çok yüksek değil. Küçük bir ses daha çıkardığında kıkırdamamı engellemek zorunda kalıyorum. Yatağa uzanıp tekrar ona sarılmak üzereyken, dışarıdan gelen bir çarpma sesi beni durduruyor. Bir hayvan olabilir, ama içgüdülerim beni lavabonun üstündeki pencereden bakmak için mutfığa doğru yönlendiriyor.

Gözlerimin alışması bir saniye sürüyor ama Gavin'le ATV'leri aldığımız yerin yakınında, uzakta bir figür görüyorum. Figür ileri geri sallanıyor, elinde her tarafa ışık saçan bir el feneri var. Hemen kim olduğunu anladım. Gavin'i uyandırmak istemediğim için kıyafetlerimi bulup olabildiğince sessizce giyiniyorum. Eğer Kade sarhoşsa, yapması gereken son şey bir ATV'ye binmektir. Ve daha önce Gavin'in dudağını patlattığı gerçeğini göz önüne alırsak, Gavin'i uyandırıp onunla yüzleşmenin iyi olacağından şüpheliyim. Belki Kade beni dinler.

Telefonumu alıyorum ve mutfak masasının üzerindeki küçük sepette duran bir kafa lambası görüyorum, onu da alıyorum. Başıma geçiriyorum ve açmadan önce misafir evinden çıkıyorum. Garaja doğru koşuyorum, Kade'in etrafta dolaşırken çıkardığı sesler giderek yükseliyor. Sonunda, bir şey ararken nefesinin altında küfrederek görüş alanıma giriyor.

Farımı kapatıyorum ve varlığımı fark etmesi için boğazımı temizliyorum. Kafasını kaldırıyor ve el fenerini bana doğru tutarak beni geçici olarak kör ediyor. Işığı engellemek için elimi kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun, Kade?"

"Gavin'in yatağına geri dön, Blake," diye tersledi.

Ses tonu karşısında nefesimi tutuyorum ama üzgün olduğunu biliyorum, bu yüzden kişisel olarak algılamıyorum.

ATV'lerden birinin kapağını çekerken tökezliyor. Evet, kesinlikle sarhoş.

"Kade," diyorum tekrar, "bence şu anda onu kullanmamalısın."

Kendi kendine kibirli bir şekilde kıkırdıyor. "Herkes benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyor."

Sözleri iliklerime kadar işliyor. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, Kade. Güven bana."

Kade bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. Kan çanağına dönmüş gözleri çok üzgün görünüyor. Kalbim kırılıyor ve göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

"Biliyor musun, kardeşime seni rahat bırakmasını söyledim. Ona senin kırık bir kız olduğunu söyledim." O devam ederken yumruklarımı sıkıyorum, "O da kırık, biliyor musun? Tıpkı benim gibi, tıpkı senin gibi. Ama bunu asla kabul etmeyecek. Bu yüzden burayı kaybedeceğiz."

Başımı salladım. "Çiftliğini kaybetmeyeceksin, Kade."

Duygusuz bir kahkaha atıyor. "Çünkü ona sahip olacaksın, değil mi? Bunu bize kalbindeki iyilikten dolayı mı verdin?"

"Öyle değil, Kade. Bence bunu biliyorsun." "Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağırıyor.

Yerimde duruyorum, ondan hiç korkmuyorum. "Neden gidip oturup konuşmuyoruz? Ne hissettiğini biliyorum."

Kade beni görmezden geliyor, anahtarı takıp farları açmadan önce ATV'ye biniyor.

"Ne hissettiğimi biliyor olabilirsin Blake, ama bunun bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok." Kade'in vücudu motoru çalıştırmak üzereymiş gibi geriliyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

"Bu önemli, Kade. Gel hadi. Gidip bir kahve içerek sohbet edelim," diye onu ikna etmeye çalışıyorum, ses tonum umutsuz.

Başını iki yana sallıyor. "Bu kasabada herkesin yapmak istediği tek şey konuşmak.

İşin komik tarafı, kimse gerçekten önemli olan şeyler hakkında konuşmak istemiyor."

Sözleri üzerinde düşündüm. Sanırım ne dediğini anlıyorum. Randall dedikodu yapmayı, eğlenmeyi sever, ama konu zor şeylere geldiğinde, kimsenin Cuma gecesi barda bu konuda konuşmaktan hoşlanmamasının bir nedeni vardır.

"Seninle konuşmak istiyorum, Kade. Önemli şeyler hakkında." Ben de söylediklerimde ciddiyim. Belki birkaç hafta önce bunu istemezdim ama artık durum değişti. Kade'in benim son beş yıldır hissettiğim gibi hissetmesini istemiyorum. En azından şu anda hissettiğinden daha fazla. Hiç kimse kederinin kendisini bütünüyle yuttuğunu, içindeki tüm mutlu şeyleri yavaş yavaş tükettiğini hissetmeyi hak etmez.

"İstemiyorsun," diye alay ediyor. "Gavin'le birlikte kendi küçük dünyanda oturmak istiyorsun. Ailemizin çiftliğini yönetmek ve Tanrı bilir başka neler yapmak istiyorsun. Biz arkadaş değiliz, Blake. Yanlış yönlendirilmiş bir kurtarıcı saçmalığıyla iyilik yapmaya çalışmayı bırak. Kardeşimin aleti seni olabilecek en kötü şekilde etkilemiş gibi!"

"Kade! Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayat adil değil Bayan Tanner ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz." Kade debriyaja vurunca irkilerek geri sıçradım. "Seni tanımak güzeldi, Kovboy Kız!" diye bağırıyor gürültünün üzerine.

Ona doğru bir hamle yapıyorum ama nafile. Bana bir kez daha bakmadan gecenin karanlığına karışıyor, havaya öksürmeme neden olacak kadar yoğun bir toz yayılıyor.

"Kahretsin!" Ağzımdaki tozu tükürüyorum, ne yapacağımı düşünürken kan kulaklarıma hücum ediyor. Gavin'i uyandıracak zaman yok ve Kade'in peşinden şimdi gitmezsem ciddi şekilde yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilir. *"Seni tanımak güzeldi Kovboy Kız,"* sözleri de pek rahatlatıcı değildi. Soğuk terler döküyorum. Tüm gecelerin gecesinde, eğer bir şey...

"Hayır!" Çığlık attım. Daha fazla düşünmeden, çılgınca diğer ATV'nin anahtarını arıyorum. Korku içinde nerede olabileceğini hatırlamaya çalışarak her yere bakıyorum. Birkaç çekmeceyi karıştırırken zihnim karmakarışık oluyor ve sonunda bir masanın üzerinde parlak gümüş bir anahtar görüyorum. Rahatlayarak ağlıyorum, ATV'nin üstüne tırmanıyorum ve anahtarı yerleştiriyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar tekrar çeviriyorum ama hala bir şey yok.

"Lanet olsun!" Bir kez daha deniyorum ama nafile.

İndim ve bir sonraki hamlemi düşünerek dışarı çıktım. Kamyonetimi almayı düşünüyorum ama buradaki araziyi o kadar iyi tanımıyorum. Kötü bir araziye rastlarsam geri dönmek zorunda kalacağım. Ahıra bakıyorum ve yapmam gerektiğini bildiğim şey karşısında baygınlık geçiriyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye yankılanıyor Reed'in sesi kafamın içinde. O kadar yüksek ki nefesimi kesiyor. Sanki tam yanımda duruyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, gözlerimin kenarında yaşlar oluşuyor.

"Git, Blakey kız! Şimdi git!" Reed'in sesi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. Bu beni korkutmalı, ama bunun yerine ayaklarım hareket etmeye başlıyor ve atlarını tuttuklarını düşündüğüm yere doğru koşuyorum. Oraya vardığımda ahırın loş ışıkları yanıyor ve etrafı farım olmadan görebileceğim kadar aydınlatıyor. Önüne geldiğim ilk ahırda, kırmızı alaca atı tanıyorum.

Ahır kapısının önünde Willy yazıyor. O gün Gavin ve ben ATV'lerde tanıştığımızda Kade'in bindiği at. Kararımı verdikten sonra, telaşla bir takım odası arıyorum. Neyse ki işe yarayacak bir eyer ve dizgin bulmam uzun sürmüyor.

Ahırına girdiğimde Willy tereddüt bile etmedi. "*Ne bekliyorsun?*" der gibi bana bakıyor.

Uzun yüzünü okşuyorum. "Kade'in peşinden gideceğiz, tamam mı dostum? Bana göz kulak olur musun?" Ne istediğimi anlamış gibi başını hafifçe sallıyor. Gülümsüyorum, sinirlerim biraz yatışıyor ve eyeri ona atıp, bunu son beş yıldır her gün yapıyormuşum gibi yapıyorum, yapmamış olsam bile. Eyeri taktıktan sonra onu dışarı çıkarıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"*Bunu yapabilirsin Blakey,*" diye yankılanıyor Reed'in sesi.

Omuzlarım dikleşiyor ve kendimi yere bırakıyorum. "Haklısın," diyorum geceye doğru. "Bunu yapabilirim."

Ayağımı üzenkiye koyuyorum ve gücümü topluyorum, kendimi Willy'nin sırtına kaldırırken kaslarım kasılıyor. Hareket etmiyor, mükemmel bir şekilde eğitilmiş ve çalışmaya hazır. Popom eyere yerleştğinde, içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor.

Eyere ilk kez geri dönmenin tuhaf hissettireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine kendimi... evimde hissediyorum. Willy'nin boynunu okşuyorum. "Düşmeme izin verme oğlum." Biraz dans ediyor, sahibini bulmaya hazır.

Sessiz bir dua ile farımı yakıyorum ve Willy'yi ileri doğru mahmuzluyorum. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek benden fazla bir şey beklemeden dörtmala koşmaya başlıyor. Onun güçlü vücudu altımda hareket ederken, bir daha asla ata binmeyeceğime dair verdiğim sözler ve süregelen korku bedenimi terk ediyor. Tek bir şey düşünüyorum, Kade'e yardım etmek.

Derin nefes alıyorum ve yukarı bakıyorum. Gökyüzü karanlık ve bulutlarla kaplı, bu yüzden yol göstermesi için farıma güveniyorum. Neyse ki Kade'in ATV'si toprakta iz bırakmış, böylece onu takip edebiliyorum. Gavin'in hâlâ uyuduğunu düşünüyorum ve içimi pişmanlık kaplıyor. Onu yakalamalıydım ama zaman yoktu. Kardeşine bir şey olmasına izin veremem. Bu düşünce beni teşvik ediyor ve Willy'nin daha hızlı koşmasını sağlıyorum, belki de daha önce hiç olmadığı kadar hızlı.

Rüzgâr saçlarımı savururken, ata bindiğimi fark ediyorum. Gerçekten ata biniyorum. Mutlu bir kahkahaya dönüşmeden önce uzun bir nefes alıyorum. Bir daha asla bir atın üstünde olacağımı düşünmemiştim. Sadece bu şartlar altında olmasından nefret ediyorum. Tanrım, umarım Kade'e bir şey olmaz.

Willy ovada dörtlüde koşuyor ve dakikalar ilerledikçe yorulduğunu hissedebiliyorum. "Haydi, Willy!" Tezahürat yapıyorum. "Bunu başarabilirsin, evlat!"

Bir tepenin zirvesine vardığımızda at hızlanıyor, aynı anda mürekkep gibi gecede bir çatlak patlıyor ve gökyüzü aydınlanıyor. Willy ürküyor, hafifçe sağa sapıyor ama kolaylıkla toparlanıyor.

"Gerçekten mi, Reed?" Feryat ediyorum. "Şu anda fırtına çıkmasını mı tercih ediyorsun?"

Buna karşılık yağmur iri damlalar halinde yağmaya başlıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. En çok ihtiyaç duyduğumuz şey en kötü zamanda gerçekleşiyor. Gökyüzü yeniden aydınlanıyor, ama onunla birlikte daha uzağı görebiliyorum. Şimşek bir kez daha çakıp gök gürlediğinde Reed'e bir kez daha teşekkür ediyorum çünkü kayalık bir araziye görebiliyorum ve Kade'in ATV'si tam karşımda duruyor.

Tanrı'ya şükür. Willy, yağmur şimdi daha şiddetli yağarken benim yönlendirmem olmadan ATV'ye doğru koşuyor. Muhtemelen Kade ile buraya daha önce yüzlerce kez gelmiştir.

Yaklaşırken Willy'yi tırısı kaldırıyorum ve Kade'i arıyorum. Onu göremeyince, olabildiğince yüksek sesle adını haykırıyorum ama cevap yok.

Willy'nin üzerinden atladım ve onu serbest bıraktım. Tek umudum fırtınanın onu korkutup kaçırmaması. Telefonumu çıkarıp şarjım olmadığını görüyorum ve birden beş yıl öncesini yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Başımı salladım. "Odaklan." Derin bir nefes alarak kayalığın kenarına doğru ilerliyorum ve karşıya bakıyorum.

"KADE!" Ama hiçbir şey yok.

Yağmur artık çarşaf gibi yağıyor, bu da farımla bile görmemi zorlaştırıyor. Telefonumu alıp el fenerini açıyorum ama işe yaramıyor. Gece aydınlanırken tekrar küfrediyorum. İşte o zaman onu görüyorum. Sol taraftaki bir kaya çıkıntısında yatıyordu. Alnındaki kanı görebiliyorum ve kusacak gibi oluyorum.

"KADE!" Çılgınca feryat ediyorum. "KADE MONTGOMERY!" Ama hareket etmiyor.

Kade'e bakarken kaza aklımdan geçiyor, kâbuslarımda gördüğüm o korkunç anılar peşimi bırakmıyor. Gerçi şu anda Reed'in onu sarsarken yerde yatan cansız bedenini görüyorum. Safrayı yutuyorum. Bu tekrar olamaz. Olamaz. Gavin'in ailesine de.

Omzumda bir baskı hissediyorum ve irkiliyorum. Başımı çeviriyorum ama orada kimse yok, sadece Willy ve boş bir ATV var.

"Ona git, Blake. Hemen ona ulaş."

Gözlerimi kapatıyorum, kardeşimin sıcak bariton sesiyle rahatlarım kıyafetlerimi su ıslatıyor. Gavin ve ailemin bana söylediği gibi güçlü bir kadın olma zamanı. Yeniden cesur olma zamanı.

Kendimi daha dengeli hissederek gözlerimi açıyorum ve Kade'e giden bir yol arıyorum. Kaymadığı ya da atlamadığı sürece bulunduğu yere gelmesinin hiçbir yolu yok gibi görünüyor. Umarım birincisidir. Bu düşünceyi sallayarak

Gavin'in uyanıp bizi bulması için dua mırıldanıyorum. Çünkü Kade'e ulaştığımda yardıma ihtiyacım olacak.

Yüzümdeki yağmuru siliyorum ve Willy'nin diğer tarafına doğru koşuyorum, botlarımın altındaki çamurdan dolayı ayaklarım biraz kayıyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve ışıktan yararlanarak Kade'in yirmi metre kadar sağında kayalardan oluşan bir yamaç buluyorum. Yaklaştığımda, kıcıımı yere koyarsam, onun bulunduğu çıkıntıya kadar kayabileceğimi ve oradan ona nasıl ulaşacağımı bulabileceğimi görüyorum.

"Geliyorum, Kade! Merak etme!"

Hâlâ bir aziz gibi ATV'nin yanında duran Willy'yi son bir kez kontrol ettikten sonra telefonumu çenemin altına koyup yere çömeliyorum. Kaygan kayaların üzerine inerken kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyor. Kıcıımı düz bir şekilde oturtuyorum, kot pantolonumun sürtünmesinin aşağıdaki çıkıntıya tamamen kaymamı engellemesine minnettarım. Yaptığım şeyin riskli olduğunu biliyorum ama onu orada bırakamam.

Aşağı kaymam sadece birkaç saniye sürüyor, kayarken taşlar derime batıyor. Ayaklarım kolayca yere bastığında ve kayarak ölmemeyi başardığımda gökyüzüne bir teşekkür gönderiyorum. Reed'in varlığının hâlâ yanımda olduğunu hissediyorum, beni sakın ve derli toplu tutuyor. Gerçekten burada mı bilmiyorum ama öyle hissediyorum. Sanki uzuvlarımı doğru hedefe yönlendiriyor.

Telefonumu çenemin altından çıkarıp Kade'e doğru tutuyorum. Şimdi aynı seviyedeyiz, bu da onu görmemi kolaylaştırıyor. Kolu garip bir şekilde bükülmüş gibi görünüyor ve kafasında kan var, ama teninin rengi iyi görünüyor. Ben gelmeden birkaç dakika önce düşmüş olmalı.

"Kade!" Bağırıyorum ama hareket etmiyor.

Ayaklarıma bakıyorum ve altımdaki kayalık çıkıntının çok geniş olmadığını görüyorum. Ayağım takılırsa kendimi üzerinden atabilirim. Titriyorum ve sesimi susturmaya çalışıyorum.

Çünkü takılmayı düşünürsem, muhtemelen takılırım.

"Bunu yapabilirsin, Blake. Bunu yapabilirsin," diyorum kendi kendime. Dizlerimi bükerek kendimi alçakta tutuyorum ve hareket ediyorum.

Reed, "*Bir ayak diğeriinin önünde,*" diye talimat veriyor. "*Acele etme, Blakey kız.*"

Kade'ye doğru ilerlerken önümdeki küçük kayaları sayarak ve dengemi korumak için sayarak düzenli bir şekilde nefes alıyorum. Ona yaklařtıķa zaman duruyor, yine de dengemi kaybetmeme neden olur diye başımı kaldırmıyorum. Gözlerimdeki yağmuru silmek için elimi hareket ettirdiğimde gök gürlüyor ve Willy kişniyor. Eş zamanlı sesler beni ürkütüyor ve öne doğru düşerken bir çığlık atıyorum. Bir an için kendimi öldürdüğümü düşünüyorum ama bedenim aşağıdaki kayalara ve toprağa çarptığında bakışlarım Kade'in kot pantolonlu bacaklarıyla aynı hizaya geliyor.

"Vay anasını," diye hayıflandım. Kaybedecek zamanım olmadığı için kendimi Kade'in başının yanına doğru kaydırıyorum. Bu geniş çıkıntıya düştüğü için inanılmaz şanslı. Birkaç metre daha yana ya da öteye düşseydi muhtemelen nereye düştüğünü bile gremeyecektim. Parmaklarımı boynuna götürdüm ama nabız hissetmedim. Korku bedenimi sarıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Elimi Kade'in göğsüne koyuyorum ve kulağımı ağzına yaklaştırıyorum, ben de hiç nefes hissetmiyorum. Yağmur ikimizin de yüzünü ıslatmaya devam ediyor. Gcm kullanarak gömleğini yırtıp açmam sadece bir dakikamı alıyor. Kalp masajını uzun zaman önce öğrenmiştim ama en azından deneyecek kadar hatırlıyorum. lmesine izin veremem. Bu şekilde olmaz. Bugün olmaz. Göğsü kafesinin hemen altında, meme ularınnın arasındaki noktayı buluyorum. Parmaklarımı birleştirip avucumu hızla aşağı bastırıyorum.

"Hadi, Kade! Hadi!"

Hiçbir şey olmuyor, bu da havaya ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Kendimi ağzının yanına yerleştiriyorum, dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce hava yolunu açıyorum. Ağzına iki kez nefes veriyorum, sonra göğüs kompresyonuna geri dönüyorum.

"Hadi Kade," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım yağmura karışıyor. "Gavin'in sana ihtiyacı var. Annenin, büyükannenin. Onları bu şekilde bırakamazsın."

Kompresyonlarım daha da derinleşiyor ve hareketlerime yalvarışlarımı da katarak hızımı artırıyorum. "Hadi, Kade!" Tekrar bağıyorum. Gök gürültüsünün en gürültülü çatırtısı gökyüzünde patlıyor ve ben sıçıyorum. Aynı anda Kade'in gözleri açılıyor ve hırıltılı bir nefes alıyor. Bana iri gözlerle ve korkuyla bakarken ellerimle yanaklarını sıkarak bir rahatlama çığlığı atıyorum.

"İyisin, Kade. İyisin," diye bağıyorum fırtınanın içinden.

"Blake?" diye acı içinde inliyor.

"Kımıldama. Düştün ve yaralısın." O yüzüme bakarken yağmur etrafımızı dövüyor. Titremeye başladı, vücudu nefes almamasına neden olan her ne olduysa onun şokundaydı.

"Yağmur yağıyor," diyor huşu içinde, vücudu daha şiddetli bir şekilde titriyor.

Bedenimi onunkine yaslıyorum, koluna dokunmadan ona sıcaklığımı vermeye çalışıyorum. "Yağmur yağıyor," diye karşılık veriyorum, şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Telefonumu çekiyorum ve şarjının bittiğini görüyorum, muhtemelen bu noktada suyla dolmuş.

"Gavin," diyor Kade bir saniye sonra. "Gavin nerede?"

Burada olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra üzerimde parlak bir ışık parlıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve bunun yüksek güçlü bir el feneri olduğunu görünce içim rahatlıyor.

"Blake!" Gavin bağıyor.

Rahatlamış bir kahkaha atıyorum ve burada olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Alnımı Kade'in omzuna bastırıyorum, yorgunluk kemiklerime yerleşiyor. Reed'in sesi artık aklımda değil ama artık güvende olduğumuzu biliyorum.

"Yardım geliyor!" Gavin aŖağıya bağııyor.

Titreyen bir nefesle başımı gökyüzüne çeviriyorum ve kardeşime bana burada rehberlik etmekten daha fazlasını yaptığı, Gavin'i bana gönderdiği için sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Bize gönderdiği için.

"Dayanın!" Gavin ıgılık atıyor, sesi sıkıntılı.

"Yapacağız," diye bağııyorum. Hepimiz yapacağız.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

OceanofPDF.com

Gavin

HASTANELERDEN NEFRET EDİYORUM. Yani, hastaneleri sevdiğini söyleyen biriyle tanıştığımдан emin değilim - bu biraz garip olurdu - ama onlardan nefret ediyorum. Soğukturlar, antiseptik gibi kokarlar ve sevdikleri için korkan insanlarla doludurlar. Tıpkı benim gibi.

"Gavin Montgomery?"

Ayağa fırladım, arama kurtarmanın bana verdiği battaniye bir yığın halinde yere düştü. "Kardeşim nasıl?"

Minyon, kahverengi saçlı doktor gülümsüyor. "Ben Dr. James ve Kade'le birlikte ameliyathanedeydim. Şu anda iyileşme sürecinde. Çıktığında onu yoğun bakım ünitesinde görebilirsiniz."

"O nasıl?"

"Kolu kırılmış ve alçıya alınması gerekecek ama tam hareket kabiliyetine kavuşacak. Beyin sarsıntısı geçirmiş ama beyin kanaması yok. Kalbi durdu ve birkaç dakika boyunca kalbi durdu, bu nedenle bu hafta bazı testlerden geçmesi gerekecek, ancak herhangi bir kan pıhtısı olmadığı için adrenalinden kaynaklandığını düşünüyoruz. Önümüzdeki hafta her şeyi izlemek için onu gözetim altında tutacağız, ancak çok şanslı bir adam olduğunu söyleyebiliriz."

Elimi yüzüme sürüyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının düşmesine izin veriyorum. "Hâlâ risk altında mı, yoksa..." Bunu söylemeye bile dilim varmıyor.

"Bundan kurtulamayacağına inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Ancak iyileşmesi için yapması gereken çok şey var."

"Teşekkür ederim, Dr. James."

"Elbette. Başka sorunuz olursa bana bildirin."

"Blake Tanner'ı görebilir miyim?" Sesim hevesli çıkmış olmalı çünkü dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Hemşirelere soracağım. Bu gece fırtına yüzünden çok yoğunuz."

Blake'i kollarımda tuttuğumu düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyor. "Onu görmek istiyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Başını

salladı. "Tekrar teşekkürler, Dr. James."

"Tabii ki. Kardeşin bir savaşçı. Biraz rahatlayabilirsin."

Elini sıkarken kendi kendime *pek olası değil* diye düşünüyorum.

O gittikten sonra, beklerken ne yapacağımı bilemeden adımlıyorum. Dün gece yatağa girdiğimde, son bulmasını beklediğim son yer burasıydı. Blake'in Şeytan Kayası'nda titreyen ve yaralı kardeşimi tutarkenki görüntüsü hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak. Duygularım boğazımda düğümleniyor ama tekrar bastırıyorum.

"Siz Gavin Montgomery misiniz?"

Sese döndüğümde çiçekli önlükler giymiş yaşlı bir hemşirenin bana gülümsediğini görüyorum. "Ben gülümsüyorum."

"Bayan Tanner sizi soruyordu. Daha çok talep ediyor." Sırıttıyor.

Onu takip etmemi işaret ederken bir kahkaha atıyorum. Onun arkasına takılıyorum ve bir koridorun sonundaki son odaya ulaşana kadar birçok koridorda yürüyoruz.

Perdeyi iterek açtı. "Bayan Tanner burada."

Tam olarak içeri girmeden, bir vücut bana doğru savruluyor ve güçten neredeyse geriye doğru düşüyorum.

"Gavin!" Blake ağlıyor.

Kollarımı ona doluyorum, odanın içine tamamen girmemiz için bizi geri götürüyorum. Vücudu benimkine karşı sıcak ve uysal, bana hayatta olduğunu hatırlatıyor. Onu daha sıkı sararken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Yanımdayım bebeğim," diye fısıldıyorum artık kuru olan saçlarına. "Sana sahibim," diye tekrarlıyorum. Ondan çok kendim için.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Bir süredir seni soruyordum ama beni beklettiler."

Elleriyle gömleğimi belimden kavırıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor. Gözyaşları tenimde birikince geri çekiliyor ve yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. Dış görünüşünde bir sorun olmadığından emin olmak için onu kontrol ediyorum.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor. "Beni ambulansa aldıklarında şoktaydım ve biraz üşüyordum. Dizimde ve bacaklarımda da birkaç sıyrık var ama hepsi o kadar."

Başparmaklarımı yanaklarının üzerinde gezdirerek onunla ilgili her şeyi hafızama yeniden kazıyorum. Kardeşimle birlikte ambulansa bindirilirkenki görüntüsünü zihnimden silmek için yaptığım nafile bir girişim bu.

"Emin misin?" Ona baskı yapıyorum.

"Ben iyiyim, Gavin. Bana Kade'in iyi olacağını söylediler."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Senin sayende."

Blake beni geri çekiyor ve gözleri yaşlarla dolu. "İkimize de teşekkürler."

Onu odanın köşesindeki küçük, yastıklı bir banka götürmeden önce nazikçe öpüyorum. Oturduktan sonra, ellerimi tutarak bana olabildiğince yaklaşıyor.

Bir süre sonra "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Uyandım ve sen odada yoktun. Telefonunu aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Anahtarlarını ve kamyonetini hala orada görünce uyuyamadığımı düşündüm ve ahıra gittim. İşte o zaman kayıp ATV'yi buldum ve Willy'nin de gittiğini ve ikinizin bıraktığı izleri gördüm. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama içimden bir ses sizi takip etmemi söyledi. Ben de başka bir ahırda bulunan ATV'yi aldım ve peşinizden geldim. Sonra yağmur yağmaya başladı," derken sesim titriyor. "Size ulaştığımda ne bulacağımı bilmiyordum."

Blake başını omzuma koyuyor ve elimi sıkıyor. "Belki de seni bize getiren Reed'di."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sence?"

Başını sallıyor, ben uyuduktan sonra olanların hikâyesi ağzından dökülüyor. Nasıl uyandığını ve Kade'i nasıl takip ettiğini. Nasıl kavga ettiklerini, onun kötü bir şey yapacağını düşünmesine neden olan sözlerini ve onu kurtarmak için hayatını nasıl riske attığını. Hikâyenin sonunda gözyaşlarına engel olamıyorum. Bu sefer onu kendime çekiyorum ve yüzümü omzuna bastırıyorum.

"Teşekkür ederim, Blake. Kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Blake bana sarılıyor, birlikte sessizce ağlarken elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Bugün yaşananlar, Kade'i takip etmeseydi neler olabileceği, dalgalar halinde üzerimize çöküyor. Onu daha sıkı kavırıyor, Reed'e, Tanrı'ya ya da sadece şansa ikimiz de güvende olduğumuz için şükrediyorum. Kardeşimin düşüp düşmediği ya da atlayıp atlamadığı sorusu hâlâ geçerli. Sorulması gereken bir soru.

Yine de içimden bir ses belki de kalbi yüzünden kaydığını söylüyor, çünkü benim tanıdığım ağabey bunu yapmazdı. Ancak son zamanlarda çok fazla yanıldım, bu yüzden gerçekten bilmiyorum.

Düşüncelere dalıyorum ve Blakes'in tenime değen nefeslerine odaklanıp dağılmamı engellemeye çalışıyorum. Bir dakika sonra kapı çalınıyor ve küçük kozamız parçalanıyor. İlk geri çekilen Blake oluyor ve gözyaşlarımızı siliyoruz. Yaşlı hemşire geri döndü ve dudaklarında nazik bir gülümseme var.

"Kade uyandı ve ikinizi de soruyor."

Titrek bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim." Blake ile göz teması kurarak ona elimi uzatıyorum. "Bu elbiseyle yürüyebilecek misin?"

Giydiğini unutmuş gibi aşağıya bakıyor. "Kıyafetlerim sıırılsıklamdı, o yüzden değiştirmemi istediler. Ama evet, eğer seninle gelmemi istiyorsan onu görmek istiyorum."

Elini sıktım. "Başka türlüünü istemezdim." Hemşire bize

"Beni takip edin" dedi.

Yoğun bakıma doğru yürürken Blake'in elini tutmaya devam ediyorum. Yürüyüş sırasında onu yatıştırmak için başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum. Gergin olduğunu hissettiğimde, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ailemi aradın mı?"

"Evet, yoldalar. Annem ve büyükannemi almak için duracaklar. Bu havada araba kullanmalarını istemedim, bu yüzden baban onları almayı teklif etti."

"Aradığınızda sesleri nasıl geliyordu?"

"Şok oldum, endişelendim ama güvende olmana sevindim. Sanırım bundan sonra bir süre gözlerinin önünden ayrılmana izin vermeyecekler."

"Hayır, sanmıyorum."

Blake'in parmak eklemlerini öpüyorum, ona tamamen hayranım. Yolun kenarında ayakkabısız bulduğum, haftalar önce bana defolup gitmemi söyleyen kadının bu olduğuna inanamıyorum. Kardeşinin ölüm yıldönümünde başka bir travmatik deneyim daha yaşadı - yine de burada güçlü ve sakin bir şekilde duruyor. Olanları tam olarak sindiremediğini bilsem de bunu da atlatacağından hiç şüphem yok. Benim için de öyle. Bundan sonra hepimizin iyileşmesi gerekecek; sadece bu gece için değil, her şey için.

"Bu oda," diye işaret ediyor hemşire. "Sakin olduğunuzdan emin olun. Çok iyi ağrı kesiciler alıyor, bu yüzden kendinden geçmiş olabilir ve dinlendiğinden emin olmak istiyoruz."

"Teşekkür ederim." Elimi Blake'inkinden çekip sırtının alt kısmına bastırıyorum ve onu bembeyaz odaya götürüyorum. Gözlerim hastane yatağındaki Kade'i gördüğünde olduğum yerde kalakalıyorum. Bronz teni hastalıklı bir şekilde solgun ve alçılı kolu havada asılı dururken alnında bir bandaj var. Blake hareketsizliğimi fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü ben aval aval bakarken hemen yatağına doğru ilerliyor.

Elini Kade'in elinin üzerine koyar. "Kade? Benim, Blake."

Bir saniye sürüyor ama Kade'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ona usulca gülümsüyor. Bu bakış bana hiç tanımadığı bir kadına değil de, bir kız kardeşe ya da eski bir arkadaşına nasıl bakılacağını hatırlatıyor.

Blake onun yüzünü nazikçe okşadığında ve o da gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki öldüm ve hayata geri döndüm," diyor halsizce, gözleri benimkileri buluyor.

Şapkamı çıkarıp göğsümde tutuyorum ve yatağının yanına yaklaşıyorum. "İyi olacaksın," diye mırıldanıyorum, sonunda sesimi buluyorum. Kelimelerim

Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu gece gittiğinde söylenmemiş o kadar çok sözümüz vardı ki, şimdi hepsi önemsiz geliyor.

"Kız arkadaşın sağ olsun." Göz kırpmaya çalışıyor ama şu anki ağrı kesici dolu hali göz önüne alındığında gülünç görünüyor. Bu, Blake'in teninin bu ilgi karşısında pembeleşmesini engellemiyor.

"Sen güçlüsün, Kade," diyor. "Yaşamak istedin."

Kadının sözleri üzerine kayıyor ve yüzünü buruşturuyor. Verdiği tepki atlayıp atlamadığını merak etmeme neden oluyor. Elimi bacağına koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Sakin ol, küçük kardeşim."

Dişlerinin arasından hava üflüyor ve bakışlarını tekrar Blake'e yöneltiyor. "İyi olduğundan emin olmak ve teşekkür etmek için gelmeni istedim."

Gözyaşlarına karşı savaşıyor. "Ben gayet iyiyim. Senin iyi olmana sevindim." "İyi hissetmiyorum ama iyi olacağımı biliyorum."

Blake uzanıp uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına doğru tarıyor. "Evet, yapacaksın." Sesi dokunuşuyla birleşince hem bana hem de Kade'e tatlı bir güvence veriyor.

"Uyumadan önce kardeşimle konuşmamın bir sakıncası var mı?" Ona yarım yamalak bir Montgomery gülümsemesi gösteriyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Yaralı ve uyuşturulmuş haldeyken bile çekici olmaya çalışıyor.

"Tabii ki. Sonra konuşuruz." Blake ayağa kalkıyor ve koridora doğru ilerlemeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Tekrar teşekkürler, Blakey kız," diye mırıldanıyor Kade uykuyla bir şekilde.

Blake'in boğazından bir ses çıkar ve yürümeyi bırakır. Topuklarının üzerinde döner ve Kade'e üç kafası varmış gibi bakar. Bir an için konuşamayacak kadar sersemlemişti, sonra gözlerinden yaşlar döküldü. "Teşekküre gerek yok," diye fısıldıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor.

Tepkisini daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum ama şu anda Kade'in bana ihtiyacı var. Blake'in bir saniye önce olduğu yere oturuyorum ve Kade gözlerini açıp benimkilerle buluşuyor. Uyanık kalmak için mücadele ediyor ama sonunda konuşmayı başarıyor.

"Özür dilerim," diye nefes veriyor, ses tonunda üzüntü var. "Bunun olmasını istememiştim. Bu bir kazaydı."

Sözleri beni biraz rahatlatıyor ve bir sonraki sorumu dikkatle tartışıyorum. "Blake bana arabayı sürmeden önce ne söylediğini anlattı. Bunun bir kaza olup olmadığını merak ettim."

Kade bir an için gözlerini sıkıca kapatır. "Belki de ona söylediklerimde ciddi olan bir yanımdı. Sarhoştum, üzgündüm ve sağlıklı düşünemiyordum. Ama bu bir kazaydı, Gavin. Sana yemin ederim. Şeytan Kayası'na vardığımda daha az öfkeliydim. Blake'e nasıl davrandığım için kendimi kötü hissettim ve geri dönüp özür dileyecektim ama sonra ayağım kaydı ve bir de baktım ki Blake yanımda ve şimdi buradayım."

Kardeşimi inceliyorum ve yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum ama konuşma tarzına ve vücudunun anlattıklarına verdiği tepkilere bakarak ona inanıyorum. Ancak, daha iyi olduğunda bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerekeceğini biliyorum.

Elini sıktım. "Burada olduğun için çok mutluyum, küçük kardeşim. Bunu asla unutma." Kade'in gözleri cam gibi oldu ve başını salladı. "Çiftliğimizde olan biten her şeyi sana anlatmadığım ve bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Kade acı dolu bir kahkaha atıyor. "Özrün kabul edildi sayılır."

Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. "Bunu daha sonra, daha iyi olduğunda konuşabiliriz."

Kade mırıldanıyor, gözleri kapanıyor ve vücudu gevşiyor. Tam uyuduğunu düşündüğüm anda gözlerini biraz açıyor.

"İyi olacağız, değil mi Gav?" Yumuşakça soruyor.

Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Biraz çalışmak gerekecek," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama iyi olacağız, Kade. Söz veriyorum. Ne de olsa biz Montgomery'leriz." Bu onu sakinleştiriyor ve gözlerini tekrar kapatıyor.

"Babam bana çok kızardı," diye mırıldanıyor uykuya dalmaya başlarken. "Sanırım işleri zorlaştırmak için yağmuru o gönderdi."

Bir huff çektim. "Olabilir. Ya da bize yardım etmek için."

Kade cevap vermiyor ama uykuya dalarken dudakları gülümseyerek yukarı kalkıyor. Bir süre yanında oturup küçük kardeşimi inceliyorum: Uzun kumlu sarı saçları, köşeli yüz hatları, yanaklarındaki ve alnındaki kesikler. Babamın yirmili yaşlarındaki haline çok benziyor. Bazen annemin bu yüzden mi onun yaptığı her şeyin yanına kâr kalmasına izin verdiğini merak ediyorum. Neden bilmiyorum ama bu beni gülümsetiyor. Aynı zamanda ailemizin önünde ne kadar çok iş olduğunu düşünmeme neden oluyor - sadece duygusal olarak değil, çiftliğimizle ilgili olarak da. Ama şimdilik Kade'in güvende olduğunu bilmekten memnunum.

Telefonum çalıyor ve annemden geldiklerine dair bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ayağa kalktığımda Kade'in gözlerini açtığını görünce şaşırıyorum. "Şimdiden Blake için beni terk mi ediyorsun?"

Gülümseyerek elimi hafifçe omzuna koyuyorum. "Ben büyükannemle annemi almaya gidiyorum, çok endişelendiler. Sen dinlen, biz birazdan döneriz."

Başını sallıyor ve ben uzaklaşmadan elini benimkinin üzerine koyuyor. "O kadının gitmesine asla izin verme, Gav. O özel biri."

Titrek bir nefes alıyorum. "Öyle bir planım yok, küçük kardeşim. Azıcık bile değil."

Sonsöz

Blake

DOKUZ AY SONRA

"Harika görünüyor, Kade!" Heyecanla zıplıyorum. "Harika görünmüyor mu, Gav?"

Gavin beni yanına sıkıştırıyor ve başımın üstünü öpüyor. Kade merdivenin üzerinde durmuş Montgomery'nin büyük M harfini parlatırken, biz de yeni asfaltlanmış yolun üzerinde asılı duran altın renkli tabelaya bakıyoruz.

Gavin, "Çok süslü," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve hafifçe kalçasını kontrol ediyorum. "Bunu yeni olan her şey için söylüyorsun."

"O haklı, ihtiyar." Kade merdivenden inerken gülüyor. "Bunu yeni olan her şey için söylüyorsun."

Kade de altın tabelaya hayranlıkla bakarken bize katılınca Gavin omuz silkiyor. Gökyüzünde bir sürü kabarık bulutun olduğu güzel bir öğleden sonra. Çılgınca bir dokuz ay geçirdik ama Montgomery Ailesi Çiftliği'ni tam zamanında açma yolunda ilerliyoruz. Bu akşam kutlama için bir grupta barbekü partisi vereceğiz ve kasabanın yarısı gelmeyi planlıyor.

Kade sırtımı sıvazlıyor. "Altın konusunda haklıymışsın. Kırmızıdan daha iyi görünüyor."

"Teşekkürler." Benim için bir kardeş gibi olan bu adama sırtıyorum. Onu her gördüğümde, hayatın garip yollarla işlediğini hatırlıyorum. Devil's Rock'taki o gece beni değiştirdi. Hepimizi değiştirdi. Hastane odasından çıkarken bana Blakey kızım dediğinde, Reed'in beni bu aileye yönlendirdiğinden emindim. Onlara yardım etmek, çiftliklerini kurtarmak için her şeyi yaparım - ve sadece Gavin ve ailesine tamamen aşık olduğum için değil, aynı zamanda buranın önemli olduğunu bildiğim için. Bu topraklarda anılar ve hatta belki biraz sihir var.

"Pekâlâ, benim çıkmam gerek," diyor Kade, beni düşüncelerimden kopararak. "Presley ve grubu her an burada olabilir. Hazırlanmasına yardım edeceğime söz verdim."

Presley'nin adını söylediğinde Gavin ve ben aptalca sırttık.

Gavin, "Bu gece vaktinde geldiğinden emin ol," diye takılıyor ve Kade'in dişlerini gıcırdattığını görüyorum. Herkes bilir ki Kade ve Presley bir araya geldiklerinde genellikle saatlerce bulunamazlar. Nereye gittiklerini gerçekten bilmiyoruz. Ama her zaman kızarmış ve gülümseyerek geri dönmelerinden ne yaptıklarını tahmin edebiliyoruz, tabii dönmeye zahmet ederlerse.

"Evet, evet. Orada olacağız." Utanç içinde oflayıp pufluyor ve kamyonetine doğru yürüyor.

O daha gözden kaybolmadan Gavin beni kollarının arasına alıyor ve yüzünde arsız bir ifadeyle bana hayranlıkla bakıyor. "Harikasın, biliyor musun?"

"Bana sık sık söylüyorsun," diye kıkırdıyorum.

Ben onun her daim yeşil gözlerine bakarken o kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşuyor. Geçtiğimiz aylarda bu kovboyun bedeninin, kalbinin ve ruhunun her parçasını tanımak için saatler harcadım. O gece Kade ve beni bulduğundan beri neredeyse bana yapışmış durumda. Ailesi ile birlikte saatler geçirdik, ailem de dahil, çiftliklerini nasıl kurtaracaklarını düşündük. Kolay olmadı.

Çok fazla gözyaşı ve hayal kırıklığı oldu. Her şeyini kaybetmek üzere olan bir aileyle çalışmak çocuk oyuncağı değil ve durumun başından beri hassas olduğunu biliyordum.

Ama biz bunu çözdük ve çözmeye devam ediyoruz. Montgomery Ailesi Dude Çiftliği'nin başarılı olacağına inancım tam. Gavin'e de söyledim, paramı geri kazanmasam da umurumda değil, sadece buranın gelecek nesiller için yaşamasını istiyorum. Belki çocuklarımız olursa onlar için bile ama öncelikle birlikte deneyimleyeceğimiz çok şey var. Reed'in her zaman deneyimlemek istediği ünlü çobanlarla çalışmak için İzlanda'ya bir gezi bile planladık.

Gavin başparmağını alt dudağıma bastırıyor. "Ne düşünüyorsun bebeğim?"

Bu kelime seçimine sırtıyorum. "Gelecek."

O da gülümsüyor, mutluluğu bir uyuşturucu gibi yayılıyor. Son aylarda kendi kederi ve suçluluk duygusu üzerinde çok çalıştı ve geldiği noktayla gurur duyuyorum. İkimiz de ortak kâbuslara uyanmaya başladığımızda yardım alma zamanımızın geldiğine karar verdik. Kade, Presley'in tavsiye ettiği şehirde biriyle görüşmeye başladığında bize ilham verdi. Sonunda beni psikoloğunun ofisine bağlamasını istediğimde annem neredeyse düşecekti.

Başta bir yabancıyla konuşmak zordu ama şimdi kolay geliyor. Sanırım bu Gavin ve beni birbirimize daha da yakınlaştırdı. Artık Reed'i düşündüğümde acıyla başa çıkmak daha kolay. Gavin ve babası ve Şeytan Kayası'nda olanlar için de aynı şey geçerli.

"Gelecek nasıl görünüyor?" Beni daha da yakına çekiyor, böylece vücudunun sert düzlemlerini yumuşaklığıma karşı hissedebiliyorum. Uzanıp onu dudaklarından nazıkçe öpüyorum, gülümsediğini hissedene kadar oyalanıyorum.

"Sonsuz," diye fısıldıyorum onlara karşı.

Nefesini içine çekiyor ve beni tekrar öpmek için başımın arkasını kavıyor. Boştaki elimle her zaman yaptığım gibi kovboy şapkasını çıkarıyorum ve öpüşmemizi derinleştirebilmek için ağzıma erişmesini sağlıyorum. İşleri daha da ileri götürmek için ellerimi kışına koyamadan, beni döndürerek şaşırtıyor. Beni tekrar göğsüne çekerken bir kahkaha ııııı atıyorum. Beni kollarının arasına alıyor ve Tyler Hubbard'ın "5 Foot 9" şarkısının notalarını mırıldanırken dans ediyoruz - benim için yazılmış olması gerektiğini söylediğı melodi.

Beni tekrar döndürdükten sonra gözlerinin içine bakıyorum. "Başka bir iki adım yarışmasına ne zaman katılacaksın?"

Neşeyle başını sallıyor. "Ne zaman bir rodeoya katılacaksın?" Beni oraya götürdü. O gün Willy'ye bindiğimden beri tekrar ata binmeye başladım.

-Ama bu bir süreçti.

"Henüz buna hazır değilim," diyorum, gerçek bu olmasa bile. Sadece zihnimin buna hazır olup olmadığını bilmiyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve sallanmaya devam ediyor. Bir süre sonra bizi durduruyor. "Senin için bir şeyim var," diyor endişeyle. Bir an için evlenme teklif edip etmeyeceğini merak ediyorum, ama gözlerinde bunun olmadığını söyleyen bir şey var, en azından şimdilik.

"Ne oldu?"

"Benimle gel." Elimi tuttu ve beni F150'sine götürdü. Yerleşmemiz ve kamyonu çalıştırması sadece bir dakika sürüyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Gavin yeni asfaltlanmış yoldan ana eve doğru temkinli bir hızla ilerliyor. Son dokuz ayda çiftliklerinde kaydettiğimiz ilerlemeye mutlulukla gülümsüyorum. Tamamladığımız işlerin çoğı misafir odaları ve

izinler. Zaten üzerinde çalışabilecekleri iyi kemikleri vardı, bu yüzden yenileme için düşündüğümüzden daha az para harcadık. Bu iyi bir şey çünkü karşıladığımız borç büyük bir borçtu. Kade'in ayrıca o kadar çok harika fikri vardı ki, araziyi okullara ve diğer şirketlere, hatta Meksika'daki sığır çiftçilerine kiralayarak aylık giderlerinin çoğunu karşılayabildik. İşler hayal ettiğimizden de iyi gidiyordu.

Artık iyi bir dostum olan Willy de dahil olmak üzere konukların kullanacağı çiftlik atlarının bulunduğu büyük kırmızı ahırlardan birine yanaştığımızda merakım artıyor. Kade istediğim zaman ona binmeme izin veriyor, bu çok hoş, özellikle de Gavin benimle birlikte bindiğinde.

"Gezintiye mi çıkıyoruz?" diye sordum. "Zamanımız olduğunu sanmıyorum." Gavin kıkırdıyor. "Sabırlı ol, bebeğim."

Arabayı park edip anahtarlarını cebine koyduktan sonra, her zaman yapmakta ısrar ettiği bir eylem olan kapımı açmak için dışarı atlıyor. Ben önden yürümeye başlamadan önce eliyle beni durduruyor ve cebinden siyah bir eşarp çıkarıyor, bunu yaparken de gergin görünüyor.

"Denemek istediğin o sapıkça şeyi yapacak mıyız?" Sinirle kızardım. Umursadığımdan değil ama etrafta bu gece için hazırlanan bir sürü insan var. Bir yerde bağlı yakalanmak istemem.

Boğazını temizliyor, belli ki vücudu sorum üzerine kafamda canlandırdığım imgeye tepki veriyor. "Hayır," diyor, dudakları kulağıma degecek şekilde öne doğru eğilerek. "Ama yakında yapacağız." Gavin siyah atkıyı gözlerime doğru tutuyor. "Bu sürpriz için. Bana güveniyor musun?"

"İstedığimi biliyorsun," diyorum içtenlikle.

Yanağımlı öpüyor, sonra yumuşak ipeği başımın etrafına bağlayabilmek için arkama geçiyor. Sabitledikten sonra, bana kaç parmağını kaldırdığını sorarak hiçbir şey göremediğimden emin oluyor. Yaptığından memnun olduğunda

elimi tuttu. Bir dakika boyunca yürüyoruz, dışarıdaki sesler atların kişnemelerine dönüşüyor. Sadece saman kokusu bile vücudumda serotonin salgılanmasına neden oluyor. Kendimi en çok evimde hissettiğim yer burası, özellikle de Gavin'in eli elimi tutarken.

Kısa bir süre sonra bizi durdurdu, bana bir şeye doğru baktı.

"Hazır mısın?" diye soruyor kulağıma, eli göz bağının bağında. "Ben hazırım."

Gavin düğümü çekiyor ve düğüm çözüldüğünde gördüğüm şey karşısında kalbim göğsümde güm güm atıyor. Orada, tam önümde, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir at. Gözlerim ahırının dışındaki yeni altın isim levhasına takıldığında, gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Yapmadın," diye boğuluyorum, sesim duygu yoğunluğu içinde.

Winchester kafasını ahırın üzerinden uzatıyor ve küçük bir mırıltı çıkarıyor. Verdiği tepkiden beni hatırladığını anlıyorum. Ellerimi yakışıklı yüzünün iki yanına koyuyorum, alnımı gözlerinin arasındaki beyaz yıldız dayamadan önce yumuşak gece yarısı saçlarını okşuyorum. Gavin'in elini sırtımda hissettiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bir süre sonra Gavin eğilip boynumu öpüyor. Dönüp ona bakıyorum, bir elim hâlâ Win'in üzerinde. Eski atımla beni izlerken Gavin'in gözlerinde de yaşlar var.

"Onu nasıl geri getirdin?" diye sordum.

"Onları aradığımda, sahipleri kızlarının atlardan çok erkeklerle ilgilendiğini ve onu satmayı planladıklarını söyledi. Onlara seninle ve bu çiftlikle ilgili olanlardan biraz bahsettiğimde, onu bana bedavaya vermeyi teklif ettiler. Sanırım kısmet böyleymiş diyebilirsiniz."

Hikâye üzerimden akıp gidiyor ve bir kez daha Reed'in bu işte parmağı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çok kolay, çok mükemmel görünüyor. Ama bu nasıl olursa olsun

çok minnettarım.

Eğildim ve Winchester'ın burnunu öptüm. "Hey, oğlum. Seni özledim; sen beni özledin mi?" Beni tekrar dürtüyor ve ben de sessiz bir kahkaha atıyorum. "Aynı görünüyor, sadece daha olgun," diyorum Gavin'e.

"Ona çok iyi baktılar. Daha önünde uzun yıllar var. Hatta birkaç yarış yılı bile."

Gavin'in kollarına girip ona sarılıyorum. "Bir daha yarışabilir miyim bilmiyorum."

"Yapacaksın, bebeğim." Sözleri o kadar emin ki ben bile inanıyorum. "Özellikle de suç ortağınla."

Önce Win'e, sonra da sevmeye başladığım kovboya bakıyorum. Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslanmadan önce dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum.

"Win'i bana getirdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Gavin Montgomery."

Parmağını çenemde gezdiriyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Senin için her şeyi yaparım, Blake. Ben de seni seviyorum."

"Gezintiye çıkmak ister misin?" Sinsice sırtıyorum. "Seninle yarışırım."

Gavin'in yüzü şaşkınlıkla aydınlanıyor ve artık sadece bana ayırdığı megawatt gülümsemesini bana veriyor. "Blake Tanner, hiç sormayacaksın sanmıştım."

Açık /Se AugS&r

Kayla Grosse

Kayla, Madison, Wisconsin'in bir banliyösünde büyüdü. Büyük bir üniversite kentinin yakınında yaşamasına rağmen arka bahçesi bir mısır tarlasıydı ve en sevdiği hobisi atına binip sırtında bir pelerin ve elinde bir kılıçla tarlalarda uçtuğunu hayal etmektir. Aşırı aktif hayal gücü, çok sayıda hayran kurgusu, senaryo yazmasına ve dört roman yayınlamasına yol açtı. Yazmadığı zamanlarda Kayla'yı genellikle ata binerken veya süslü espresso içerken bulabilirsiniz. Los Angeles, Kaliforniya'da papağanı Fieryo ve Quarter Atı Atlas ile birlikte yaşıyor.

OceanofPDF.com

Kayla Grosse tarafından da yazılmıştır

Daha Fazla Blake & Gavin İster misiniz?

[Gavin'in SPICY Bonus Epilogunu Buradan Alın!](#)

Kayla Grosse Yazarına Ait Diğer Kitaplar

[SENİ BÖYLE SEVIYORUM.](#)

büyük beden bir kadın başrolle ikinci bir şans, rock yıldızı romantizmi

[W.I.S.H. VAHİYLERİ](#)

çağdaş fantezi romantizm

[MANNY'YE AŞIK](#) OLMAK by Kayla Nicole

tatlı ve baharatlı, bekar bir anne ve erkek arkadaşının romantizmi

Sıradaki

BENİ İÇİNE AL Night Hawk'ın Kovboyları Sesli

Kitabı Tantor Media tarafından üretilmiştir

W.I.S.H. KİTAP 2

Kayla'yı bul:

Web sitesi: www.kaylagrosse.com

Facebook: [Kaylaholics Facebook Grubu](#) _

TikTok: [@kaylagrossewriter](#)

Twitter: [@kaylagrosse](#)

Instagram: [@kaylawriteslife](#)

OceanofPDF.com

Teşekkür

Büyük beden bir kovboy kız hakkında bir kitap yazmak bir süredir dileğimdi... ve sonunda başardım! Gavin ve Blake'in hikayesini seçtiğiniz için çok teşekkür ederim ve umarım onları yazmayı sevdiğim kadar okumayı da sevmişsinizdir.

Bu kitap fikri San Diego'da arkadaşlarımla şehirde geçirdiğimiz bir gecede mekanik boğası olan bir bara rastlamamızla ortaya çıktı. İçeri girmedik ama pencereden dışarıdan boğaya binen insanları izleyebiliyorduk. Boğayı çalıştıran adam beni gördü ve beni içeri sokmaya çalıştı. Arkadaşlarım bunu istiyordu, ama ben çok utanıyordum (ayrıca barın saçma bir kapağı vardı, lol). Tanışma faslını kaçırdım mı? Belki de kaçırdım. Ama Blake'in Gavin'le olan buluşmasını kaçırmadığından emin oldum!

Bu kitap da başlangıçta şu anda sahip olduğu tüm temaları taşııyordu. Bu kitabı büyükbabamın beklenmedik vefatından sonra yazmaya başladım ve en iyi arkadaşlarımdan biri vefat ettikten sonra düzenleme sürecinden geçtim. Kendi keder duygularımı bu kitaba dökemedim ve bu karakterleri yazarken kendi sürecimin çoğundan geçtim. Umuyorum ki belki siz de bunu başarmışsınızdır.

Şimdi bu kitabı onsuz yazamayacağım insanlara. Nic - arkadaşım, yazı ortağım, formatçım, tüm komik memlerimi ve TikToks'larımı alan kişi - bu kitap sensiz bu hale gelemezdi. Her zaman arkamı kolladığın, özetler yazmama yardım ettiğin, kitap kapağım hakkında fikir verdiğin ve son okumamdan önce bir okuma yaptığın için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım. Gücün ve cesaretinle bana her gün ilham veriyorsun. Işığını, sevgini, tutkunu asla kaybetme. Blake'e senden çok şey kattım ve umarım SENİN tanıdığım en güçlü insanlardan biri olduğunu biliyorsundur.

Taylor'a, olağanüstü beta okuyucuma. Kitaplarıma yaptığın yorumlarda kalbini ve ruhunu ortaya koyuyorsun. Her zaman meydan okumaya hazırsın ve tatil sezonunda beta okumayı yapıp yapamayacağını sorduğumda, meydan okumaya adım attın. Çalışmalarımı bu kadar derinden önemsedığınız için teşekkür ederim.

Ayrıca Melissa'ya da seslenmeliyim - beni I LIKE YOU LIKE THAT aracılığıyla bulan bir okuyucu olarak başladın ve şimdi harika arkadaşlar olduk. Beta okuyucularımdan biri ve en güvenilir içgörü ve girdi kaynağım olduğun için teşekkür ederim. Bağımsız yazarların gerçek bir şampiyonusun ve sana ve Crockpot Baddies'ine ne kadar teşekkür etsem azdır - hepinizi seviyorum!

Bir de Deanie var, kitaplarımın ilk şampiyonlarından biri. W.I.S.H. REVELATIONS'ı yayınladığım 2019'dan beri benimle birliktesin ve daha fazla okuyucu kazanmama yardımcı olmaya ve beta okumaların sırasında bana harika notlar vermeye devam ettin. Ayrıca kitabımın YENİ ZELANDA'daki ilk kütüphanesine girmesini sağladınız. Tüm sevginiz ve desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Editörüm Swati Hegde'yi unutamam! İlk kez bir çizgi editörü tutma ayrıcalığına sahip oldum ve siz pastayı aldınız. Teşekkür ederim.

Bu kitabı hayata geçirmek ve beni daha iyi bir yazar yapmak için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Ayrıca tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Büyük beden bir kadın hakkında yazdığım ilk kitap olan I LIKE YOU LIKE THAT'ı patlatarak beni haritaya koydunuz. Hepiniz bana hikayelerimizin ne kadar önemli olduğunu gösterdiniz. Medyada TÜM bedenlerin temsil edildiğini görmenin ne kadar önemli olduğunu. Hayallerimi gerçekleştirdiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

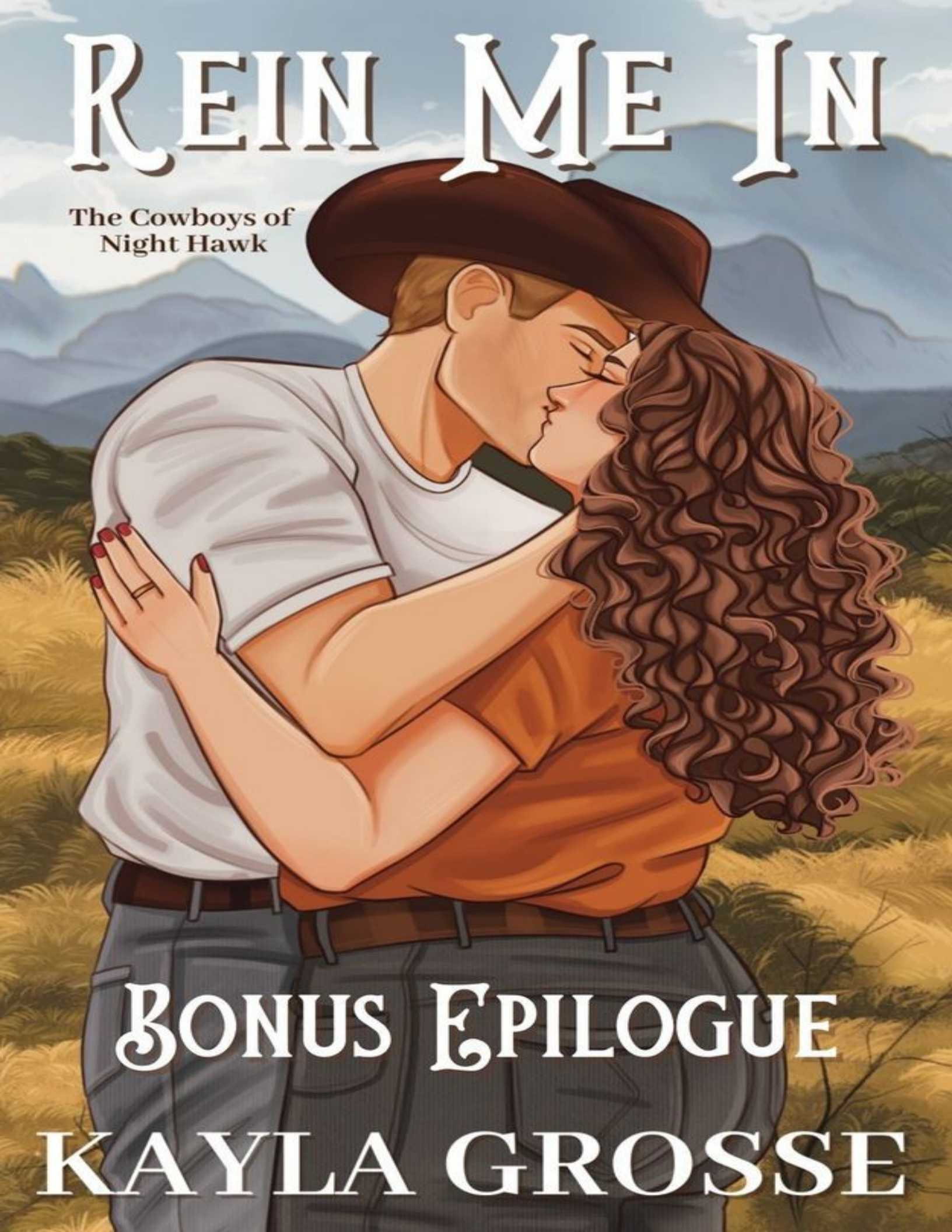
Son olarak, bir dakikanızı ayırıp arkadaşım Sally'den bahsetmek istiyorum. Kendisi Ocak ayında kanserle olan uzun mücadelesini kaybetti. Sally benim kayamdı, bir arkadaştan daha fazlasıydı, neredeyse bir ruh kardeşi gibiydi. Sally birçok kez kanserle savaştı ve diğer taraftan çıktı. Bana bir mücadeleden geçerken her zaman yaşama sevinci bulmanın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bana bir fincan kaymaklı ve ballı Earl Grey çayı kadar basit bir şeyde bile neşe bulabileceğimi gösterdi. Onlara "milkshake" derdi. Onu kaybetmenin acısı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ama aynı zamanda bana hayatta sizi mutlu eden şeyleri yapmanın önemini bir kez daha öğretti.

Eğer bunu okuyorsanız ve bir kitap mı yazsam, bir seyahate mi çıksam, çılgınca bir şey mi yapsam diye düşünüyorsanız... YAPIN. Hayatın sınırlamaları olduğunu biliyorum, ancak bir şeyi gerçekten arzuluyorsanız, bir yolunu bulursunuz. Unutmayın ki hayat kısa ve boğayı boynuzlarından yakalamalıyız! Yapmak istediğiniz o şeyi yapmak için bir işaret arıyorsanız, bu onu yapmak için işaretinizdir. O ŞEYİ YAPIN!

Bir dahaki sefere
kadar... Xoxo,
Kayla

REIN ME IN

The Cowboys of
Night Hawk

A romantic illustration of a cowboy and a woman in a field. The cowboy, wearing a brown hat and a white t-shirt, is embracing the woman from behind. The woman has long, curly brown hair and is wearing an orange top. They are standing in a field of tall yellow grass with mountains in the background. The scene is set during sunset or sunrise, with a warm, golden light. The woman's hand is resting on the cowboy's chest, and she is wearing a ring. The cowboy's eyes are closed, and he is looking down at the woman. The woman's eyes are also closed, and she is looking up at the cowboy. They are about to kiss or have just kissed. The overall mood is romantic and intimate.

BONUS EPILOGUE
KAYLA GROSSE

İçindekiler

[Yazarın Notu](#)

[Gavin](#)

AugS&r'ın fi&ge

Yazarın Notu:

Bu bonus bölüm grafik seks, ip esareti ve BDSM temaları içerir. Riski size ait olmak üzere okuyun... ve keyfini çıkarın!

Xoxo,

Kayla

Gavin

III Bir Yıl S nce nfamous Bull R de

Kişisel tack odamızda düşürdüğü bir şeyi almak için eğildiğinde BLAKE'in kıcı doğrudan görüş alanımda. Harika bir manzara, en sevdiklerimden biri. Yine de kot pantolonu yuvarlak küreleri kapatmasaydı daha çok hoşuma giderdi. Bu da beni onu arama amacıma götürüyor. Bu bizim birinci yıl dönümümüz. Onu kızdırıp yardım etkinliğimiz sırasında Tornado at Night Hawk'a binmeye zorlamamın üzerinden bir yıl geçti.

Blake'e doğru ilerliyorum, nasıl başladığımızı ve şimdi nerede olduğumuzu düşünürken dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. Aradığı şeyi nereye koyduğunu kendi kendine konuşurken o kadar dalmıştı ki yaklaştığımı duymadı. Alçak bir raftaki bir şişeye uzanırken, şakacı bir şekilde kıcına şaplak atıyorum. Gıcırıyor, yüzüme dönmeden önce doğruldu.

"Tanrım, Gavin!" diye azarlıyor, ama bunu söylerken sırtıyor. "Beni korkuttun."

Onu yıpranmış Wrangler'ının kemer halkalarından çekiyorum, eyer kahverengi gözlerine bakarken kalçalarımız birbirine bastırıyor. "Üzgünüm bebeğim, ama elimden bir şey gelmezdi. Kıcın şaplaklanmaya çok müsait." Göz kırıyorum.

"Bana daha önce de birçok kez söyledin." Gülüyor. "Şimdi bana bu kadar erken saatte burada ne aradığını söyle. Benimle altıdan önce buluşmayacağını sanıyordum." Hafifçe eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Yeni misafirler erken geldi, ben de onları yerleştirdim, yarın sabahki binicilik dersleri için Kade ile görüştüm ve seni bulmaya geldim. Seni bulamayacağımı düşündüm.

"Yıldönümü planlarımıza erken başlamamızın bir sakıncası var mı?"

Blake kollarını ortama doladı. "Şanslısın Kovboy, çünkü ben sadece zaman geçirmek için organizasyon yapıyordum. Bugün için ihtiyacım olan her şeyi bitirdim."

"Şanslıyım." Dudaklarını gagaladım. "Şimdi, bir oyun oynamak ister misin?"

Her iki kaşı da havaya kalkıyor. "Lütfen bana bunun Yirmi Soru olmadığını söyle," diye alay ediyor.

Elimi arka cebime atıyorum ve eski atı Winchester'la ona sürpriz yaptığımda gözlerini bağlamak için kullandığım siyah atkıyı çıkarıyorum. Blake onu görünce alt dudağını ısıırıyor ve aklımda ne olduğunu hemen anlıyor.

"Bu gece mi?"

Başımı yana eğiyorum ve nabız noktasını öpüyorum. Dudaklarımın altında çırpınıyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gergin ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Son birkaç aydır seks hayatımızı renklendirmek hakkında çok konuştuk - seksimiz harika olmadığından değil, çünkü her zaman öyle - ama denemek istediğim bazı şeyler var ve Blake de öyle. Sadece inanılmaz derecede meşgul olduğumuz için zaman bulamadık. Ama bu gece, dünya kadar vaktimiz var ve ben bunu kullanmayı planlıyorum.

"Eğer istersen," diye yanıtlıyorum sorusunu, kıvrıcık bir tutam saç kulağının arkasına doğru fırçalayarak.

Blake bir nefes verir. "Seninle her şeyi istiyorum, Gavin."

Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle onunkilere yaklaştırıyorum. Hiç ikna etmeden ağzını benimkine açtı ve ben de içine daldım. Dillerimiz tanıdık bir şarkıda dans ediyor ve onu daha derin öpebilmek için elimi Blake'in başının arkasına götürüyorum. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum.

Gözlerini açtığında, yanağının elmasını okşuyorum. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var." Küçük bir nefes verdi.

"Tornado'ya ne dersin?"

Gülerek dudaklarından öpüyorum. "Bu çok uygun." Geri çekiliyorum ve göz bağını tutuyorum. Neredeyse eğilerek öne doğru adım atıyor ve onun bu hevesi karşısında sikim kot pantolonumun içinde sertleşiyor. Daha fazla zaman kaybetmeden, siyah kumaşı gözlerinin etrafına bağlayıp başının arkasına sabitlemeden önce ona sinsi bir gülümseme veriyorum.

"Bu iyi mi, bebeğim?"

Başını sallıyor, vücudu tanıdık bir şekilde geriliyor ve bu da bana tahrik olduğunu söylüyor.

"Kelimelerini kullan. Bana iyi olduğunu söyle," diyorum kulağına karşı. Kısa bir nefes alıyor, vücudu bana daha da yaklaşıyor.

"Bu iyi."

Blake'in alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu kendi planımı uygulayacağım yere götürüyorum. Son birkaç haftadır Blake'i nasıl bağlayacağım konusunda gece geç saatlere kadar araştırma yapıyordum. Kade'den birkaç ipucu bile istedim. Bu biraz garipti, ama ip konusundaki yeteneklerini çiftlikteki işlerden daha fazlası için kullandığını ağzından kaçırmıştı, bu yüzden ona sormadan edemedim. Blake'i güvende tutmak her durumda en büyük önceliğimdir, bu yüzden küçük kardeşimle sapıkça seks

hakkında bir konuşma yapmaya istekliydim.

her şeyi doğru yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden sonunda sorduğuma sevindim.

"Lütfen beni özel bir yere götüreceğini söyle?" Blake onu yeni ofisime doğru götürürken soruyor. Bir toplantımız ya da acil bir durum olmadığı sürece kimsenin beni rahatsız etmeyeceği tek yer burası. Ama aileme yıldönümümüz için bu gece bizden uzak durmaları konusunda kesin talimatlar verilmişti. Yani hayır, kimse bizi basmayacaktı.

"Güven bana," diyorum elini sıkarak. "Ve beni kandırmaya çalışma, bebeğim. Kamu ahlaksızlığının heyecanını sevdiğini biliyorum."

Gergin kahkahası havada titriyor. Birlikte yaşadığımız ilklerin çoğunun insanların bizi basma ihtimalini içerdiğini düşünürsek, sadece gerçeklerden bahsediyorum. Ve o zamandan beri Kırmızı Eşek'in tuvaleti de dahil olmak üzere uygunsuz yerlerde hızlıca seviştığımız pek çok zaman oldu. En gurur duyduğum anlardan biri değil ama kesinlikle en ateşli anlardan biri.

Ofisime güvenli bir şekilde kilitlenmemiz an meselesi.

Bu özel durum için hazırladığım küçük düzeneği gözden geçirirken kalp atışlarım hızlanıyor. Yere bir kovboy yatağı serdim ve birkaç yastık ile bir battaniye getirdim. Gerekirse viski ve birkaç atıştırma da var. Yatak odası yerine burayı tercih etmemin nedeni A) Henüz kendi evimiz yok ve B) Meraklı kulaklardan ve gözlerden olabildiğince uzakta olmak istedim. Blake burada bağırabilir ve gecenin bu saatinde kimse koşarak gelmez. O biraz kıpırdanmaya başlayınca yüzüme sinsî bir gülümseme yerleşiyor.

"Sabırsız mı?"

Dudaklarından küçük bir mızıltı çıkıyor, bu gece sık sık çıkaracağını bildiğim bir ses. "Evet."

Kıkırdıyorum, ona doğru eğilerek dudaklarımın kulağının kabuğuyla aynı hizaya gelmesini sağlıyorum. "Bu sesi çıkarman hoşuma gidiyor."

"Gavin," diye sızlanıyor yine.

Kulağını ısıyorum ve onu yatağa götürüyorum. "Diz çok," diye emrediyorum, sesim düz. Derimden fırlayacakmış gibi hissettiğimi düşünürsek, bu şekilde tutmak zor.

Blake beni sorgulamadan ellerimi tutuyor, gözlerini kullanmadan diz çökerken hareketleri garipleşiyor. Yerleştikten sonra, gözleri bağlı ve poposu kalın kalçalarının arkasına dayanmış bir şekilde diz çöküşünü hayranlıkla izlemek için geri çekiliyorum. Önümde birçok kez bu pozisyonda durmuştu ama bu gece farklı. Tamamen benim insafıma kalmış durumda. Daha önce seks sırasında gözlerini hiç bağlamamıştım ve şimdi onu bağlamak üzereyim ve hatta güvenli bir kelimemiz bile var. Bu küçük fantezi sonunda gerçek oldu ve sonuna kadar gitmek için heyecanlıyım.

Yanağını avuçluyorum, sonra parmağımı dudaklarında gezdiriyorum, başparmağımın ucunu ıslak sıcaklığın içine daldırıyorum. Tıpkı bir cadaloz gibi parmağımı ağzına alıyor ve beni emiyor, böylece ne olacağını biliyorum. Parmağımı çekiyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. Bir bakıma bana bakan gözlerini özlüyorum ama orada da bir gizem var.

"Rahat mısın?" Artık ıslak olan başparmağımı tekrar ağzının üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Evet, Gavin."

Sözleri karşısında hırlamak istiyorum. Blake bana ne istediğini söylediğinde tahrik oluyorum ve onun emirlerini yerine getirmeyi çok seviyorum ama aynı zamanda kontrolün bende olmasını da seviyorum. Az önce söylediği sözlerden ne kadar hoşlandığımı bunu bana daha da kanıtlıyor.

"Bir süre daha böyle kalabileceğini düşünüyor musun?" Yanağını tekrar okşuyorum.

"Evet, Gavin."

"Güzel." Alnından öpüyorum. "Böyle kal."

Hemen hazırladığım ipi almaya gidiyorum. Bu gece çılgınca bir şey yapmayacağız ama yine de onun rahat etmesini istiyorum. İhtiyacım olanı topladıktan sonra arkasına geçiyorum. Vücudu benim varlığımla titriyor ama olduğu yerde kalıyor. Saçlarını bir omzundan ayırıyorum ve boynunu nazikçe öpüyorum. Dudaklarından nefes nefese bir ses çıkıyor ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Çok iyi bir kız oluyorsun, bebeğim. Benim için dizlerinin üzerinde çok güzelsin, sikimi bekliyorsun."

Tekrar titriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. Blake açık saçık konuşmama bayılıyor ve geçen yıl bu konuda daha da iyi oldu.

Buklelerinden birini çekiştiriyorum. "Benim için tişörtünü ve sütyenini çıkar."

Blake harekete geçiyor, pembe tişörtünü çıkarabilmek için yer değiştiriyor. Sırtının yumuşak kıvrımlarının ortaya çıkışını izliyorum ve ağzım sulanıyor. Onun her santimini keşfetmek ve yumuşak tenini altımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Tişörtünü fırlatıp attıktan sonra ellerini gri spor sütyeninin tabanına götürüyor, yukarı ve başının üzerine doğru çekiyor. Sıkı lastiğin teninde bıraktığı kırmızı izler var ve şimdi onu daha iyi öpmek istiyorum ama bunun beklemesi gerekecek.

Blake işini bitirdiğinde dizlerinin üzerine oturuyor ve ben de kollarının arkasındaki tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Hava sıcak, ama onun beklentisi vücudunun tepki vermesini sağlıyor. Meme uçlarına bir göz atmak istiyorum, çünkü sıkı ve istekli olduklarını biliyorum, onlara dokunmamı bekliyorlar ve

onları kızdırmak. Ne de olsa vücudunun en sevdiğim kısımlarından biri. Kimi kandırıyorum ki? Blake'in her yeri benim favorim.

"Çok güzelsin. Her zaman çok güzelsin." Nasırlı ellerimi önce yuvarlak omuzlarında, sonra da omurgasında gezdirerek ona hayranlıkla bakıyorum. Bunu yaparken sağ elimdeki ip ona sürtünüyor ve o da kıpırdanıyor.

"Gavin," diye inliyor.

"Evet, bebeğim?"

"Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımdan hafif bir kakhaha kaçıyor. Ona hükmetmem gerekiyordu, tam tersi değil. Ama bu konuda mükemmel olduğumu hiç iddia etmedim.

"Ellerini önüne koy."

İtaat ediyor ve ben de onun önüne geçerek ipi alaycı bir tavırla köprücük kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Kasırğa," diye tekrarlıyor.

"Aferin kızıma."

Daha iyi bir açı yakalayabilmek için diz çöküyorum ve bir an için göğüslerini hayranlıkla seyrediyorum, meme uçları beklediğim gibi dik. Bu gece, bileklerini bağlayıp başının üzerine koymamı sağlayacak öğrendiğim bir bağlama yöntemini uyguluyorum ama Blake izin verirse bir gün göğüs kemeri takma fikri ağzımı sulandırıyor. Ağır göğüslerinin onu bağladığım iplere karşı gerildiğini görmek bile neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyor.

Bu gerçekleşmeden önce işime odaklanıyorum. İpi ve Blake'in ellerini alıyorum, Kade'in ve internetteki birçok videonun bana gösterdiği çift kolonlu kelepçeyi yaparken onları düz tutmasını sağlıyorum. Vücudu ipe ve yakınlığıma tepki verirken Blake'in daha kesik kesik nefes almaya başladığını duyabiliyorum. Gülümsüyorum, bunun onu da benim kadar tahrik ettiğini bilmek beni mutlu ediyor.

Manşeti takmayı bitirdiğimde, çok sıkı olmadığından emin olmak için test ediyorum. "Nasıl hissettiriyor?"

"Güzel," diye nefes alıyor, sesi boğuk.

"Kollarını başının üzerine kaldıracağım ve ipi göğüslerinin altına bağlayacağım. Tamam mı?"

"Evet."

Ne kadar harika olduğu için dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum, sonra dizlerinin fazla ağrımamasını önlemek için oturma pozisyonuna geçmesine yardım ediyorum... *şimdilik*. Bağlı bilekleri başının arkasında olacak şekilde kollarını yukarı kaldırıyorum ve göğüslerinin yukarı kalkışının tadını çıkarıyorum. Şimdi daha da motive olmuş bir şekilde, hâlâ rahat ve güvende olması için olabildiğince hızlı hareket ediyorum. İpi sırtından aşağıya ve kaburgalarının etrafına sabitledikten sonra, bileklerinin sırtına doğru daha da aşağıya inmesi için ipleri sıkabiliyorum. Gerginliği hissettiğinde nefesi kesiliyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Tanrım, evet."

Kürek kemiğinin derisini ağzımı açarak öpüyorum ve biraz daha çekiştiriyorum. "Gavin," diye nefes alıyor.

"Sabırsızsın, bebeğim." "Çok yavaş gidiyorsun."

Kaburgalarının derisini hafifçe gıdıklıyorum ve o da ciyaklıyor. "İyi kızlar ödüllendirilir."

Bir gergin nefes daha veriyor ve bu sefer sadece başını sallıyor. Tekrar uzaklaşıyorum, böylece yaptığım işi hayranlıkla izleyebiliyorum ve onun tamamen savunmasız olmasının tadını çıkarıyorum. Onu bağladığım şekilde kaçabilirdi ama bu çok zor olurdu. Ayrıca, hala oturur pozisyonda, bu yüzden yardımım olmadan ayakta durmak zor olacaktı. Aletim kot pantolonuma sürtünüyordu ve ben de artık onu almanın zamanı geldiğine

karar verdim.

ilgileniyor. Bunun olduğunu göremiyor ama kemerimin şingirtısını ve giysilerimin çıkarılma sesini duyunca alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıyor.

Sonunda nişastalı kot pantolonumdan kurtulduğum için mutlu bir şekilde kıyafetlerimi hızlıca çıkarıyorum. Hava ısınmış tenime sürtünüyor ve ağrıyı biraz olsun dindirmek için artık çıplak olan sikimi okşuyorum. Yine de dikkatli olmalıyım, çünkü Blake'i yatağın üzerinde, bağlı ve yarı çıplak, mükemmel göğüsleri emilmek için yalvarırken görünce patlamaya hazır hale geliyorum.

Ayaklarım sessizce yere basarak ona doğru yürüyorum ve önünde duruyorum. "Ayağa kalkmana yardım edeceğim bebeğim. İhtiyacın olduğu kadar bana yaslan."

"Evet, Gavin."

Tanrım, bu kadın.

Koordinasyonsuz bir hareketti ve kaldırma işinin çoğunu ben yapıyordum ama çok geçmeden ayağa kalktı. Göğsü öne doğru itiliyor, böylece meme uçları çıplak göğsüme değiyor. İkimiz de bir tıslama sesi çıkarıyoruz ve ben kendimi tadına bakmaktan alıkoyamıyorum. Başımı eğip koyu renkli tomurcuğu ağzıma alıyorum ve o zevkle inleyene kadar emiyorum. Kısıtırıp emiyorum ve ellerimle yoğuruyorum. Eminim külotu sıırılsıklam olmuştur. Eğer elleri serbest olsaydı, eminim sikimin etrafında olurlardı. Aletimi yuvarlak karnının sıcaklığına bastırıyorum ve dudaklarımı boynuna götürüyorum.

"Gavin," diye nefes veriyor, daha iyi erişebilmem için boynunu biraz eğiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

"Tahrik oldum... ama sana dokunamadığım ya da seni göremediğim için kızgınım."

Elimi başının arkasına götürüyorum ve saçlarını avuçluyorum. Biraz kuvvetle çekiyorum ve ağzı açılıyor.

"Bu iyi hissettiriyor," diye inliyor.

"Kıyafetlerinin geri kalanını çıkaracağım." Onu duvara yaslayacak şekilde manevra yapıyorum; böylece ben botlarını ve pantolonunu çıkarmaya çalışırken o da duvara yaslanabiliyor. Onları çıkardıktan sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece külotunun hizasına geliyorum. Tahmin ettiğim gibi, soluk mavi pamuk sırlıslık olmuştur. Kot pantolonunda da ıslak bir nokta varsa şaşırmam.

"Tanrım, çok seksisin Blake."

Hiçbir şey söylemiyor ama vücudu şehvetle geriliyor. Bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama iç çamaşırının kenarlarına uzanıp çekiyorum. Kumaşın yırtılması onu öne doğru itiyor ve düşmemek için bana doğru bastırıyor.

"Gavin!" diye bağıyor, ama beni daha fazla azarlayamadan ağzım kıvrımlarını yalıyor, şekerli uyarılmasının tadı duyularımı dolduruyor. Dizleri bükülüyor ve ellerimi kıcının geniş derisine bastırıyorum. Küt tırnaklarımı batırıyorum ve o da kalçalarını öne doğru itiyor, böylece amcığı beni boğuyor. Cenneteyim ve burada dizlerimin üzerinde ona tapınarak mutlu bir şekilde ölebilirim. Dudaklarım klitorisini buluyor ve onu kızdırıyorum, boşalmasına izin vermem için hıçkırana kadar şişmiş yumruyu emiyorum. Tam vücudunun doruğa ulaştığını hissettiğimde geri çekiliyorum.

"Hayır!" diye yalvarıyor, kalçaları tekrar ağzımı arıyor. Bunun üzerine hemen aklıma gelen şeyi yapıyorum. İki elimle kıcına şaplak atıyorum. Sertçe.

"Kontrol bende Blake. Bunu unutma." Kıcına tekrar şaplak attım ve başı aşağı düştü. "Ne diyorsun, bebeğim?"

"Evet, Gavin."

Parmaklarımı şişmiş kıvrımlarında gezdiriyorum ve o iç çekiyor. "Aferin kızıma." Kıcının yanaklarına bir güzel şaplak daha attıktan sonra ayağa

kalktım, aletim acıyla zonkluyordu. Bizi hareket ettirmeye başladım,
vücudu jöle gibiydi ve hala

serbest bırakılmasının sınırında. Bu sahnede ilerledikçe, ona daha yaramaz şeyler yapmak istiyorum - onu daha çok kontrol etmek ve yalvartmak istiyorum. Gücün küçük bir tadına bakmışım gibi hissediyorum ve şimdi tek istediğim bu.

Masamın yanındaki ahşap kirişlerden birine ulaştığımızda, yeni ofisimi kurduğum andan beri hayalini kurduğum şeyi yapmaya başlıyorum. Birçok gün kendimi Blake'in burada bağlıyken bağlara karşı verdiği mücadeleyi hayal ederken yakaladım. Ne demişler, hayaller gerçek olur.

Yataktan birkaç yastığı dizlerinin geçeceği yere koyuyorum. Tekrar yerleşmesine yardım ettikten sonra onu kolona bağlamaya başlıyorum. Yine de çok sıkı olmadığından emin oluyorum, böylece onu kolayca farklı bir pozisyona getirebiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun
bebeğim?" "İyi."

Önce saçlarını, sonra da yanaklarını sevgiyle okşuyorum. "Şimdi göz bağını çıkaracağım. Sikimi emerken gözlerini görmek istiyorum."

Boğazından boğuk bir ses çıkıyor ve alt dudağını ısıyor. Bu hareket karşısında sikim zıplıyor ve göz bağını çıkarmak için elimi geri çekiyorum. Işığa gözlerini kısıyor, sonra birkaç kez kırpıştırıyor, ta ki boğucu gözleri bana bakana kadar.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum. Eğilip onu tutkuyla öpüyorum, dudaklarımda kendi tadını almasına izin veriyorum. Bir süre sonra geri çekiliyorum. "Sikimi istiyor musun bebeğim?"

"Lütfen, Gavin. Sikini istiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Sanırım sahnenin derinliklerine inen tek kişi ben değilim. Tanrım, bu beni tahrik ediyor. Ayağa kalkıyorum, başparmağımı ağzına yerleştiriyorum ve

onu benim için sonuna kadar açtı. "Sana çok fazla gelirse gözlerini üç kez kapat, anladın mı?"

"Evet, Gavin."

Diğer elimle sikimi dudaklarına götürüyorum. Pre-cum'um sızıyor ve dışarı çıkıyor ve uyarılmayla kızarıyor. "İyice aç, bebeğim."

Dediğimi yapıyor, diliyle başını yalıyor. Bu küçük dokunuş beni harekete geçiriyor ve artık kendimi kontrol edemiyorum. Bir elimi kafatasının dibine, diğer elimi de kirişin üzerine koyup uzun aletimi ağzına sokuyorum. Beni kolayca alıyor, bunu daha önce birçok kez yapmıştı. Blake kafa vermeyi seviyor ve ben de buna asla karşı çıkmıyorum. Ama bu farklı, kontrolü elinde tutamıyor ya da bana istediği gibi dokunamıyor. Her hareketini ben yönlendiriyorum. İstesem saatlerce kendimi tatmin edebilirim ve bahse girerim bunu yapmama izin verir.

Blake dilini düzleştiriyor ve ben de büyük bir kısmım ağzına girene kadar daha derine batıyorum. Boğazının arkasına dokunduğumda hafifçe öğürüyor ama ben bırakmıyorum. Onu sikimin üzerinde tutarken nefesinin biraz kısılmasına izin veriyorum. "Boğazını gevşet ve burnundan nefes al, Blake. Benden daha fazlasını alabileceğini biliyorum."

Paniklememek için dediğimi yapıyor. Ağzının kenarından tükürük akmaya başlıyor ve ben çekiyorum, sikim dudaklarından düşerken kayganlaşıyor. İşlemi birkaç kez daha yapmadan önce nefes almasına izin veriyorum. Günahkâr görünüyor, rimeli gözlerinin köşesinde lekelenmeye başlıyor, çilli yanakları kırmızı ve ağzı açık ve beni bekliyor. Kalçalarımı öne doğru itiyorum ve şimdi daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, çalışırken onu desteklemek için elimi başının arkasında kullanıyorum.

"Daha sert em bebeğim." Hemen yanaklarını çukurlaştırıyor, gözleri benimkilerde kalırken dili beni okşuyor. "Ağzın mükemmel, bebeğim. Sen

"Ağzın benimle doluyken dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun."

İnliyor, titreşimler beni neredeyse uçuruma sürüklüyor ama bir mucize eseri kendimi tutmayı başarıyorum. Blake biraz gülümsüyor ve ben de onun bundan zevk almasından dolayı bulutların üzerindeymişim gibi hissediyorum. Blake de benim onu memnun etmek istediğim kadar beni memnun etmek istiyor. Birbirine uyan mükemmel bir yapboz gibiyiz.

Sikimi ona tekrar daha sert bastırıyorum ve öğürmemek için mücadele ediyor, bir şekilde boğazından daha fazlasını alıyor. Bu etkileyici ve bunun için onu ödüllendirmek istiyorum. Sikimi dudaklarından çekiyorum ve bir protesto çığlığı kaçıyor.

"Sikimi alacaksın, bebeğim. Merak etme."

Arkasına geçip bağları çözüyorum, sonra kaburgalarından bileklerini başının üzerinde tutan kısmı çözüyorum. Tekrar öne geliyorum ve ellerini aşağı indiriyorum, kollarına geri aktığını bildiğim kanı desteklemek için hafifçe masaj yapıyorum.

Onu yatağa götürüp yatırdığımda küçük bir iç geçirdi. O daha kaslarını gevşetmeden, ben onun üzerinde duruyorum ve ıslak sıcaklığının derinliklerine dalıyorum. Blake'in nefesi kesiliyor, içgüdüsel olarak ellerini üzerime koymak için hareket ederken vücudu geriliyor ama elleri hâlâ bağlı.

"Siktir, Gavin. Çok büyüksün."

Boynuna doğru kıkırdıyorum, vücudum sonunda onun içinde olduğum için titriyor. Çok iyi hissettiriyor. Yaz gibi, ev gibi ve hayatta güzel olan her şey gibi. "Harikasın, bebeğim. Ve tamamen benimsin." İçine daha sert giriyorum, böylece sırtı yerden yükseliyor. Bağlı olmasından hoşlansam da ellerinin bana dokunmasını özlediğimi itiraf etmeliyim, özellikle de tırnakları sırtımı tırmıklarken. Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda, sanırım ellerini serbest bırakacağım.

Boynunu ve göğüslerini öpüyorum, bacaklarını kollarımın arasına alabilmek için biraz geriye yaslanırken bizi birbirimize bağlı tutuyorum. Onları biraz dışarı çıkarıyorum, sonra göğsüne doğru bastırıyorum, böylece tamamen farklı bir açıyla vurabiliyorum. Nefes nefese kalıyor ve çığlık atıyor, çiftleşme sesi ofiste yankılanıyor. O kadar ıslak ve ateşli ki aletim onun içinde boğulacakmış gibi hissediyorum. Muhteşem bir şey.

"Evet, Gavin! Sikeyim evet!" diye feryat ediyor parmaklarımı klitorisine götürüp hafifçe çimdiklediğimde. Orgazmımın yaklaştığını hissediyorum ve bunun aklımı başımdan alacağını biliyorum.

"Geleceğim, Gavin."

Klitorisine hafifçe vuruyorum ve o da bu his karşısında şok olarak keskin bir nefes alıyor. Ben de bunu daha önce hiç yapmamıştım.

"Henüz gelme. Benimle gelmeni istiyorum bebeğim."

"Tutabilir miyim bilmiyorum. Lütfen, Gavin. Lütfen, gelmem gerek."

İtişlerimi hızlandırırken homurdanıyorum. Belki kötü bir Dom'um ama bunu ona vermek istiyorum. Çok iyi bir kız oldu. Kalçalarını biraz daha eğik olacak şekilde kaydırıyorum ve ona o kadar sert çarpıyorum ki neredeyse onu ikiye ayıracakmışım gibi geliyor. Çığlık atıyor ve sonunda beni de içine alıyor. Orgazmımın tırmandığını hissediyorum ve klitorisinde sevdiğini bildiğim şekilde daireler çiziyorum.

"Gavin!" diye bağırıyor. "Yapamam-

" "Gel, Blake. Benimle gel, bebeğim."

Ona bir kez daha sokuluyorum ve adımı daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle haykırıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve salıverilmem onun içine dökülüyor. Vücudum zevkle kasılırken onun adını sayıklıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir coşku bedenimi sarıyor. Kendimi harcadıktan sonra öne doğru yığılıyorum, ikimiz de aşağı inerken bağlı ellerini ezmediğimden emin oluyorum.

Önce dudaklarını, sonra boynunu ve göğüslerini öpüyorum. "İyi misin,

bebeğim?"

Baş döndürücü ve özgür bir kahkaha atıyor. "Ben iyiden de öteyim."

Gözlerinin içine bakıyorum ve ona nazik bir gülümseme veriyorum. "İnanılmazsın. İnanılmazdan da öte."

"Sen de hiç fena değilsin, Kovboy."

İçinden çıkmadan önce onu derinden öpüyorum. Serbest bırakılmam ikimizi de kaplıyor ve adrenalini yatıştırırken vücudunun sustuğunu hissediyorum. Bağlarını çözüyorum ve onu kendime çekiyorum, izleri değerlendiriyorum ve incinmediğinden emin oluyorum. İyi olduğundan emin olduktan sonra, onu daha yakına çekiyorum ve ipin geride bıraktığı izleri takip ediyorum.

"Mutlu yıldönümleri, Blake. Seni seviyorum."

Göğsüme sokuluyor ve kalbimin hemen üstünü öpüyor. "Ben de seni seviyorum, Gavin."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.